

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

ved Friedrich Schiller ; oversat af J. Werfel.

Armenianeren eller den sorteste Intrigues

Seier over Fornuften : en Historie, uddragen af

Greven af O**s Papirer

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Beekens Forlag, 1814

Fysiske størrelse | Physical extent:

1-3 i 1 bd.

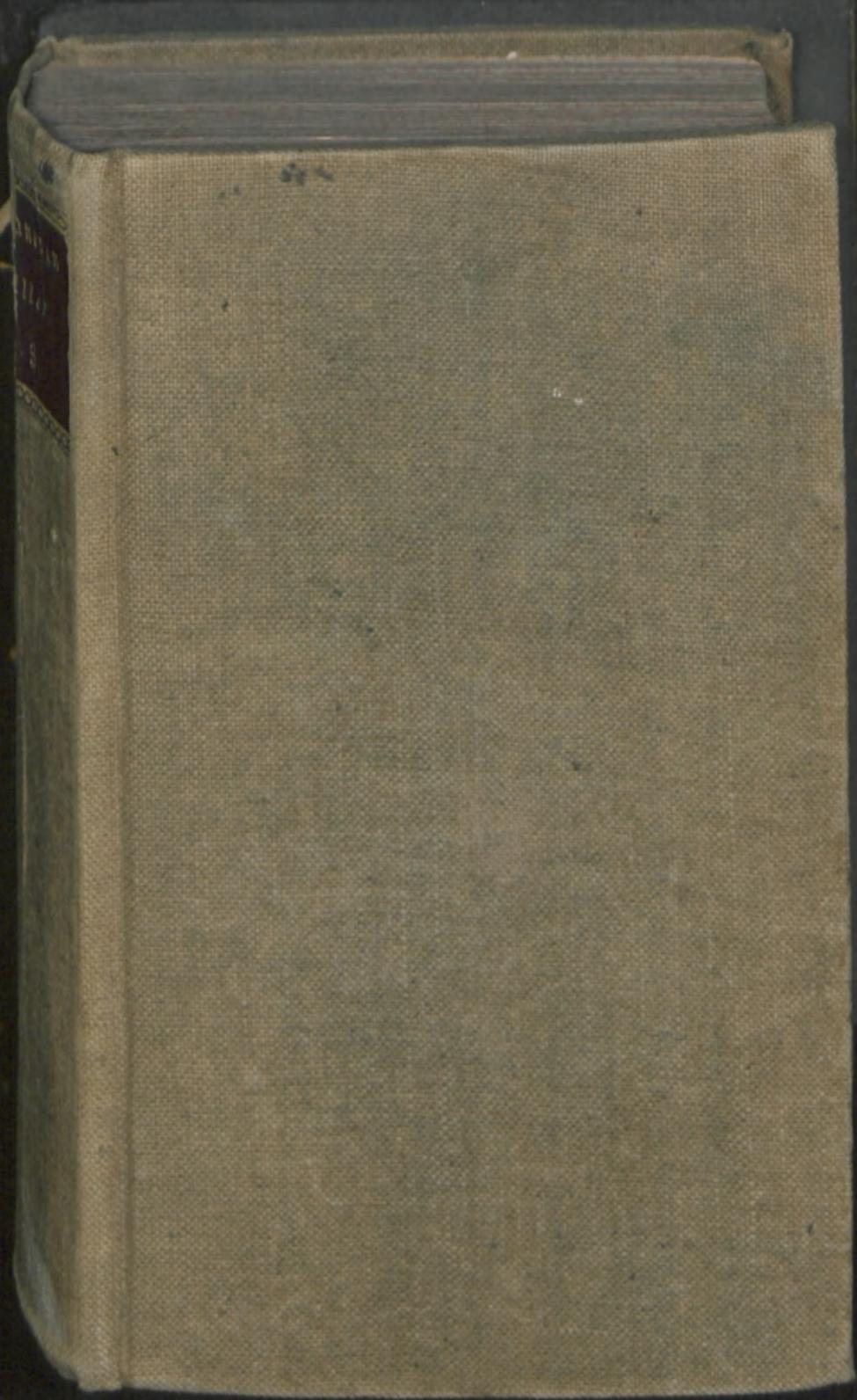
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.- 486.

Fil

min kjære Søster

Severine Lundroff

fra

Aandars, d. 3. Aug. 1837.

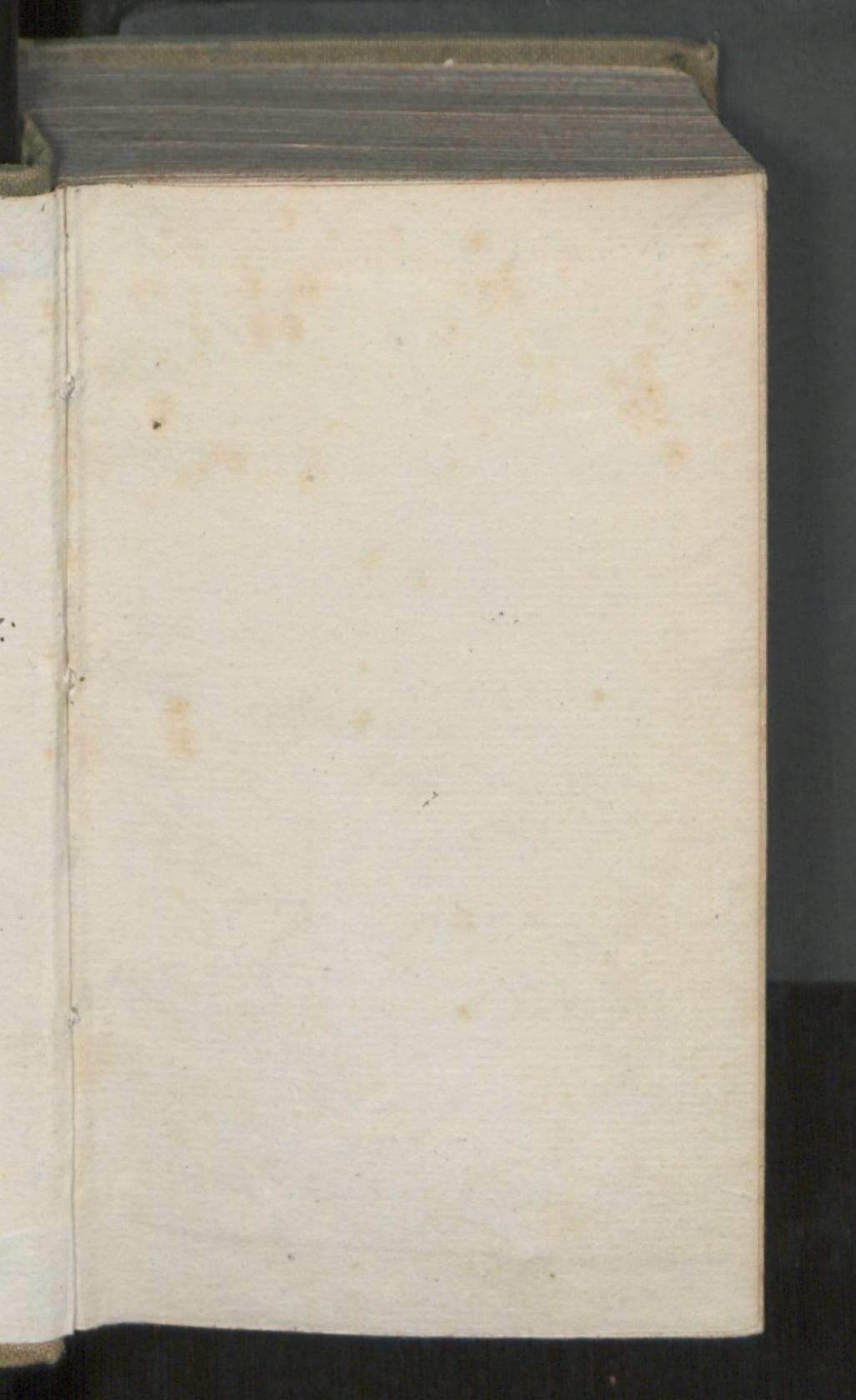
Emil:

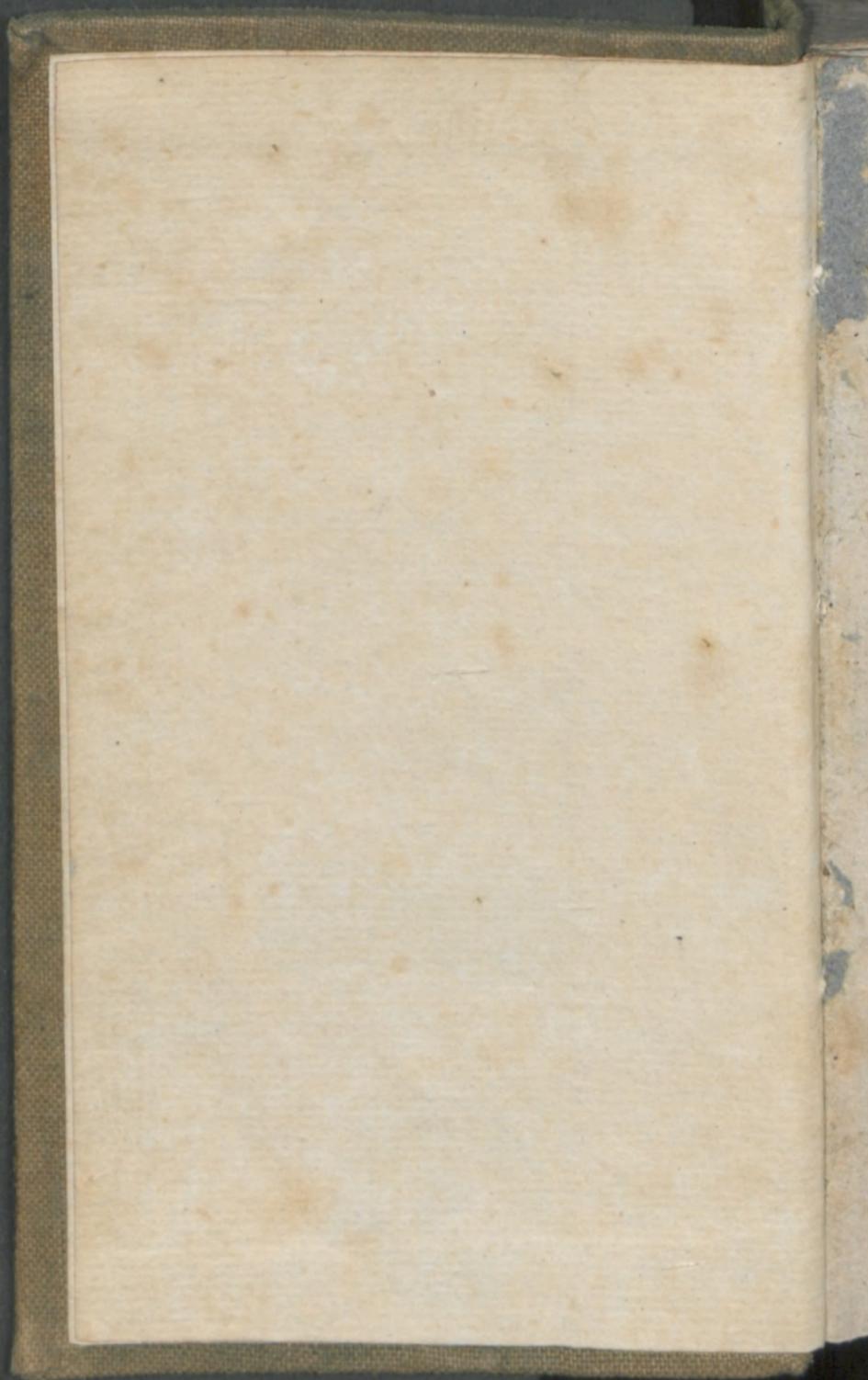
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020872471

A r m e n i a n e r e n

eller

den forteste

Intrigues Seier over Fornuften.

E n H i s t o r i e,

udbragen af Greven af D**s Papirer

ved

Friederich Schiller.

Oversat

af

J. Werfel.

Første Deel.

Kjøbenhavn, 1814.

Trykt paa Hofboghandler Beckens Forlag,
hos J. Breinholm.

F o r t a l e.

Det er Schillers Geisterseher, som leperes her under denne Tittel. Undskyldning for Navnets Forandring vil jeg formodentligen finde i den Umuelighed, det er, at give samme paa Dansk.

Som bekjendt er kun den første Deel af Schiller selv. Hvorfor han ikke fulde endte Arbeidet, det har nok blot været ham bevidst. At det vilde faaet en anden Form under hans Haand, kan der ikke tvivles paa; imidlertid troer jeg, hans Fortsætter's Arbeide ogsaa fortjener at læses, og eibeller bør jeg drage i Tvivl, at det saavel for

IV,

Schillers som for sin egen Skyld vil blive læst med samme Begjerlighed og Fornøjelse, som saa mangen en Roman, uendeligen under den, er bleven læst hos os. Hvorledes og hvorfor i øvrigt anden og tredie Deel have faaet deres Tilværelse, det siger Forfatteren meget net, skjønt lidet vel selvotillidsfuld i følgende Stykke af sin Fortale.

„En stor Kunstner fremstilte en merk-
værdig Begivenhed med Penslen. Dristigt
og skørt var Foretagendet, men svarende var
det til Kunstnerens Mand og Kræfter. In-
gen havde for ham leveret et saadant Malerie;
han var den første, der betraadte denne Bane.
Hans Mand ledede hans Fingre; den blotte
Contur henrykte allerede Kjenderens Øie, og
Ikkelienderen frydede sig i Forventningen om
at see Mesterstykket fuldendt. Jo mere

Penslen frembragte, jo mere den udviklede, des mindre blev Diet tilfredsstillt: ved ethvert gjentaget Blik derpaa, opdagedes der nye Skjønheder deri.

„Kunstværket var nu halvt anlagt. Meget deraf manglede det fornødne Lyb; mangt et Partie laae aldeles i Skygge, og tabte sig næsten ganske for det ikke skarpsæende Øie, nogle af Charactererne ventede endnu det sidste Penselstrøg for at opnaae den vigtigste Holdning.“

„Nu forlod han det. — Hvorfor, veed jeg ikke. Maaskee hans flaberrige Genie allerede omfattede andre Gjenstande, som forekom ham mere passende for det.“

„Et anseeligt Selskab af Kunststjere, hvoriblandt der og gaves Kjendere af Kons

sten, opfordrede ham længe og ofte til at fuldende det; men han blev ubevægelig. Fornemmeligst var Maleriet bestemt for dem: da de ikke kunde formaae ham til at fuldende det, toge de det, som det var, satte det i en Ramme, og gav det Plads i deres store Billedsamling."

"Mange Nysgjerrige stiplede fiern og nær til for at betragte det. Alle bleve henrykte ved det første Biekast, men mange forlode det utilfreds, fordi ikke alt endnu viste sig for dem, og de fleste beklagede sig endog over Kunstneren, fordi de ansaae ham for Aarsagen til denne deres Misfor nøielse."

"Ikke gjerne taber nogen sin Nysgjerrighed utilfredsfillet; for altsaa ikke at

opvække den, gik man det en søie Tid næsten usformærkt forbi."

„En anden Maler, som en Dag besaae denne Samling, fæstede Biet derpaa. Han blev staaende for det, og betragtede det længe med anstroenget Opmærksomhed. „O,“ raabte han besjelet, „maatte det blive mig tilladt at fuldende det! Jeg er i Besiddelse af de fornødne Farver og Pensler dertil!“

„Cabinetsofstanderen hørte dette Onske. Han berettede Selskabet det, og dette gav strax sit Samtykke dertil. — Det siems mede jo overeens med dets eget Onske.“

„Maleren satte sig for Staffelinen. Hans store Forgjænger og dennes Mestertræl besjelede hans Pensel, og man negtede ikke

det fuldendte Arbeid alt Bifald. Endog
Konstkyndige vare tilfreds dermed og til-
stode oprigtig: at Udførelsen i det mindste
ikke stred imod Anlæget, og at det, om
den første Mester vilde gjort meget anders-
ledes, dog ogsaa ret vel kunde være
saaledes."

„Maleren var tilfreds og velsignede
sin Forgjænger, hvem han troede at fylde
Takken for denne Roes."

Hirschholm, den 23 Martii 1814.

J. Werfel.

Første Bog.

Jeg fortæller her en Begivenhed, der vil forekomme mange utrolig, men som jeg selv for Aarskedelen har været Vidne til. De saa, der have nogen Kundskab om en vis politisk Eildragelse, vil deri — hvis de opleve at see disse Blade — finde en meget velkommen Oplysning desangaaende, og selv for dem, der ikke kunne have denne Nytte af dette Skrivt, vil det naa-see være et vigtig Bidrag til Historien om den menneskelige Aands Forblandelse og Vildfarelser. Man vil forundres over den Dristighed hvormed Oudskaben er istand til at udkaste og forfølge sine Planer; man vil forærdes over de Midler, den formaaer at opbyde for at naae sine Hensigter. Keen, uskromtet Sandhed vil lede min Pen; thi naar disse Blade fremtræde i Verden, er ikke jeg mere, og deres Skjebne erfarer jeg aldrig.

Paa min Tilbagereise til Kurland i Maret 7te gjorde jeg i Karnevalstiden Prindsen af *** min Oppartning i Benedig. Vi vare blevene bekendte i den **ste Krigstjeneste, og vi fornyede her vort Bekjendskab, der ved Freden var bleven afbrudt. Da jeg selv ønskede at see Mærkværdighederne i denne Stad, og Prindsen kun ventede paa Vexler for at reise tilbage til **, saa kostede det ham ikke meget at overtale mig til at gjøre ham Selskab og at udsætte min Afreise til hans. Vi bleve enige om, ikke at skilles fra hinanden, saa længe vi forbleve i Benedig, og Prindsen var endog saa artig at tilbyde mig Deel i sit eget Værelse i Hotellet Mohren.

Han opholdt sig her i den strængeste Incontinenti, deels fordi han vilde nyde sin Frihed og deels fordi hans ringe Appanage ikke tillod ham at leve efter hans høie Stand. To Cavalierer, hvis Gaushed han fuldkommen kunde forlade sig paa, og nogle troe Domestiquer udgjorde hans hele Folge. Han skjedede Uppighed, mere af Temperament end af Sparsommelighed. Han afholdt sig fra Forlystelser, og til sit fem og trediste Aar havde han og modstaaet alle denne vellystige Stads Forlystelser. For det smukke Kion var han ligegyldig. Dyb Alvorlighed og en sværmerisk Melancholie herskede i hans Sindsstemning. Hans

Tilboieligheder vare rolige, men standhaftige ind-
 til Overdrivelse; i sit Valg var han seendragrig
 og næsten frydsom; hans Hengivenhed var varm
 og til den Tid uforanderlig; og midt i en støtende
 Brimmel af Mennesker holdt han sig stedse for
 sig selv. Indsluttet i sin egen Phantastiverden,
 var han ofte Fremmed i den virkelige; og da han
 vidste tilfulde, hvor umærksom en Jagttager
 han var, saa fældte han in en Domme og over-
 drev endog sin Retfærdighed imod det, der var
 uden for ham. Endskjønt ikke svag var dog
 ingen mere født til at lade sig beherske end
 han. Desuagtet var han standhaftig og ufor-
 færdet, saasnart han følte sig overbeviist, og
 derhos besad han ligesaa meget Mod til at
 overvinde en erkjendt Gjordom, som til at for-
 sægte en uerkjendt.

Som tredie Vrinds af sin Familie havde
 han ingen sandsynlig Udfigt til at blive Regjer-
 ende. Ei heller var hans Vergjærrighed opvakt. —
 Hans Videnskaber havde taget en anden Vending.

Da han fandt sin Tilfredshed i at være
 uafhængig af andres Billie, saa paanodede han
 ei heller nogen sin som en Lov: et utvunget
 Privatlivs larmfrie Rolighed var Grændsen for
 alle hans Ønsker. Han læste meget, men uden
 Valg. En flodestos Opdragelse og tidlig

Krigstjeneste havde ikke tilladt hans Mand at naae sin Modenhed. Alle de Kundskaber, han siden samlede, vare bygte paa usikker Grund, og foregede derfor kun det forvirrede Chaos, der herskede i hans Begreber.

Han var Protestant som hans hele Familie — ikke efter Overbeviisning grundet paa Undersøggelse, men fordi han var født protestantisk; allerede havde han i en vis Epoche af sit Liv været Sværmer deri. Grimurer var han aldrig, saavidt jeg veed.

En Aften, da vi efter Sædvane, tæt maasueerede, spadserede for os selv paa St. Markuspladsen, blev Prindsen opmærksom paa en Masque, der allevegne fulgte efter os. Det begyndte allerede at blive saa silde, at Brimlen astog. Masquen var en Armenianer og ganske allene. Vi forstærkede vore Skridt og søgte at borttrække os fra den ved ofte at forandre vor Tour. — men det var forgjeves; Masquen forblev os stedse i Hælene. „De har dog ikke haft nogen Korstaaelse her? Mændene ere farlige i Venedig, sagde Prindsen endeligen til mig. — Jeg kender ikke en eneste venetiansk Dame, svarede jeg ham. „Lad os sætte os her og tale Eydsf. „Jeg formoder man tager feil af os,“

tog han Ordet igien. — Vi satte os paa en
 Steenbank, og ventede, Masquen skulde gaae os
 forbi. Men den kom lige hen til os, og tog
 Plads ved Siden af Prindsen. Denne tog sit
 Uhr op, og sagde hoit til mig paa Fransk, i det
 han reiste sig: „Klokken er over ni. Kom! De
 glemmer, at man venter os i Louvre.“ Dette
 var kun et Paasund, for at borttrække os fra
 Masquen. — „Ni, gientog den langsomt og
 eftertrykkeligen i det samme Sprog. „Duff
 Dem til Lykke, Prinds, (her nævnte den ham
 ved hans virkelige Navn) Klokken ni døde
 han.“ — Dermed stod den op og gik. —
 Vi saae besyrtede paa hinanden. — „Hvo
 døde?“ sagde endelig Prindsen, efter en lang
 Tausshed. Lad os gaae efter Masquen og for-
 dre Forklaring, svarede ieg. — Vi giennem-
 streifede St. Marcuspladsen paa alle Kanter,
 men Masquen var ikke mere at finde. Uaf-
 fredestilte vendte vi tilbage til vort Hotel.
 Prindsen talede ikke et Ord underveis, men gik
 paa Siden og allene, og syntes at være i en
 bestig indvortes Kamp, hvilket han og siden
 tilfod mig. Først da vi vare komne hjem, aab-
 nede han Munden igien. „Det er dog latter-
 ligt,“ sagde han, „at et affindigt Menneske
 skal saaledes med to Ord kunne forstyrre en

Mands Rolighed." Vi ønskede hinanden god Nat, og saasnart jeg var kommen ind i mit Værelse, anmærkede jeg Dagen og Timen dette var Reet, i min Tegnebog. Det var en Torsdag.

Den næste Aften sagde Prindsen til mig: Skulde vi ikke gjøre en Tour over St. Marcuspladsen og opsøge vor hemmelighedsfulde Armenianer? Jeg længes dog efter Udviklingen af af denne Comedie." Jeg svarede jo. Vi bleve til Klokken elleve paa Pladsen. Men Armenia, neren var ingensteds at see. Det samme gien, toge vi de fire følgende Aftener, men hver Gang uden at naae vort Døkke.

Da vi den fjerde Aften forlode vort Hotel, fik jeg — forfærlig eller tilfældig, erindrer jeg ikke mere — det Indfald at sige Domestiquerne hvor vi vilde være at finde, dersom der skulde blive spurgt efter os. Prindsen hørte min Forsigtighed og roste den med en Smil. Der var en stærk Trængsel paa St. Marcuspladsen, da vi ankom. Vi havde neppe tilbagelagt tredive Skridt, førend jeg fik Die paa Armenianeren, der trængte sig tilfældig igennem Vrinen, og syntes med Øinene at søge nogen. Netop vare vi i Begreb med at gaae efter ha, da den ene af Prindsens Cavalierer, Baron J** kom

forp
 " D
 " vi
 gjor
 Pri
 ned
 han
 Har
 For
 We
 er
 har
 De
 ta
 ni
 ha
 an
 de
 M
 or
 C
 v
 B
 b

forpustet til os og leverede Prindsen et Brev.
 „Det er forseglet med sort Lak,“ sagde han:
 „vi formodede, at det haffede dermed.“ Det
 gjorde et Indtryk paa mig som et Tordenslag.
 Prindsen traadte hen til en Voxfrands og aab-
 nede Brevet. „Min Cousin er dod!“ raabte
 han. „Naar?“ faldt jeg ham heftig i Ordet.
 Han saae endnu engang i Brevet. „Sidste
 Torsdag. Om Aftenen Kloffen ni.“

Inden vi endnu havde fattet os af vor
 Bektjerselse, stod Armenianeren hos os. „De
 er bleven kiendt her, naadige Herre!“ sagde
 han til Prindsen! „Jil tilbage til Mohren,
 De vil finde der Deputerede fra Senatet. Be-
 tank Dem ikke paa at antage de Presbevis-
 ninger, man har bestemt Dem. Baren F**
 har glemt at sige Dem, at Deres Bexler ere
 ankomne.“ Dermed forsvandt han i Brimlen.

Vi ilede til vort Hotel. Alt befandtes
 der, som Armenianeren havde sagt. Tre af
 Republikens Noblesse havde indskillet sig for at
 ønske Prindsen velkommen og ledsage ham med
 Ceremonie til Assemblent, hvor Stadens høje Adel
 ventede paa ham. Han beholdt neppe saa me-
 den Tid, at han med et angstigt Blik kunde
 bede mig blive oppe til hans Hjemkomst.

Efter Kloffen elleve kom han tilbage. Han

traadte alvorlig og tankesuld ind, lod Domestiquerne gaae ud, og greb derpaa min Haand. „Greve, sagde han med Hamlets Ord til mig: „i Himlen og paa Jorden gives der flere Ting end vi i vor Philosophi dromme om.“

„Naadigste Prinds!“ svarede jeg: „De synes at glemme, at De gaaer et stort Haab rigere til Sengs.“ (Det var Arveprindsen, der var død.)

„Husk mig ikke paa det,“ sagde han. „Om der end var vundet en Krone derved for mig, saa havde jeg nu dog vigtigere Ting for, end at tænke paa denne Ubetydelighed. — — Derksom denne Armenianer ikke blot har gjettet. . . .“

„Hvor er det mueligt, Prinds?“ faldt jeg ham i Ordet.

„Saa vil jeg aftræde Dem alle mine Forsbaabninger om Regjeringen for en Munkesappe,“ svarede han.

Jeg anfører dette forsættligen her, da jeg troer, det kan tjene til Beviis paa, at han den Tid endnu ikke havde den mindste ærgjerrige Hensigt.

Aftenen derpaa indskillede vi os betimeligere end sædvanlig paa St. Marcuspladsen. En plubselig Regnbyg nødede os at gaae ind paa et Caffehuus, hvor der blev spillet Kort. Prindsen

stillede sig bag ved en Spaniers Stoel og saae
 paa Spillet. Jeg var gaaet ind i et tilfødende
 Bærelse, hvor jeg læste Aviserne. Lidet derefter
 horte jeg Stoi. Kjørend Prindsens Ankomst havde
 Spanieren bestandig tabt, nu vandt han paa
 ethvert Kort. Det hele Spil havde taget en
 mærkelig forandret Vending, og Banquen stod
 fare for at blive sprængt af Poinnuren, som
 Lykkens Forandring havde gjort dristigere. En
 Venetianer, der holdt den, sagde til Prindsen i en
 fornærmende Tone, at han forsnyrede Lykken og
 at han skulde forlade Bordet. Prindsen saae
 Koldblodig paa ham og blev staaende. Den
 samme Katning beholdt han og, da Venetianeren
 gientog sine Fornærmelser paa fransk. Dette be-
 vægede ham til at troe, at Prindsen ikke forstod
 nogen af disse to Sprog, han vendte sig derfor
 med en foragtelig Smil til de andre og sagde:
 „Siig mig, mine Herrer, hvorledes skal jeg
 gjøre mig forstaaelig for denne Balardo?“
 Dristige reiste han sig, og vilde tage Prindsen
 ved Armen. Gaalmodigheden forgik herover
 denne: han greb med kraftfuld Arm fat i Ve-
 netianeren og kastede ham i Gulvet. Netop
 nu styrtede jeg ind, og mod min Vilde nævnede
 jeg Prindsen ved Navn. „Tag Dem i Agt,
 Prinde,“ svarede jeg ubesindig til: „vi ere i Ve-

nedig." Prindsens Navn foranledigede en almindelig Stilhed, hvilken snart forvandlede sig til en Mumling, der forekom mig mistænkelig. Alle de tilskædeværende Italienerne flokkede sig, og traadte hen til Siderne. Den ene efter den anden forlod Stuen, indtil der ikke var andre tilbage end vi to, Spanieren og nogle Franskmænd. „Det er ude med Dem, naadigste Prinds,“ sagde disse, dersom De ikke strax forlader Staden. Den Venetianer, De fornærmede, er rig nok til at leie en Bravo. Det koster ham kun halvtredshindtyve Scchiner at skaffe Dem ud af Verden.“ — Spanieren tilbød sig at hente Vagt til Prindsens Bescyttelse og selv følge os hjem. Det samme vilde ogsaa Franskmændene gøre. Vi stode endnu og overlagde, hvad der var det retteste, da Døren aabnedes, og nogle af Statsinquisitionens Betsjente traadte ind. De viste os en Ordre fra Keiseringen, hvori Prindsen og jeg bleve befalede, uophødeligen at følge med dem. Under en stærk Bedækning bleve vi førte til Canalen. Her ventede der en Gondol paa os, hvilken vi maatte sætte os i. Inden vi steg paa Land, blev der hundet for vore Dine. Man førte os op af en høj Steentrappe og derpaa gennem en lang Slyngegang, der hvilede paa Buer, hvilket jeg kunde slutte mig til af det mangfoldige Echo, der

gjenslød under vore Fødder. Endeligen kom vi til en anden Trappe, der førte os sex og tyve Trin ned igjen. Her aabnedes der en Sal, hvori man igjen tog Bindet fra vore Nive. Vi befandt os omringet af en Kreds gamle ærværdige Mænd, alle i sorte Klæder; den hele, kun lidet oplyste Sal var betrukket med sort Tøi, og allevegne herskede der en Dødsstilhed, som gjorde et rædsomt Indtryk paa os. En af disse Oldinger, formodentlig den overste Statsinquisitor, nærmede sig Prindsen og spurgte ham i en høitidelig Tone, i det man førte Venetianeren frem for ham:

„Gjenkjender De dette Menneske for den, der fornærmede Dem paa Caffehuset?“

„Ja,“ svarede Prindsen.

Derpaa vendte Oldingen sig til Inquisitoren med disse Ord:

„Er dette den Person, De vilde ladet myrde i Aften?“

Sagen besvarede det med Ja.

I Dieblicket aabnede Kredsen sig, og med Gorfærdelse saae vi Venetianerens Hoved stilles fra Kroppen. „Er De tilfreds med denne Gødsfjærelse?“ spurte Statsinquisitoren. — Prindsen saae uden Bevægelse i sine Ledfageres Arme. — „De gaae nu, vedblev Statsinquisitoren i en skrækkelig Tone, i det han vendte sig til mig,

„og De domme i Eftertiden mindre overilet om Retsfærdigheden i Venedig!“

Vi kunde ikke udgrandske, hvem den hemmelige Ven var, der ved Justitsens hurtige Anm havde reddet os fra den visse Død. Næsten forfættede af Skræk naaede vi vort Hjem. Det var ved Midnat. Kammerjunker J** ventede paa os med Utaalmodighed paa Trappen. —

„Godt var det, at De sendte os Bud,“ saade han til Prindsen, i det han lyste os ind. —

„En Efterretning, som Baron J** strax efter bragte hjem fra St. Marcuspladsen, havde sat os i en dødelig Angest for Dem.“

„Jeg har sendt Bud? Naar? Det veed jeg intet af.“

„I Aften, efter Klokken otte. De lod os sige, at vi skulde være ganske ubekymrede for Dem, om De kom sildigere hjem i Aften end ellers!“

Her saae Prindsen paa mig. „Har De maaſkee uden mit Vidende brugt denne Forsigtighed?“

Jeg vidste af intet.

„Det maa dog nok være saa, Deres Hoihed,“ sagde Kammerjunkeren, — thi her er jo Deres Repeteeruhr, som De medsendte til Sevius.“ — Prindsen tog til Uhrdommen. Uhr

var virkelig borte, og han gjenkjendte det, han saae, for sit. „Hvo bragte det?“ spurgte han bestyrtet.

„En ukjendt Masque i armeniansk Dragt, men som strax begav sig bort.“

Vi saae stirrende paa hinanden — , Hvad mener De derom?“ sagde endelig Prindsen efter en lang Tausshed. Jeg naa have en lønlig Bevogter her i Venedig.“

Det skrækkelige Optrin i denne Nat havde paadraget Prindsen en Feber, som nodede ham til at holde Stuen i otte Dage. I denne Uge vrimlede vort Hotel af Venetianere og Fremmede, som Prindsens opdagede Stand havde loffet til os. Man kappedes med hinanden om at tilbyde ham Tjenester, og vi havde vor Korneielse af at høre, hvorledes de Kommende altid søgte at gjøre de Gaaende mistænkelige. Lykønskninger og Forbindeligheds-Breve oversvømmede os fra alle Kanter. Enhver søgte paa sin Maade at gjøre sig vigtig. Hvad der var forefaldet i Statsinquisitionen, blev der ikke talt et Ord mere om. Da Hoffet i ** ønskede Prindsens Afreise opsat i nogen Tid endnu, saa fik nogle Banquiers i Venedig Ordres til at udbetale ham betydelige Summer. Saaledes blev han mod sin Villie sat istand til at forlænge sit Ophold i

14
Italien, og paa hans Anmodning besluttede og
jeg at udsætte min Afreise.

Saa snart han var kommen sig saameget,
at han kunde forlade Værelset igjen, overtalede
Lagen ham til at gjøre en Vistour paa Brenta,
for at nyde Luftens Forandring. Veiret var
klart og Forslaget blev antaget. Just som vi
vare i Begreb med at stige i Gondolen, savnede
Prindsen Nøglen til et lidet Chatolle, hvori der
laae meget vigtige Papirer. Strax vendte vi
om for at søge den. Han erindrede sig tydeli-
gen, at han Dagen forud havde lukket Chatollet,
og fra den Tid af ikke været ude af Værelset.
Men al Søgning var forgæves, og vi maatte
ophøre dermed, for ikke at lade Tiden forløbe.
Prindsen, hvis Stiel var opheiet over al Mis-
tanke, ansaae den for tabt, og bad os, ikke at
tale mere derom.

Det var en behagelig Vandtour. Et male-
risk Landskab, der med enhver Bugt af Floden syn-
tes at overgaae sig selv i Rigdom og Skjonhed, —
den klareste Himmel, der syntes at forvandle Mid-
ten af Februar til en Mairdag, yndige Hauger
og smagfulde Landsteder utallige i Tal prydede beg-
ge Brentaens Bredder, bag os det majestætiske Be-
nedig med hundrede fra Vandet opstigende Taarne
og Masser, alt dette gav os det herligste Skuespil

spil af Verden. Vi overgave os ganske til denne
 skønne Naturs belgjørende Trullerie, vor Mun-
 terhed steg til det høieste, selv Prindsen forjog
 sin alvorlige Mine, og fappedes med os i opvakt
 Skjemt. En munter Musik tonede os i Møde, da
 vi to italienske Mile fra Staden steg i Land.
 Den kom fra en lille Landsby, hvor der netop
 var Marked, og hvor der vrimslede af Selvfaber
 af alle Slags. En Trup unge Piger og Dreng-
 e, alle i theatralisk Costume, ønskede os velkommen
 i en pantominisk Dans. Opførelsen var ny, og
 Letthed og Ynde besjælede enhver Bevægelse. In-
 den Dansen var ganske til Ende, syntes dens An-
 førerinde, der forestillede en Dronning, pludseligen
 at blive standset af en usynlig Arm. Livløs stod
 hun og alt. Musikken taug. Intet Mandedræt
 var at høre i den hele Forsamling, og Dron-
 ningen forblev staaende med Dinene stift heftede
 paa Jorden i en forskenet Stilling. Med eet
 løftede hun Hovedet i Veiret med en besjælet
 Tyrighed, og lod Dinene løbe vidt omkring.
 — „En Konge er der i vor Forsamling,“ raabte
 hun, rev Kronen af sit Hoved, og lagde den for
 Prindsens Fodder. Alt, hvad der var nærvæ-
 rende, heftede Dinene stift paa ham, uvis i lang
 Tid, om dette Groglerie havde nogen Sandhed
 til Grund, — saadan Illusion havde Skuespil.

terindens affectfulde Mine, Stilling og Ord opvakt. — Et almindeligt Bisfoldsklop afbrød endeligen denne Stilhed. Mine Mine søgte Prindsen. Jeg mærkede, at dette Oprin havde gjort et stærkt Indtryk paa ham, og at han gjorde sig Umage for at unddrage sig Tilskuernes forskende Blikke. Han kastede Penge blandt disse Børn og ilede at komme ud af Brimlen.

Vi havde kun gaaet saa Skridt, da en ærværdig Barfodpater arbejdede sig gennem Folkestimen og traadte i Veien for Prindsen. „Herre,“ sagde Munken, „giv Madonna af dine Penge, Du trænger til hendes Bøn.“ Han sagde dette i en Tone, der gjorde os forundrede. Men Hoben trak ham med sig.

Vort Selskab var imidlertid voyet. En Engelsk Lord, som Prindsen havde seet i Nizza, nogle Kiøbmænd fra Livorno, en Tydsk Domherre, en Fransk Abbed og en Russisk Officier stodte til os. Den sidste's Physiognomie havde noget forunderligt, der tiltrak sig vor Opmærksomhed. Aldrig i mine Dage havde jeg seet saa mange Træk og saa liden Character, saa megen tilfokkende Benlighed og saa megen frastødende Kulde forenede i eet Menneskeansigt. Alle Lidenskaber syntes at have hersket deri og igien at have forladt det. Intet var tilbage, uden en

fuldkommen Menneſkekjenders gjennemtrængende Blik, ſom intet Die, der mødtes af det, kunde udholde at ſee paa. Dette beſynderlige Menneſke fulgte os et Stykke fra, men syntes kun ligegyldigen at tage Deel i det der foregik.

Vi bleve ſtandsende for en Bod, hvor der blev trukket Lotterie. Damerne ſatte i, vi andre fulgte deres Exempel, endog Prindsen forlangte en Billet. Han vandt en Kobakſdaaſt. Da han lukkede den op, ſaae jeg ham ſiſte Farve og fare tilbage. — Den bortkomne Nogle laac deri.

„Hvad er det?“ ſagde Prindsen til mig, da vi et Dieblik bleve allene. „Jeg omdrives af en høiere Magt. Alvidenhed ſvæver om mig. Et uſynligt Væſen, jeg ikke kan undſiſe, bevogter mine Skridt. Jeg maa opſøge Armenianeren og have Oplyſning af ham.“

Solen nærmede ſig ſin Nedgang, da vi ankom til et Kſtſted, hvor Aftensbordet var ſer- veret. Prindsens Navn havde forøget vort Selskab til ſexten Perſoner. Foruden de Forhønnævnte var der kommet til endnu en Virtuøs fra Rom, nogle Sveizere og en Avanturier fra Palermo, der har Uniform og gav ſig ud for Capitain. Der blev beſluttet at tilbringe den hele Aften her, og at reise hjem med Fakler. Samtalen ved Bordet var meget munter, og

Vindsen kunde ikke holde sig for at fortælle Begivenheden med Nøglen, der opvakte en almindelig Forundring. Der blev disputeret heftig om denne Materie. De fleste af Selskabet paaføde afgjørende, at alle saadanne hemmelige Konfter ikke vare andet end Tuskensvillerie; Abbeden, der havde taget en dyrtig Quantitet Vin til sig, udfordrede det hele Vandsrige i Stranden; Engellanderen sagde Blasphemier; Mussfusien gjorde Kors for sig; Kun' saa, og deriblandt Vindsen, vare af den Mening, at man burde tilbage holde sin Dom over bestige Ting. Den Russiske Officer underholdt sig under denne samtale med Gruensimmerne, og syntes ikke at høre efter den. I Stridens Hede havde ingen læst Næse til, at Sicilianeren var gaaen ud.

Efter et ved en halv Times Forløb, kom han igjen, indvøbt i en Kappe, og stillede sig baa ved Frankmandens Stool. „De udfordrede for, sagde han alle Vandsrige: har De Mod og Lyst til at binde an med een?“

„Det er et Ord,“ svarede Abbeden, — „dersom De vil paatage Dem at skaffe os ham hid.“

„Det vil jeg,“ tog Sicilianeren Ordet igjen, naar (i det han v'note sig til os) disse Herrer og Damer have forladt os.“

„Hvofor det?“ raabte Engellanderen.

„En modig Mand er ikke bange for muntert Selskab.“

„Jeg indestaaer ikke for Udsatbet,“ sagde Sicilianeren.

„For Himmelens Skyld, nei!“ kregte Fruen, timmerne ved Bordet, og fore forskækkede op fra Deres Stole.“

„Lad kun Deres Mand komme,“ sagde Abbeden trodsende: „men sig ham forud, at her (i det han bad en af de Tilstedeværende om hans Kaarde) gives spidse Klinger.“

„Dem kan De gjøre Brug af, om De vil,“ svarede Sicilianeren koldfindig, „dersom De da faaer Lyft dertil.“ — Her vendte han sig til Prindsen — „Naaoigste Prinds!“ sagde han: „De paaskaer, Deres Nogle har været i fremmede Hænder. Kan De formode, i hvilke?“

„Nei!“

„Kan De ikke gjette paa nogen?“

„Jeg havde vel en Tanke.“

„Kunde De kjende Personen, om De saae ham for Dem?“

„Uden Tvivl!“

Der kastede Sicilianeren sin Kappe til Side, tog et Speil frem, og holdt det for Prindsen.

„Er det denne?“

Prindsen traadte forskædet tilbage.

„Hvad saae De?“

„Armenianeren!“

Sicilianeren skaf sit Speil igien under Kap-
pen. — „Var det og den Person, De formo-
dede, mine Herrer?“ spurgte han Selkabet.

„Net op ham!“

Enhvert Ansigt forandrede sig, og Latteren
ophorte. Alles Dine hestede sig usigjerrigen paa
Sicilianeren.

„Monsieur l'Abbe,“ sagde Engellmanden:
„Sagen bliver alvorlig. Jeg raader Dem at
ære betænkt paa Retirade.“

„Djevelen maa stode i den Kapl,“ raabte
Frankmanden, og foer ud af Doren. — Kruc-
timmerne styttede ligesledes ud med et Skrig,
Virtuosen fulgte Exemplet, og den Tydske Dom-
herre snorkede i en Lehnestool. — Rusien blev
som hidtil stiddende liaehyldig.

„De har maaſee kun villet gjore en Stor-
praler til Gienstand for Latter,“ begyndte Prind-
sen igien da Advandringen var til Ende: „eller
er De istand til at holde Ord?“

„Det er rigtigt,“ svarede Sicilianeren,
„at det i Henseende til Abbeden ikke var mit Al-
vor. Jeg tog ham kun paa hans Ord, fordi jeg
vidste, han var saa stor Euron til at lade det
blive til noget. Sagen er for alvorlig til blot at
drive Spog dermed.“

„De paastaaer altsaa, at det staaer i Deres Magt?“

Sicilianeren taug noget, og syntes at udforstke Prindsen noie med Dinene.

„Ja!“ svarede han endelig.

Prindsens Nysgjerrighed var allerede spændt paa det høieste. Denne Gjenstand havde stede været hans Yndlingsfæmmerie, og fra den Tid Armenianeren første Gang lod sig see, havde alle de Ideer igjen indstillet sig hos ham, som hans modnere Fornuft og en bedre Lecture i lang Tid havde forviist. Han gik afstides med Sicilianeren, og jeg horte dem i en meget alvorlig Samtale sammen.

„De har,“ vedblev han, „her en Mand for Dem, der brænder af Utaalmodighed efter at bringe det til Overbedømming i denne vigtige Materie. Jeg vilde omfavne Dem som min Begjærer, som min bedste Ven, der her kunde betage mig mine Lovd, og trække Dækker fra mine Dine. — Vil De erhverve Dem denne Fortjeneste hos mig?“

„Hvad forlanger De af mig?“ sagde Sicilianeren betænksum.

„For Dieblikket kun en Prøve paa Deres Kunst. Lad der vise sig et Syn for mig!“

„Hvad skal Hensigten være dermed?“

„At lade Dem domme af et noiere Befiende, skal med mig, om jeg er værdig til at indvies i en høiere Hemmelighed.“

„Jeg agter Dem, naadigste Prinds, over Alting i Verden. En hemmelig Magt i Deres Naabn, som De Selv ikke kjender endnu, knyttede mig fra det første Øiekast uimodstaaeligen til Dem. De er værdigere end De selv veed. De har uindfranket at befale over alt hvad jeg formaer, — men . . . .“

„Vilis mig altsaa et Syn“

„Men jeg maa først vide med Visshed, om De ikke gjør denne Fordring af Nysgjerrighed. Endskjønt de usynlige Kræfter i visse Maader staae mig til Tjeneste, er det dog kun under den hellige Betingelse, at jeg ikke misbruger min Magt.“

„Mine Hensigter ere rene. Jeg søger Sandheden“

Her forlode de deres Plads, og traadte hen til et aflagende Vindue, hvor jeg ikke mere kunde høre dem. Engellænderen, der ligeledes havde hørt denne Samtale, trak mig til Side.

„Deres Prinds,“ saade han, „er en ædel Mand; det gjør mig ondt for ham. Jeg tør vædde

min Siel paa, at han har med en Skjelm
at gjøre."

"Det vil komme an paa," svarede jeg,
"hvortledes Udfaldet bliver."

"Veed De hvad?" sagde Engellænderen
igen. "Nu gjør den arme Djævel sig kostbar.
Han viser ikke sine Konster, førend han hører
Klangen af Penge. Vi see Ni her Lad os
gøre en Collect. Det vil knække Halsen paa
ham, og aabner maaffee Vrindsens Vine."

"Jeg er villig til at give mit dertil."

Engellænderen kastede sex Guineer paa en
Tallerken, og gik selv rundt med den. Over
gav nogle Luts. Nu sen syntes iær vel om
Forlaget, og laade en Bankonote paa hundrede
Schiner paa Tallerkenen, — en Sum, der
endog forfærdede Engellænderen. Vi bragte
Vrindsen Collecten. "Har den Bevaagenhed,"
sagde Lorden, "at formaae denne Verse til at
lade os see en Prøve paa hans Konst, og at
modtage et Beviis paa vor Erkjendtlighed." —
Vrindsen laade en kostbar Ring paa Tallerkenen
og rakte Sicilianeren den. Denne betænkte sig
et Øieblik. — "Mine Herzer," sagde han,
"denne Gævmildhed ydmænger mig, — men jeg
giver efter. Deres Gnske skal blive opfyldt.
(I det han trak paa en Klokketræng.) Hvad

disse Penges angaaer, som jeg ingen Ret har til, saa tillade De mig, at jeg nedlægger dem til god-
dædig Brug i det nærmeste Benedictinerkloster.
Denne Ring tager jeg som et uskatterligt Minde
af den værdigste Prinds."

Her traadte Berten ind, hvilken han paa
Stedet leverede Pengene.

"Da det er alligevel en Skurk," bvidskede
Engellænderen til mig. "Han aflaaer Pengene,
fordi det nu er ham mere om Prindsen at
gjøre."

"Hvad onsker De at see?" spurgte nu Si-
cilianeren Prindsen.

Denne betænkte sig et Øieblik. — "Helt
fray en bekjendt stor Mand!" raabte Lorden.
"Korlang Pave Ganganelli! Det vil koste denne
Her:e lige meget."

Sicilianeren beed sig i Tæberne. — "Jeg
maa ikke mane nogen Indviet."

"Det er ilde," sagde Engellænderen.
"Maaſkee vi kunde erfare af ham, hvad for
en Sygdom han døde af."

"Marquien af Lanoy," tog Prindsen nu
Ordet, "var fransk Brigadchef i den sidste
Krig. Der var min fortroligste Ven. Han fik
i Bataillen ved Hastinbeck et dødeligt Saar, og
blev baaren ind i mit Telt, hvor han fray

efter døbe i mine Arme. Da han fik med Døden, vinkede han mig til sig: „Prinds,“ begyndte han: „jeg seer ikke mit Fædreland mere: „hør altsaa en Hemmelighed, hvortil ingen har „Nøglen uden jeg. I et Kloster paa Grandserne „af Glandern lever der en — —“ her hensov han. Dødens Haand overrykkede hans Ord: jeg ønskede derfor her at høre Fortsættelsen.“

„Bed Gud, meget forlangt!“ raabte Engellænderen. „Jeg erklærer Dem for den største Kunstner paa Jorden, dersom De opløser denne Opgave.“

Vi beundrede Prindsens findrige Valg, og gavede det eenstemmigen vort Bifald. Imidlertid gik Sicilianeren med lange Skridt frem og tilbage, og syntes tvivlraadig at stride med sig selv.

„Og det er alt, hvad Marquien efterlod Dem?“ sagde han til Prindsen.

„Alt!“ svarede denne.

„Har De ingen Forespørgsel gjort desangaaende i hans Fædreland?“

„Jo, men det var forgjeves.“

„Havde Marquien af Panov ført et ulasteligt Levede? — Det er ikke enhver Udfød, det er mig tilladt at kalde.“

„Han døde med Fortrydelse over sine Ungdoms Udsvævelser.“

„Har De noget Mindetegn efter ham hos Dem?“

„Ja.“ (Vrindsen havde virkelig en Løbskæde i sin Pommel, paa hvilken Marquenss Portrait var emailleret i Miniature, og som han havde haft staaende ved Siden af sig under Maaltidet).

„Jeg forlanger ikke at vide det. — Tillad mig at være allene: De skal faae den Aføde at see.“

Vi bleve anmodede om at gaae ind i den anden Pavillon, indtil han kaldte paa os. Derpaa lod han alle Meublerne flytte ud af Salen, Vinduerne tage af og Vindueskaaderne lukke tæt til. Verten, som han syntes fortrolig med, fik Befaling at bringe et Fyrfad med Glødet, og slukke al Ilden i det hele Huus ret sikkert med Vand. Inden vi forlode Værelset, maatte enhver især af os give ham sit Ord paa, at iagttage en evig Tausshed angaaende det, vi vilde faae at see og høre. Efter os bleve alle Værelserne i denne Pavillon lukte i Laas.

Klokken var over elleve, og der herskede Dødsstillehed i det hele Huus. I det vi gik, spurgte Russen mig, om vi havde ladte Pistoler hos os. — „Hvortil?“ saade jeg. „I Beskeden om det behøves,“ svarede han. „Men hi lidt, jeg skal see til at faae et Par.“

Derpaa forlob han os. Baron F** og jeg aabnede et Vindue ligesom den anden Pavillon, og det forekom os, som om vi horte to Mennesker hviske til hinanden, og som der blev sagt en Etige til Muren. Dog var det kun en Formodning, som jeg ikke dristede mig til at udgive for Sandhed. Russen kom tilbage med et Par Piholer, efterat han havde været en halv Time borte. Vi saa ham lade dem Parpt. Klokken var henved to, da Sicilianeren kom over til os, og forkyndte os, at det nu var Tid. Inden vi traadte ind i det Værelse, vi havde forladt, blev det os paalagt at aftaae vore Sko og at fremstille os i bar Skjorte, Strømper og Underklæder. Efter os bleve Dorene, ligesom forste Gang, lukte i Laas.

Vi fandt ved vor Tilbagekomst i Salen en stor Kredse, trukken med Kul, hvori vi alle ti magelig kunde epholde os. Rundt om ved alle fire Vægge i Værelset var Gulvbræderne optagne saa at vi stode ligesom paa en De. Midt i Kredsen var der opreist et Altar, bedækket med sort Toi, og under hvilket der var bredt et Teppe af rødt Uld. Paa Alteret laae der ved et Dedningshoved en opslagen Chaldaisk Bibel, og ligesaa var der og paa det befæstet et Solvkrussty. Istedet for Alterlys brændte der Spiritus i en Solvæpsel. En tyk Røg af Olibanum formor-

fede Galen, saa at Lyset næsten blev øvølt deraf.
 Maneren var afflød't ligesom vi, men havde bare
 Fodder. Om den nøgne Hals bar han en Amulet
 i en Fletning af Menneskehaar, og for sig havde
 han bestet et hvidt Forklæde, hvorpaa der var
 tegnet mystiske Chifrer og symboliske Figurer. Han
 befalede os at give hinanden Hænderne og iagt-
 tage en dyb Tausshed, men uær forbød han os at
 gjøre noget Spørgsmaal til det Væsen, der vilde
 vise sig. Engellænderen og mig, som det lod til
 han ikke troede for vel, bad han at holde to
 dragne Kaarder over Kors i uforandret Stilling
 een Tøme høit over hans Hoved, saalange Hand-
 lingen varede. Vi stode i en Halvmaane omkring
 ham, og den Russiske Officier valgte sin Plads
 tæt ved Engellænderen, og var den nærmeste ved
 Altaret. Maneren stillede sig nu paa Teppet med
 Ansigtet mod Østen, stænkede Vievand til alle fire
 Verdens Kanter, og bukkede sig tre Gange med
 Bibelen. Vespørgelsen, hvorefter vi ikke forstode
 et Ord, varede et halvt Qvarteer. Da den var
 til Ende, betegnede han dem ved Tegne, der stode
 nærmest bag ved ham, at de skulde tage ham fat
 i Haaret. Under de heftigste Convulsioner kaldte
 han den Døde tre Gange ved Navn, og ved det
 tredie Raab rakte han Haanden mod Cruusfivet.

Med eet jølte vi alle et Stød som af en Lyn-
 slag, vore Hænder slap hinanden urilkaarligen, et

pludseligt Jordenbrald rystede Huset, alle Paasene dirrede, Dorene smækkede i, Laaget paa Capselen faldt til, Spiritusen stultes, og paa Brægen ligesom os viiste der sig over Taminen en menne- skelig Figur i en blodig Skjorte og med en Doens des blege Ansigt.

„Hvo kalder mig?“ sagde en huul Stemme, der netop kunde høres.

„Din Ven, der ærer Dit Minde, og beder for Din Siel,“ svarede Maneren, og derhos nævnedes han Prindsens Navn.

Svarene fulgte stødse efter et meget langt Mellemrum.

„Hvad vil han?“

„Han vil høre den Bekjendelse, som Du begynder, men ikke endre, ved Din Død.“

„I et Kloster paa Grændsen af Flan- dern . . . . .“

Her dirrede Huset atter. Døren sprang under et stærkt Jordenlag af sig selv op, et Lys oplyste Bærelset og en anden legemlig Skikkelse, blea og blodig, som den første, men rædsommere end den, lod sig tilsyne paa Dørtærskelen. Den Spiritus, der var i Capselen, tændtes af sig selv, og Salen blev ligesaa lys som før. „Hvo er ber blandt os? raabte Maneren forfrækket, og kastede Dinene forskædet paa os alle — „Dig var jeg ikke fordret.“ — Skikkelsen kom med

med sagte majestætlike Skridt hen til Altaret, stillede sig paa Teppeet ligesom os, og tog Cruisfixet. Den sorte Figur saae vi ikke mere.

„Hvo kalder mig?“ sagde dette andet Væsen.

Maneren begyndte bestrænge at Ræve. Skrak og Forundring havde befriet os til Stedet. Jeg greb en Pistol, men Maneren rev mig den af Haanden og trykte den af paa den blodige Figur. Suglen rullede langsom over Altaret, og Figuren saaes usforandret, da Røgen havde fordeelt sig. Maneren sank nu i Afmægt.

„Hvad skal det blive til?“ raabte Engel-landerer forundret, og vilde hugge efter den med Kaarden. Figuren rørte ved hans Arm, og Klingen sank til Gulvet. Her traadte Anskens Sværd mig paa Vandens. Baron B** tilfod os siden, at han bad hos sig selv. Kun Brindsen stod den hele Tid usforærdet og rolig, med Vinene stift bestede paa Figuren.

„Ja! jeg gjenkiender Dig igien,“ raabte han indertlig rørt: „Du er Lanoy, Du er min Ven! Hvor kommer Du fra?“

„Evhigheden er stum. Spørg mig fra det forbigaaene Liv.“

„Hvo lever i det Kloster Du betegnede mig?“

„Min Datter.“

„Hvorledes? Du var Fader?“

„Vee mig, at jeg var det ikke.“

„Er Du ikke lykkelig, Panoy?“

„Dommen har Gud affagt.“

„Kan jeg bevise Dig nogen Tjeneste endnu i denne Verden?“

„Ingen, uden at tænke paa Dig selv.“

„Hvorledes skal jeg det?“

„Det vil Du erfare i Rom.“

Her skede der nok et Tordenflag. — En sort Regn opfyldte Bøvelset: da den havde fordeelt sig, saae vi intet mere til Skikkelsen. Jeg smaa en Vindueskaade op. Det var Dag.

Nu kom ogsaa Maneren til sig selv igjen. „Hvor ere vi?“ raabte han, da han saae Dagens Lys. Den Russiske Officier stod tæt bag ved ham og saae over hans Skulder. „Lakenspiller!“ sagde han med et kræffeligt Nieskast til ham: „Du skal aldrig mane nogen Mand mere!“

Sicilianeren vendte sig om, saae ham flise i Ansigtet, gav et høit Skrig og styrtede til hans Fodder.

Nu saae vi alle paa eengana paa den formeente Russe. Frindsen gienkjendte i ham uden Noje Armenianerens Træk, og de Ord han

vilde sagt, døde paa hans Læber. Skrak og Overraskelse havde forskenet os alle.

Vi stirrede, saa mange vi vare, stumme og ubevægelige paa dette ubegribelige Væsen, og han betragtede os igjen med et roligt, majestætisk Udsyn. Dette stille Optrin varede nogle Minuter. Ikke et Aandedræt hørtes i den hele Forsamling.

Nogle vældige Slag paa Døren bragte os endeligen til os selv igjen. Døren faldt i Stumper ind i Salen, og Kettens Betjente trangte med Vagt ind til os. „Der finde vi dem jo samlede!“ raabte Formanden, i det han vendte sig om til sit Følge. „I Regjeringens Navn paa-lægger jeg Eder Arrest!“ sagde han til os. Uden at vi fik Tid til at besinde os, vare vi i Dieblikker omringede. Den Russiske Officier, som jeg fra nu af kalder Armenianeren, trak Formanden til Side, og saavidt denne Forvirring tillod mig at see og høre, forekom det mig, som han hvilede nogle Ord til ham, og viste ham et Papiir. Formanden forlod ham strax med en stum og ærbødig Compliment, vendte sig til os, og aftog sin Hat. „Tilgiv mig, mine Herrer!“ sagde han, „at jeg ansaae Dem i Complot med denne Bedrager. Jeg vil ikke svørge Dem en, hvem De er; thi denne Herre

forfikkret mig, at det er Mand af Ære, jeg har for mig." Dermed gav han sine ledsagere et Vink, at de skulde forlade os. Derimod befalede han dem at lægge Sicilianeren i Lænker og bevogte ham vel. „Den Skurk er moden nok, soiede han til: vi have i syv Maanedes havt Die paa ham."

Dette elendige Menneske var virkelig en Gienstand til at beklage. Den dobbelte Straf han havde havt, forst ved at see den anden Mand uventet træde frem, og dernæst den uforsmodede Arrest, dette havde overvældet hans Sandser. Hans Hinde skode stift i Hovedet, hans Ansigt var saa blegt som et Lugs, hans Læber bevægede sig convulsivt, uden at kunde frembringe en eneste Lyd, og han lod sig behandle af Kettens Betjente som et Barn. Vi sørgtede hvert Dieblis for, han skulde falde i Convulsioner. Prindsen solte ligesom vi Medlidende ved hans Tilstand, sagde Formanden hvem han var, og gjorde Forsøg paa at forkaste ham hans Frihed. Men Betjenten svarede ham: „Veed De og, naadigste Prinds! hvad det er for et Menneske. De saa adelmødigen tager Dem af? Det Seris dragerie, han vilde begaaet mod Dem, er hans mindste Forbrydelse. Vi have allerede hans Hjelperses Hjelpere. Det er affyellige Ting, de

have bekendt om ham. Han kan prise sig lykkelig, om han slipper derfra med Galeikraf.“

Imidlertid saae vi og Berten og de andre i Huset at blive forte bundne over Gaarden. — „Ogsaa Berten her!“ raabte Prindsen: „hvad har da han forbrudt sig med?“ — „Han har i ham,“ svarede Formanden, „haft en Hæler og Medhjælper til at udføre hans Tassenspillerie og Skielmsstykker, og de have som Brødre deelt deres Noe med hverandre. Dette skal De strax, naadigste Prinds, blive overbevist om.“ Han vendte sig derpaa til sine Undergivne, og sagde til dem: „Randsag strax det hele Hus, og bring mig Efterretning om hvad der bliver fundet.“

Man saae Prindsen sig om efter Armeniaeren; men han var ikke mere at see. Formodentligen havde han i den almindelige Forvirring, som denne Overtumpling havde forarsaget, fundet Leilighed til usormærkt at undkomme. Prindsen var hoist bedrovet derover; han vilde ikke alene sende alle sine Folk efter ham, men han vilde ogsaa selv søge efter ham. Jeg løb hen til Vinduet; det hele Hus var omringet af Nysgierlige, som Nøgtet om det Foregaaende havde forsamlet. Da jeg ansaae det umueligt at komme igjennem Trængslen, saa foreskille jeg Prindsen det. „Derksom,“ sagde jeg, „dette Men-

høffes alvorlige Onsk. er at H. n. e. ska for os, saa veed han u'elbarligen bedre Vidler til at undgaae os, end vi til at finde ham, og da vil al vor Efterforskning blive forgæves. Lad os heller, naadigste Brude, blive her noget endnu. Maaſkee denne Retsbetient kan give os nogen Oplysning om ham, da han nok, om jeg har seet ret, har sagt ham. hvem han er."

Nu erindrede vi os først, at vi vare aflædte. Vi kyndte os derhen, hvor vore Klæder vare, for at kaste dem paa os igien. Da vi kom tilbage, var Quusundersøgelsen næken endt.

Efterat man havde bortdyttet Altaret og obrækket Gulvet i Stuen, havde man fundet et forborgent Rum, der netop var saa stort, at et Venneste kunde staae deri. Det var forsynet med en Dor, hvorfra der løb en smal Trappe ned i Kjelderen. I dette Rum var der en Electrifermaſſine, et Uhr og en lille Solklokke, hvilken sidste saavelſom Electrifermaſſinen havde haft Communication med Altaret og det derpaa befæstede Cruſſix. I den Binduesſkaade, der var ligesoe Cammen, havde man fundet en Åbning, forsynet med en Skaade, inden for hvilken der var anbract en Laterna magica, hvorfra den forlangte Skikkelse var kastet paa Væggen over Cammen. Fra Loftet og Kjelderen bragte man ad-

Uniform, og som trak Dem til Side, viste Dem et Papiir og hvilede nogle Ord til Dem, hvor-
 efter De strax erklærede os frie."

"De kjender altsaa ikke denne Herre,"
 spurgte Formanden. "Horte han ikke til Deres
 Selskab?"

"Nei!" svarede Prindsen, — "og jeg har
 meget vigtige Aarsager til at ønske et noiere
 Bekjendtskab med ham."

"Jeg kjender ei heller," sagde Betjenten, vi-
 dere til ham. Endog hans Navn er mig ube-
 vidst; thi det er førstegang i Dag jeg veed, jeg
 nogensinde har seet ham."

"Hvorledes? Og han kunde i saa faa
 Dieblikke, blot ved et Par Ord, formaae Dem
 til at erklære ham selv og os alle uskyldige?"

"Ja, med et eneste Ord."

"Og dette var? — Jeg tilstaaer, jeg gad
 vide det."

"Denne Ubekjendte — De har, naadigste
 Prinds, (i det han veiede Seehinen i Haanden)
 været alt for bevaagen imod mig til at gjøre
 nogen Hemmelighed længer for Dem deraf. —
 Det var en Officier af Statsinquisitionen!"

"Af Statsinquisitionen! — Denne?"

"Ja," naadigste Prinds! — Det saae
 jeg af det Papiir han viste mig."

„Uf Statsinquisitionen, siger De? Det er ikke mueligt.“

„Jeg vil sige Dem mere endnu, naadigste Prinds! Det var netop efter denne Mand's Angivelse, at jeg blev hidhentet for at heste Maneren.“

„Vi saae med endnu større Forundring paa hinanden.“

„Nu er det altsaa begribeligt, raabte omfiddet Engellænderen, „hvorfor den arme Djævel, Maneren, blev saa overhaands forkræffet, da han saae ham rigtig i Ansigtet. Han saae i ham en Spion, og derfor var det han gav det hvide Skrig, og styrtede ned for hans Fødder.“

„Nei, det kan ikke hænges saaledes sammen“ raabte Prindsen. „Det er et Menneſte, der er alt, hvad han vil, og alt hvad Dieblicket fordrer, han skal være. Hvad han virkelig er, synes ingen at vide. — Saae De, hvoreledes Sicilianeren foer sammen, da han raabte til ham: „Du vil aldrig mane nogen Tand mere?“ Deri maa der være mere end vi begribe. Thi at man skulde forkræffes i den Grad for noget menneſkeligt Varsen, det kan ingen saae mig til at troe.“

„Derom vil nok ingen,“ sagde Lorden, „kunde give os bedre Oplysning, end Maner du

selv, dersom denne Herre (i det han vendte sig til Formanden) vil forskaffe os Frelighed til at tale med Arrestanten."

Betjenten lovede os det, og vi gjorde derpaa Aftale med Lorden om, at vi Dagen derpaa i Selskab sammen skulde opsøge ham. — Nu begave vi os paa Veien til Benedig.

Saa snart det den næste Morgen var blevet Dag havde vi akerede Lord Seymour (dette var Engellænderens Navn) hos os. Lidet efter kom der et Menneske, som Ketsbetjenten havde overdraget at føre os til Fængslet. Jeg har glemt at fortælle, at Prindsen havde i nogle Dage savnet sin ene Jæger, der var en Bremer af Fodsel, havde kiendt ham ærlig og tro i mange Aar, og besad hans hele Fortrolighed. Om han var kommen til nogen Ulykke, eller han havde sjaalet og af den Aarsag var løben bort, vidste intet Menneske. Dog var der ingen sandsynlig Grund til den sidste Formodning, da han altid havde været et stille og ordentligt Menneske og der aldrig havde været noget at udsætte paa ham. Alt hvad hans Kammerater sigte ham angaaende bestod deri, at han i den sidste Tid havde været meget tungsindig, og at han, naar han havde kunnet skaffe sig et Øjeblik for sig selv, havde besøgt et vist Nonnekloster i Siudecca, hvor han havde haft megen

Omgang med nogle af Brødrene. Dette op-
 vakte Formodning hos os om, at Drankene maaske
 havde faaet Finger i ham, og at han havde an-
 taget den Catholiske Religion. Og da Prindsen
 den Tid endnu tænkte meget tolerant eller var
 meget ligegyldig i den Henseende, saa lod han
 det efter nogen frugtesløs Efterforskning forblive
 derved. Dog gjorde det ham ondt at have mi-
 sset dette Menneske, da han stedse havde været
 med ham i alle hans Feldttoge, bestandig været
 ham tro og hengiven, og det ikke i et fremmed
 Land var saa let at faae et saadant Menneske
 igjen. Ligesom vi nu vilde gaae ud, meldte man
 Prindsens Banquer, der havde havt i Commission
 at besørge en anden Domestique i hans Sted.
 Banqueren foreskifte Prindsen et velkabt og vel-
 klædt midaldrende Menneske, der i lang Tid havde
 tjent som Skriver hos en Procurator, talede
 fransk og noget Lydsk, og var forsynet med de
 bedste Bidnesbrev. Da hans Uhyggonomie beha-
 gede Prindsen og han desuden erklærede, at han
 ikke betingede sig nogen Lon, men overlod dette
 til Prindsens Tilfredshed med hans Tjeneste, saa
 fik han Tilladelse til strax at tiltræde sin Voks.

Vi fandt Scellianeren i et Privatsængsel,
 hvor han efter det Menneskes Sigende, der
 fulgte med os, for Prindsens Skyld for det

første var henbragt, da det siden, naar han kom i Blytagfængslet, ikke blev nogen mere tilsladt at tale med ham. Blytagfængslet, som er indrettet paa Loftet over St. Marcuspalæet, er det skrækkeligste, der gives i Venedig; tbi de uheldige Forbrydere, der indlæstes der, plages saaledes af den brændende Soelbede, der samles sig paa Blypladerne, at adskillige endog gaar fra deres Forstand. Sicilianeren var kommen sig igjen, og man sporede intet til de Tilfælde hos ham, han den forrige Aften havde været betagen af. Da han saae Prindsen træde ind, reiste han sig ærbødig for ham. Om den ene Haand og den ene Fod havde han Jern, men ellers kunde han gaae frit om i Værelset. Ved vor Indtrædelse gik Bagten fra Døren.

„Jeg kommer,“ sagde Prindsen, „for at faae Oplysning om to Ting hos Dem. Om den ene slyder De mig den, og tilfredsstiller De mig i Henseende til den anden, skal det ikke være Deres Skade.“

„Min Rolle er spilt til Ende,“ svarede Sicilianeren. „Min Skiebne ligger i Deres Hænder, naadigste Prinds!“

„Det er alene Deres Dyrigtighed, der kan formilde den.“

„Spørg mig, naadigste Prinds! Jeg er

beredt til at svare Dem; thi jeg har intet mere at sige.

„De vilse mig Armenianerens Ansigt i Deres Speil. Hvortledes gif det til?“

„Det var intet Speil jeg vilse Dem. De blev Kuffet blot ved et Vaskemalerie under solieret Glas, som foreskifte en Mand i Armenianiske Klæder. Min Hurtighed, Skumningen, Deres Forundring, underkøstede dette Gedragerie. Portraitet vil findes blandt de Ting man tog i Beslag i Gjestgiveriet.“

„Men hvor kunde De saa nøie vide mine Tanker, og netop falde paa Armenianeren?“

„Det var intet mindre end vanskeligt, naadigste Vrinds. Udentvivl har De ofte ved Tallet i Deres Domestiquers Rørvarelse talt om det, der er forefaldet mellem Dem og denne Armenianer. En af mine Folk gjorde tilfældig Bekjendtskab i Giudecca med en Jæger, af hvem han Tid efter anden udlokkede saa meget, som jeg behøvede at vide.“

„Hvor er denne Jæger? Han er løben bort, og uden Tvivl er De vidende om hans Undvigelse.“

„Jeg sværger Dem til, at jeg ikke veed det mindste derom, naadigste Vrinds! Jeg har aldrig seet ham, og jeg har aldrig hørt

mindste Hensigt med ham uden for den, jeg har fortalt "

„Bedbliv da,“ sagde Prindsen.

„Da jeg nu ogsaa ved denne Leilighed fik den første Efterretning om Deres Ophold og Begivenheder i Venedig, saa besluttede jeg strax at føre mig det til Nytte. De hører, naadigste Prinds, at jeg er oprigtig. Jeg vidste, De vilde gjøre en Lysttour paa Brenta; jeg beredte mig derpaa, da en Nøgle, som De tilfældig tabte, gav mig den første Leilighed til at forsøge min Kunst hos Dem.“

„Hvorledes? Saa skulde jeg have taget feil? Begivenheden med Nøglen var altsaa Deres og ikke Armenianerens Værk? Nøglen, siger De, havde jeg tabt?“

„Ja, da De trak Deres Pung op. Jeg skyndte mig, at ingen saa det og satte Foden paa den. Det Kænneske, som De tog Lotteriesedlen hos, var i Forskjaelfe med mig. Han lod Deres Pod trække af en Kasse, hvor der ikke var andre Podder end Deres, og Nøglen havde ligget i Daasen, længe forend den blev vunden af Dem.“

„Nu begriber jeg det. Og den Barfodmunk, der traadte i Veien for mig, og saa høitideligen talede til mig?“

„Var den samme, som skal være bleven
saaret og trukken ud af Taminen, som jeg hø-
rer. Det er en af mine Redhjælpere, og han
har under denne Forflødning tit og ofte gjort
mig betydelig Tjeneste.“

„Men hvad var Hensigten med alt dette?“

„At sætte Dem Tanker i Hovedet, — og
opvække en Sindsstemning hos Dem, der skulde
gjøre Dem aaben for det Underfulde jeg havde
foresat mig at vise Dem.“

„Men den pantomimiske Dands, der tog en
saadan overraskende og besynderlig Vending. —
Den var dog i det mindste ikke Deres Op-
findelse?“

„O jo! Den Pige, der foreskifte Dronnin-
gen, var instrueret af mig, og hendes hele
Stolte allene mit Værk. Jeg formodede det
ikke vilde sætte Deres Hoibed i liden Forundring,
naar De saae, De var kendt her, og tilgav,
naadigste Prinds, at jeg siger Dem, at det der
var foresaldet med Armenianeren, led mig haa-
be, at De allerede var bestemt til at forsmaae
naturlige Udbydninger, og at søge høiere Marsa-
ner til det Overordentlige.“

„Sandeligen,“ raabte Prindsen med en
Mine, der røbede baade Forundring og Er-
grelse, i det han kastede et betydnende Blis?

især til mig, „sandeligen, det havde jeg aldrig ventet *).“

„Men,“ tog Prindsen efter lina Betænkning Ordet igjen: „hvoreledes frembragte De

*) Og venteliden ei heller ret mange af Væserne. Denne for Prindsens Rødder saa uventet og bortidelig nedraatte Krone synes i Korenina med Armenianerens foreaaende Spaadom, at have saa naturlig og villi Formaal at sigre til, at jeg skax ved første Gang at læse denne Memoire erindrede mig Balkyriernes Ord til Macbeth: „Held Dig, Eban og Glanus, der engang skal vorde Konge.“ Hvilket vel gaaer flere ligedan der kjende Shake-spear. Naar en vis Forekilling paa en bortidelig og usædvanlig Maade har indtrængt sig i Sielen saa feiler det ikke, at alle de følgende, der have nogen, om det end er nok saa ringe, Lighed med den, finde samme Indgang og træde i en vis Forbindelse med den. Sicilianeren, der ikke synes at have haft andet Niemed med det hele Epilfesterie, end at overraske Prindsen, ved at lode ham mærke, at hans Stand mod hans Formodning var bekjendt, blandede imidlertid herved, uden at tænke derpaa, Fortet for Armenianeren. Men saa meget Lingen end taber i Interesse, naar man forfatter det højere Formaal, den ses først af synets at gaae ud paa saaltidet tør jeg dog give fra den historiske Sandhed, og derfor fortæller jeg dette Factum, saaledes som jeg har funden det.

Udgiveren.

den Skikkelse, der viste sig ved Væggen over Caminen?"

"Ved en Paterna magica, der var anbragt indenfor en VinduesKaaade ligesom Caminen, hvor der vel og er blevet fundet en Åbning, som var gjort til den."

"Men hvorledes gik det til, at der ikke var en eneste iblandt os, der blev den vacc?"

spurgte Lord Seymour.

"De bebager at erindre Dem, naadige Herre, at den hele Sal var formørket af Oltanum, da De kom ind i den. Derforuden havde jeg brugt den Forsigtighed, at lade Gulvbræderne, som vare optagne, henstikke ved det Vindue, hvori min Paterna magica var anbragt, og derved bragte jeg det til, at denne VinduesKaaade ikke faldt Dem i Øinene. Endeligen var ogsaa Paternen bedækket af en Klap, indtil det hele Selskab havde taget Plads, og der ingen Undersøgelse mere i Værelset var at befrygte af Dem."

"Det forekommer mig," faldt jeg ham i Ordet, "som jeg fra Vinduet i den anden Værelse, medens vi var der, hørte nogen lægge en Stige an i Nærheden af den Sal vi havde forladt. Var det ham?"

"Ja det var. Det var netop den Stige,

min Webhjælper flævede op paa til Vinduet, for at stille den magiske Laterne."

"Men Skikkelsen," tog Prindsen Ordet, "synes virkelig at have en syaria Lighed med min afdøde Ven, især var den meget blond, ligesom han. Var dette et blot Tilfælde, eller hvorledes var De kommen til at give Figuren denne Lighed?"

"Deres Høihed behage at erindre Dem, at De under Maaltidet havde en Daase staaende ved Siden af Dem, paa hvilken der i Emaille var anbragt et Portrait af en Officier i ** Uniform. Jeg spurgte Dem siden, om De intet Erindringsstean havde hos Dem af Deres afdøde Ven, og De besvarede mit Spørgsmaal med Jo. Deraf sluttede jeg, at det nok maatte være denne Daase. Jeg havde ved Bordet lagt ret noie Mærke til Portraitet, og da jeg har bragt det temmelig vidt i Tegnekonsten, og tilfide er temmelig heldig i at træffe, saa var det mig en let Sag at give mit Skilderie til den magiske Laterne den flygtige Lighed dermed, som De troer at være bleven pær, saa meget mere, da Marquiens Træk falde overhaands stærkt i Dinene"

"Men Skikkelsen synes jo at bevæge sig."

„Saa lod det vel; — men det var ikke Figuren, det var Rogen, som Billedet af Skinnets faldt paa“

„Og det var det Menneske, der styrtede ned fra Skorstenen, som altsaa svarede i Figurens Sted?“

„Ja, det var.“

„Men han kunde dog nok ikke høre Spørgsmaalene rigtig“

„Det behøvede han ei heller. De behøvede at erindre Dem, naadigste Prinds, at jeg paa det strengeste forbød Dem alle, selv at gjøre noget Spørgsmaal til den Døde. Hvad jeg vilde spørge ham, og hvad han skulde svare mig var aftalt i forveien. Og paa det, der ikke skulde indløbe nogen Forsælse, lod jeg ham først svare efter lange Pauser, som han maatte tælle efter Perpendikulslaget af et Uhr.“

„De befalede Værten at lade al Ilden i Huset slukke med Vand. — Dette skede uden Tvivl. . . . .“

„For at være vis paa, at Manden ikke skulde blive kvalt, da alle Skorstenene i Huset løbe i hinanden, og jeg ellers ikke troede at være ret sikker for dem“

„Men hvorledes aif det til,“ spurgte Lord Seymour, „at Deres Mand kom hverken før eller ildigere, end De behøvede den?“

„Min Mand havde allerede været en god Stund i Stuen, førend jeg manede den; men saalange min Spiritus brændte, kunde ingen see dette matte Skin. Da min Besværgelses Formular var til Ende, lod jeg Raaget falde til paa de Kar, den brændte i, hvorved det blev mørkt i den hele Sal, og min Figur kom til Synne paa Væggen, som den allerede længe forud havde reflekteret sig paa.

„Men i det samme, Manden lod sig see, fornam vi alle et electrisk Stød. Hvoraf kom det?“

„De have fundet den Electrifeermaschine, der stod under Alteret. Ogsaa have De vel lagt Mærke til, at jeg stod paa et Silkefodteppe. Jeg lod det hele Selskab stille sig i en Halvmaane omkring mig, og den ene af det række den anden Haanden. I det Lampen sluktes, betegnede jeg een af Selskabet med et Vink, at han skulde tage mig fat i Haaret. Solverusskuret var Conductoren og Stødet fik De, da jeg rørte ved det med Haanden.“

„De paaagde os, nemlig Grev D** og mig, sagde Lord Seymour, at vi skulde holde to dragne Kaarder over Deres Hoved, saalange Besværgelsen varede. Hvortil skulde det tjene?“

„Ikke til andet end at give Dem noget at

gjøre, saalænge Handlingen foregik, da jeg troede Dem, mine Herrer, mindst af dem alle. De behager at erindre Dem, at jeg udtrykkelig betingede mig, De maatte holde Kaarderne netop en Tome fra mit Hoved. Derved havde jeg den Berdeel, at De, for at passe paa, at Kaarderne forbleve i denne Uffstand og Stilling, bleve hindrede fra at have Deres Dine der, hvor jeg ikke gierne saae, De skulle have dem. Min værste Fiende var jeg den Gang endnu aldeles ikke bleven vaer."

"Det, maa jeg tilfsaae," raabte Lord Seymour, "det er Forsigtighed. — Men hvorfor skulde vi være afklædte?"

"Deels for at give Handlingen desmere Hoitidelighed, deels og for at spænde Deres Indbildningskraft ved det Usædvanlige."

"Den anden Mand der viste sig, stoppede Munden paa Deres," sagde Vrindsen. "Hvad havde vi meer faaet at vide af ham, dersom denne ikke var kommen."

"Omtrent det samme som den sidste Mand, saade Dem. Jeg spurgte Deres Hoied, ikke uden Aarsag, om De havde saet mig alt, hvad den Døende havde overdraget Dem, og om De ikke havde gjort nogen videre Forspørgsel i hans Børdensland ham angaaende. Denne Forsigtig-

hed sandt jeg fornøden, for at vogte mig for at støde an imod Kacta, som min Aand ved sine Svar havde kunnet modsigge. Jeg spurgte for at høre, hvorvidt jeg kunde tillægge ham visse Ungdomssynder, om den Afdøde havde ført et usædeligt Liv, og paa Svaret, De gav mig, grundede jeg min Opsindelse "

„Angaaende det vi hidtil have tale om,“ tog Prindsen efter nogen Taushed Ordet igien, „er jeg tilfreds med den Forklaring, De har givet mig. Men endnu er der en Hovedomstændighed, som jeg forlanger Oplysning om af Dem.“

„Derfom det staaer i min Magt og . . .“

„Ingen Betingelser! Ketten, i hvis Hænder De er, vilde maaskee ikke spørge saa moderat. Det Menneske, jeg saae Dem styrte ned for, hvo var det? Hvad veed De om ham? Hvorfra kjendte De ham? Og hvorledes var Sammenhængen med den anden Aand, der viste sig?“

„Naadigste Prinds! . . .“

„Da De saae ham rigtig i Ansigtet, gav De et heit Skrig og styrtede ned for hans Fodder? Hvoraf kom det? Og hvad betyder det?“

„Dette Menneske, naadigste Prinds!“ — Her standsede han, blev slytlig uroligere, og

saae med en forlegen Mine paa os alle omkring ham. — „Ja, ved Gud, naadigste Prinds! det er et skrækkeligt Væsen.“

„Hvad veed De om ham? I hvad Forbindelse staaer han med Dem? — Vent ikke at dolge Sandheden for os.“

„Det skal jeg nok vogte mig for; — thi hvis indstaaer mig for, at han ikke i dette Døgn er midt iblandt os?“

„Hvis skulde være her, og hvor skulde han være,“ raabte vi alle paa engang, og saae os halv smilende og halv besyrtede omkring i Værelset. — „Det er jo umueligt.“

„O, for dette Menneſke eller hvad han er — har jeg seet Ting muelige, der have været langt mindre begribelige.“

„Men hvem er han da? Hvor er han fra? Er han en Russe eller en Armenianer? Hvilket af det han giver sig ud for, er det rigtige?“

„Han er intet af det, han synes at være. Der gives kun saa Stænder og Nationer, under vis Masquering han ikke har diist sig. Hvem han er, hvorfra han er kommen og hvorhen han gaaer, veed intet Menneſke. At han, som mange paastaar, skal have været lang Tid i Ægypten, og hentet der fra en Catacombe til

Hemmelige Wiisdom, det vil jeg hverken bekræfte eller benegte. Hos os kender man ham blot under Navn af den Udforfælige. Hvor gammel troer De, for Exempel han er?"

„Efter det Udvoortes at dømme, kan han neppe være fyrgetyve Aar.“

„Og hvor gammel mener De, at jeg er?"

„Ikke langt fra halvtredfindstyve.“

„Ganske rigtig. — Og naar jeg nu siger Dem, at jeg var en Dreng paa sytten Aar, da min Bedstefader fortalte mig, at han havde seet dette forunderlige Menneſke i Samagusta, og at han den Gang syntes omtrent i samme Alder, som han nu lader til at være.“

„Det er latterligt, utroligt og overdrevent.“

„Ikke et Solegran. Var jeg ikke bunden af disse Bænker, saa skulde jeg fremstille Guld til Vidner, hvis Alder og Erværdighed skulde betage Dem enhver Tvivl. Der gives troværdige Mænd, hvoraf den eene erindrer sig at have seet ham i een, og den anden i en anden Verdensdeel paa samme Tid. Ingen Kaardespids kan faare ham, ingen Gift gjøre ham Skade, ingen Ild brænde ham, intet Skib gaae under, som han er paa. Tiden selv synes ikke at have nogen Magt over ham, ingen Aar at udtørre hans Sæfter, ingen Alder at blege hans Haar. Ingen veed nogen-

finde at have seet ham spise, ingen'at røre noget Gruentimmer. I hans Dine kommer der aldrig Sevn, og i hver fire og tyve Timer er der een som han ikke er Herre over, i hvilken ingen veed at have seet ham, og i hvilken han ikke kal foresage sig nogen jordisk Forretning."

"Saa?" sagde Prindsen. "Og hvad er det for en Time?"

"Den første om Natten. Saa snart Kloffen staaer det tolvte Slag, ophører han at være blandt de Levende. Hvor han endog er, saa maa han afsted, hvad Forretning han end har for, saa maa han afbryde den. Dette skrækkelige Kloffeslag river ham ud af Benfabelts Arme, rykker ham bort, om det end var fra Altaret, ja vilde maa ske bortfalde ham fra Bødens Kamp. Ingen veed, hvor han da gaaer hen, ingen veed, hvad han da foretter. Ingen vover at spørge ham derom, mindre endnu at følge ham; thi hans Ansigtstræk blive med eet, i det Kloffen staaer tolv, saa mørke, saa skrækkelig alvorlige, at enhver taber Modet til at see paa ham eller tale til ham. En dyb Dødsstilhed ender da pludseligen den muntreste Samtale, og alle de, der vare om ham, vente med ærbødighedsfuld Gysen hans Tilbagekomst, uden at tørde veve at røre

Ig fra Stedet, eller at aabne den Dør, som han er gaaet ud igiennem."

"Men," spurgte een af os, "mærker man intet Besynderligt hos ham ved hans Tilbagekomst?"

"Det eneste kun, at han er saa bleg og udmattet af Udseende, som et Menneske, der har udstaaet en smertelig Operation eller faaet en skrækkelig Tidende. Nogle vilde have seet Blodsdræber paa hans Skjorte; men det udgiver jeg ikke for Sandhed."

"Og har man aldrig forsøgt at skjule denne Time for ham, eller søgt at indvikle ham i saadan Adspredelse, at han selv har glemt den."

"En eneste Gang skal han, siger man, have overskridt denne Termin. Selskabet var talrigt, man blev sammen til langt ud paa Natten, alle Klokkerne vare stille uretig med Willie, og Samtalens Belevenhed bragte ham til at glemme alt. Da den bestemte Time kom, tabte han pludselig Mælet og alle Lemmernes Bevægelse; Dinene saae ud som de vare bruskne, Pulsen slog ikke mere, og alle de Midler man anvendte for at faae ham til Live, vare forgjeves. Denne Tilstand blev han i, til Timen var endt. Nu ko u han med eet til Live igjen af sig selv. Nog Dinene op og fortsatte Samtalen, som havde været, da

Paraklasmus kom, fra det Ord, hvori han ved dens Ankomst var bleven afbrudt. Af den Beskrivelse, alle vare i, saae han, hvad der var Fæet, han erklærede derfor med en frygtelig Alvorlighed, at man maatte prise sig lykkelig at være kommen derfra med den blotte Skæl. Men den Stad, dette var foregaaet i, forlod han samme Dag og for bestandig. Det er en almindelig Tro, at han i denne hemmelige Time holder Samtale med sin Genius. Nogle mene endog, at han er et dødt Menneske, der har Tilladelse til at tilbringe tre og tyve Timer af Dagen blandt de Levende, og at hans Sjæl i den fjerde og tyvende maa vende tilbage til Underverdenen for der at lide, hvad den er tildømt. Mange ansee ham endog, for den berømte Apollonius af Thyana, og andre igjen for Disciplen Johannes, som det hedder om, at han skulde vandre paa Jorden til den yderste Dag."

„Saa overordentlig en Mand maa nødvendig give Anledning til mange høist besynderlige Formodninger om sig. Men alt, hvad De hidtil har fortalt, har De kun efter andre, og dog forekom det mig af hans Forhold mod Dem og Deres mod ham, som der var et noiere Bekendtskab mellem Dem. Ligger der ikke her til Grund en eller anden Historie, som De selv har

været indviklet i? Jeg beder Dem, dølq intet for os?"

Sicilianeren saae paa os med et tvivlraadigt Blik og taug.

„Dersom det angaaee eet eller andet,“ vedblev Prindsen, „som De ikke gjerne vil have bekjendt, saa forsikkrer jeg Dem, i begge disse Herrers Navn, om den ubrydeligste Taushed. Men tal og aabenhjertig og oprigtig.“

„Dersom jeg kan haabe,“ begyndte Sicilianeren omsider, efter længe at have betænktt sig „at De ikke vil brnge det, jeg aabenbarer Dem, til Naaben imod mig selv, saa vil jeg fortælle Dem en mærkværdig Begivenhed om denne Armenianer, som jeg har været Dienbidne til og som ikke vil lade Dem nogen Tvivl mere om dette Menneskes lønlige Magt. Dog beder jeg,“ søiede han til, „det maa være mig tilladt at fortie nogle Navne.“

„Er denne Betingelse nødvendig?“

„Ja den er, naadigste Prinds! Thi der er en Familie indviklet deri, som jeg har Aarsag til at agte og skaanee.“

„Lad os da høre den,“ sagde Prindsen.

„Det er nu, begyndte Sicilianeren, omtrent fem Aar siden, jeg i Neapel, hvor jeg med temmelig Lykke benyttede mig af mine

Konster, kom i Bekjendtskab med en Chevalier af Stephanordenen ved Navn Lorenzo del M^{te}. Det var en ung, rig Cavalier af en af de første Familier i Kongeriget. Efterat han havde overvældet mig med Forbindtligheder, uden Tvivl foranledigede deraf, at mine hemmelige Videnskaber, som det syntes, havde tiltrukket sig hans særdeles Agtelse, sagde han mig engang, at hans Fader, Marschese del M^{te}, der var en ivrig Tilhænger af Kabbalan, vilde fatte sig lykkelig ved at see en Philosoph af mine Talenter, (som han behagede at udtrykke sig) i sit Huus. Denne Olding opholdt sig paa et af sine Landgodser, der laae ved Soen, omtrent syv Mile borte fra Neapel, og hvor han, næsten aldeles silt fra alle Menneker, overgav sig til Sorg over Tabet af en kjær Son, som en skæffelig Skiebne havde fratøvet ham. Chevalieren lod sig desuden forstaae med, at han og hans Familie maaskee vilde tage deres Tilflugt engang i et meget vigtigt Anliggende til mig for at faae Oplysning ved min hemmelige Videnskab om noget, der ikke ved noget naturligt Middel hidtil havde været at opdage. Især — soiede han til med en betydningsfuld Mine — vilde maaskee han engang i Tiden faae Anslag til at betragte mig som Skaberen af hans Rolighed og hans hele timelige

Enkke. Sagen selv hang imidlertid saaledes
 sammen. Da Familiegodserne skulde tilfalde den
 ældre Broder, saa var denne Lorenzo Marthe-
 sens yngre Søn, bestemt til den geistlige Stand.
 Jeronimo, saa bedte denne ældre Broder, havde
 tilbragt adskillige Aar paa Reiser, og kom om-
 trent syv Aar forend det tildrog sig, jeg nu vil
 fortælle, tilbage til sit Fædreland, for at
 forhandle sig med en ung Dame, der var en ene-
 ste Datter af en grevelig Familie ved Navn
 P****tti, hvis Godser laae i Nabolauget af Mar-
 thesens. Uagtet denne Forbindelse, der havde
 været aftalt mellem begge Familier fra Bør-
 nenes Fødsel, og hvormed Hensigten var at for-
 ene begge Formue og Godser, alisaa blot var
 en Folge af Forældrenes Overenskomst, og
 uagtet de Forlovedes Hjertes ikke derved vare
 spurgt til Raads, saa havde de dog skiltiende
 givet deres Minde dertil. Jeronimo del M****nta
 og Antonia P****tti vare blevne opfødte og op-
 dragne sammen, og den store Tribed man, i
 Betragtning af at disse to Børn vare bestemte
 for hinanden, fra deres første Ungdom tillod
 dem i deres Omgang med hinanden, havde
 tidliggen knyttet en hjertelig Forskaelsie mellem
 dem, som ved deres Characterers Overensstem-
 melse var bleven end mere befæstet og i en

modnere Alder havde forvandelt sig til virkelig Kjerlighed. Fire Aars Skilsmisse havde mere forstærket end svækket dette Bånd, og Jeronimo vendte ligesaa tro og frygt tilbage i sin Forlovedes Arme, som om han aldrig havde re-
vet sig ud af dem."

„Glæden over Gjenforeningen havde endnu ikke lagt sig, og Anskalterne til Formælingen bleve allerede saa hastig som mueligt soiede, da Jeronimo — forsvandt. Han pleiede at tilbringe hele Aftener paa et Lyksted, der havde Udseet til Havet, og undertiden at fornoie sig med en Lyktour paa Vandet. Det traf nu en saadan Aften, at han blev meget længere borte fra sin Fader end han pleiede. Man sendte Folk ud efter ham, man søgte med Fartøier paa Vandet efter ham, men ingen vidste at have seet ham, og af hans Domestiquer savnedes der ingen, der kunde være fulgt med ham. Det blev Nat, og han kom ikke. Det blev Morgen, det blev Middag og Aften, og endnu ingen Jeronimo. Allerede begyndte der at opstaae Formodninger, da der indløb Efterretning om, at der Dagen forud var landet en algierisk Sørover paa denne Kust, og at adskillige af Indbyggerne vare blevne fanget bortførte af dem. Man forsynede strax to Galeier, der netop laae seilfærdig, med til-

strækkeligt Mandskab, og den gamle Marchese besleg selv den første af dem, fast besluttet med sit eget Livs Fare at befrie sin Søn. Den tredie Morgen fik de Corsaren, ham de havde Fordelen af Binden for, i Sigte. Næsten havde de naaet den, allerede vare de den saa nær, at Lorenzo, der befandt sig paa den nærmeste Galei, troede at see sin Broders Vink fra det fiendtlige Dæk, da der pludselig opstod en Storm, der drev dem bort igjen fra Corsaren. Kun med Møie udholdt de beskadigede Skibe den; men da Stormen ophørte, var Algieren forsvunden, og af Nød maatte de lande med Galeierne ved Maltha. Marchesens og hans Sønns Sorg var ubeskrivelig; Faderen rev trostesløs sit solvgraae Haar af Hovedet, og man frygtede for den unge Comtesse's Liv."

"Søn Aar forløb under frugtesløse Bestræbelser for at finde ham. Man ansatte Underfogesser langs ad hele den barbariske Kyst, man udlovede uhyre Belønninger for den unge Marcheses Opdagelse og Frihed; men ingen meldte sig til at fortjene dem. Endelig fattede man den sandsynlige Formodning, at Røverfibene i den Storm der havde skildt Skibene fra hianden, maatte være gaaet under, og at den hele Besætning maatte være omkommen i Volgerne."

„Hvor sandsynlig denne Formodning end var, saa manglede der dog endnu meget i Visshed, og intet berettigede Familien til aldeles at opgive Haabet om, at den unge Marchese jo endnu omfiden kunde blive funden igjen. Men antaget, at han ikke var at opdage, saa vilde enten Familien uddoe med ham, eller maatte hans Broder affige den geistlige Stand og indtræde i den forskødtes Rettigheder. Saa lidet Retfærdigheden mod den sidste syntes at tillade dette, saa lidet burde vel Familien paa den anden Side ved en alt for vidt dreven Retfærdighed mod den Forsvundne, udsætte sig for at uddoe. Græmmelse og Alderdom syntes snart at aabne Graven for den gamle Marchese; med ethvert nyt forgjeves Forsøg formindskedes Haabet om at finde Jeronimo igjen; han saae sin Families Endeligt for sig, naar han ikke ved en liden Uretfærdighed vilde forekomme det, naar han ikke vilde beslutte sig til at favorisere sin yngre Son paa den ældres Bekostning. For at opholde den Forbindelse, der var indgaaet mellem Marchesens og den ærvelige Familie, behøvedes der kun at forandres et Navn; begaa Familiernes Hovedsiemeed vilde lo tiæfuldt opnaaes, enten Comtesse Antonia blev Lorenzo's eller Jeronimo's Gemalinde. Den svage Muelighed,

den sidste Tilbagekomst havde for sig, syntes ikke at komme i Betragtning mod det visse og overhængende Onde, Familiens fuldkomne Ophørelse, og den gamle Marchese, der med hver Dag følte mere at nærme sig, ønskede med Utaalmodighed i det mindste at doe befriet for denne Urolighed."

„Men ingen forhalede dette Skridt mere, ingen modsatte sig det mere haardnakket end den, der vilde vinde meest derved, nemlig — Lorenzo. Ubevæget af umaadelige Eiendommens Tilskuffelse, uforsom endog for Besiddelsen af den elskværdige Skabning, der skulde evergives i hans Arme, vægrede han sig, heist ædelmodig og samvittighedsfuld, for at frænke en Broder, der maaskee endnu kunde være i Live og fordre sin Eiendommen. „Er ikke min uforglemmelige Broders „Skjæbne,“ sagde han, „skrækkelig nok i et „mueligt langt Fængsel? Skulde jeg endnu „forbittre den ved en Handling, der vilde stille „ham ved alt det Dyrebareste, der er for ham „i Verden? Men hvad for et Hjerte skulde „jeg kunne anraabe Himmelen om hans Tilbage- „komst, naar den, der var bestemt ham, laae „i mine Arme? Med hvilken Grimodighed „kunde jeg ile ham i Nøde, om engang et „Underværk bragte ham tilbage til os? Og

„Sæt endog, at han for evig var berøvet os:
 „kunde vi da hadre hans Minde paa nogen
 „værdigere Maade, end naar vi lade den Nab-
 „ning udfyde, som hans Død har efterladt i
 „vor Cirkel? end naar vi opgive alle vore For-
 „haabninger paa hans Grav, og lade det,
 „der var hans, som en Helligdom uberørt?“

„Men ingen af alle de Grunde, som den
 broderlige Delicatesse udfandt, var ikkand til at
 formaae den gamle Marchese til at forsones
 med Tanken om, at see en Familiestamme uddøe,
 der havde blomstret i nihundrede Aar. Alt, hvad
 Lorenzo bragte det til hos ham, var kun en
 Brist af to Aar, inden han forte sin Broders
 Forlovede til Altaret. I dette Tidrum vedblev
 man saa ivrig som mueligt, at søge efter Jeron-
 nimo. Lorenzo gjorde selv adskillige Sværser,
 og udsatte sig for mangen en Fare; kort, ingen
 Nøje, ingen Bekostninger bleve sparede for at
 finde den forsvundne igjen. Men ogsaa disse to
 Aar forløb ligesom de foregaaende frugtesløse!“

„Da Comtesse Antonia,“ spurgte Prindsen.
 „Om hendes Tilstand siger De os intet. Sandt
 hun sig saa taalmodig i sin Skiebne? Det kan
 jeg forestille mig.“

„Antonia tilbragte sit Liv i den skrækkelige
 Kamp med Plikt og Tilbøjelighed, Had og Be-

undring. Den broderlige Kjærligheds uegennyttige Edelmødighed rørte hende; hun solte sig forpligtet til at agte den Mand hun aldrig kunde elske, og sønderlidt af skridende Gølelser blødede stedse hendes Hjerte. Men hendes Modbydelighed for Chevalier Lorenzo syntes at tiltage i samme Grad, som hans Fordringer paa hendes Tugtelse formeredes. Med inderlig Smerte saae han den lille Græmmelse, der fortærede hendes Ungdom. En om Medlidenhed traadte uformærkt istedet for den Ligegyldighed, med hvilken han hidtil havde betragtet hende; men denne forræderiske Gølelse skuffede ham, og en brændende Lidenskab begyndte nu at gjøre ham det vanskeligt at udøve længere en Dyd, der hidtil havde været mageløs. Alligevel var endnu hans Dre aabent, selv paa Kjærlighedens Beføstning, for Edelmødighedens Stemme; thi det var ham allene der gjorde Comtesens Familie Modstand, naaer den søgte at gjøre hende til Offer for sine Hensigter. Men alle hans Bestræbelser mislykkedes; enhver Seier han vandt over sine Lidenskaber, viste ham saa meget værdigere til hendes Besiddelse, og den Edelmødighed, hvormed han afflog enhver Dødsfordring, betog hende enhver Undskyldning for hendes Gienstridighed."

"Saaledes stode Tingene, da Chevalier

Lorenzo overtalte mig til at besøge ham paa hans
 Landgods. Min Velynders varme Anbefaling
 forskaffede mig der en Modtagelse, der endog
 overgik alle mine Ønsker. Jeg maa ikke forglem-
 me at fortælle her endnu, at jeg med nogle heldi-
 ge Operationer havde haft den Lykke at gøre
 mit Navn bekjendt og agtet der i Egnen, hvilket
 nok ogsaa bidrog noget til at forøge den gamle
 Marcheses Tillid til mig og spærde hans Forvent-
 ninger om mig til det højste. Hvorvidt jeg bragte
 det med ham, og hvad for Midler jeg betiente
 mig af dertil, beder jeg Dem at forskaae mig
 fra at fortælle: af det jeg allerede aabenhjertig
 har sagt Dem, ville De let kunne slutte Dem til
 alt det øvrige. Da jeg førte mig alle de nysskafte
 Bøger til Nytte, som jeg foresandt i Marchesens
 meget anseelige Bibliothek, saa lyktes det mig
 snart at udfikkere mit System om den usynlige
 Verden med de beivnderligste Opfindelser og at
 kunne tale med ham i et Sprog, der fuldkommen
 svarede til den Stemning han var i. Det varede
 ikke længe, førend det var kommen saavidt med
 ham, at han troede alt, hvad jeg ønskede, han
 skulde troe, og at han havde svoret ligesaa trygt
 paa Philosophiens Forbindelse med Salemander-
 der og Skiphinder, som paa een af de Canoniske
 Artikler. Da han desuden var meget religiøs,

og havde i Sværmeriets Skole i høi Grad udviklet sit Ansigts til Troenbed, saa fandt mine mystiske Opfindelser saa megen Tilid hos ham at det kun kostede mig saare liden Møie, at omsnære og omvikle ham saaledes med Mykiciter, at han ikke agtede nogen Ting mere, naar den kun var begribelig og naturlig. Saaledes blev jeg i seie Tid Husets tilbedede Aposfel. Den menneskelige Naturs Exaltation og Omgangen med høiere Væsenet, dette var Indholdet af mine Forelæsninger; min Borgen herfor var den ufeilbare Greve af Sabalis. Den unge Comtesse, der desuden siden hendes Elskedes Forsvindelse havde levet mere i Aandeverdenen end i den legemlige Verden, og hvis Caracteer var bleven meget blandet med Melancholie, modtog uformærkt mine udfroede Blik med velbehagelig Omsigt; ja endog Lyndet i Huset søgte at skaffe sig noget at gjøre i Værelset, naar jeg talte, for hif og der at opsnappe et Ord, houlte Grumper og Stykker de siden eiter paa deres Buis sammensleiede.

„Omtrent to Maanedet havde jeg nok tilbragt paa dette adelige Gods, da Chevalier Lorenz en Morgen kom ind til mig i mit Kammer. I hans Ansigt var der malet en dyb Melancholie, og alle hans Ansigtstræk vidnede om en indvor-

tes Forskyrrelse. Han kastede sig i en Stool med en høit sortviolet Wine.

„Capitain,“ sagde han, det er ude med mig. Jeg maa bort herfra. Længere kan jeg ikke udholde det her.

„Hvad fattes Dem, Chevalier? Hvad er der gaet Dem imod?“

„O, denne Skrækkelige Lidenskab!“ Her reiste han sig med Hæstighed fra Stolen og kastede sig i mine Arme). „Jeg har stræbt som en Mand at undertvinge den. Men nu kan jeg det ikke mere.

„Men hvis Skyld er det fiereste Ben, at De plages saaledes.“ sagde jeg. „Er det ikke Deres egen? Deres Fader, Comtessens Familie...“

„Min Fader! Hendes Familie! — Hvad hjælper det til? — Er det en tvungen Haand eller et frivilligt Valg jeg attraaer? — Har jeg ikke en Medbeiler? — Al! Da hvilken? En Medbeiler maaskee blandt de Døde! O Had mig reise! Had mig reise, om det end var til Verdens Ende! Jeg skal og maae finde min Broder.“

„Hvorledes? Efter saa mange feilslagne Forsøg kan De endnu have Haab...“

„Haab? — I mit Hjerte er det for lang Tid siden uddødt. Men ogsaa i Hjint? —

„Hvad gjør det bertil, om jeg haaber? — Er
 „jeg lykkelig saa længe der endnu er et Glimt
 „af Haab i Antonies Hjerte? — To Ord, min
 „Ven, kunde ende mine Lidelser. — Men det
 „er forgjæves at haabe. Min Skiebne vil forblive
 „elendig, indtil Ewigheden bryder sin lange
 „Længsel, og Gravene vidne for mig.“

„Er det da denne Visshed, der kan gjøre
 Dem lykkelig?“

„Lykkelig? O, jeg tvivler paa, at jeg
 „uogensinde kan blive det. — Men Uvisshed er
 „den skrækkeligste Lidelse.“ (Efter nogle Dø-
 „bliffes Længsel nedstemte han sin Tone og ved-
 „blev veemodigen). — „Sid han saae mine Li-
 „delsler! — Kan denne Trost, der volder
 „hans Broders Elendighed gjøre ham lykkelig?
 „Skal en Levende hensukke sit Liv for en Død,
 „der ikke kan nyde mere? — O, vidste han
 „min Dval —“ (her brast han i en heftig
 „Graad, og lagde sit Ansigt til mit Bryst) „maa-
 „ske, — ja maaskee vilde han da selv føre hende
 „i mine Arme.“

„Men skulde det da være ganske umueligt,
 at faae dette Ønske opfyldt?“

„Ven! Hvad siger De?“ — Han saae
 forskædet paa mig.“

„Pangt uoprydeligere Anledninger,“ vedblev

jeg, „hast indflettet de Affbøbe i de Levendes Skiebne. Skulde et Menneskes, en Broders hele timelige Lykke . . . .“

„Ja, hele timelige Lykke! O det foler jeg! Hvor sandt har De sagt! Min hele „timelige Lyksalighed!“

„Og en sørgende Families Kølighed ikke være nogen værdig Opofrelse? Visstelig? Der som noget jordisk Anliggende kan berettige os til at forkynde de Saliges Kølighed, — at gjøre Brug af en Magt . . .“

„For Gud's Skyld, Ven!“ afbrød han mig; „intet mere derom. Herdum, det tilskaaer jeg, nærede jeg vel en saadan Tanke, — det forekommer mig, jeg sagde Dem det — men jeg har allerede for lang Tid siden forkastet den som en ryggesløs og affvælgelig Tanke.“

„De seer nu vel,“ veobled Sicilianeren, hvortil dette ledede os hen. Jeg gjorde mig Umage for at høre Ridderens Betænkneligheder, hvilket ogsaa omsider lyktes mig. Det blev besluttet, jeg skulde mane den Udsødes Aand, kun betingede jeg mig en Frist af fiorten Dage, for, som jeg foregav, at berede mig værdig dertil. Efter at dette Tidrum var forløbet, og jeg havde bragt mine Maskiner i fornøden Orden, benyttede jeg mig af en redselsfuld Af-

ten, da Familien, som sædvanlig var forsamlet om mig, til at afskke den dens Samtykke dertil, eller snarere usformækt at lede den til selv at bede mig derom. Den tunge Kamp havde vi med den unge Comtesse, hvis Nærværelse dog var saa væsentlig nødvendig derved, da kom hendes Videnskabs sværmeriske Flugt og maaskee meer endnu et svagt Glimt af Haab om, at den Døds troede endnu levede og ikke efter min Opsfordring vilde indstille sig, os noget til Hielp derved. Mistillid til Sagen selv eller Tvivl om min Konkes Magt, dette var Hindringer, som jeg ikke havde at ove vinde."

, Da jeg nu, saaledes havde faaet hele Familiens Samtykke, blev den tredje Dag derefter bekendt til Bærkets Udførelse. Bonner, der varede til Midnat, Kasse, Waagen, Sønnered og musiske Forbryder vare i Borening med Brug af et vist til den Tid ubekendt Instrument, som jeg i deslige Tilfælde havde fundet meget uformomt, Forberedelserne til denne bortidelige Act, og disse Forberedelser gjorde og saa onskelig en Virkning, at mine Tilbøreres fanatiske Besætning opbidse min egen Phantasie og ikke lidet forstærkede den Illusion, som jeg ved denne Leilighed maatte opvække. Endelig kom den ventede Time —"

„Jeg gjetter nok, raabte Prindsen, hvem De nu vil fremkille her. — Men vedbliv, vedbliv.“

„Nei, naadigste Prinds! Besværgelsen gik for sig efter Dnske.“

„Men hvorledes? Hvor bliver da Armenianeren af?“

„De behøver ikke at frøgte,“ svarede Sicilianeren: „Armenianeren vil komme mere end tidlig nok. — Jeg befatter mig ikke med at beskrive det Gislespil der blev drevet, da det kun vilde gjøre min Fortælling vidtloftig uden Nødvendighed. Nok, det opfyldte alle mine Forventninger. Den gamle Marchese, Comtesse og hendes Moder, Chevalier Lorenza og nogle andre af Familien vare overværende derved. De vilde kunne foreskille Dem, at jeg i den lange Tid, jeg tilbragte i dette Huus, ikke havde forømt Feiligheden til at forskaffe mig den nyeste Kundskab om alt, hvad der angik den Afdøde. Udskillige Portraiter, som jeg der fandt af ham, satte mig isand til at give den Figur, jeg vilde Gælfabet den meest skuffende Placed med ham, og da jeg kun lod Manden forklare sig ved Tegn, saa kunde ei heller Stemmen foranledige nogen Mistanke om mit Spilfraterie. Den Døde vilde sig i barbariske Slaverklæder med endybt Saar i

Halsen. De behage at lægge Mærke til, " sagde Sicilianeren, „ at jeg heri afveeg fra den almindelige Formodning, at han var ankommen paa Soen, da jeg havde Grund til at haabe, at netop det Uventede i denne Verden ikke lidet vilde forsøge Visionens Troværdighed, ligesom det paa den anden Side forekom mig hoist faeligt, om jeg nærmede mig alt for samvittighedsfuld det Naturlige. "

„ Jeg troer, " sagde Prindsen, „ at denne Slutning var ganske rigtig. Det forekommer mig, at i en Række af overordentlige Foresillinger de sandsynligste deraf forskyre meest Illusionen. Den Lethed, hvormed man forud havde foreskilt sig Resultatet, vilde her have betaget Midlet, hvorved man var kommet dertil, en Deel af dets Ansæelse, og den ringe Noie, det maatte have kostet at finde dette Resultat, vilde maaſkee og have gjort Midlet mistænkeligt. Thi hvortil skulde der manes en Vland, naar man ikke erfarede andet af den, end hvad det ogsaa uden den, allene ved Hjælp af den sunde Fornuft, vilde være mueligt at slutte sig til? Den overraskende Nyhed og Vanskeligheden i at finde Resultatet, er derimod saa at sige Forgeen for det Underværks Rigtighed, der har givet det: thi hvo vil drage en Operations Overnaturlighed i Tvivl, naar

det, der udrettes derved, ikke kunde udrettes ved naturlige Kræfter? — Men jeg har afbrudt Dem," saiede Prindsen til. „Fortsæt kun Deres Fortælling.“

„Jeg spurgte Manden," vedblev Sicilianeren, „om der ikke var noget mere i Berden, som den kaldte sit, og om den ikke havde efterladt sig noget, der var den dyrebart? Manden rykkede paa Hovedet, og rakte sin ene Haand mod Himmelen. Inden den forsvandt, streg den af Fingeren en Ring, hvilken man bag efter fandt liggende paa Gulvet. Da Comtesse'n betragtede den rigtig, fandt hun, at det var hendes Forlovelsesring.“

„Hendes Forlovelsesring!" raabte Prindsen studsende. „Hvorledes var De kommen til den?"

„Jeg . . . . Det var ikke den ægte, naadigste Prinds . . . . Jeg havde . . . . Det var kun en estergjort Ring.“

„En estergjort?" gjentog Prindsen. „For at lade den estergjøre, maatte De jo have havt den rette, og hvorledes kom De til den, da den Afdøde eller Forsvundne vist aldrig lod den komme af sin Fingert?"

„Det er ganske rigtig.“ saade Sicilianeren med kjendelig Forvirring; men af en B. K. welse, man havde gjort mig over den virkelige Forlovelsesring . . . .“

„Hvo havde gjort Dem den?“

„Allerede for lang Tid siden,“ sagde Sicilianeren — —. „Det var en ganske simpel Guldring med den unge Comtesses Navn, troer jeg . . . . Men De har bragt mig ganske ud af min Færdning . . . .“

„Na, hvorledes gif det videre?“ sagde Prindsen med en utillfredsstillt og meget tvetydig Mine

„Nu ansaae man sig everbevisst om, at Jeronimo ikke mere var i Live. Familien gjorde stor haas Dod bekendt, og lagde fra denne Dag formelig Sorg an for ham. Omstændigheden med Ringen betog Comtesse Antonie alle de Lovl, hun endnu havde, og gave Chevalier Lorenzo's Bedræbelse et større Eitertusk. Imidlertid hystede hun af det heftige Indtryk dette Syn havde gjort paa hende, i en faerlig Svadom, som næsten havde stilt hendes Tilbeder for evig ved alle haas Forhaabninger. Da hun var kommen fra ig en, besluttede hun at gaae i Kloster, hvilken Beslutning hun kun ovgav efter de kraftigste Forestillinger derimod af hendes Skriftefader, som hun satte en uindskrænket Tillid til. Da

sider lyktes det og denne Mand, hendes Fader og hendes øvrige Venner ved deres forenede Bestræbelser at afløse eller afkøbe hende hendes Samtykke til at ægte Lorenzo. Den sidste Dag af Sorgetiden blev bestemt til en Gædsfest, paa hvilken ikke allene Lorenzo skulde forenes med Comtesse Antonie, men den gamle Marchese ogsaa vilde aftræde sin Son og eneste Arving alle sine Godser.

„Denne Dag kom, og Lorenzo modtog sin skjælvende Brud for Alteret. Solen gik ned, og prægtigt Maaltid ventede de glade Gæster i den stærkt oplyste Krylluesal, og en larmende Musik ledsagede Selskabet ind i den. Det var den lykkelige Oldings Dødsønske, at alle denne Dag skulde dele hans Glæde med ham. Indgangene til Paaladset stode de for aabne for enhver, og hvo, der ønskede at glæde sig med ham, var velkommen. Blandt den Brimmel der . . . .“

Sicilianeren stansede her, og en Forventningsgysten betog os alle.

„Blandt den Brimmel, der stod omkring os,“ beundrede han taalen: „blev jeg af min Sidsmand gjort opmærksom paa en Franskseaners munk, der var af en lang, maver Statur og et blegt Ansigt, stod ubevægelig som en Støtte og havde sine mørke og alvorlige Blis fast heftede paa Brudepariet. Den Glæde, der bestode

rundt om i alle Ansigter, syntes ikke at meddele sig til dette Menneske, da han allene blev staaende med uforandret Mine som en Sibsfigur blandt levende Skabninger. — Det overordentlige i dette Syn, det overraskede mig midt i min Glæde, affak saa overhaands mod alt, hvad der ellers omgav mig i dette Dreblif, virkede saa magtigen paa mig at jeg ei allene tilskriver dette uudsettelige Indtryk paa min Sjæl, at jeg derved blev sat istand til at gjenkjende denne Dunks Ansigts-træk i Rufsens Physiognomie, hvilket ellers vilde været en teen Umuelighed. — Dste forsøgte jeg at vende mine Bine bort fra denne skrækkelige Skabning, om hvem jeg vel ikke behøver at sige, at det var samme Person som Rufen og Deres Armenianer, men uskrivligen faldt de igjen paa ham, og fandt ham bestandig uforandret. Jeg stødte paa min anden Nabo, denne igjen paa sin Sidemand, og denne Forundring udbredte sig omkring det hele Bord. Samtalen ophørte, alt blev stille, men intet forstyrrede Munken. Denne blev staaende ligesaa ubevægelig og i samme Stilling som før med sine alvorlige og bedrovede Blik paa Brudeparret. Alle forfæredes over dette Syn; ikkun Bruden fandt Billedet af sin egen Kummer i den fremmedes Ansigt, og heftede igjen sine Bine med stille Belyst paa den eneste Gjenstand i Forsamlingen, der syntes at føle hen-

des Græmmelse og dele den med hende. Efter-
 haanden aftog Brumten, Midnatstimen var forbi,
 Musikken begyndte at lyde svagere og sagtere,
 Lysenes Skin bleve inattere, det ene gik ud efter
 det andet, og Samtalen, der var begyndt igien,
 blev mindre stoiende og overgik næsten til Hvile-
 ften. — Det blev odere og odere i den store,
 dunkkelblevne Bryllupsaal; men Munken hold
 endnu ubevægelig, i samme uforandrede Stilling,
 med sine stierende, sørgelige Blikke heftede paa
 Brudeparret. Man reiste sig fra Taftet, Gies-
 skerne fordeelte sig hist og her, Familien traadte
 sammen i en snever Kreds, og Munken stillede sig
 ubuden i drune Kreds. Jeg veed ikke, hvoraf
 det kom, at ingen talde til ham, ingen vilde tale
 til ham. Allerede flokkede den Hjelvende Bruds
 Veninder sig omkring hende; ligesaa samlede
 Mandfolkene sig om Brudegommen. Paa den ær-
 værdige Fremmede heftede hun sine Øine med en
 Mine, der syntes at bede ham om Hjælp; men
 stierende bleve hans Øine som før. En servent-
 ningsfuld Stilhed udbredte sig overalt. — „Hvor
 „vi nu ere lykkelige forsamlede her,“ begyndte
 den gamle Marchese, der var den eneste af os alle,
 som ikke syntes at blive den Fremmede vaer eller
 dog ikke at forundre sig over ham: „hvor vi dog
 „ere lykkelige,“ sagde han. „Men beklageligt
 „at min Son Jeronimo Pal fattes blandt os!“ —

„Har Du da indbudet ham og han er udeblev
ven?“ spurgte Munken ham. Det var den
første Gang han aabnede Munden her. — Med
Sorskræftelse bestede vi Vinene paa ham.“

„Ik, han er gaaen did, hvorfra man aldrig
kommer iagen.“ svarede Marchisen ham. „J for
staaer mig urigtigen, værdige Herre! Min Son
Jeronimo er død.“

„Maaskee han kun frygter for at vise sig i
et saadant Selskab,“ tog Munken Ordet igjen.
„Hvo veed, hvorledes din Son Jeronimus seer
ud! — Lad ham høre den Stemme, han børre
for sidste Gang! — Veed din Son Lorenzo, at
han indbyder ham!“

„Hvad skal det betyde?“ hørtes der hvist
allevegne. Lorenzo skregede Farve. Jeg negter
heller ikke, at Paaret havde rejste sig paa mit
Hoved.“

Munken var imidlertid traadt hen til Sken-
kebordet, hvor han tog et faldt Vinglas og satte
det til Tæberne. — „Et E indring om vor dyr-
tebare Jeronimo!“ raabte han. „Hvo, der el-
skede den Afsoede, gjør som jeg.“

„Hvor J endog er fra, O værdige Herre,“
svarede Marchisen: „saa har J nævnt et dyre-
bart Navn! Vær mig velkommen! — Kommer,
min Vener! (i det han vendte sig til os og lod
enhver tage sit Glas). Lad en Fremmed ikke be-

Stemme os! Det er min Søn Jeronimo's
Erindring."

"Aldrig troer jeg nogen Skaal er bleven
drunken i en værre Stemning."

"Her staaet et fuldt Glas endnu. — Hvor
for efterlader min Søn Lorenzo at drikke denne
dyrebare Skaal?"

"Skjelvende modtog Lorenzo Glasset af
Franciscanerens Haand, — Skjelvende satte han
det til Munden. — "Min heitetskede Broder
"Jeronimo!" skammede han, og satte Glasset
gysende fra sig."

"Det er min Morders Stemme!" raabte en
skrækkelig Skikkelse, der med eet stød midt iblandt
os, var iført blodige Klæder, og var ilde tilredt
af skrækkelige Saar."

"Hvad der videre foregik, spørge man mig
ikke om," sagde Sicilianeren med alle Tegn paa
Forsærdelse i sit Ansigt. — Mine Sandser hav-
de forladt mig fra det Dieblis, jeg kastede Minene
paa denne Skikkelse, og saaledes var det og gaaet
alle de andre Tilskædebarende. Da vi kom til os
selv igjen fired Lorenzo med Døden, men Munken
og Skikkelsen vare forsvundne. Chevalieren bragte
man under skrækkelige Convulsioner til Sengs.
Hos den Døende blev ingen uden den Geistlige og
den fortvivlede Diding, som ogsaa saa Uger der-

efter endte sit Liv. Hans Bekiendelse ligger skjult hos den Pater, der modtog hans sidste Skrivemaal, og intet levende Menneske har siden erfaret den. Ikke lange efter denne Begivenhed rensede man en Brønd, der laae skjult under vilde Buske i Vistskedets Baggaard, og som i mange Aar havde været sammenfalden. Ved at smulre Gruset, fandt man Beenbygningen af et Menneske. Den Gaard, hvori denne Tildragelse foregik, staaer ikke mere. Familien Mante er uddød, og i et Kloster i Nærheden af Salerno finder man Comtesse Antonies Grav."

"De see nu, vedblev Sicilianeren, da han saae vi stode alle stumme og fordybet i Tanke, og ingen vilde tage Ordet. De see nu, hvorpaa mit Bekiendskab med den russiske Officier eller denne Franciscanermunk eller denne Armenianer grunder sig. Behag selv at domme, om jeg ikke havde Marsaa til at frygte og skielve for et Væsen, der to Gange paa saa skrækkelig en Maade har forstyrret mine Hensigter."

"Et eneste Spørgsmaal maa De endnu besvare mig," sagde Vindsen i det han reiste sig. "Har De i alt, hvad De har fortalt om Chevalier Lorenzo, bestandig holdt Dem til Sandheden?"

"Jeg veed ikke rettere," svarede Sicilianeren.

„De har altsaa virkeligen anseet ham for en retskaffen Mand?“

„Ja det har jeg; ved Gud, det har jeg!“ svarede atter hiin.

„De ansaae ham og derfor, efterat han havde givet Dem Ringen?“

„Hvorledes? — Han har ikke givet mig nogen Ring. — Jeg har jo ikke sagt, at han havde givet mig Ringen.“

„Gode!“ sagde Prindsen, i det han trak paa Klokketrængen og beredte sig til at gaae. „Du Marquis af Lanons Mand,“ (spurgte han endnu, i det han nok engang vendte sig til Sicilianeren), som denne Russe lod fremtræde efter Deres, troer De, det var en virkelig Mand?“

„. . . . . Ja, jeg kunde ikke ansee den for andet,“ svarede han.

„Kom og lad os gaae,“ saade Prindsen til os. Stutteren traadte ind. „Vi ere færdige,“ sagde han til denne „Dem, min Herre“ (til Sicilianeren) „skal jeg nærmere lade høre fra mig.“

„Det sidste Spørgsmaal, naadigste Prinds, De gjorde Søglæren, ønskede jeg at gjøre Dem selv,“ sagde jeg til ham, da vi vare bievne

allene. Hold: De denne sidste Mand for en virkelig Mand?"

„Jeg? Nei, i Sandhed? Nu ikke mere.“

„Ikke mere? Altsaa har De dog troet det?"

„Jeg negter ikke, at jeg lod mig forlede til for et Dieblif at ansee dette Blåndværk for noget mere end Blåndværk.“

„Og jeg gad og see den, raabte jeg, der under disse Omstændigheder kunne vogte sig derfor. Men hvad for Grunde har De nu til at tage Deres Mening tilbage? Efter det, der nyligen er blevet fortalt os om denne Armenianer, syntes mig Troen paa hans Magt til at gjøre Underværker snarere maatte formeres end formindkes.“

„Efter det, en Sjogler og Bedrager har fortalt os om ham?" falde Prindsen mig med en alvorlig Mine i Ordet. „Ehi formodentligen tvivler De dog ikke mere paa, at det ee med et saadant Menneske, vi have havt at gjøre.“

„Nei," sagde jeg. „Men skulde hans Vidnesbyrd . . . .“

„En Bedragers Vidnesbyrd kan, om jeg end ingen anden Grund havde til at forkaste det — i ingen Maade komme i Betragtning med Sandhed og Fornuft. Fortjener et Men-

neske, der har gjort Bedragerie til sit Haandværk og adskillige Gange bedraget mig, fortjener et saadant Menneske at høres i en Sag, hvor selv den oprigtigste Sandhedskjerlighed maa gjøre sig reen, naar den vil søge at blive troet? Fortjener et saadant Menneske, der maaſkee aldrig har ſæet nogen Sandhed for dens egen Skyld, at vorde troet der, hvor han optræder som Vidne mod Menneskefornuft og evig Naturoorden? Det er omtrent det samme, som om jeg vilde give en overbeviist Skjem Guldmagt til at fremtræde med Klage imod den rene, den aldrig besmittede Ukyldighed."

"Men hvad for Grunde ſkulde han have til at give en Mand, som han har ſaa megen Aarsag til at hade, eller dog at frygte, ſaa hæderligt Vidnesbyrd, naar det var ufortjent?"

"Om jeg end ikke kan indſee diſe Grunde, ſkulde han derfor mindre have dem? Veed jeg, i hvis Sold han lød for mig? Sandt er det vel, at jeg endnu ikke ſanſke indſeer hele Sammenhængen ved hans Bedragerie; men han har gjort den Sag, han ſeider for, en meget ſtet Tjeneste, ved at aftage ſin Plaque og viſe ſig for mig ſom en Bedrager, om ikke ſom noget værre."

„Den Omstændighed med Ringen forekommer mig rigtig nok noget mistænkelig.“

„Den er mere end det,“ sagde Trindsen, „den er afgjørende. Han har ikke kunde faaet denne Ring af andre end Morderen selv, og han maatte i det Øieblik være bleven forvirret om, at det var Morderen han fik den af. Hvo uden Morderen kunde have taget en Ring fra den Afdøde, som han vist aldrig havde ladet komme af sin Fingert? Os sogte han under den hele Fortælling at indbilde, at han selv var bleven ruffet af Lorenzo, istedet for han havde troet denne lod sig ruffe af ham. Hvortil disse Krumspring, naar han ikke selv havde Øst, hvormed han vilde tage hos os, om han tilstod os den Fortsættelse, han havde faaet i med Morderen? Overhovedet var hans hele Fortælling aabenbar ikke andet end en Række af Opfindelser, for at sammenkjæde de saa Sandheder, som han fandt for godt at aabenbare os. Og jeg skulde tage i større Betænkning at beskyldte en Bedrager, som jeg har grebet i ti Løgne, for den ellevte, end at indrømme en Afbrydelse i den Naturens Grundorden, som jeg endnu aldrig har truffet i nogen Desharmonie?“

„Jeg kan ikke indvende Dem noget herimod,“ sagde jeg. „Men det Syn, vi havde

i Gaar, bliver mig dog derfor ikke mindre ubegribeligt."

"Ei heller mig," svarede Prindsen, "end. Kiont jeg dog har faaet den Tanke i Hovedet, at jeg er kommen paa Spor efter Nøglen dertil."

"Hvorledes?" sagde jeg.

"Erindrer De Dem ikke, at den anden Skikkelse, da den var kommen ind, marscherede lige hen til Altaret, tog Krusifixet i Haanden og traadte hen paa Teppeet."

"Det forekom mig rigtig nok saa."

"Og efter Sicilianerens Sigende var dette Krusifix en Conductur. Altsaa seer De deraf, at Skikkelsen itede at gjøre sig electrisk. Det Dog, Lord Seymour gjorde med sin Kaarde efter den, maatte altsaa blive ubirksomt, da det electriske Stod havde betaget hans Arm dens Kraft."

"I Henseende til Kaarden kunde dette vel være rigtigt. Men den Kugle, som Sicilianeren affjed paa den, og som vi horte langsomt at trille hen over Altaret?"

"Veed De og med Visshed, at det var den affkudte Kugle, vi horte trille? — Jeg vil en gang tale om, at Marionetten eller det Meuseste, der forestillede Manden, maaskee var vel forsynet med Pantser, at han var skudt og hugt.

fric. — Men tænkt kun paa, hvem det var, der havde ladet Pistolen.

„Det har De Ret i,“ sagde jeg, „— og der ogsig nu et pludseligt Pys for mig. — Mussen havde ladet dem. Men det stede jo i vort Paa-
syn: hvor kunde der da foregaae noget Bedra-
gerie derved?“

„Og hvorfor skulde det ikke kunde foregaae? Havde De den Gang nogen saadan Mistanke til dette Menneske, at De ansaae det fornødent at holde Pøse med ham? Udersøgte De Kuglen, førend han lagde den i Løbet, saa at De veed det ikke var en Dvisselv-Kugle eller en malet Leer-kugle? Lagde De Mærke til, om han virkelig lagde den i Løbet af Pistolen, eller om han lod den falde ned af det i sin Haand? Hvad overbe-
viser Dem om, at han — om han endog virke-
ligen havde ladet dem skarpt — netop tog de la-
dede Pistoler over med sig i den anden Pavillon, og ikke forbyttede dem med et Par andre, hvilket jo saa let lod sig gjøre, da det ikke faldt nogen ind at passe paa ham, og vi desuden havde at gjøre med at fløde os af? Og kunde ikke Skif-
felsen i det Øieblik, den var indhyllet i Kænde-
da ven, trille en anden Kugle, som den havde forsynet sig med, hen over Altaret? Hvilken af

alle disse Formodninger har den mindste Grund
for sig?"

"De har Ret. Men den noiagtige Lighed,
Stikkelsen havde med Deres afdøde Ven. —
Jeg har jo og seet ham meget ofte hos Dem, og
jeg kjendte ham paa Stedet igjen i den frem-
trædende Mand."

"Jeg ogsaa, — og jeg kan ikke negte, at
Forblændelsen her var drevet til det højeste. Men
naar nu denne Sicilianer, blot efter nogle faa
Blikke, som han uformærkt havde kastet paa min
Daase, vidste at give sin Figur en saadan Lighed,
at baade De og jeg lode os skaffe deraf, skalde
da ikke Nussen saa meget mere kunde det, da hann
under det hele Maaltid ubehindret kunne betragte
min Daase, da han nød den Fordeel, at ingen
lagde Mærke til ham, og da jeg desuden hende-
lebbis havde fortalt ham, hvis Portraet det var,
der stod paa Daasen? — Joicr De hertil endnu
— som ogsaa Sicilianeren anmærkede — at det
Earakteristiske hos Marquien bestaaer i latter
saadanne Ansigtsstræk, som ogsaa i det Store lade
sig eftergiøre: hvor er da det Uforklarlige i det
hele Syn?"

"Men Ordene den sagde? Den Oplysning
den gav om Deres Ven?"

"Hvovledes? Sagde ikke Sicilianeren os,

at han af Ibet Ildet, han affspurgte mig, sammensatte en ligedan Historie? Bevise dette ikke, hvorlidet det kostede at falde paa en saadan Opfindelse? Og desuden vare Vandens Svar saa orakelmæssig dunkle, at den aldeles ikke stod færdig for at blive greben i nogen Modsigelse. Antager De nu, at Sjoglerens Creatur der foresatte Vandet, havde besiddet Skarpsindighed og Vandsnærværelse, og været lidet underrettet om Omstændighederne: hvorvidt havde det da ikke være mueligt at drive dette Sjoglerie? "

„ Men betænk, naadigste Prinds, hvor store Anstalterne maatte have været fra Armenianerens Side, til saa indviklet et Bedragerie! Hvor megen Tid der vilde være fornøden der til! Hvurlange man allene maatte være om at male et Menneskehoved et andet saa ligt, som det her er erkjendt for! Hvor megen Tid der vilde medgaaet til at afrette og underrette en forskilt Mand saa fuldkommen, at den ikke skulde røbe Bedrageriet! Hvor megen Opmærksomhed, der maatte været spændt paa de utallige smaa Biting der deels skulde medvirke, deels kunde forstyrre! og altsaa skulde forebygges. Da nu behage De, naadigste Prinds, at lægge Mærke til, at Russen ikke var over en halv Time fra værende! Kunde vel alt, det, der her endog

kun var det Lundbærligste anordnet og foranstaltet, i en halv Time? — Sandelig, naadigste Prinds, end ikke en dramatisk Skribent, der var forelegen for sin Aristoteles's tre ubevægelige Eenheder, vilde vove at paabyrde en Velskæbte saa megen Handling, eller at vente sig af sit Fæterre saa stærk en Tro."

"Hvorledes? De anseer det altsaa for aldeles umueligt, at alle disse Foranstaltningaer skulle kunne været gjort i denne lille Halvtime?"

"Virkelig," raabte jeg, "anseer jeg det næsten umueligt."

"Saa? Det er en Phrase, jeg ikke forstaar. Vedstaaer det da alle Tidens, Rummers og de yderste Virkninger Love, at et saa snævert og godt Hoved, som denne armenianer dog unegtelig maa være, ved Hjælp af sine maalkærligelsaa sinke Creature, udrustet med alle de Hjælpemidler, som en Mand af dette Haandværk bestandig maa have ved Haanden, at et saadant Menneske, underkøttet af saadanne Omstændigheder og Natens Morke, der ikke tillader nogen at see ham paa Fingre, skulde i saa kort en Tid kunne faae saa meget istandbragt? Er det mueligt at tænke sig og fornuftskridigt at troe, at han med saa Ord, Befalinger eller

Vink skulde kunne overdrage sine Hjelperes Hjelpere vidt udstrakte Forretninger, skulde kunne betegne dem mangfoldige til et sælles Maal virkende Operationer at iværksætte? — Og kan der med Naturens evige Love opstilles andet end en klart indseet Umuelighed? Vil De heller troe et Underværk, end indrømme en Usandsynlighed? Heller fornegte Naturens Kræfter, end erkjende Mueligheden af en kunstig og usædvanlig Forbindelse af disse Kræfter? "

„Om Sagen end ikke berettiger os til at vore en saadan Slutning, saa maa De dog tilskaae mig, at den gaaer langt over vort Begreb. "

„Næsten havde jeg lyst til ogsaa at aftratte Dem dette. " sagde Prindsen med en leende Mine. „Hvad siger De, min kære Greve, om det for Exempel befandtes, at der var arbeidet for denne Armenianer ikke allene i og efter denne halve Time, ikke allene paa Stedet og andensteds, men ogsaa den hele Aften og den hele Nat igiennem? Husk paa, at Sicilianeren brugte næsten tre fulde Timer til sine Lибeres delser. "

„Det forsvarer jo, naadigste Prinds, den Mening jeg er af, at Armenianeren ikke kunde

gjøre sine Tilberedelser, i den korte Tid han havde dertil."

"Og hvormed godtgjor De at Sicilianeren ikke havde ligesaa megen Deel i den anden som i den første Aand?"

"Hvorledes, naadigste Prinds?"

"At han ikke var Armenianerens fornemste Medhjælper, med et Ord: at de ikke begge var i Forstaaelse med hinanden."

"Det vilde nok blive vanskeligt at bevise," raabte jeg i min temmelig store Forundring.

"Ikke saa vanskeligt, kære Greve, som De maa skee troer. Hvorledes? Det skulde være Tilfælde, at disse to Mennesker mødtes med et saa besynderligt, saa indviklet Anslag paa een og samme Person, paa een og samme Tid og paa eet og samme Sted? At der herskede en Harmonie, en saadan oiensynlig Harmonie, en saadan virkelig Overensstemmelse mellem Begges Operationer? At den ene, saa at sige, arbejdede den anden i Hænderne? Kunne vi ikke antage, at han betjente sig af det grovere Sjoglespil for at lægge et Folie under det finere, at han skabte sig en Hestor for at være hans Achilles? Kunne vi ikke antage, at han forudsendte hiint for at prøve, hvor megen Lettroenshed han kunde gøre sig Regning paa at find:

hos mig; for at finde Udgaangene til min Fortrolighed, for at gjøre sig ved dette Forsøg, — der uden Skade for hans øvrige Plan gjerne maatte forulffes, — tilstrækkelig bekjendt med det Subject, han havde valgt sig; med eet Ord, for at indlede ved dette sin større Intrigue? Kunne vi ikke antage, at det laae i hans Plan at fængsle og sysselsætte min Opmærksomhed ved det første Oprin, for at borttrække og anvende den seer et andet, som det var ham vigtigere at udføre? Kunne vi ikke antage, at han har havt Efterretninger at indhente, Opdagelser at gjøre, hvorved han med sine Bestræbelser derfor kunde robe sig selv og som han i saa Fald har ønsket at kunne forføre os til at skrive paa Carlsenspillerens Regning, for ikke derved at forsigte sin Hovedplan med mig?

„Jeg forstaaer Dem ikke ganske, naadigste Prinds!“

„Lader os antage, at han har underkøbt een af mine Folk, for ved denne at forskaffe sig visse hemmelige Efterretninger eller endog maaffee Documenter, som det til hans Plans Udførelse har været ham vigtigt at være i Besiddelse af. Min Fader er jo forsvunden. Hvad hindrer mig seer at troe, endog efter den Forretning Sicilianeren ham angaaende gav os, at

Armenianeren har havt Deel i hans Undvigelse? Nu kunde det jo træffe, at jeg tilfældig kom efter dette Menneske, at der blev opsnappet et Brev, eller at Forræderen, hvo han er, om der gaves en saadan, røbede ved Aabnemundethed sig selv. Vilde da ikke hans hele Anseelse strande fra det Dieblis jeg opdagede Kilden til hans Alvorlighed. Han lader denne Kaffenspiller optræde med eet eller andet Anslag paa mig. Om dette Menneskes Livsvarrelse og Henslæter efterlader han ikke benægtelig at give mig et Bink. Hvad jeg altsaa end opdager, saa falder ikke Mistanken paa ham, men paa denne Skæler, kiønt det ikke er for ham, men for Armenianeren, Hulsene ere satte i Gang. Dette er altsaa den Dulle, han giver mig at lege med, medens han selv uset og umistænkt omvibler mig med usynlige Bånd.

„Ret godt! Men hvorledes lader det sig rime med disse Henslæter, at han selv er behjælpelig til at forsturre denne Forblændelse, og giver sin Konstes Hemmeligheder til Pris for profane Dine?“

„Hvad er det da for Hemmeligheder, han har blottet for os. Sandelstæn ingen af dem han har foresat sig at gjøre Bruk af hos mig. Han har altsaa ikke tabt noget ved at tage

Skialet af dem. — Men hvor meget havde han da ikke paa den anden Side bundet, dersom denne tilsynetadende Triumph over Bedragerie og Tassenspillerie havde gjort mig sikker og tillidsfuld til ham, dersom han derved havde bragt det til at vænde min Opmærksomhed paa Tassenspilleren og hans Konstgreb, og at heste min endnu vaktende og omsvævende Mistanke paa Gjenstande, der laae uendelig langt borte fra den egentlige Angrebspunkt? — Han kunde vente, at jeg tidlig eller sildig, enten af egen Mistro eller efter andres Tilskyndelse, vilde gjort mig Umage for at opsoge Noget til hans Tassespillerunderværker. Hvad kunde han altsaa gjøre bedre, end selv at stille dem ved Siden af hinanden, at give mig, saa at sige, Maalestokken for dem i Hænde, og, i det han satte en konstig Grændse for den sidste, bragte det til at forholde eller forviere mine Begreber om de første: Hvor megen Anledning til Formodninger vilde han ikke i sine Tanker, ved dette Konstgreb paa eensgang betaget mig. Hvor mange Fortolkninger, som jeg maaskee i Tiden kunde faldet paa, vilde han ikke derved forekommet hos mig?

„Saa har han i det mindste arbeidet sig selv imod ved at skærpe de Dine han agtede at blænde, saa var han meget fortjynet, naar han

ikke indsaae, hvor let han kunde svække Troen paa Menneskets Magt over Anderne, naar han rev Skjulet fra saa konstig et Bedragerie. De seer nu, naadigste Prinds, den bedste Giendrivelse af hans Plan, dersom han ellers har havt nogen Plan.

„Han har maalkæe havt en urigtig Forestillung om mig, — men han har ikke desmindre dog raisonneret ganske fornustigt. Kunde han forudsee, at netop det vilde blive hvilende i min Erindring, der kunde tjene til Oplysning af Underværket? Vaae det i hans Plan, mener De, at det Creatur han betiente sig af, skulde blotte mig saaledes deres svageste Side? Vilde vi om denne Sicilianer ikke er gaaet langt uden for sin Guldmagt? — Med Ringen er dette useilbarligen Tilfældet, — og dog er det fornemmeligen denne eneste Omstændighed, der afgjorende har opvakt min Mistro til dette Menneske. Hvor let kan ikke den finest udarbejdede Tegning aldeles vanskabes ved et uforstigtigt Træk? Useilbarligen var det ikke hans Onske, at Taskenspilleren skulde basune hans Koes for os i en Markkrigertone, — at han skulde opvarte os med hiin Amvæstuehistorie, der saa let ved den mindste Esfertanke lod sig giendrive. — Saa som, til Exempel: — hvor torde denne Charletan fordriske sig til at paastaae,

at hans Mirakelmager hver Nat med Slaget tolv maatte forsage al Omgang med Mennesker? Have vi ikke selv ved dette Klokket seet ham midt iblandt os?"

"Det er Sandhed," raabte jeg. "Han maa have glemt det."

"Det ligger i dette Slags Folks Charakter, at de maae overdrive, hvad der er dem overdraget, og betænke ikke, at de netop ved saadan Overdrivelse fordærve alt, hvad en bekednere og anindre Afortalende Bedrager vilde skilt sig fortraffeligt ved."

"Imidlertid kan jeg, ikke endnu naadigste Prinds, overtale mig til ikke at ansee det Hele for noget mere end blot Spilfægerie. Betænk engang? Skulde Sicilianerens Forstrækkelse, skulde dette Menneskes Convulsioner, Besvimelse og den hele ynkkelige Tilstand, vi saae ham i, og som hændte os til Medynk med ham, — skulde alt dette kun have været Foreskillelse? Indrømmet at det theatraiske Gøieterie lader sig drive yderst vidt, saa kan dog ikke Actørens Kunst og Iaa bøde over hans Livs Organer."

"Hvad det angaaer, min Ven, saa har jeg seet Richard den Tredie af Garrick. — Og vare vi under dette Dørrin Kolde og usystematiske nok til at kunne ansee os for paalidelige Jagttagere?"

Kunde vi prøve dette Menneskes Ufæet? Desuden er den afgjørende Triks, endog hos en Bedrager, saa vigtig et Anliggende for denne selv, at Forventningen meget let kan frembringe de samme voldsomme Symptomer hos ham, som Overraskelsen frembringer hos den Bedragede. Tøjer De hertil endnu det uventede Syn af Rættens Serjente . . . ."

"Godt, naadigste Prinds, at De fører mig herpaa! — Vilde han vel have vovet at blotte saa farlig en Plan for Retsfærdighedens Øine? Vilde Armenianeren have vovet at lifte sin Medhjælperes Trofskab paa saa betænkkelig en Proeve? — Og hvad skulde Hensigten være dermed?"

"Det lade De ham, der nok maa kjende sine Folk, sørge for! Kan De vide, hvad for hemmelige Forbindelser af dette Menneske, der indseerne Armenianeren for hans Tausbed? — De har hørt, hvad for en Pok han beklæder i Venedig. — Hvor meget skulde det vel koste ham, at redde denne Karl, der ikke har havt nogen anden Anklager end ham selv?" — Og hvad den

*) Virkeligen har Udfaldet alt for meget retfærdig og Prindsens Formodning i denne Henseende. Da vi nogle Dage derefter lode spørge til vor Arretant, fik vi til Svar, at han havde gjort sig uskyldig.

figten Fulde været dermed spørger De? I hvilken anden Stilling, end den Sicilianeren var bragt i, kunde han lade denne affordre en saa usandsynlig og for denne selv saa bestemmende Bekjendelse, hvilken det dog her saa væsentlig maa have været ham om at gjøre? Hvo andre end et fortvivlet Menneske, der ikke har mere at tabe, vil nogenfinde beqvemme sig til at give saa vanværende Oplysninger om sig selv? Og under hvad for andre Omstændigheder kunde det ventes, at vi vilde troet ham?"

"Jeg vil indromme Dem alt dette, naadigste Prinds," sagde jeg omüder, — "jeg vil indromme Dem, at begge Ulanderne have været blot Sjoglerie, at Sicilianeren kun skal have bundet os en Historie paa Vermet, som hans Principal selv havde opdiatet og lagt ham i Munden, at Armentianeren og Sicilianeren skulle have været i Forstaaelse med hinanden, og været sammen til eet Maal, og at alle hine forunderlige Tildragelser, som under den hele Begivenhed have sat os i Forundring, skulle kunne lade sig forklare af denne Forstaaelse; — men ikke desmindre bliver dog hiin Spaadom paa St. Marcuspladsen, det første Underværk, det

var Begyndelsen til alt det øvrige, en uoploselig Saade. Og hvad hjælper det os at have Nøglen til alt det Genere, naar vi ansee det umueligt at opløse denne eneste Punkt."

"Det er et Spørgsmaal, fjere Greve, som De vil gjøre rettest i at give en anden Form," svarede Prindsen mig. "Siig heller, hvad bevise alle de Forunderligheder, vi have seet og hørt, naar vi komme efter, om det endog kun var et eneste Tassenspillerstykke deriblandt? — Denne Spaadom — det tilskaaer jeg Dem — overgaaer rigtig nok al min Tattkraft. Var den det eneste, havde Armenianeren endt sin Rolle med den, ligesom han begyndte sin Rolle med den, saa bekjender jeg, at jeg ikke veed, hvorvidt den endnu havde kunnet føre mig. Men i dette nedrige Selskab er den mig dog mistankelig. — Eiden vil enten opklare den eller ikke opklare den. Men hvilket det end bliver Tilfælde, saa forlad Dem paa, mit Ben" (i det han lagde sin Haand paa min og antog en meget alvorlig Mine), "at et Verdensneste, der har overnaturlige Kræfter til sin Tjeneste, enten ikke behøver noget Sjoglerie, eller vil foragte det."

Saalebes endtes denne Samtale, hvilken jeg har hidsat Ord fra andet, deels for at vise, hvor store Vanskeligheder der var at overvinde hos Vrindsen, og deels fordi jeg haaber, den vil befrie hans Minde for den Gebreidelse, at han skulde have styrtet sig blindt og ubesindigen i de Snarer, som den uborteile og sorteste Pift havde lagt for ham. Jeg frygter for — vedblev Greven af O** — at ikke enhver der maaskee i det Dieblig jeg skriver dette, med haanlig Partier seer ned paa hans Svaghed, at ikke enhver, der, opblæst af sin aldrig paa Prove stillede Kornuust, anseer sig berettiget til at bryde Forbyggelsens Stav over ham, vilde have beskaaet denne første Prove saa mandig som han. Naar man nu siden seer ham, uagtet denne lykkelige Forberedelse, at saide, naar man desuagtet finder det sorte Anslag, som hans gode Genius allerede i dets Fødsel advarede ham for, at drives igjennem med ham, saa vil man mindre spotte ham for hans Daarlighed, end forundre overs Planens store Omfang i det Skurkestykke, en saa velbevæbnet Kornuust maatte bukke under for. Verdselige Betragtninger kunne ingen Deel have i denne Roes over ham; thi den, jeg kunde vente mig Tak af derfor, er ikke mere til. Hans

Kræffelige Rolle er udspildt, hans Giel er for
 lang Tid siden fremtraadt renset for den Sand-
 hedens Trone, for hvilken ogsaa min har staaet,
 naar dette bliver læst af Verden: men til Ret-
 færdighedens Hylning kan jeg ikke efterlade un-
 der usvillige Lærere til min dyrebareste Vens
 Erindring at hidsætte det Vidnesbyrd: „Han
 var en ædel Mand, der useilbartigen vilde bleven
 en Ziir paa den Trone, som han lod sig forføre
 til ved en Forbrydelse at vike besejge.

 Anden Bog.

Ikke længe efter de anførte Begivenheder — vedblev Greven af Dst — begyndte jeg at mærke i Prindsens Tænkemaade en vigtig Forandring, der deels var en umiddelbar Folge af det sidst Forfaldne, og deels var frembragt ved Sammenstødet af adskillige tilfældige Omstændigheder. Hidindtil havde Prindsen nemlig afholdt sig fra enhver streng Provelse af sin Tro, og ladet sig nøie med at rense de raæ og sandselige Religionsbegreber, der vare bibragte ham i hans Opdragelse, ved de bedre Forstillinger, der selv siden havde paanødet sig ham, eller dog at forene disse med hine, uden at undersøge Grundstøtterne for sin Tro. Han tilfød mig mere end een Gang, at Religionsgienskande overhovedet havde stedse forekommet ham som et fortvullet Slot, hvori man ikke uden Gysen sætter sin Fod, og at man gjorde langt bedre i at gaae med ærbodig Resignation der forbi, uden at udsætte sig

for den Fare at forvirle sig i Deres Labrynter. En bigottiff, slaviff Opdragelse var Kilden til denne Frygt, og ved denne var der igjen i hans fint organiserede Hjerne opstaaet Skrækkebilæder, som han aldrig sit hele Liv igiennem kunde udrykke deraf. Religions Melancholie var en Arvesynd i hans Familie. Den Opdragelse man havde ladet ham og hans Brødre give, havde været indrettet efter denne Disposition, og da de Mennesker, man havde betroet dem til, havde været valgte derefter, saa havde det folgelig været lutter Sværmere eller Hyllere, de vare blevne dannede af. At quæle al Belevenhed hos Barnet ved fløvende Mandsvang havde været det eneste Middel til at erhverve sig de forskelliges Forældres højeste Tilfredshed. Denne sorte og mørke Sphære havde hele Prindsens Ungdom været indhyllet i; selv fra hans Lege var al Barndoms glæde bleven forbiiff. Alle hans Forestillinger om Religion havde noget Frygteliat ved sig, og netop var det det Redselfulde og Skrækkende, der først bemægtigede sig her hans Indbildningskraft, og ogsaa vedligeholdt sig længst i den. Hans Gud var et Skrækkebilæde, et skrækkende Væsen; hans Gudsdyrkelse slaviff Frygt, eller en blind Overgivelse, der nødvendig maatte gøre hans Tænkraft aldeles ubirksom her. For sine Tilbøieligheder, stærkt

opvuste af et kraftfuldt Legeme og en blomstrende Sundhed, fandt han allevegne, baade som Barn og som Ungling de uovervindtligste Hindringer i Religionen; med alt, hvad hans unge Hjerte var indtaget for, laae den i Strid; fort: han lærte aldrig at kiende denne Belajorer som en Belajorer, men stedse kun som et Baand paa alle endog hans uskildragske Lidenskaber. Saaledes opstod der Tid efter anden i hans Hjerte en stille Indignation mod den, hvilken i Forening med hans ærbødige Tro og blinde Frygt for Gud dannede et besynderligt Forvar i hans Hoved, og indgjød ham et Slags Modbydelighed for et Herredomme, som han ikke kunde undgaae at Kiøbe for.

Det var altsaa ikke at undres over, at han greb den første Veilighed, han fandt, til at afkaste saa tungt et Yag; men han afkastede det dog kun som Slaven, der vel undertiden formaaer at befrie sig fra sine tunge Pænker; men alligevel i sin Frihedsstand vanker om i bestandig Frygt for sin forladte Herre: Just fordi han ikke med koldt Overlæg havde frasagt sig den Tro, han var opdragen i, ikke havde tøvet, til hans modne, ubesnævede Fornuft, efterhaanden havde revet sig løs derfra, men saa at sige var sprungen fra den som en Gytning, der soles hos sig selv, at hans Herre, hans Klugt uagtet, fremdeles beholder sin

Eiendomsret til ham, just derfor maatte han ogsaa
 efter saa store Desractioner, bestandig vende tilbage
 bage igjen til den. Han var bortflygtet med sine
 Lænker, og derfor maatte han netop blive et Kov
 for enhver Bedrager, der opdagede dem og forstod
 at gjøre Brug deraf. At der indfandt sig en saad-
 dan Bedrager, det vil det Følgende af denne Hi-
 storie vise, om man ikke allerede har foruds-
 seet det.

Stilianerens Bekjendelser efterløbe vigtigere
 Indtryk i hans Hjerter, end de burde efterladt,
 og den lille Seier, som hans Fornuft havde vun-
 det over dette svage Blændeværk, foregode hien-
 deligen hans Tillid til hans egen Fornuft. Den
 Fæthed, hvormed det var lykket ham at opdage
 dette Bedragerie, syntes endog at have over-
 rasket ham selv. Endnu havde Sandhed og
 Bilsfarelse ikke skilt sig saa noie fra hinanden i
 hans Hoved, at det jo ofte maatte træffe hos
 ham, at Støtterne for den ene bleve forbyttede
 med Støtterne for den anden. Deraf kom det,
 at det Stød, der omskiftede hans Tro paa Un-
 derværker, tillige bragte hans hele øvrige Troes-
 bygning til at vakle. Det gif ham, ligesom
 det gaar, ethvert Menneske, der seer sig bedra-
 get ved Venkab eller Kjærlighed, fordi han har
 gjort et slet Valg, og som nu, ufædet for at

betænke at Marsagen dertil ligger deri, at han har taget blotte Tilfældigheder for væsentlige Kjendetegn, bryder Staven over disse Gølelser med eet, og opgiver al sin Tro paa dem. Ved at have aftaaet et Bedragerie Maassen fattede han ogsaa Mistanke til Sandheden, fordi Sandheden usykkeligviis ikke ved bedre Grunde havde rodfæstet sig hos ham.

Denne Triumph, som han indbildte sig at være gaaen af med, fornøiede ham saa meget desmere, jo tungere den Byrde havde været, som den syntes at have væltet af ham. Fra denne Tidspunkt af opstod der hos ham en Mistroe, som end ikke forskaanede det Allerærværdigste.

Udføllige Ting bidroge efterhaanden til at vedligeholde og endnu mere befæste denne Sindstemning i ham. Den Stilhed han hidtil havde levet i, ophørte nu og maatte gjøre Plads for et adspredende Liv. Hans Stand var bleven bekendt. Opmærksomhed, som han maatte vise igjen, Etiquette, som han var sin Stand Koldig, saadant trak ham uformærkt ind i den store Verdens Bimmel. Saavel hans Stand som hans personlige Egenskaber aabnede ham Udgang til de meest tænkende Cretser i Venedig, og snart saae han sig i Forbindelse med de lyseste Hoveder, saavel lærde som Statsmand, i Republikken. Dette

nødede ham til at ubvide den snevre, eensformige
 Kredts, hans Aand hidindtil havde bevæget sig i.
 Han begyndte at blive opmærksom paa, hvor faa
 og indskrænkede Begreber, han havde; at føle,
 hvor meget han endnu trængte til en høiere Dan-
 nelse. Hvor mange Fortrin hans Aand end var
 ledsaget af, havde den dog et gammeldags Snit,
 der affak meget til hans Stade mod de herskende
 Begreber i de Selskaber, han omgikkes med, og
 hans Ukyndighed endog i mange af de bekjend-
 teste Ting udsatte ham ofte for at gjøre sig lat-
 terlig, uagter der var intet, han frygtede saa
 meget for, som at opvække Latter paa hans Be-
 kledning. Den ugunstige Børdom man havde imod
 hans Fødeland, forekom ham at være en Opfor-
 dring for ham til at gjendrive den ved sit Forhold.
 Dertil kom endnu den Beshynderlighed i hans Ca-
 racter, at den Opmærksomhed altid ærgrede
 ham, som han troede at maatte skide sin Stand
 og ikke sit vridselige Værd Takkem for. I sær
 søgte han denne Gnyggelse i Selskab med Folk,
 der glimrede ved deres Forstand, og hvis person-
 lige Fortjenester saa at sige triumpherede over
 deres Herkomst. At see sig i et saadant Selskab,
 udmærket som Vridsel, holdt han altid for en stor
 Beskæmmelse, da han troede, at han ved dette
 Navn var udelukket næsten fra al Concurance. —

Alt dette sammentaget overbeviste ham om, hvor
 nødvendigt det var for ham at forkaste sin Aand
 den Dannelsse, som den hidtil havde manglet, for
 at indhente den vittige og tænkende Beiden i det
 store Forsøring, den havde gjort for ham. Han
 valgte hertil den nyeste Lecture, og overgav sig
 til den med al den Iver og Alvorlighed, hvormed
 det var hans Skik at drive enhver Ting, han
 foretog sig. Men den slemme Haand, der var
 med i Spillet ved Valget af disse Skrifter, lod
 ham til Ulfke bestandig støde paa saadanne,
 hvorved hans Fornuft og Hjerte ikke blev meget
 forbedrede. Det var hans Skjodelyst, steds kun
 at besatte sig med det, der ikke kan, ikke skal be-
 gribes, og denne Skjodelyst, der med u-odstaae-
 lig Magt rev ham med sig, beholdt ogsaa over-
 haand her. Kun for det, der var af dette Slags
 eller stod i Forbindelse dermed havde han Sands
 og Hukommelse, og her forblev hans Fornuft
 tom, hans Hjerte tomt, medens hans Njerne fyld-
 tes med forvirrede Begreber. Den enes blån-
 dende Stril hentes hans Indbildningskraft, medens
 Sophisterne besnærede hans Fornuft. Det faldt
 begge Partier let at bemægtige sig Herredømmet
 over en Aand, der var et Bytte for enhver, der
 med en vis Dristighed bestormede den. En Lectu-
 re, der var fortsat lidenskabelig i mere end et

Har, havde saaledes næsten aldeles intet bidraget
 til at berige ham med ædle og nyttige Begreber,
 men derimod opfyldt hans Hoved med Tvivl, der
 uundgaaeligen hos saa consequent en Character
 meget snart fandt en uslykkelig Vej til hans
 Dierke. For at fatte mig kort: han havde begivet
 sig ind i denne Labyrinth som en troende Svær-
 mer og han forlod den igjen søk som Tvivler, og
 omsider som en afgjort Britanker.

Blandt de Circles, man havde vidst at trække
 ham ind i, var der et vist forenet Selskab, der
 kaldtes *Succentauri*, og som under udbortes
 Skin af en ædel og fornuftig Tænksfrihed befor-
 drede den største Toiletøshed i Sæder og Menin-
 ger. Da det blandt sine Medicinere talte mange
 Geistlige, og da det endog havde nogle Cardina-
 ler i Spidsen for de, saa lod Prinsessen sig saa
 meget lettere bevæge til at indtræde i det. Efter
 hans Formening kunde visse farlige Fornuftsands-
 beder ingensteds fortroes i bedre Hænder end hos
 saadanne Personer som ikke allene i Folge deres
 Stand vare forpligtede til Overbærenhed, men
 som ogsaa havde det forud for andre, at de og
 havde hørt og prøvet de modsatte Meninger.
 Prindsessen alemt her, at Aandens og Sædernes
 Toiletøshed ingensteds ariber mere om sig, end
 naar den finder Sted hos Folk af denne Stand,

netop fordi der i denne Stand er en Tomme mindre end i andre Stænder paa den. Og dette var Tilfældet i Bucentauroen, hvis fleste Medlemmer vantrede ikke allene deres Stand, men den hele Menneskelighed saavel ved deres Kjændige Philosophi, som ved Sæder, der vare denne Philosophie fuldkommen værdige. Selskabet havde sine hemmelige Grader, til hvilke ikke enhver af Lemmerne fik Adgang, og til Prindsens Ære vil jeg endnu troe, at man aldrig værdigede ham at indtræde i den inderste Helligdom. Enhver der blev indlemmet i dette Selskab, maatte, i det mindste saalænge han opholdt sig der, frastige sig sin Stand, sin Nation, sit Religionspartie, kort: alle conventionelle Udmærkelsestegn, og indtræde i en vis universal Li,hedsskand. Ved Valget af Medlemmer gik man virkelig meget strængt til Værk; thi det var kun ved Aandsfortrin man kunde skaffe sig Adgang til det. Selskabet bryttede sig af at besidde den fineste Tone og den meest dannede Smag, og i Rygte herfor, stod det op over hele Venedig. Dette saavel som det Skik af Ligbed der herskede deri, indtog Prindsen uimodstaaelig for det. En behagelig Omgang, opløst ved sin Klogt og Skarpsindighed, lærerige Samtaler, det Bedste og Vigtigste i den lærde og den philosophiske Verden, alt dette

forenede sig her som i en Middelpunct, og
 Plutke i lang Tid Karligheden ved denne For-
 bindelse for ham. Da omfæder Institutets Aand
 begyndte Tid efter anden at afprøve Massen for
 ham, eller man maaskee blev kjed af længer at
 paalægge sig Evang for hans Skyld, da var
 det ikke allene farligt at trække sig tilbage, men
 han saae sig endog af falsk Undseelse og Frygt
 for sin Sikkerhed, nødsaget til at Kule sin ind-
 vortes Misforstaaelse med Selkæbets Grundsat-
 ninger. Men allene ved Fortrolighed med denne
 Mennekeklasse og dens Tankemaade, om han
 end ikke deraf blev forført til selv at anfage
 den, forsvandt dog hans Caracters rene og
 skønne Simpelhed og hans enme moralske So-
 lelse. Hans Fornuft, understøttet ved saa saa
 grundige Kundskaber, kunde ikke uden fremmed
 Hjælp oplyse de fine Snarer, man her havde
 indviklet den i, og uformærkt havde dette skæl-
 felige Corrosiv foræret alt, — næsten alt, hvad
 hans Moralitet kunde støtte sig ved. De natur-
 lige og nødvendige Støtter for hans Lykka-
 lighed bortvorte han for Sophismer der forlo-
 de ham i afgjørende Øeblikke og derved nødte
 ham til at holde sig ved den første den bedste
 usikre Støtte man fattede til ham.

Maaskee han endnu i rette Tid ved en Vens Haand kunde være bleven borttrukken fra den Afgrund han stod ved, — men uden at tale om, at jeg først længe efter, at det Onde var skeet, blev bekendt med Buocentauro's indvortes Beskaffenhed, saa havde ogsaa en Omstændighed af Vigtighed allerede i Begyndelsen af denne Periode bortkaldt mig fra Venedig. Og saa Mylord Seymour, en agtværdig Bekendter af Prindsen, hvis kolde Hoved intet Slags Forblanding kunde besvære, og der ufeilbarlig vilde tjent ham til en sikker Støtte, ogsaa han forlod os i denne Tid for at vende tilbage til sit Fædreland. De Hænder Prindsen blev efterladt i, vare vel redelige og rejskasne Folk, men de manalede Erfaring, og besadde kun yderst indskrænkede Religionsbegreber, havde ingen Værd for det Onde og dets Følger, og stode desuden ikke i Ansæelse hos ham. Hans blændende Sophismer vidste de ikke at møde med andet end den blinde, uprovede Troes Magtsprog, og disse bragte ham enten i Passion, eller tjente kun til Gjensland for hans Spot. Det var ham let at overse saadanne Angrebsvaaben, og det kostede hans overlegne Forstand kun liden Møie at binde Munden paa disse Forsegtere af den gode Sag. Exempel derpaa skal jeg anføre i det Følgende. —

De andre, der siden efter bemægtigede sig hans Fortrolighed, var det mere om at gjøre at lokke ham ned i Afgrunden, end at trække ham bort fra den. Da jeg Næret derefter kom tilbage til Venedig: — hvor forandret sandt jeg da alt igjen!

Indflydelsen af Brindsens nye Philosophie viste sig snart i hele hans Levned. Jo mere Vokke han lod til at gjøre i Venedig, og jo flere Venner han erhvervede sig, desmere begyndte han at tabe hos sine ældre Venner. Mine fordeglagrige Tanker om ham astog Dag for Dag, vi saae nu hinanden sjeldnere end før, og heller ikke havde han mere saa megen Tid for mig. Den store Verdens Strøm havde bemægtiget sig ham. Var han hjemme, havde han altid Besøge. Den ene Forlystelse fortrængte den anden, den ene Fest blev afløst af den anden, den ene Skintyfsalighed rakte den anden Haanden. Han var den Skionbed alle beilede til, han var Kongen og Afguden i alle store Selskaber. Saa tungt som han tilforn i sit indskrænkede Liv havde tænkt sig den store Verdens Dmgang, saa let fandt han det nu til sin egen Forundring. Alt forekom ham, alt hvad der flød fra hans Læber, var fortræffeligt, og taug han engang, saa syntes den Areds han besandt sig i at antage det

for et Tab. Man forstod saa at siige at aftenlle
ham hans Tanker med en behagelig Lethed og
forundre ham selv ved at opgive ham Sproget,
han talde, i Munden. Dgsaa gjorde denne Lykke,
der overalt forfulgte ham, dette almindelige Heid
i alt, hvad han foretog sig, ham til meere,
end han virkelig var, fordi det indgød ham Mod
og Tillid til sig selv. Den hoie Indbittning,
han derved fik om sit eget Værd, betog ham den
Misianke til de overdreve og næsten forquæde
Heresbeviisning r man ydede ham, som uretbar-
ligen vilde opstaaet hos ham, dersom ikke hans
i visse Maader grundede Selvfolelse i saa høi en
Grad var bleven oppaakt. Underimod var denne
almindelige Stemme ikke andet for ham end en
Bekræftelse af det, hans selvtilfredse Stoltthed i
Githed saade ham. — en Tribut, som han tro-
de med Rette at tilkomme. Uretbarligen vilde
han have urogaaet denne Snare, dersom man
kun havde ladet ham komme til Eftertanke, der-
som man kun havde forundt ham Tid og Leilighed
til med Ro og ro at sammenligne sit eget Værd
med det Hæde, der blev vist ham i saa deilig
et Speil. Men hele hans Exiffence var en ved-
varende Berufelse, en uopbørlig Svimmel. Jo
mere man havde opløstet ham i Skyerne, desmere
havde han at gøre for at holde sig der, og denue

stedsevarende Anstrængelse fortærede ham lang-
somt, endog fra hans Sønn var Noligheden
svæget. Man havde udgrandsket hans svage
Side, og ret vel beregnet Følgerne af den Lidens-
skab, man havde oppustet i ham.

Snart maatte hans redelighedsede Cavalie-
rer unogjelde, at deres Herre var bleven et stort
Hoved. Alle Følelser og ærværdige Sandheder,
som hans Hjerte tilførn med al muelig Varme
havde aabnet sig for, begyndte nu at blive Gjen-
stande for hans Spot. Paa Religionens Sand-
heder hævnedes han sig for det Aag, som fælle
Religionsbegreber saa længe havde ladet ham
sukke under; men da en uforfalskelig Stemme
i hans Hjerte bestandig laae i Strid med So-
phismene i hans Hoved, saa var hans Vittighed
mere bitter end munter og opvakt. Hans Humeur
begyndte at forandres, og ikke sjelden beherkedes
han af onde Luner. Den Hønneste Pydelse i
hans Caracteer, hans Bæddenhed forsvandt; thi
Smigeren havde forgiftet hans fortræffelige
Hjerte. Den Blidhed og Delicatesse, hvormed
han tilførn havde søgt at bringe sine Cavalierer
til at alemme, han var deres Herre, gjorde nu
ikke sjelden Plads for en bydende og afgjørende
Tone, der var saa meaat des smerteligere for
dem, da den ikke var grundet paa den udvortes

Afsind, (som) det ikke koster meget at troste sig over, og som han selv ikke agtede stort, men paa en fornærmende Forudsætning af hans personlige Overlegenhed. Da han dog hjemme overgav sig til Betragtninger, som ikke kunde bemægtige sig Selskabets Tummel, saa saae hans egne Folk ham kun sjelden uden i en mørk, vranten og ulykkelig Stemning, medens han oplivede fremmede Circles med sin vaatagne Munterhed. Med deestagende Bedrøvelse saae vi ham vandre hen ad denne farlige Bane, men i den Tumult, der rundt om belejrede ham, hørte han ikke mere Venkabets rolige Stemme, og var endnu for uheldig til at kunne forstaae, hvad den sagde.

Jeg har sagt, at jeg allerede i de første Dage af denne Epoche maatte forlade Venedig. Et vigtigt anliggende i Henseende til min Souverain, som jeg end ikke torde tilfidesætte for Venkabets allerstørste Interesse, fordrede min Tilsted værelse i mit Fædreland. En usyntlig Haand, der først længe efter viste sig for mig, havde fundet Middel til at bringe mine Sager der i Bilde og udsprede Rygte om mig, som jeg maatte ile at giendrive ved min personlige Nærværelse. Min Afsked fra Prindsen faldt mig tung, men ham des lettere. Allerede i rum Tid havde de Baand været løse, hvormed han havde

været knyttet til mig. Men hans Skiebne havde
 opvakt min hele Deeltagelse for ham; jeg affor-
 drede derfor Baron von S** det Løfte, at ved-
 ligholde min Interesse for den ved Skriftlige
 Efterretninger, hvilket Løfte han og samvittig-
 hedsfuld holdt. Fra nu af er jeg altsaa ikke i
 lang Tid selv Niemand til disse Begivenheder.
 Man tillade mig derfor at fremskikke Baron von
 S** i mit Sted, og udfolde denne Abning
 ning med Udtoget af hans Brev. Uagtet min
 Ven S**s Forestillingsmaade ikke altid er min,
 saa har jeg dog ikke villet forandre noget i hans
 Ord, af hvilke Læseren med liden Noie vil vide
 at udfinde Sandheden.

Baron von S** til Greven, D**.

Første Brev.

Mai 17**.

Jeg takker Dem, høist agtværdige Ven, for
 den Tilladelse De har givet mig, ogsaa i Deres
 Fraværelse at fortsætte den fortrolige Conversa-
 tion med Dem, der under Deres Ophold her
 udgjorde den bedste Glæde jeg havde. De ved
 selv, at der ikke er nogen her, som jeg torde
 have angaaende visse Ting at udlade mig
 for; — thi De maa sige derimod hvad De vil,

nok er det, jeg kan ikke lide dette Folk. Siden
 vor Prinds begyndte at blande sig med det, og siden
 ogsaa De blev bortreven fra os, siden den Tid
 har jeg midt i denne folkerige Stad været gan-
 ske alene. B^{***} tager sig det lettere, og han
 vide de Ekjonne i Venedig at udflette Grindrin-
 gen hos om de Krænkelse han hjemme maa dele
 med mig. Da hvad havde han da her at
 græmme sig over? Han seer og forlanger ikke
 andet i Prindsen end en Herre, som han kan
 finde alle vegne. — men jeg! De veed, hvor
 stor en Deel mit Hjerter tager i Prindsens Bæ-
 og Bet, og hvor megen Aarsag det ogsaa har
 dertil. Det er sytten Aar jeg har været om
 ham jeg kun har levet for ham. Jeg var en
 Dreng ni Aar gammel, da jeg kom til ham.
 Under hans Dine voksede jeg op; det lange Om-
 gang har dannet mig for ham; al hans Med-
 gang og Nødgang, baade i det Store og i det
 Smaa, har jeg deelt med ham. Hans Lykke,
 hans Ulykke er min. Indtil dette ulykkelige
 Aar har jeg blot seet min Ven, min ældre
 Broder i ham; jeg har tilbragt mit Liv i det
 hans Dine, som under en blid Soel: naen
 Sky formørkede nogenstunde min Lykke. — Da
 al denne Lykke skal nu gaae til Grund for mig
 i dette ulykkelige Venedig.

I den Tid De har været borte fra os, er der foregaaet megen Forandring her. Prindsen af **d** ankom hertil i forrige Uge med en taf- rig og glimrende Svite, og har givet vor Cirkel et nyt tumultuarisk Liv. Da han og vor Prinds ere saa nær beslægtede, og da de paa nærværende Tid skaae paa en temmelig god Fod med hinanden, saa ville de nok kun, saa længe han bliver her, Rikes saare lidet f. hinanden. Hans Afreise herfra er, som jeg horer, bestemt til Christi Himmelfarts Dag. Folgerne af deres Forening og Forbindelse vise sig allerede: vor Prinds har i ti Dage neppe været Herre over et eneste Dieblif. Prindsen af **d** har strax fra sin Ankomst her stemt Strængen meget høit; han vil og være istand til at udholde det, da hans Ophold i Venedig kun bliver saa kort. Men det værste er, hans Glimmer har ogsaa smittet vor Prinds, hvilket dog er at undskylde, da han ikke vel formedelsk det Forhold, der er mellem Familierne, har kunnet trække sig tilbage, og desuden troer, han skulder sin Familie, ikke at give Prindsen af **d** noget efter. Heller ikke vil det vel siges saa meget, da ogsaa vor Afreise fra Venedig forestaaer om nogle Uger, og han alt saa da bliver iforskaant for de overordentlige Bekostninger, dette glimrende Liv nodet ham til at gjøre.

Man siger, at Prindsen af **d** er her i *** Ordenens Anliggender. Det synes og, han indbilder sig at spille en vigtig Rolle. At han strax har deelt alle vor Prindses herværende Bekjendtskaber med ham, vil De let kunde foreskille Dem. I Gærdeleshed er han i Bucentauroen bleven indført med megen Hoitidelighed, da det har behaget ham paa nogen Tid at foreskille et vittigt Hoved og en stærk Arm, hvorfor han ogsaa i sine Correspondencer, som han har i alle Lande, kun lader sig falde den filosofiske Prinds. Jeg veed ikke, om De har haft den Lykke nogenstunde at see ham. Han har et meget lovende Udvortes, spillende Mine, en konstkundig Mine, megen Aft af Lecture, megen erhvervet Natur (De tillade mig dette Udtryk) og en forstelig Medlædelse til Menneskefølelse, forenet med heroisk Tillid til sig selv og en Betsalenshed, der bringer alt omkring ham til at tie. Hvo kunde undlade at kjenke en Prinds med saa mange glimrende Egenheder sin hele Beundring? Hvorledes imidlertid vor Prinds, med sit lidet talende, men unegtelig grundede Værd vil staa sig ved Siden af denne saa stærk virkende Fortræffelighed, det vil Tiden vise.

I vor huuslige Indretning er der i denne korte Tid foregaaet mange og store Forandringer. Vi ere indflyttede i et prægtigt nyt Huus, ligesom

det nye Procuratie, fordi det blev Vrindsen for indkrænket i Mohren. Vor Hofstat har formeret sig med tolv Personer, Pager, Mohrer, Heiduler og deslige. Alt tages paa en stor God. — De klagede medens De var her, over Pappigbed, — men nu skulde De kun see!

Vore indvortes Forhold ere de samme som før, naar jeg undtager, at Vrindsen ikke mere holdt i Tæmme ved Deres Nærværelse, er bleven kulsere og koldere mod os, hvor det er mueligt at være det, og at vi nu kun sjelden see ham, uden naar han klæder sig af og paa. Under det Foregivende, at vi tale fransk slet og Italiensk aldeles ikke, veed han at udelukke os fra de fleste af sine Selskaber, hvor med han da ikke gjør mig for min Person nogen synderlig Skade. — imidlertid troer jeg, at den sande Årsag dertil er den, at han skammer sig ved os, — og det smerter mig; thi det have vi ikke forrent af ham.

Af vore Kolf (jeg veed, De vil vide alle Smaating) er Giordello, som De veed, han ester vor Jagers Andvigelse tog i sin Tjeneste, næsten den eneste han betiener sig af, og virkeligen er denne ogsaa bleven ham ganske uundværlig ved det nye Levede der fores. Dette Menneske kjender alt i Venedig, og veed at gjøre Brug af alt. Det er, som om han havde tusende Dine, som om han kunde sætte tusende Han der i V. v.

gelse. Det skeer, siger han, ved Hjelp af Gondolierne. — Prindsen besinder sig især overmaade vel ved den Færdighed, han besidder i at beskæftige ham alle de Personer efter deres Caracteer, som forekomme i de Selskaber, han søger, og vor Prinds har bestændig fundet de hemmelige Efterretninger, han saaledes har givet ham, fuldkommen rigtige. Derhos taler og skriver han det Italienske og Franke fortræffeligen, hvorfor han og allerede har opsvinget sig til Secretair hos Prindsen. Imidlertid kan jeg ikke undlade at fortælle Dem et Exempel paa Uegenyttighed og Troskab, som vist er sjeldent hos et Menneske af den Stand. For kort siden meldte der sig en anseelig Kjobmand fra Rimini hos Prindsen til Audience. Niemedet dermed var at frembringe en besynderlig Besværing over Biondello. Procuratoren, hans forrige Herre, der nok har været en underlig Patron, havde levet i et fast usonsomt Fiendskab med sine Vaarørende, at det endog, om mueligt, skulde overleve ham. Biondello havde besiddet hans Fortrolighed udelukkende og i den Grad, at han pleiede at fortroe ham alle sine Hemmeligheder; Biondello havde derfor ogsaa paa hans Dods seng maattet love ham, at de skulde forblive en Helligdom hos ham, og at han aldrig skulde

aabenbare dem til Fordeel for hans Vaarsøende, for hvilken Tausbed der var bestemt ham et anseeligt Legat til Besønning. Da Procuratorens Testamente blev aabnet og hans Papirer bleve undersøgte, fandt man deri et Wildered, som ingen uden Biondello var istand til at opløse. Men denne paastod haardnakket, at han var aldeles uvidende deri, frasagde sig det betydelige Legat, og beholdt sine Hemmeligheder. Slægtningerne gjorde ham de anseeligste Tilbud, men alt var forgjeves. De truede nu at saggive ham og nøde ham ved Rettens Midler til at opfylde deres Ønsker; men for at unddrage sig deres Paahæng var det, at han endeligen traadte i Prindsens Tjeneste. Den omraltte Kiøbmand var Hoveddarvingen. For at beværge Biondello til at give efter henvendte han sig til Prindsen, og gjorde endnu større Tilbud, end der før var gjort Biondello. Men ogsaa Prindsens Mægling var forgjeves. Vel tilskod han ham, at der virkelig var betroet ham saadanne Hemmeligheder, som man formodede, heller ikke negtede han, at den Aldede i hans Tanker, maaskee var gaaen for vidt i sit Had til sin Familie, „men,“ foiede han til, „han var min Belgjorer, og han døde med fast Tillid til min Redelighed. Jeg var den eneste af hans Venner, han forlod sig

paa her i Verden; — saa meget mindre bør jeg kuffe hans gode Tænker om mig." Derhos lod han sig forstaae med, at det han kunde aabnbare, ikke vilde gjøre hans afdøde Principal nogen Ære i hans Grav. Var det ikke delicat og adelt tænkt. Og saa vil De let kunde forestille Dem, at Prindsen ikke efter denne Eilskaaelse gjorde sig megen Umage for at bringe ham til at valse i saa priselig en Tænkesmaade. Denne skjeldne Trofskab mod en Død har indtaget en Levende for ham.

De kan ikke forestille Dem, bedste Ven, hvor meget jeg længes efter at see det rolige Liv vende tilbage, hvori De fandt os her, og som De forsydede saa meget for os. Jeg frygter for, at mine lykkelige Dage i Venedig ere forbi, og godt er det, om dette ikke og er gjældende om vor Prinds. Det Element, han nu lever i, er ikke det, hvori han stedse kan besinde sig lykkelig, med mindre mine sexten Aars Erfaring skulde forstrækkelig have bedraget mig. — Lev vel, bedste Ven!

Baron von F*** til Greven af D***.

Andet Brev.

18de Maji 17te.

Harde jeg nogensinde troet, at vort Ophold i
Benedig skulde kunde blive godt for noget! Og
har det tjent til at redde et Menneskes Liv. —
Jeg er altsaa igjen forsonet med det.

Prindsen lod sig en Nat for nogle Dage
siden, ledsaget af to af sine Folk, hvoraf Bion-
dello var den ene, bære hjem fra Bucentauron.
Hvorledes det gik til, veed jeg ikke, men nok
er det, Vortochaisen, som man havde hentet paa
en Stads, gik itu, og Prindsen saae sig nød-
saget til at tilbagelægge den øvrige Vej til Fods.
Biondello gik foran, man kom igjennem nogle
mørke afliggende Gader, og da det nærmede sig
Daagbrækningen, saa brændte nogle af Lamperne
dunkelt og andre vare allerede gaaet ud. Efter
omtrent et Kvartees Forløb, mærkede Biondello,
at han havde taget feil af Veien. Broernes
Ligbed med hinanden havde bedraget ham, og
istedet for at komme til St. Marcus, befandt
man sig ved Sestiere di Castello. Det var een
af de eensomte Gader, alting var øde og stille,
og man saae sig nødtaget til at vende om for

at søge een af Hovedgaderne. Efterat de vare gaaede nogle saa Skridt, hørtes der ikke langt borte i en anden Gade et mordisk Skrig. Prindsen, saa ubevæbnet han var, rev Stokken af Haanden paa den der gik ham nærmest, og ilede med det uforkærbede Mod, De veed han besjeles af, efter Skriget, han hørte. Tre svære Karle vare i Attaque med en Sjerde, hvilken med sin Ledfager neppe formaaede at værges sig mere. Det var netop i rette Tid Prindsen ankom, for at afvende disse Menneskers visse Dødsfælde. Morderne, der nok ikke havde formodet, man skulde overraske dem paa saa afsliggende et Sted, bleve saa forskrækkede ved at høre Prindsens og hans Folks Raab, at de efter et Par angstige Dødsstøt forlode Kamppladsen og toge Flugten. Den Saarede sank udmattet af Begnningen og halv besminact i Prindsens Arne, medens hans Ledfager fortalte deres Befrier, at det var Marchesen af Civitella, Cardinal A***s Søstersøn, han havde reddet. Da Marchesen blodte meget stærk, saa forbandt Biondello ham, saa godt han kunde i en Haff og Prindsen seiede strax Anstalt til at faae ham bragt hjem til hans Onkels ikke langt borte liggende Palais, hvorhen han selv ledsagede ham. Her forlod han ham, uden at gjøre nogen Opsigt og uden at lade sig mærke med, hvem han var.

Men ved en af Cardinalens Domifiquer, der havde kjendt Biondello, blev Prindsen mod sin Villie robet. Allerede den næste Morgen lod Cardinalen, som Prindsen desuden kjendte fra Bucentauroen, sig melde hos ham. Besøget varede en Time; Cardinalen var hestig bevæget og Laarens stode ham i Ninene, da han forlod Prindsen, og denne var ogsaa roet. Samme Aften endnu besøgte igjen Prindsen den Saarede, som af Lægen var forskret om, at han nok vilde være uden Fare, da det tydelig kunde spores af Saarene, at Kappen, han havde været indsvøbt i, for en Deel havde afstaget Stod ne, der havde været ham tiltænkte. Fra denne Eildragelse af er der ikke gaaet nogen Dag uden at Prindsen har aflagt Besøg i eller modtaget Besøg fra Cardinalens Huus, og saaledes begynder der nu at knyttes et fast Venfkab mellem ham og denne Familie.

Cardinalen er en agtværdig Mand paa tredfindstyve Aar af et muntert, majestætisk Udseende og en sjelden Sundhed. Man anseer ham for en af de rigeste Prælater i den hele Republik. Han skal benytte sig af en stor Formue, som en ung Mand, ikke forsmaae nogen verdslig Glæde, men alligevel Phe overdreven Odselbed. Hans Søster søn skal være hans eneste Arving, men

dog ikke altid staae i den bedste Forstaaelse med ham. Hvor lidet Cardinalen end selv er en Hader af Fornoisler, skal dog Marchesens Umættelighed deri trætte hans hoieste Taalmodighed. Hans frie Grundsatninger og det toiesløse Liv, han, ullykkeligvis understøttet af alt, hvad der kan pryde Kæsterne og henrive Sandseligheden, overgiver sig til, skulle gjøre ham til en Ektaf for alle gode Mænd. Ogsaa denne sidste Affaire skal han, som der høit tales om, have paadraget sig ved en Intrigue, som han har spillet med den **ste Gesandts Gemalinde, uden endnu at tale om mange andre slemme Historier, som han kun ved Cardinalens Penge og Anseelse med megen Moie er bleven udredet af. Var ikke hette, vilde Cardinalen være den misundeligværdigste Mand i hele Italien, da han er i Besiddelse af alt, hvad der kan gjøre Livet ønskværdigt og behageligt. Men ved denne eeneste Familie Lidelse tager Lykken alle sine Gaver tilbage, og forbittrer ham Nødsens af sin Formue ved den stedsevarende Forestilling, at han mueligen ikke efterlader sig nogen Arving til den.

Disse Efterretninger har jeg alle af Biondello Prindsen har i dette Menneske fundet en sand Skat. Med hver Dag gjør han sig uund-

v.ærligere, enhver Dag opdage vi eet eller andet
 nyt Talent hos ham. For kort siden havde Prindsen
 og Haufferet sig, og kunde ikke falde i Sovn.
 Natstyret var gaaet ud. Han ringede paa Kam-
 mertjeneren, men det hjalp ikke; thi han tilbragte
 denne Nat hos en Operisinde. Prindsen beslut-
 tede derfor omfjæder selv at staae op og falde paa
 een af sine Folk. Allerede uden for hans Sove-
 gemak tonede der ham en behagelig Musik i Mode.
 Han gik som fortryllet efter Lyden, og fandt Bi-
 ondello paa sit Kammer blæsende paa Fløite, med
 de andre Folk forsamlende omkring sig. Han troe-
 de ikke sine egne Dine, ikke sine egne Øren, og
 befalede ham at vedblive. Med en beundrings-
 værdig Leighed extemporeerede han nu den samme
 rørende Adagio med de behageligste Variationer
 og alle Virtuosenes Fjinheder. Prindsen der var
 en Klender, som De veed, paastod med Avorslig-
 hed, at han kunde lade sig høre i det beste
 Capel.

„Jeg maa afskedige dette Menneske,“ sagde
 han om Morgenens derpaa til mig: „thi jeg kan
 ikke belønne ham efter Fortjeneste.“ Biondello,
 som havde hørt disse Ord, traadte frem.
 „Gjør De det, naadigste Prinds,“ sagde
 han, „saa berøver De mig min første Be-
 løning.“

„Du er bestemt til noget bedre, end at tjene mig,“ svarede Prindsen. „Jeg bør ikke forspilde Din Lykke.“

„Jeg beder Dem underdanigst, naadigste Prinds! paanød mig ingen anden Lykke, end den jeg selv har valgt mig.“

„Og forsomme et saadant Talent? — Nei! det kan jeg ikke bære over min Samvittighed.“

„Saa tillad mig, naadigste Prinds, at øve det undertiden i Deres Nærværelse.“

Og dertil blev og strax foiet Anskalter. Bi ondello har faaet et Værelse ved Siden af sin Herres Sovegemak, hvor han kan duse ham i Sovn med Musik og vække ham igjen med Musik. Prindsen vilde fordoble hans Pen, men han frabad sig det med den Erklæring: At det vilde være ham kjere, om Prindsen vilde tillade ham at deponere denne Raade hos ham som en Capital, hvilken han maafee om foie Tid vilde behøve at have. Prindsen venter nu, at han vil komme engang med det første og bede om noget, og hvad han da end beder om, er ham forud bevilget. Jeg venter med Utaalsmodighed Epistlerne fra B***n.

Baron von F*** til Greven af D**.

K r e d i e B r e v .

4 Junii 17^{ve}.

Marchesen af Civitella, der nu er ganske helbredet for sine Saar, har i forrige Uge ladet sig præsentere for Brindsen ved sin Onkel Cardinalen, og fra denne Dag af har han været om ham som hans Skygge. Om ham har Biondello dog nok ikke sagt mig Sandheden; i det mindste maa han have drevet det for vidt. Det er et meget elskværdigt Menneske af Udseende, og i Umgang er han høist behagelig. Det er umueligt at nære nogen ufordeelagtig Tanke om ham, og hvad mig angaaer, saa har han indtaget mig ved første Sigt. Forestil Dem den meest fortryllende Skabning, forenet med Aie og Anstand, et Ansyn fuldt af Aand og Sjæl, en aaben indbydende Mine, en indtagende Mæle, den meest flydende Betsalenhed, en blomstrende Ungdom forenet med alle den suæstne Opdragelses Væddigheder. Han besidder aldeles inret af den overmodige Stoiethed, af den gravitetiske Stivhed, der falder os saa utaalelig hos den øvrige Venetianske Adel. Alt hos ham vidner om forsættelig Ungdom, Velvillie og et varmt Hjerte. Man maa have

overdrevet meget den Beskrivelse, man har gjort mig om hans Udsvævelser; thi jeg har aldrig seet noget suldkomnere, noget skjønnere Billede af Sundheden. Er han virkelig saa vellystig, som Biondello har fortalt mig, saa er han en Sirene, som intet Menneske kan modstaae.

Mod mig var han fra det første Dieblik af meget fortrolig. Han tilnød mig med den behageligste Uabenhjertighed, at han ikke stod paa det bedste anskreven hos sin Onkel, og at han ogsaa selv var Skyld deri. Imidlertid var det hans alvorlige Forsæt at forbedre sig, og at det var Prindsen, der allene tilkom Fortjenesten derfor. Han haabede og derfor ved hans Drægling at blive forsonet igjen med sin Onkel, da han formaaede alt hos Cardinalen. Der havde hidtil kun manglet ham en Ven og en Mentor, og han smigrede sig med at have erhvervet sig begge Dele i Prindsen.

Prindsen betiener sig ogsaa af alle en Mentors Rettigheder over ham, og behandler ham virkelig med en Hovmesters Strængbed og Uavsaagenhed. Men dette Forhold giver ham og igjen visse Rettigheder hos Prindsen, som han ret vel forstaaer at gjøre gjeldende. Han viger ikke mere fra hans Side, han er med i alle de Selskaber, som Prindsen tager Deel i, kun for

Bucentauroen er han, til Lykke for ham, endnu for ung. Allevegne, hvor han indstiller sig med Prindsen, berøver han Selskabet denne ved sin Sunhed. hvormed han ved at sveselsætte ham, og tiltrække sig hans Domærksomhed. Ingen siger man, har hidtil kunnet tæmme ham, og Prindsen fortjener at optages blandt Helgenerne, om denne Undergierning skulde være forbeholdt ham. Imidlertid frygter jeg meget for, at Bladet mueligt kunde vende sig, da det allerede lader af alle Omstændigheder til, at Mentoren kommer til at gaae i Skole hos sin Discipel.

Prindsen af **d** er nu, til Fornoielse for os alle, end ikke vor Prinds undtagen, — afreist. Hvad jeg forud har sagt, kiereste D**, er rigtig nok indtraffet. Ved saa forskellige Charakterer, ved saa vundaaelige Collisioner kunde den gode Forstaaelse der var imellem dem, ikke være af Varighed. Prindsen af **d** havde kun været kort Tid i Benedig, forend der i den spirituelle Verden dannede sig Partier, hvorved vor Prinds syntes at staa Fare for at tabe Halvdelen af de Beundrere han havde erhvervet sig. Hvor han lod sig see, skodte han paa denne Medbeiler, der netop besad saa megen List og selobehagelig Forsængelighed, som han behøvede for at gjøre enhver nok saa lille Fordeel, vor

Prinds gav ham over sig, gjeldende. Da han derhos havde alle de Smaakonstgreb i sin Dragt, som en ædel Selvsøfelse forbød vor Prinds at gjøre Brug af, saa kunde det jo ikke seile, at han jo om en seie Tid bragte en Mængde svimlende Hoveder paa sin Eide og prunkede i Epidusen for et Partie, der uimodsigeligen var ham værdigt *). Rigtig nok havde det været fornuftigt, ikke at indlade sig i nogen Strid om Fortrinet med en Modstander af dette Slags, og useilbarlig havde og vor Prinds valgt dette Partie, dersom de vare stødte sammen et Par Maaneder for. Men nu havde Strømmen allerede revet ham for langt med sig, til at han saa hastigen kunde naae Strandbredden igjen. Disse Usfelheder havde, om det endog kun var formedelst Omstændighederne, opnaaet et vist Værd hos ham, men om han end virkeligen havde foragtet dem, tillod dog hans Stolthed

---

*) Den haarde Dom, som Baron von J*** tillader sig her og paa nogle Steder i det første Brev over en talentfuld Prinds, vil enhver, der har den Lykke at kende denne Prinds, finde overdreven, men tilgibe hans unge Dødsmer, i Betragtning af det farvede Glas han har seet ham igjennem.

ham ikke at overse dem i en Tidspunct, hvor
 man mere vilde anseet hans Eftergivenhed for
 en Tilskaaelse om hans Undertvingelse end for
 en frivillig Beslutning. Hertil kom den usalige
 Rapportering frem og tilbage af ethvert tænksomt
 eller sikkende Ord, der faldt paa begge Sider,
 folgelig maatte da Rivalitetsaanden, der havde
 bemagtiget sig hans Tilhængere, ogsaa omsider
 indsnige sig hos ham. For altsaa at forsvare
 sine Erobring og holde sig paa den sibiriske
 Punct, som Verdens Mening engang havde an-
 vist ham, troede han at maatte bygge Leilighed
 paa Leilighed til at glimre og erhverve sig For-
 bindtighed, og dette Maal kunde kun naaes
 ved en forstelig Pragt og Yppighed. Derfra de
 evige Tractementer og Fester, de kostbare Con-
 certer, de betydelige Præsenter, de høie Spil,
 der bleve spillede. Og da dette besynderlige
 Raserie ogsaa snart betog Sviten og Domesti-
 qverne paa begge Sider, saa maatte vor Prinds,
 vidende om, at disse almindeligen ere nidkierere
 over deres Ere end deres Herkab selv, komme
 sine Folks gode Villie ved sin Gavnildhed til Hjelp.
 Denne lange Riede af Daarligheder, var en
 uundgaaelig Folge af en eneste tenmæltig tilgive-
 lig Svagbed, som Prindsen i et uheldigt Dieblif
 havde bukket under for.

Medbeiseren ere vi da nu af med, men det
 Onde, han har aftenkommet, er det ikke saa let
 at raade God paa igjen. Prindsens Chatolle er
 tom; hvad han ved god Oekonomie i mange
 Aar havde sammensparet har taget Flugten; fort,
 vi maae ile at komme bort fra Venedig, dersom
 han ikke skal fordybe sig i Gield, hvilket han
 hidindtil har vogtet sig for. Og saa er vor
 Aareise besluttet, saasnart der kommer Buxler
 igjen til os.

Imidlertid sik det at være ligemeget med
 alt det Passerede, dersom kun Prindsen havde
 vundet en eneste glad Time derved. Men aldrig
 har han været mindre lykkelig end nu. Han
 sofer, at han ikke er det, han var tilforn, —
 han søger sig selv, — fort, han er utilfreds med
 sig selv, og valter sig i nye Udspreddelser, for
 at undgaae Tanken om de foregaaende. Det
 ene nye Bekjendskab følger paa det andet, og
 det sidste søger ham dybere, end det første. Vi
 maae aften, — der er ingen Redning for os,
 — ja, vi maae bort fra Venedig!

Men, kjereste Ven, endnu ikke en eneste
 Linie fra Dem! Hvoledes skal jeg forklare mig
 denne lange, denne haardnakkede Tausked?

Baron von S*** til Greven af D***.

Fjerde Brev.

12 Juni 17te.

Tak, kjereste Ven, for det Brevs paa Deres
Erindring, som den unge B***hl overbragte mig
fra Dem. Men hvad er det for Breve De taler
om, jeg skulde have faaet fra Dem? Jeg
har ikke seet et Brev, ikke en eneste Linie fra
Dem. De maae have havt en lang Omvei at
tubagelægge. Naar De i Fremtiden, kjereste
D***, beærer mig med noget Brev, saa lad den
Gudhed at sende det over Orient, og under
Vrindsens Adresse.

Endeligen have vi dog maattet gjøre det
Skridt, som vi hidindtil have været saa loffe-
lige at see os befriede for. — Vore Brevler ere
blevne, ere udeblevne for første Gang, nu netop
da vi saa høiligen trængte til Dem, og vi have
derfor seet os i den Nødvendighed, at tage vore
Eilflugt til en Nagerkarl, fordi det er Vrindsen
saa meget om at gjøre, at det ikke bliver bekjendt,
at han gjerne betaler den Hielp, han faaer, no-
get dyrt. Det værste ved denne Ubhæftighed
er imidlertid, at den forbaler vor Fortæise
herfra.

Ved denne Feilighed kom det til nogen For-
 klaring mellem Prindsen og mig. Det hele An-
 liggende var besørget ved Biondello, og Israeltis-
 ten var her, inden jeg havde mindste Nys derom.
 At see Prindsen bragt til denne Yderlighed, det
 gjorde mig beklemmt, det opvakte Erindringen hos
 mig om Fortiden, ja det foreslilte mig alle Frem-
 tidens Skræffeligheder saa levende, at mit Afsyn
 nok maa have været noget mørkt og fortredeeligt,
 da Nagerkarlen kom ud igien. Prindsen, som
 nok det foregaaende Optrin havde gjort temmelig
 sensibele, gik frem og tilbage i Gemakket, Venge-
 rullerne laae paa Bordet, jeg stod ved Vinduet
 og talte af Forlegenhed Ruderne i Procuratiet,
 der herskede en lang Tausshed. Endelig brød
 han den.

„F***!“ sagde han: „jeg kan ikke lide
 mørke Ansigter om mig.“

Jeg laug.

„Hvorfor svarer De mig ikke? Kan jeg ikke
 nok see, at det koster Dem inderlig Overvindelse
 at tilbageholde Udbruddet af Deres Bølsler? Og
 jeg ouffer, De vil forklare Dem. De kunde ellers
 indbilde Dem, det var forskrækelige Ting, De
 havde indspærret i Deres Hjerte.“

„Derfom jeg ee nedfaget, kaa digfte Prinds, faa er det,“ svarede jeg, „fordi jeg ikke feer Dem tilfreds.“

„Jeg veed nok, at jeg ikke er Dem tilpas, — at De allerede i lang Tid . . . , at alle mine Foretagender blive misbilligede, — at . . . . . Hvad skriver Grev D***?“

„Grev D*** har ikke skrevet mig til.“

„Ikke? Hvorfor vil De negte det? Jeg veed nok, at De og Greven udgøde Deres Hjertes for hinanden. Tilfaae mig det kun. Jeg forlanger ikke at trænge ind i Deres Hemmeligheder.“

„Grev D***,“ svarede jeg, „lyder mig af tre Breve, jeg har tilskrevet ham, endnu svar paa det første.“

„Jeg har handlet urigtig,“ vedblev han, i det han tog Pengerullerne i Haanden. — „Dette burde jeg ikke gjort? Ikke sandt?“

„Jeg indseer nok, at det har været en Nødvendighed.“

„Men jeg burde ikke gjort det til en Nødvendighed for mig.“

Jeg taug.

„Det forstaaer sia! Jeg burde aldrig været mig med mine Onsker, over det Maal der var mig foreskrevet, ikke derover gjort mig til

Olding, istedet for at være Mand. — Men fordi jeg en eneste Gang vover at træde uden for mit hidtil forte Lys mørke Tænsformigheds en eneste Gang at lade mit Nie spejde efter, om der nogensids skulde udvælde en Nydeiselskilde for mig, — fordi jeg . . . .”

„Derfor det var et Forsøg, naadigste Prinds! saa har jeg intet at sige mere, — saa ere de Erfaringer, det vil have forskaffet Dem, ikke med tre Gange saa meget betale for dyrt. Det gjorde mig kun ondt, at det skulde være overladt til Verdens Mening at afgjøre, hvorledes De skulde være lykkelig.”

„Held Dem, om De kan foragte Verdens Mening! Den er min Skaber, jeg maa være dens Slave. Hvad ere vi andet end Menings Bærk? Hos Folk af min Stand, af min Bestemmelse er alt kun Gøstere af Meningen. Meningen er vor Amme, vor Fostermoder, vor Opdrager i Barndommen, vor Lovgiver, vor Behersker i vore Manddomsaar, vor Kyfke i vor Alderdom. Krataq os, hvad vi have af Mening, og den Ringeste af de laveste Classer et bedre faren end vi; thi hans Skiebne har dog forskaffet ham en Philosophie for hans Skiebne. En Gøst, der hæver sig over Meninger, og

hæver sig selv, ligesom en Præst, der negter Guds Tilværelse, tilintetgjør sig selv."

"Da dog, naadigste Prinds . . ."

"Jeg veed, hvad De vil sige. Jeg kan træde uden for den Kreds, som min Fødsel har truffet omkring mig, — men kan jeg ogsaa udslutte alle de Iudbildningsbegreber af min Hu-kommelse, som Opdragelse og idelig Vane have podet deri, som hundredtusinde Daarer Dag for Dag, mere og mere have befæstet deri? Hvad enhver er, vil han dog gjerne være, ganske og vor Eksistens er nu engang: at synes lykkelige. Fordi vi ikke kunne være det oaa den Maade, som I, skulle vi derfor aldeles ikke være det? Naar det ikke er os tilladt at se Glæden umiddelbar af dens rene Kilde, skulde det da ikke være os tilladt at lædke os med en forfalket Drif, ikke at modtage en svag Erstatning derfor af den samme Haand, der lukkede Kilden for os."

"Tilforn sandt De denne Erstatning i Deres Hjerte."

"Da naar jeg nu ikke finder den mere der? — O, hvor kommer De paa det? Hvorfor skulde De just oppække denne Erindring hos mig! — Naar jeg nu netop tog min Tilflugt til denne Sandsernes Vedovelse for at under-

trykke en indvortes Stemme, der gloe mit Liv
ulykkelig, — for at bringe denne grublende
Fornuft, der arbejder i min Hjerne, som et
Kiærende Instrument, som med enhver ny op-
staaende Tanke affjævrer en ny Green af min
Ulyksalighed, til at tie?"

„Naadigste, bedste Prinds!“

Han havde reist sig og gik omkring i Ge-
masket i en usædvanlig heftig Bevægelse *).

„Naar alting for mig og bag mig synker,
— naar det Forbigangne ligger bag mig i et
førgeligt Øde, som et Forfleneises Rige, —
naar jeg seer hele min Tilværelse begynde og

*) Jeg har gjort mig Umage for, kiereste D^{der},
at meddele Dem den vigtige Samtale, der
nu forefaldt mellem os, Ord for Ord, men
det blev mig unueligt, uagtet jeg endnu
samme Aften begyndte at optegne den. For
at komme min Huskommelse til Hielp, maatte
jeg forbinde Prindsens fremsatte Ideer i en
vis Orden, som de ikke bleve fremsorte i, og
saaledes fremkom denne Mellemting af Sam-
tale og philosphisk Forelæsning, som deels er
bedre, deels slettere end den Kilde, jeg ofte
den af; dog forskffer jeg Dem, at jeg snæ-
rere har ladet Prindsen sige mindre end mere,
og at intet uden Ordenen og nogle Anmærk-
ninger, som De nok vil kjende af deres Glau-
hed, er mit.

Ann. af Baron S^{der}.

ende med det nærværende Liv, hvø kan da fortænke mig i, at jeg indslutter denne sparsomme Gave af Tid fryg og umættelig, som en Ven, jeg seer for Adste Gang, i mine Arme? Om jeg iler at benytte mig af dette flygtende Gode som en fire-Åndstyveaars Olding af sin Tiare? — O, jeg har lært at sætte Pris paa det nærværende Dieblif. Diebliffet er vor Moder, lader os derfor omfavne det som en Moder.

„Naadigste Prinds! tilforn troede De paa et længer varende Gode.“

„O, bring det dertil, at dette Skyggebilke de ikke forsvinder, og da vil jeg inderligen slynge mine Arme om det. Men hvad for Glæde kan jeg have af at omfavne et Væsen, der i Morgen er et Intet, som jeg selv? — Er ikke alt, hvad der omgiver mig forgængeligt? Det ene presser det andet, enhver fortrænger sin Nabo for ilende at drikke en Draabe af Tilværelsens Kilde, og forklig at forlade den igjen. Selv i det Dieblif, jeg glad endnu føler min Kraft, er min Tilintetgjørelse bestemt for tilkommende Væsners Tilblivelse. Vis mig et Væsen, der ikke for-gaaer, og da vil jeg vedblive at være dydig.“

„Hvad har da fortrængt de ædle Følelser, der udgjorde Deres saligste Nødelse, der var Rettesnoren for Deres Handlinger? At virke før

det Tilkommende, bidrager til en højeste, en evig Orden. . . . ."

„Jo bidrage, bidrage som den ubetydeligste Muursteen bidrager til Symetrien i det Pallads den hjælper at bære! Men og som et mednydende, et medraabende Væsen? Urms lettroende Menneſte! Hvilken behagelig Drøm for Dig. Denne Orden vil Du hellige dine Kræfter! Staaer det i din Magt at undslaae dig derfor? Hvad du er, er du jo kun for den, hvad du beſkædder, beſkædder du jo kun for den. Naar du har ydet, hvad kun du kunde yde den, ſaa opbører du at være, ſaa afſiger din udtømte Kraft din Dom, ogſaa den er det, der fuldbyrder den. Men hvo er da denne Natur, denne Orden, min Klage er ſtillet imod? — Lige meget! Naatte den kun, ſom Grafernes Saturni fortære ſine Korn, var den ſelv kun til, overlevende ogſaa den kun den forbigangne Secund! — Men den ſtaaer i det grædſeloſe Rum, ſom et uoverkueligt Grav, i hvis Gaſtkar det flyder hele Generationers Wiisdom og Dyd, fra hvis Orene der falder Kartuſunder med Nationerne, der tumle ſig i dem ſom viſnede Blomſter, om fortæret Lov falde fra diſſe Orene, hvilke det elv ved ſin indvortes, ſin uforgiængelige Reproductionskraft udſlyder fra ſin Stamme. — Kan du

forlange af den, hvad den selv ikke besidder? Du, en Bølge paa Havets Overflade, kan du forlange Sporet af din Tilværelse udstøttet deri?"

„Denne trostberøvende Paastand gjendrives allerede af Historien. Navnene Lucurg, Socrates, Kristides have overlevet deres Værker.“

„Og den velgjørende Mand, der opfandt Plougen, hvad bedte han? Kan De forlade Dem paa den, der ikke belønner retfærdig? De leve i Historien som Numier i Salsom, for at forgaae noget senere med deres Historie.“

„Og denne Drixt til evigen at vedblive? Kan eller bør den være os let med Kraft uden Virkning? Kan der i Kraften være noget, som intet i Virkningen svarer til?“

„O i denne Virkning ligger netop alt. Hølet med Kraft? Opstiger ikke og Vandstraalen i Cascaden med en Kraft, der kunde drive den i en uendelig Hoide? Men allerede i det første efter dens Udspring maa den lyde Lyngdekraftens Love, tusinde Lufstotter møde den, drive den tidligere eller senere, i en høiere eller lavere Hue, ned igien til den moderlige Jord. For at lige saa høit, maatte den opstige med saa stor en Kraft. Saa og: netop en saadan elastisk Kraft som Drixten til Udodelighed maatte dertil, dersom Mennesket skulde modstaae Nødvendighe

den, der trykker det. Jeg vil erklære mig overbunden, dersom De, kjereste Ven, kan bevise mig at denne Drivt til Udodelighed i Mennesket ikke svarer lige saa fuldkommen til det rimelige Maal for dets Tilværelse som dets sandfæltige Drivter svare dertil. Vel forleder vor Stolthed os til at bruge de Kræfter med Nødvendigheden, som vi kun have for, kun have ved den selv; men besadde vi vel denne Stolthed, dersom den ikke og drog Fordelse af den? Var Nødvendigheden et Bæsen, begavet med Fornuft, den maatte da fryde sig over vore Philosopheringer, omtrent som den vise Feldtierre fryder sig ved Overgivenheden hos sine unge Krigere, af hvilke han formedelst den lover sig Helte i det forestaaende Slag."

"Tanken skulde altsaa kun være til for Betsvælgelsen? Det Hele skulde være dødt, og Delene skulle leve? Formaålet skulde være saa ubetydeligt og Midlet saa ædelt?"

"Formaal burde vi overhovedet aldrig tillade os at sige. Kor at indtræde i Deres Forestillingsmaade, laaner jeg dette Begreb af den moraliske Verden, hvor vi ere rante til at kalde Folgerne af en Handling Formaalet for den. Sielen selv danner vel Formaalet forend Midlet; men naar dens indvortes Virkninger overgaae til udvortes, naar Tanken værkfattes, saa anvendes

des Denne Orden, saa forholder Midlet sig til
 Formaalet, som Aarsagen til sin Virkning. Ef-
 ter denne Bestemmelse kunde jeg vel betjene mig
 af dette Udtryk, uden at forvirre vor nærværende
 Undersøgelse. Men brug engang som det her er,
 Aarsag og Virkning, istedet for Middel og For-
 maal: hvor bliver da Forskjellen af mellem
 ubetydeligt og ædelt? Kan Aarsagen
 være ædel, uden for saavidt den svarer til sin
 Virkning? Ædelt eller om De vil, rigtigt
 og ubetydeligt betegne det kun det Forhold,
 hvori en Gjenstand staaer til et vist Princip
 i vor Sjæl, — de ere altsaa Begreber der kun
 er anvendeligt i vor Sjæl, ikke uden for den.
 Seer De nu, at De har antaget det for beviist,
 der forst nu skal udledes ved vore Slutninger?
 Hvorfor kalder De Tanken i Modsatning af Be-
 vægelsen ædel? Er det af anden Aarsag,
 end fordi De foresætter Dem det tænkende Væsen
 som den Middelpunct, De underordne Tingenes
 Folgerække? Men forlad Deres og antag min
 rigtigere Tankegang, da bliver denne Orden
 omvendt, Tanken bliver Virkning og Bevægelsen
 Aarsag, den bliver et Lem af Nødvendigheden,
 som det Pulsslag der ledsager den."

„Nei, denne paradoye, denne fornuftskridige
 Sætning vil De aldrig bringe mig til at antage.

Næsten allevegne kunne vi med vor Forstand forfølge Maalet for den physiske Natur, kunne spore at det er i Mennesket. Hvor see vi Naturen end, og kun en eneste Gang at vende op og ned paa denne Orden, at stille Maalet og Menneskets Tilværelse under den physiske Verden, at vise, dette kun er til for den? Og hvortedes vil De forene denne udvortes Bestemmelse med den Lykkelighedsdrift, hvorved alle dets Bestræbelser gaae ud paa det selv?"

"Vi vil forsøge det. For at fatte mig kortere maa jeg igien betjene mig af Deres Sprog. Læder os altsaa antage, at moralske Virkninger, ligesom Lys og Lyd vare fornødne, saa maatte der gives Væsener, der vare særdeles dannede til at frembringe dem, ligesom Æther og Luft netop maatte være saaledes som de ere, for at være stikede til det Antal Svingninger, der meddele os Forestillinger om Farve og Lyd. Der maatte altsaa være Væsener til, der satte sig selv i Bevægelse, fordi moralske Virkninger ikke kunne finde Sted uden Frihed. Hvad der altsaa indrettes af den almindelige Form hos Luft og Æther, hos Moralitet og Plantet, det maatte her udrettes af et indvortes Princip, til hvilket dette Væsens bevægende Kræfter maatte forholde sig, omtrent som Plantens bevægende

Kræfter forholde sig til dens Bygningss bestandige Typus. Ligesom det blot organiske Væsen bevæges ved en uforanderlig Mechanik, saaledes maatte det tænkende Væsen bevæges ved Smerte og Fornøielse eller Jøde, og Velbefindende."

"Ganske rigtig."

"Vi see altsaa Naturen i den moralske Verden at forlade sin Orden i den physiske, ja endog som det synes at komme i Strid med sig selv. Den, anlægger i ethvert moralsk Væsen et nyt Centrum, en Stat i Staten, ligesom den havde tabt sin almindelige Formaal ganske af Synne. Mod dette Centrum maa al dette Væsens Virksomhed boie sig med samme Tvang som den ved Tyngdekraften byder over alt i den physiske Verden. Dette Væsen er heretter altsaa grundet i sig selv, er et sandt og virkeligt Heelt, et selvstændigt Væsen, dannet dertil ved sit Centrums Tiltrækningskraft, ligesom vor Planet, vor Jord, blev ved Tyngdekraften til Kugle og vedværet som Kugle. Saaledes synes den hidtil ganske at have glemt sig selv."

"Men jeg har allerede sagt, at det moralske Væsen kun er til for at frembringe de moralske Virkninger, der ere det fornødne: dette Væsens Frihed efter dets Synne til at bevæge sig selv maatte følgelig underkastes det Formaal, hvortil

det bestemte det. Vilde det altsaa forblive Herre over Virkningerne, det frembragte, maatte det og vare Herre over det Princip, det moralske Væsen bevæger sig efter. Kunde det da, for at naae dette Maal, gjøre andet end forne sit Formaal ved dette Væsens Tilblivelse med det Princip, der styret det, eller med andre Ord, gjøre dets Henfigtsmæssige Virksomhed til en nødvendig Betingelse for dets egen Lyksalighed?"

„Ogsaa det begriber jeg.“

„Naar nu altsaa det moralske Væsen altsaa opfylder de Betingelser, hvorpaa dets Lyksalighed berøer, saa indtræder det netop derved igjen i den Naturens Plan, hvorfra det ventes bortdraget ved denne særegne Plan, ligesom Jordkloben ved Faldet af dens Dele til dens Middelpunct netop bliver sat istand til at beskrive Ecciptiken. Det moralske Væsen erfarer saaledes altid ved Smerte og Fornoielse sin iværende Tilstands Forhold til dets høieste Fuldkommenhed eller, som er det samme, til Naturens Formaal. Denne Viser har og behøver det organiske Væsen ikke, da det ved sig selv er sig sin Fuldkommenhedstilstand, nemlig sin Lyksalighed, men ogsaa med denne tillige Advarsel om, at det afviser derfra, eller sine Lidelse: forud bevidst. Harde en elastisk Kugle Bevidsthed af sin Tilstand, saa vilde

det Fingertryk, der noder den til at antage 'en forandret, en flad Form, fornaarsage den Svætte, saa vilde den med Gølelse af Wellyst antage sin skjønneste Runding igjen."

„Den har sin elastiske Kraft istedet for denne Gølelse."

„Men ligesaa liden Lighed som der er mellem den hurtige Bevægelse vi kalde Tid, og Tornemelsen af dens Indtryk, der af Brændingen, eller mellem et Saltkorns cubiske Form og dets Karpe Smag, lige saa liden Lighed har den Gølelse, vi kalde Lyksalighed, med den indvortes Guldformenhedstilstand hos os, som der ledsages af denne Gølelse, eller med det Naturens Formaal, den er til Tjeneste for. De ere begge, kunde man sige, forbundne med hinanden ved en lige saa vilkaarlig Consistance, som Laurbærfrandsen er det med en Seicervinding, som et Brandemærke med en areløs Handling."

„Saa synes det."

„DenneKer behøvede altsaa ikke at være Medvidder af dette Formaal, Naturen udfører ved det. Din det er uvidende om ethvert andet Princip, hvorved det i sin lille Verden registrer sig selv, om det endog i den smigrende og selv behagelige Indbildning selv underkaster denne sin lille Verden den store Naturs Love, — saa har

den dog sikkert sine Formaaie med det ved at have gjort det underdanig af dets Structur."

„Og kan der tænkes noget fortræffeligere, end at alle Dele af det store Hele beforder Naturens Formaal allene derved, at de forblive deres eget Formaal tro, at de ikke behøve at vilje, men at de uden Villiens Medvirkning maae bidrage til den almindelige Harmonie. Denne Forestilling er saa Kjon, saa henrivende, at man allene derved bevæges til . . . ."

„a . . . . At unde en Mand den, vil De sige? Og hvorfor? Fordi det stolte Menneske saa gjerne vil tilskandse sit Kjon alt det Skjonne og Gode, fordi det saa gjerne vilde have Skarberen indlemmet i sin Familie. Giv engang Crisfallen Forestillingsævine, og De skal see, at Crisfallisation vil blive dens høieste Verdensplan, at den skønneste Form af Crisfal vil være dens Guddom. Og maatte det ikke og være saaledes? Dersom ikke enhver enkelt Vandkugle concentrerede sig saa fast til sin Middelpunct, saa vilde aldrig noget Ocean have bevæget sig."

„Men har De betænkt, naadigste Prinds, at de Beviser, De hidtil har ført, kun ere Beviser imod Dem? Dersom det er rigtigt, at Mennesket, som De siger, ikke kan være fra sin Middelpunct, hvorfra saær De da Evne til at

bestemme Naturens Gang? Hvor kan De da have kragt til at kunne fastsætte den Regel, den handler efter?"

„De misforstaaer mig, fiere B^{xxx}. Jeg bestemmer intet, jeg borttager jo kun, hvad Menneskene have forbyttet med den, have antaget for Natur, hvad de have taget af sig selv og udstafferet med pratende Titler. Hvad der gik for mig og hvad der vil følge efter mig, antager jeg for to sorte, uigienneffuelige Dækkerer, der hænge ned for begge Grændserne af det menneskelige Liv, og som endnu ingen Levende har oplukket. Mange hundrede Generationer, have allerede staaet med Kalken for dem, og gjettet og gjettet, hvad der vel maatte være uden for dem. Mange see deres egne Skygger, see Stikkeiserne af deres Videnskaber forstørrede at bevæge sig paa Fremtidens Dækker, og fare gysende tilbage for deres eget Villde. Digtere, Philosopher og Staters Grifere have anspillet deres Dromme paa det, smilende eller mørke, efter som Himmelen enten var klar eller mørk over dem, og langt borte skuffede Perspektivet Tilskuere. Ogsaa mangen en Gjøgler benyttede sig af denne almindelige Nysgjerrighed, og satte ved besynderlige Masquerinace den spændte Phantasse i høieste Forundring. En dyb Stilhed

herfter bag dette Dækken, ingen der er kommen inden for det, svarer dem, der er uden for, alt, hvad man hører, er en huul Gienlyd af Spørgsmaalene, som om man havde raabt fra en Grav. Uden for dette Dækken maae alle, og med Gysen nærme sig det, uvisse om, hvo der staaer inden for det og modtager dem, quid sit sit, quod tantum morituri vident. Vel gaves der ogsaa Vantroende deriblandt, som paastode, at dette Dækken kun narrede Menneffene, og at man ikke havde opdaget noget fordi der ikke var noget inden for det, men for at overbevise dem, bleve de snart sendte inden for det."

„En raak Slutning var det ogsaa, naae de ikke havde nogen bedre Grund for den, end at de ikke saa noget."

„Seer De nu, kjære Ven, at jeg gjerne finder mig i, ikke at ville skimte noget bag ved dette Dækken, — og det Klogeste vil vel ogsaa være at vænne mig af med al saadan Mysaierighed. Men i det jeg trækker denne uoverskridelige Kreds omkring mig, og indslutter min hele visse Tilværelse med det Nærværende med Jordens Skranker, bliver denne lille Plet, som jeg allerede formede sig bedræglige Erobringsideer Rod Fare for at overse, mig saa meget desto vigtigere. Det De kalder Formaalet med min

Silværelse, angaaer mig nu ikke mere. Jeg kan ikke unddrage mig det, jeg kan ikke bidrage til det, men jeg veed og jeg troer fast, at jeg maa opfylde, og at jeg ogsaa opfylder et saadant Formaal. Midlet, som Naturen har valgt for at opfylde sit Formaal med mig, min Moralitet, min Lyksalighed nemlig, er mig imidlertid des heiligere; thi det er alt, hvad der er mit. Alt andet erfarer jeg aldrig. Jeg er lige som et Bud, der bringer et forseglet Brev til sit Bestemmelsessted. Hvad det indeholder, kan være ham lige meget, han har intet uden sin Bærelse at fortjene derved."

"O, hvor fattig De lader mig blive staaende."

"Men hvor ere vi komne hen?" raabte Prindsen, i det ham smilende kastede sine Dine paa Bordet, hvor Pengene laae. "Dog, saa meget have vi vel ikke forvildet os, seiede han til: „thi nu vil De maaskee finde mig igjensideste nye Leved. Heller ikke jeg kunde saa hastigen vende mig bort fra den indbildte Rigdom, saa hastigen udride Støtterne for min Moralitet og min Lyksalighed fra den behagelige Drom, hvormed alt, hvad der hidtil levede i mig, saa fast var sammenhængt. Jeg betages af Længsel efter den Letindighed, der gjorde de fleste

Menneskers Hærværelse om mig kaalelig for mig. Alt, hvad der udrev mig fra mig selv, der betog mig Velilshed til, at anfille Betragtninger over mig selv, var mig velkomment. Skal jeg tilstaae Dem det? Jeg ønskede at synke, for at forhyrre denne Kilde til mine Lidelser, tilligemed Kraften dertil."

Jeg kunde ikke bringe det over mig at see denne Samtale endnu afbrudt. „Naadigste Prinds," begyndte jeg derfor paa ny. „Har jeg ogsaa forstaaet Dem rigtig? Menneskers sidste Formaal er ikke i Mennesket, men uden for det? Det er kun til for sine Følgers Skyld?"

„Lad os ikke bruge dette Udtryk, det forvirder os kun? Lad os sige, det er til, fordi der var Aarsager til dets Tilværelse, eller fordi dets Virkninger eksistere, eller, som vil sige det samme, fordi de Aarsager, der vare til førend Mennesket, maatte have en Virkning, og Virkningerne, det frembringer, maatte have en Aarsag."

„Naar jeg altsaa vil tillægge Mennesket noget Værd, saa maa jeg staae dette Værd alene efter Mængden og Vigtigheden af de Virkninger, Mennesket er Aarsag til?"

„Efter Mængden af dets Virkninger. Vigtig falde vi en Virkning kun med Hensyn

til den større Mængde Virkninger, den drager efter sig. Menneskets Værd bestaaer allene i dens Virkninger."

"Altsaa skulde det Menneske være det fortræffeligste, i hvilket der laae Evne til de fleste Virkninger."

"Unegteligen"

"Hvorledes? Saa er der ingen Forskiel mere mellem det Gode og det Onde! Saa er den moralske Sandhed tabt."

"Det frygter jeg ikke for. Dersom det var Tilfældet, saa vilde jeg strax give mig Hølelien af den moralske Forskiel er en langt vigtigere Instance for mig end min Fornuft, — og det var først, da jeg fandt min Fornuft overeensstemmende med enhver uudsættelig Hølelse, at jeg og begyndte at troe denne Deres Moralitet behøver en Støtte, min hviler paa sin egen Arel."

"Værer ikke Erfaringen ogs, at ofte de vigtigste Roller blive spillede af de maadeligste Skuespillere, at Naturen udfører de gavuligste Revolutioner ved de kadetiske Subjecter? En Mahomed, en Attila, en Anrangjel, ere ligesaa virksomme Tjenere for Verden, som Ubeir, Jordstjels og Vulcaner ere kostelige Redskaber, for den physiske Natur. En kronet Despot, der betegner enhver Time af sin Regjering med Blod og Elen-

dighed, maatte altsaa være et langt værdigere Lem af Skabellen, end Ugerdyrkeren af sin Egn, fordi han er virksommere Lem end denne, — ja, hvad der endnu er det sorgeligste, han maatte netop blive fortræffeligere formedelt det, der gjør ham til Gienstand for vor Afsky, han maatte blive det formedelt den store Sum af forbindelsesværdige Handlinger, han udøver, — og jo dybere han synker under Mennekeheden; des større Forbring maatte han kunne gjøre paa Navn af et fortræffeligt Menneke. Laster og Dyder . . .“

„Hvor kan De,“ raabte Prindsen fortrædelig, „lade Dem saaledes bedrage af Overfladend! Hvor kan De paastaae, at et ødelæggende Liv kan være et virksomt Liv? Despoten er den unyttigste Skabning i sine Stater, fordi han ved at udbrede Frygt og Sorg, lægger Haand paa de virksomste Kræfter, og vælter al Lyk, Drivt og Dyssindsombød. Han hele Tilværelse er et frygteligt Negative, og gaaer det endog saavidt, at han angriber det ædleste og belligste og forstyrer Lænsfriheden, saa — fort, hundrede tusinde virksomme Menneker oprev ikke i et Seculum, hvad en Hildebrand, en Philip den Anden nedbrøde i saa Aar. Hvor kan De falde paa at hævde disse Ødelæggelsens Skabninger og Skabere ved en Sammenligning

med hine Livets og Formerelsens velgjørende
Nedskaber?"

"Jeg tilskaaer, ikke at min Indvending ber
ergrundet. — Men sætte vi en Peter den Store
istedet for en Philip paa Tronen, saa kan De
ikke negte, at denne vilde være virksomere i sit
Monarchie, end en Privatmand med de samme
Kræfter og al den Virksomhed, der kunde finde
Sted hos ham. Det er altsaa dog Lykken, der
efter Deres System bestemmer, hvad Grad For-
træffeligheden skal sige til, efterdi det er den
der fordobler Leilighederne til at virke. Tronen
skulde altsaa efter Deres Mening fortrinligen
være en saadan Leilighed? — Etig mig dog
engang: — naar Kongen regjerer, hvad gjør
da Philosophen i hans Rige?"

"Han tænker."

"Og hvad gjør Kongen, naar han regjerer?"

"Han tænker."

"Og naar den aarvaagne Philosoph sover,
sover da ikke ogsaa den aarvaagne Konge?"

"Jo!"

"Naar! — Naar De af to brændende Lys
sætter det ene i en Bøndeskue og det andet i en
prægtig Sal til at lyse for et fornøiet Selskab,
Hvad er Nytten da af disse to Lys?"

"At de lyse. Men netop dette taler jo for

31
mig. — Antage vi, at begge Lysene brænde lige længe og lige klart, og at vi ombyttede dem med hinanden, vilde der da være nogen Forskiel at mærke? Hvorfor skal altsaa det være fortræffeliger, som ved et gunstigt Tilfælde faaer sin Plads i en glimrende Sal, og bestemmes der til at vise Pragt og Skionhed? Og hvorfor skal derimod det være slettere, som Tilfældet har fordomt til at bestinne Bondehyttens Pattigdom og Kummerligh d? Og dog følger dette nødvendigen af Deres Paestand."

„De ere begge lige fortræffelige, men de have og begge ydet ligemeget."

„Hvor er det mærkeligt, da det Lys, der havde sin Plads i den store Sal, har udbredt meget mere Skin, bidraget meget mere til Fornøielse end det andet Lys?"

„Betænk alene, at det kun handles om den nærmeste Virkning, ikke om den hele Række af Virkninger. Kun den nærmest følgende Virkning tilhører den nærmest foregaaende Aarsag; kun saa mange Dele af Lysmaterier, som den umiddelbar berorte, har det brændende Lys sat i Eving. Og hvad Skalde da det ene Lys have forud for det andet? Kunde de ikke fra enhver Centralpunct flyde ligesaa mange Stråler? Ikke af deres

Diesteen drage ligesaa mange, som af Jordens
 Middelpunct? Væn Dem af med at forudsætte
 de store Masser, som kun Forstanden tænker sig
 som et saadant Heelt, og saa eksisterende som
 et saadant Heelt i den virkelige Verden. Den
 Ildgnist der falder i et Krudmagazin, der
 sprænger et Krudttaarn i Luften og styrter hundre
 brede Huse sammen, har dog kun tændt et eneste
 Korn. "

„Meget godt, men . . . .“

„Fader es anvende dette paa moralske
 Handlinger. Vi vilde antage, at vi spadserer og
 at der møder os to Bøllere. Jeg giver den ene
 og De den anden negle Penge. Den, der har
 faaet Penge af mig, drikke sig drukken derfor,
 og begaaer i sit Druffenskab et Mord, den der
 har faaet Almøse af Dem, kieber derfor noget
 til Bedetværgelse for sin døende Fader, og for-
 længer derved hans Liv. Ved den samme Hand-
 ling, hvorved De havde fristet et Menneskes
 Liv, skulde jeg have berøvet et Menneske Livet?
 — Men, langt fra, Virkningen af min Hand-
 ling, ligesom af Deres, ophører ved dens Umid-
 delbarhed at være min Virkning.“

„Men naar min Forstand overseer denne
 Række af Virkninger, og det er min Kundskab
 om Virkningerne i Deres Følge, der bevæger mig

til Handlingen, — naar jeg gav Betleren disse Penge for at friske en døende Faders Liv dermed, saa ere dog alle disse Følger mit Værk, hvis de indtræffe saaledes som jeg har tænkt mig dem."

„Nei, intet mindre end det. Glem dog aldrig, kære S^{ter}, at een Aarsag kun kan have een Virkning. Den hele Virkning, der frembragtes her af Dem, bestod deri, at Pengene kom af deres Haand i Betlerens Haand. Dette er den eneste Virkning af den hele Række af Virkninger, der kommer paa Deres Regning. Medicamentet virkede som Medicament o. s. fr. — De synes forundret. De troer, det er Paradoxer, jeg fremsætter; men endstjønt der kun behøvedes et eneste Ord til at gjøre os enige med hinanden, saa ville vi dog heller bringe det hertil ved Slutninger."

„Af det, der hidtil er sagt, seer jeg nok, at en god Handling er uskyldig i den onde Virkning, den kan have, og at en ond Handling ingen Deel har deri, at Virkningen deraf bliver god. Men deraf følger da ogsaa, at hverken en god Handling er Skyld i sin gode Virkning, og at de altsaa hege i Henseende til deres Virkninger ere fuldkommen eens. — Herfra vilde nok kun det heldige Tilfælde være at undtage, hvor

den umiddelbare Virkning ogsaa var den attraaede Virkning."

„En saadan umiddelbar Virkning igives der aldeles ikke; thi mellem enhver Virkning, Mennesket frembringer uden for sig selv, og dens indvortes Marsag eller Villien, indskyder der sig en Række ligegyldige Virkninger, om de endog kun bestaae i blot Muskularbevægelse. De kan altsaa gjerne uden Betænkning hvastaae, sat de begge i deres Virkninger ere moralsk fuldkommen eens, det ser: ligegyldige. — Og hvo vil negte dette? Det Dødsstik, der ender en Henrik den Fjerdes og det, der ender en Domitians Liv, ere begge een og samme Handling."

„Rigtig; men Motiverne . . ."

„Motiverne bestemme altsaa den moralske Handling. Og hvoraf bestaae Motiverne?"

„Af Foreskillingaer."

„Indvortes Handlinger eller Virksomheder af det tænkende Væsen, der correspondere udvortes Virksomheder."

„En moralsk Handling er altsaa en Folge af indvortes Virksomheder, der correspondere udvortes Forandringer?"

„Ganske rigtigt!"

„Naar jeg altsaa siger, at Begivenheden ABC er en moralsk Handling, saa vil dette sige

det samme som, at der for den Række udbortes
 Forandringer, der udgjøre Begivenheden ABC,
 er foregaaet en Række indvortes Forandrin-
 ger abc?"

"Metop."

"Handlingerne abc vare altsaa allerede endte,
 da Handlingerne ABC begyndte?"

"Det forstaaer sig."

"Om altsaa ABC ikke havde begyndt, saa
 havde abc ikke desmindre dog fundet Sted.
 Var der nu Moralitet i abc saa blev den ogsaa
 deri, om vi ganske tilintetgjøre ABC."

"Jeg forstaaer Dem, naadigste Prinds, det
 Leed, jeg havde antaget for det forste i Rieden,
 var altsaa det sidste i den. Det Dieblik jeg gav
 Herleren Pengene, var allerede min moralske
 Handling ganske forbi, var allerede dens hele
 Værd eller uværd afgjort."

"Saa mener jeg det. Blev Folgerne saa-
 ledes som De havde foreskilt Dem, det vil sige:
 fulgte ABC paa abc, saa var det ikke andet end
 en god Handling der lyktes. I det der fore-
 gaaer udbortes, har Wiennesket intet mere at
 sige; der tilhører det intet undtagen dets egen
 Siel. De seer deraf paa ny, at Monarken
 ikke har noget forud for Privatmanden: thi og
 saa hiin er ligesaa lidet Herre over de udbortes

Følger som denne; ogsaa hos Monarken er Virksomheden i hele sit Omfang indskrænket allene til hans egen Stel."

"Men derved bliver dog intet forandret, naadigste Prinds; thi ogsaa de onde Handlinger have, ligesom de gode, deres Motiver, d. e. deres indvortes Virksomheder, og kun for disse Motivers Skyld er det jo, vi kalde dem onde. Sætter De altsaa Menneskets Formaal og Værd i Summen af dets Virksomheder, saa seer jeg endnu ikke, hvor De kan udbringe Moraliteten af dets Formaal, og mine forrige Indvendinger træde da i Kraft igjen."

"Lad os høre engang! Vi ere jo enige om, at ond eller god er et Prædicat, som en Handling først opnaaer i Sjelen?"

"Det ere vi."

"Sætte vi altsaa et Skillerum mellem den udvortes Verden og det tænkende Væsen, saa er den samme Handling uden for det os lige gyldig, som vi inden for det kalde ond eller god."

"Moralitet er altsaa et Forhold, der kun kan tænkes i Sjelen, aldrig uden for den, ligesom, f. Ex., Vænen er et Forhold, der kun kan tilkægges Mennesket i det borgerlige Selskab."

"Ganske rigtig."

"Saa snart vi tænke os en Handling som til-

værende i Sjelen, saa viser den sig for os som en Borger af en ganske anden Verden, og da maas den dommes efter ganske andre Love. Den tilhører et eget Heelt, der har sin Middelpunct i sig selv, fra hvilken alt, hvad det yder, flyder ud, og til hvilken alt, hvad det modtager, flyder ind. Denne Middelpunct eller dette Princip er, efter hvad vi forhen ere blevne enige om, ikke andet end den indvortes Drixt til at bringe alle sine Kræfter til at virke, eller, som vil sige det samme, til den høieste Kundgjørelse af sin Existence. I denne Tilstand sætte vi det moralske Væsens Fuldkommenhed, ligesom vi sige et Uhr er fuldkomment, naar alle de Dele, hvoraf Konstrueren har sammensat det, svarer til den Virkning, for hvis Skyld han sammensatte dem, lige som vi kalde et musicalskt Instrument fuldkomment, naar alle dets Dele medvirke saa meget som det er Dele mueligt til at frembringe den høieste Virkning, til hvis Frembringelse de ere blevne forenede. Det Forhold, hvori nu det moralske Væsens Virksomheder staa til dette Princip, betegne vi med Navnet Moralitet, og en Handling er moralsk god eller moralsk ond, efter som den nærmer sig eller bortfierner sig fra dette Princip, eftersom den formerer eller formindsker dette Forhold. Ere vi enige heri?"

„Suldfommen.“

„Da nu dette Princip netop bestaaer i den fuldstændigste Virksomhed af alle de Kræfter, der ligge i Mennesket, saa er det en god Handling, hvorved flere Kræfter have været virksomme, og en ond, hvorved færre have været det.“

„Her, naadigste Prinds, maae vi standse lidt. I Følge heraf vilde en lille Velgjerning udøvet af mig i den moralske Rangfølge staae langt under Bartholomæinattens aarlange Complot eller Curva's Sammensværgelse mod Benedig.“

„Her forgik Naaknødigheden Prindsen.“
 „Naar,“ sagde han, „vil jeg dog bringe Dem til at indse, at Naturen ikke kender noget Heelt? Det tilkommer Dem at sammensætte, hvad der hører sammen. Var hiin Complot kun en eneste Handling, eller bestod den af mange, tusinde Handlinger? — Den bestod af utallige, urigtige Handlinger, mod hvilke deres lille Velgjerning altid havde Overvælden. Menneskekjærlighedsdriften, der var virksom ved deres Handling, har derimod ved alle disse Handlinger sovet. Men vi komme bort fra vor Materie. Hvor var det, vi slap?“

„Dermed, at der ved en god Handling, var flere, ved en ond, færre Kræfter i Virksomhed.“

„Og altsaa bliver en ond Handling ond,

fordi færre Kræfter vare virksomme derved, og
saaledes omvendt?"

„Det er begribeligt.“

„Ved en ond Handling er altsaa det ne-
gativt, der ved en god er affirmativt?"

„Ja, saaledes maa det være.“

„Jeg kan altsaa ligesaa lidet sige, at der hører
et ondt Hjerte til at begaae en saadan Handling,
som at der hører et Barn og ikke en Mand til
at løfte en tung Steen?"

„Meget sandt. Jeg burde sagt, der maatte
mangle saa meget godt Hjerte til at udøve en
saadan Handling.“

„Udbyd er altsaa kun Graværelse af Dyd,
Daarlighed kun Graværelse af Forstand, ligesom
Mørke er Graværelse af Lys.“

„Ganske rigtigt.“

„Ligesaa lidet altsaa, som man logisk rigtig
kan sige, at der no enskeds er Tomhed, Stilhed,
Mørke, saa lidet kan man og sige, at der gives
nogen Pust i Mennesket eller overhovedet i den
hele moralske Verden.“

„Det er umodsigeligt.“

„Naar der altsaa ingen Puster gives i Men-
nesket, saa er alt, hvad der er virksomt i det, Dyd,
det er, det er godt, ligesom alt, hvad der ikke er

tyst, giver Lyd, lige som alt, hvad der ikke staaer
i Skygge har Lyd?"

„Det er ogsaa naturligt.“

„Enhver Handling, Menneſket udover, er
altsaa, fordi den er en Handling, noget Godt?"

„Efter alt det Foregaaende er det saa.“

„Og naar et Menneſke begaaer en ond
Handling, saa er denne Handling netop det
eneste Gode, som vi i dette Øieblik bemærke
hos det.“

„Det synes dog besynderligt!“

„Lad os her tage en Vignesse til Hjælp.
Hvorfor sige vi om en mørk og taaget Winterdag,
at den er trist? Er det, fordi vi snde et Land,
bedækket med Sne, i sig selv ubehageligt? Nei,
langt fro. Kunde man forplante det til Som-
meren, saa vilde det forhoie dens Skonhed. Vi
kalde den trist, fordi denne Sne og denne Taage
ikke kunde være, dersom Solen ved sit Skin havde
kunnet fordele begge, fordi de ikke lade sig forene
med Sommerens ulige store Indigheder: Winteren
er altsaa et Onde for os, ikke fordi den mangler
alle Nydelser, men fordi der i den er færre Ny-
delser for os end om Sommeren.“

„Det er fuldkommen begribeligt.“

„Saaledes forholder det sig ogsaa med mo-
ralske Væsener. Vi foragte et Menneſke, der slyer

fra en Træfning for at undgaae Døden, men det er ikke fordi Selvopholdelsesdriften er i Virksomhed hos ham, at vi foragte ham, det er, fordi han vilde havde givet mere efter for denne Drift, dersom han havde besiddet den fortræffelige Egenskab, vi kalde Mod. Jeg kan beundre den Rovers Behjertethed og List, der plyndrer mig, men jeg føler alligevel, at han er et lastefuldt Menneske, fordi han mangler den ulige Sjønners Egenskab Retfærdighed. Saaledes kan jeg sættes i Forundring ved et Foretagende, der er Virkningen af en Hævngjerrighed, som hese Nar har pønsset paa at bryde ud, men jeg kalder det dog afskyeligt, fordi det viser mig et Menneske, der kunde leve saa lang en Tid uden at føle Kjærlighed til sine Medmennesker. Jeg gaaer med Afsky over en Plads, hvor der har været holdt et Feldtslag, ikke fordi saa mange Mennesker have mistet livet her, — thi Pest og Jordkjælv kunde anrettet endnu større Odslæggelser, uden at jeg vilde harmes derover, — heller ikke fordi jeg misgjender Fortræffeligheden i den Kraft, den Konst, det Heltemod, der kastede disse Krigere til Jorden, — men fordi dette Syn vækker Erindringen hos mig om saa mange tusinde Mennesker, der ikke besadde Menneskekjærlighed."

„Fortræffeligt!"

„Det samme er nu og gjældende om Moralitetsens Grader. En meget fint udtænkt, konflikt anlagt og med Trod og Standsfasthed udført Ondskab har i og for sig noget Glædende, der lokker svage Sjæle til Efterligning, fordi man finder saa mange store og Fjonne Kræfter i deres hele Tyske virkende derved. Og dog anseer vi en saadan Handling værre end en ligedan Handling, hvorved der har været mere Kraft med i Spillet, ogsaa straffe vi den strengere, fordi den hyppigere lader os erkjende hin Mangel af Retfærdighed i den store Række af Motiver den indeholder. Udspes den dertil endnu imod en Velgjører, saa opvækker den saa meget mere vor Bidskærme, fordi Velgøderne til at svigte Menneskelighedens drivten i Bevægelse i dette Fald have været hyppigere, og vi altsaa oftere gjøre den Opdagelse, at denne Drivt derved er forbleven i Virksomhed.“

„Det er klart og åbenlyst.“

„Men for at komme tilbage til vort Spørgsmaal igjen. De indrømmer mig altsaa, at det ikke er Kræfternes Virksomhed, men deres Uvirksomhed, der gjøre Vasterne til Laster?“

„Ja, fuldkommen.“

„Da nu Motiverne ere saadanne Virksomheder, saa er det urigtigt at kalde en Handling

flet for dens Motivers Skyld. Tvertimod! Dens Motiver ere det eneste Gode der er ved den, og den er kun flet formedelst de Motiver der fattes den."

„Ogsaa det er uimodsigeligt."

„Men vi kunde fremstille dette Beviis endnu fortere. Vilde den Paffesfulde handle efter disse Motiver dersom de ikke ydede ham en Nydelse? Det er allene Nydelse, der sætter moralske Væsenet i Bevægelse; og det er kun det Gode, som vi vide, der kan yde Nydelse."

„Jeg er tilfredsstilt. Af hvad De hidindtil har sagt, følger der uimodsigeligen, at, f. Ex., et Menneske af en lys Aand og et velviligt Hjerter kun er et bedre Menneske end det andet af ligesaa lys Aand, men af et mindre velgjørende Hjerter, fordi det mere nærmer sig den indvortes Virksomheds Maximum. Men der opstiger her en anden Betænkelighed hos mig. Naar De tænker Dem et Menneske af Forskand, Mod, Tapperhed, o. s. v. i en udmærket høj Grad, men som derimod mangler den Egenkab, som vi forstaae ved et godt Hjerter, vil De da foretrække dette Menneske for et andet, der besidder disse første Egenkaber i en ringere Grad, men denne sidste derimod i dens første Omfang? Unegteligen er hiin et langt

virksommere Menneske end denne, og da Kræfternes Virksomhed efter Deres Mening er Maalet for det moralske Værd, saa vilde Udslaget hos Dem falde ud til Fordeel for den første, og altsaa blive stridende mod Menneskets almindelige Dom."

„Atter feilet. Vi vilde ufeilbarligen være meget enige i vore Domme i den Henseende. Et Menneske, hvis Forstandskræfter ere virksomme i saa høi en Grad, vil ligesaa vist besidde et fortræffeligt Hjerter, som det vil være ham umueligt at hade det hos en anden, som han elsker hos sig selv. Dersom Erfaringen synes at stride herimod, saa har man enten dømt for fordeelagtig om hans Forstand, eller for indskrænket om moralsk Godhed. Et stort Hoved med et følelse Hjerter, staaer i Væsenernes Orden lige saa meget over et skarpsindigt Skarn, som en Dødsmer med et blodt eller rettere svagt Hjerter staaer under denne."

„Men en Sværmer, nemlig en Sværmer af det heftigste Slags, er dog aabenbar et virksommere Væsen, end et Hverdagsmenneske med pøfematisk Blod og indskrænket Sands?"

„Hos et Hverdagsmenneske, hvor pøfematisk og indskrænket det end er, kommer dog enhver Kraft til at virke, fordi den ene ikke bliver

fortrængt af den anden. Det er et Menneske, der tilbringer sit Liv i en sund Sovn, naar Sværmeren derimod kan sættes ved Siden af en Phrenetiskrasende, der tumler sig i heftige Convulsioner, naar allerede Livets Kraft er ophørt i de yderste Arterier. — Har De nogen Indvending endnu?"

„Jeg er med Dem overbevist om, at Menneskets Moralitet indeholdes i dets store eller mindre indvortes Virksomhed.“

„Erindre Dem nu,“ vedblev Prindsen, „at vi have ansigt denne hele Undersøgelse i den menneskelige Sjæls indsluttede Kredse, at vi ved et Skillerum have skilt den fra den udvortes King, og at vi have opført Moralitetens hele Bygning inden for denne stedse uoversiegnede Kredse. Vi have tillige fundet, at Menneskets Lykkelighed bestaaer allene i dets moralske Fortærfelighed, at det altsaa lige saa lidet er berettiget til nogen Lon for denne sidste, lige saa lidet kan indrømmes Nødelse af en Guldkommenhed, der først senere Kulde opnaaes, som en Rose, der blomstrer i Dag, først i det tilkommende Aar derved kunde være Blom, som et Feilgreb paa Claveret først i idet næste Stykke, der spilles, Kulde iblande sin Disharmonie. Det vilde lige saa let lade sig tænke,

at Solen skulde give sit Lys i Dag Middag og sin Varme først i Morgen Middag, som et Menneskes Fortræffelighed skulde finde Sted i denne og dets Ulykkeligbed først i den anden Verden. Finder De dette begribeligt?"

"Jeg veed intet at indvende derimod."

"Det moralske Væsen er altsaa i sig selv endt og fuldendt, lige som det vi til Forskiel derfra kalde det Organke, er det, det er ved sin Moralitet fuldendt, ligesom dette ved sin Bygning er det, kort, Moraliteten er her et Forhold, der er aldeles uafhængig af det, der foregaaer uden for det moralske Væsen."

"Ja! det er beviist."

"Der omgiver mig altsaa, hvad der vil, saa vedbliver den moralske Forskiel."

"Det ahner mig, hvor De vil hen, men . . ."

"Der være altsaa en fornuftig Orden, en evigvarende Retfærdighed og Godhed, en Vedvarende af Personligheden, en evig Staaen, — af den moralske Verden lader det sig i det mindste ikke bevise med større Grundighed end af den physiske. For at være fuldkommen, for at være lykkelig behøver det moralske Væsen ingen ny Instance mere, — og dersom det venter nogen, saa kan denne Forventning i det mindste

ikke grunde sig paa nogen Fordring mere. Hvad der vil blive af det, maa være det for dets Guldkommenhed lige meget, ligesom det maa være Rosen — for at være Rion, — ligegyldigt om den blomstrer i en Orken eller i en Kongelig Hauge, i en deilig Viges Bryst eller for Ormen, der angriber den."

"Pæser og denne Sammenligning?"

"Guldkommen. Thi jeg siger her udtrykkeligen: for at være Rion hisset: for at være lykkelig, ikke for at være til. Dette sidste maatte være Gjenstand for en ny Underfogelse, og jeg agter ikke at forlænge denne Samtale."

"Men jeg kan dog ikke slippe Dem ganske, naadigste Prinds. De har — og efter mit Lykke uomstødelig — bevist, at Mennesket kun er moralsk, for saavidt som det i sig selv er virksomt, — men De paastod dog forben, at det kun har Moralitet for at virke uden for sig."

"Hav den Godhed at sige: kun er virksom uden for sig selv, fordi det har Moralitet. Deres For at forvirder os. Jeg kan ikke lide Deres Formaal her."

"Der kommer det dog ud paa eet. Altsaa: at det kun, for saavidt som det naaer den højeste Grad af sin Moralitet, ogsaa besidder Kraft

til flekke Virkninger uden for sig. Og Bevjis derfor er De mig, naadigste Vrind, Koldig endnu."

"Kan De da ikke selv ulede Dem, det af hvad der er sagt. Er dets Kræfters indvortes Virksomhed ikke den samme Tilstand, hvori det kan være Aarsag til de flekke Virkninger uden for sig?"

"Ja, kan være, men ikke maa være; — thi De har jo selv tilstaaet, at en god Handling, der er forbleven uvirksom, taber derfor intet af sit moralske Værd?"

"Jeg har ikke blot tilstaaet det, men jeg har endog fastsat det som høist nødvendigt. — Hvor tungt det dog falder Dem at forlade en urigtig Forestilling der engang har bemagtiget sig Dem! Den Modsigelse, som synes at ligae deri, at de udvortes Følger af en moralsk Handling skulde være høist ligegyldig i Henseende til dens Værd, og at det hele Formaal for Menneskets Tilværelse i dets Virkninger uden for det, denne Modsigelse er det, der stedse forvirder Dem. Men antag engang, at en stor Virtuos lader sig høre for en talrig Forsamling af uculiverede Mennesker, og at der i det samme kommer en Tusker, som trækker alle hans Tilhørere fra ham; — hvilken af disse

nerliv har Deel i dette Diebligs Triumph. Var
 hiin første Brutus i tyve Aar et unyttigt Væsen,
 fordi han i tyve Aar havde ladet til at være et
 ligegyldigt og ubirksomt Menneske? Hans første
 Boretagende var at stifte en Republik, der endnu
 staaer i Verdens Historien som det første Phæno-
 men. Det vilde altsaa vel lade sig tænke, at
 min Nodvendighed eller Deres Forsyn havde
 beredt et Menneske en heel Menneskealder igien-
 nem tjende til en Handling, som den først i dets
 sidste Time affordrede den."

„Saa sandsynligt dette end synes at være,
 saa kan mit Hjerte dog ikke blive fortrolig med
 den Idee, at alle Menneskets Kræfter, alle dets
 Bestræbelser kun skulde arbejde for og gaae ud
 paa dets Indflydelse i dette Tilmelige. Den store,
 patriotiske erfarne Statsmand, der stodes i Dag
 fra Koret, medtager alle sine erhvervede Kund-
 skaber, sine øvede Kræfter, sine modnende Planer,
 og tilbringer foralemt sine Dage til sin Død i det
 ubirksomme Privatliv. Naaskee han kun havde
 den sidste Steen endnu at sætte paa den Pyrami-
 de der styrtter sammen efter ham, og som hans
 Eftermand maa begynde igien fra den første
 Grundsteen af. Skulde han i hele halvtredsteds-
 tyve Aar, skulde han under sin hele anstrængende
 Statsforvaltning kun have samlet og virket for

st Privatlivs ubiøksomme Stilhed? At han ved denne Forvaltning har fuldført sin Virken, kan De ikke svare mig her. Dersom Indsyndelse i denne Verden udgjør Menneskers hele Bestemmelse, saa maa dets Tilværelse ophøre med dets Virken."

"Jeg vil henvise Dem til det talende Exempel i den physiske Natur, om hvilken De dog maa indrømme mig, at den kun arbejder for det Eineslige. Hvor mange Kimer og Embryoer, som den har konstrueret med saa megen Konst og Flid til et tilkommende Liv, blive ikke her igien opløst i Elementarriget, uden nogenstunde at vorde udviklede! — Hvorfor sammensatte den dem? I ethvert Menneskepar ligger der som i det første, en heel Menneskeslægt: hvorfor lod den af saa mange Millioner kun et eneste Par blive til? Vi gesaa vist som den ogsaa forarbejder denne danne de Linie, ligesaa vist vilde og moralske Væsener, hos hvilke den synes at forlade et højere Formaal tidligere eller sildigere indtræde i dem. At ville udgrunde, hvorledes den forplanter en enkelt Vækning gjennem den hele Kiede, vilde være en barnagtig Idee. Ofte slipper den, som vi see, pludseligen Traaden af en Handling eller Begivenhed, som den tre tusinde Aar derefter ligesaa pludseligen griber igjen; den nedsænker i Calabrien det attende Aarhundredes Konster og

Sæder, for maaskee i det tredivte at vise det forvandlede Europa dem igjen; den ernærer nomatiske Horder mange Mennefsaldere igjennem paa de Tatariske Heder, for i Tiden engang at tilsende det slappede Syd dem som kraftfuldere Behoere; den driver paa sin pbysske Reise Havet over Hollands og Seelands Kyster, for maaskee i det fjerne America, at lade fremkomme en De. — Men ei heller i det Enkelte og Smaa mangler der ganske saadanne Vind. Hvor ofte gjør ikke en Sæder ved sin Spar sommelighed længe efter sin Dod sin gjenfaldne Son til en Belgjører for Verden! Hvor ofte blev maaskee ikke et heelt Liv hentet allene for at fortjene en Gravskrift, der skal kaste en opflammende Idgignis længe, længe derefter i en Efterkommer! — Gordi en forjaget Sval for Aarhundreder siden tabte i Flugten nogle Kroforn af Nebbet, skaaer der en fødende Uger for et landende Føl paa en ubeboet De, — og et moralsk Rim dode i saa frugtbart et Jordsmon!"

„O, bedste Prinds! Deres Veltalenhed besjeler mig til Kamp imod Dem selv. Saa meg n Fortræffelighed kan De ofre Deres solesløse Nødvendighed, og en Gud vil Dem ikke prise dermed? See Dem om i den hele Skabelse. Hvor der nogensteds ligger nogen Nydelse beredt, der finder De og et nydende Væsen, — og denne uendelige

„Nydelse, dette dækkede Guldkommenhedsbord Kulde den hele Eviighed igjennem forblive unydt?“

„Besonderligt!“ sagde Prindsen, efter en dyb Tausshed. „Netop det, De og Andre grunde Deres Haab paa, — denne agheds-Guldkommenhed hos alt, — netop det har omskyttet mit. Vaskede ikke alle saa nete sammen, saae jeg endog kun en eneste uproportioneret Splint Røde Og saa denne Klønne Kreds, saa vilde den være mig et Bevis paa Udbodeligheden. Men alt, alt hvad jeg seer og fornemmer, falder tilbage til denne synlige Middelpunkt, og vor ædste Intellektuelitet, er selv en ganske uundværlig Machine til at drive dette Forgiængelighedens Hjul.“

„Jeg kan ikke forstaae mig paa Dem, naadigste Prinds! Deres egen Philosophie affiger Deres egen Dom. Sandeligen, De ligner den rige Mand, der hungrede med alle sine Skatte. De tilstaaer, at Mennesket, indstutter i sig selv alt, hvad der behøves til at være lykkelig, at det kun kan opnaae sin Lyksalighed ved det, det besidder, og dog vil De søge Kilden til Deres Ulykke uden for Dem selv. Ere Deres Slutninger rigtige, saa er det jo umueligt, at De endog kun med et eneste Duffe Kulde kunde gaae uden for den Kreds, De holder Mennesket indstuttet i.“

„Netop det er det Bæste, at vi kun ere

moralisk fuldkomne, kun ere lykkelige for at være brugbare, at vi nyde vor Glættighed, men ikke vore Værker. Hundrede tusinde arbejdsomme Hænder bære Stenene sammen til Pyramiden, men Pyramiden bliver ikke Deres Vøn. Den forlyfter Kongernes Dø, og de fattige Arbejdere belønnes med Livets Opbold. Hvad skylder man Arbejderen, naar han ikke kan arbejde mere, eller der ikke mere er noget Arbejde for ham? Hvad skyldes der Mennesket, naar det ikke bruges mere?"

„Det vil altid bruges.“

„Ogsaa altid som et tænkende Væsen?"

Der bleve vi afbrudte ved et Besøg, — og vilde nok vil De tænke ved Dem selv. Tilgiv mig, kjæreste D^{der}, dette evig lange Brev. De har ønsket at vide enhver ubetydelighed Prindsens angaaende, og deriblandt kan jeg vel ogsaa regne hans Moralphilosophie. Jeg veed, at hans Sjælsstilstand er Dem vigtig, og at hans Handlinger fornemmelig kun formedelst den interesserer Dem. Jeg har derfor nøiagtigen optegnet alt, hvad jeg har kunnet erindre af denne Samtale. Næste Gang skal jeg underholde Dem med en Nyhed, som De vel neppe vilde ventet efter en Samtale, som den forestaaende. Lev vel.

Baron von S*** til Greven af D***.

S e m t e B r e v .

den 1 Juli 17te.

Da vor Afked fra Venedig nu nærmer sig med stærke Skridt, saa skulde denne lige endnu anvendes til at see alt det Seeværdige af Malerier og Bygninger, som man ved saa langt et Ophold pleier at udsætte til Væilighed. Især havde man beskrevet os med megen Vero melle Brylluppet i Cana af Paul Veronese i et Benedictinerkloster paa Den St. Georg. Nogen Bestielse af mig over dette overordentlige Kunstværk maa De ikke vente, hvis Bestielse vel i det Hele overraskede mig meget, men dog ikke ydede mig nogen særdeles Nydelse. Vi vilde behovet lige saa mange Timer, som vi brugte Minutter, til at gjøre os fortrolige med en Composition af hundrede og tove Figurer, der har en Bredde af meer end tredive Fod. Hvilket menneskelig Øie kan fatte en saadan sammensat Forestilling, og ved et eneste Indtryk nyde den hele Skønhed, som Kunstneren har ødslet deri! Imidlertid er det Skæde, at saa snart et Kunstværk, der med Rette burde prunke paa et offentligt Sted og kunne betragtes af enhver,

ikke har faaet anden Beskemmelse, end at for-
lykke en Flok Munkke i deres Refectorium. Og
saa Kirken i dette Kloster fortjener virkelig en af-
sees. Det er en af de skønneste der gives i
denne Stad.

Vi lode os om Eftermiddagen fore over i
Giudeacaen for at nyde en behagelig Aften i de
derværende skønne Hauger. Selskabet, der ikke
var stort, adspredte sig snart, og Civitella, som
den hele Dag igjennem havde søgt Leilighed
at tale med mig, trak mig med sig ind i et
lille Skonpartie.

„Jeg veed fra en sikker Haand,“ begynde
han, „at De er en Ven af Prindsen, som han
ikke pleier at have nogen Hemmelighed for. Da jeg
i Dag traadte ind i hans Hotel, kom der en
Mand ud derfra, hvis Haandtering jeg kjender,
og da jeg traadte ind til Prindsen, sporede jeg
mørke Skyer i hans Ansigt.“ — Jeg vilde afbrude
ham, men han vedblev. — „De kan,“ sagde
han, „ikke negte det; thi jeg kjender min Mand,
og jeg er vis paa, mit Nie bedrog mig ikke. —
Skulde det være mueligt? Prindsen skulde i
Venedig have Venner, — Venner, der ere ham
forpligtede med Liv og Blod, og dog skulde han
i et presserende Tilfælde heller gribe til at for-
troe sig til saadanne Creature? — Vær oprig-

lig, min gode Baron! — Er Prindsen i Forlegenhed! — Det vil være forgleves at delke det for mig. — Hvad jeg ikke faaer at vide hos Dem, skal jeg nok skaffe mig at vide hos den, det falder under enhver Nødvendighed for Venge.“

„Herr Wa. Hese! . . .“

„Forlad mig. Jeg maa have at være ubevægen, for at undgaae at blive utaknemmelig. Jeg har Prindsen at takke for mit Liv, og, hvad der er mig langt mere end det, for en fornuftig Anvendelse af det. Og dog skulde jeg taale at see Prindsen nødes til Skridt, som koste ham Overvinde og ere under hans Værdsaghed? Dog skulde jeg forblive rolig, naar det stod til mig at forstaae ham derfor?“

„Prindsen, er ikke i Forlegenhed,“ svarede jeg. „Det er kun, uden Tvivl tilfældig eller fordi man, uden om hans Afreise herfra, har ventet nærmere Ordre, usformodentligen udeblevet nogle Brevter, som over Orient skulde indløbe til os. Af den Aarsag og til de komme . . .“

Han ryttede paa Hovedet. „Miskend ikke min Hensigt,“ sagde han. „Det er langt fra ikke mit Forsæt at formindskede derved min Forbindelse mod Prindsen — thi vilde min Onkels belejlig Formue være tilstrækkelig dertil? Jeg vil kun siere Mit til at faa ham for et enesse ubehageligt Diebstak. Min Onkels Midler ere betydelige, og

det staaer til mig at disponere over dem, som de vare min egen Eiendom. Det er et sandt Lykke-
træk, det er maaſkee, den eneste Feilighed, der vil
aabne sig for mig til at blive Prindsen i en ubety-
delig Henseende til Nytte. Jeg veed,“ soiede han
til, „hvad Prindsens Delicatesse paalægger ham,
— men den er gjensidig her, — og det vilde være
ædelmodigt af Prindsen, at unde mig denne lille
Guldegjorelse, var det endog kun for et Syns
Skyld, — for at lette mig lidt Byrden af den
Forbindtighed, der hviler paa mig.“

Han ophørte ikke, førend jeg havde lovet ham
at gjøre, hvad jeg formaaede dertil; men da jeg
kjender Prindsens Tænkemaade, saa haabede jeg,
ikke at udrette meget her. Han vilde finde sig,
sagde han, i enhver Betingelse, der maatte gjo-
res ham, men det vilde frænke ham inderlig, soiede
han til, om Prindsen Kulde tage det med ham paa
samme Fod som med en Fremmed.“

Under denne Samtale havde vi usformærkt og
os selv uafvidende borttrukket os fra det øvrige
Selskab, og vi vare netop paa Tilbageveien, da
3de kom os i Møde.

„Jeg søger om Prindsen,“ sagde han, „Er
han ikke her?“

„Vi vilde og netop søge ham. Vi formodede
at finde ham hos det øvrige Selskab.“

„De ere alle samlede, men han er ingenskjeds

at see. Jeg begriber aldeles ikke, hvorledes han er kommen os af Syne."

Her erindrede Marchesen sig, at det maaskee kunde være faldet ham ind at besøge den tilskødende Kirke, som han kort forud havde gjort ham opmærksom paa. Vi gave os strax paa Veien for at see der om ham. Allerede et Stykke fra fik vi Die paa Biondello, der stod ved Indgangen. Da vi kom nærmere, traadte Prindsen noget ilende ud af en Sidedør, blusfende i Ansigtet og søgende med Ninene Biondello. Han kaldte ham til sig. Med Ninene stedse heftede paa Døren, der var bleven staaende aaben, syntes han at befale ham noget ret magtpaaliggende. Biondello ilede ind i Kirken fra ham, og Prindsen vendte i en anden Flugt, uden at blive os vaer, tilbage til Selskabet, hvor han allerede var ankommen førend vi.

Der blev besluttet at indtage Aftensmaaltidet i en aaben Pavillon i denne Dauge, hvortil Marchesen os ubevist havde foranstaltet en lille, ret fortreffelig, Concert. Især lod der sig høre der en ung Sangerinde, som henrykte os alle saavel ved sin behagelige Stemme som ved sin indtagende Figur. Kun paa Prindsen syntes intet at gjøre Indtryk; thi han taledede lidet, svarede adspredt, vendte af og til urolig Ninene hen

til den Kant, Biondello skulde komme fra og
 der lod til at foregaae noget Usædvanligt i hans
 Indreise. Marchisen spurgte ham, hvorledes
 Kirken havde behaget ham, men han vidste intet
 at svare derpaa. Man talte om nogle fortræf-
 felige Malerier, der gjorde den mærkværdig, men
 han havde ingen Malerier seet. Vi mærkede
 omstødet, at vi faldt ham besværlige med vore
 Spørgsmaale og taug. Den ene Time forløb
 efter den anden, og der kom ingen Biondello.
 Prindsens Utaalmodighed steg til det Høieste;
 han forlod Tallet, som dermed blev ende, og gik
 ganske allene i en aflaggende Allee frem og til-
 bage med stærke Skridt. Ingen kunde begribe,
 hvad der fattedes ham. Jeg vovede ikke at
 spørge ham om Aarsagen til denne besynderlige
 Forandring; thi jeg har for lang Tid siden op-
 hørt at benytte mig af den Fortrolighed, jeg
 forhen nød hos ham. Men med desmere Utaal-
 modighed ventede jeg paa Biondello, som skulde
 opløse denne Gaade for mig.

Klokken var allerede over ti, da han kom.
 De Efterretninger han bragte Prindsen, bidroge
 intet til at gøre ham snakkommere. Han vendte
 sig nedslagen som for tilbage til Selskabet,
 Gondolen blev bestilt, og strax derpaa toge
 vi hjem.

Der tilbød sig denne Aften ingen Veilighed for mig til at tale med Biondello, og jeg maatte derfor gaae til Sengs med min utilfredsfilte Nysgjerrighed. Prindsen havde permitteret os betimelig, men tusinde Tanker, der løb mig om i Hovedet, holdt mig vaagen. Jeg hørte ham længe gaae frem og tilbage over mit Sovekammer, men endelig fik dog Sønnen Magt med mig. Noget efter Midnat vækkedes jeg af en Stemme. En Haand strøg mig over Ansigtet. Da jeg slog Øinene op, saa jeg Prindsen, staaende med et Lys i Haanden for min Seng. Han kunde, sagde han, ikke falde i Sovn, og bad mig derfor hjælpe ham at forforkte denne Nat. Jeg vilde kasted mig i mine Klæder, men han befalede mig at blive liggende, og satte sig ved min Seng.

„Der er hendet mig noget i Gaar,“ svarede han, „hvoraf Indtrykket evig vil forblive i min Sjæl. Jeg gik fra Dem, som De veed, til *** Kirke, fordi baade Civitella havde gjort mig opmærksom paa den, og den selv allerede langt fra havde trukket mine Øine paa sig. Da hverken De eller han var i Nærheden, saa gjorde jeg de saa Skridt, der vare derhen allene, og efterlod Biondello ved Indgangen, til jeg kom nu igjen. Kirken var ganske tom, — en stummel Kærlighed

modtog mig, i det jeg traadte ind fra Dagens Lys og Lummerbede. Jeg saae mig ene i den store hvelvede Kirke, hvor der herskede en høitidelig Dødsfilbed. Jeg stillede mig lige i Midten, og overgav mig til det Indtryk, jeg foelte, i dets hele Omfang. Efterhaanden bleve Gjenstandene i denne majestætiske Bygning synligere for mine Øine, og jeg fordybede mig med Fornøielse og Alvorlighed i dens Beskuelse. Aftenklokken ringede over mit Hoved og Lyden deraf tonede duus i Kirken og høitidelig i min Sjæl. Nogle Altarskuffer havde noget fra opvakt min Opmærksomhed, jeg traadte nærmere, for at betragte dem, og uden at tænke derpaa, kom jeg hen til den anden Ende af Kirken. Her løb der en Trappe op omkring en Pille til en Vicapelle, hvor der var anbragt nogle Smaa Altare og hvor der stod adskillige Statuer af Helgener i Niche. I det jeg traadte ind i Capellet fra høire Side, horte jeg nær ved mig en sagte tonende Lyd, som af et hvilkende Menneske. Jeg vendte mig om efter den, og — en qvindelig Skikkelse to Skridt horte saldt mig i Øinene. — — En Skikkelse, — nei! jeg kan ikke skildre Dem den — Skrak var den første Følelse der betog mig, men den sødeste Forundring fortrængte den paa Stedet. "

" Og denne Skikkelse, naadigste Prinds? —

Undersøgte De om den var levende, noget Virkeligt, om det ikke var et blot Maleri, et Foster af Deres Indbildning?"

„Hør kun videre. — Det var et Fruentimmer. Nei! Til dette Dieblif havde jeg endnu aldrig seet . . . . . Dog jeg vil fortælle, ikke male. — Alt var stummelt rundt omkring, kun gennem et eneste Vindue faldt Dagens sidste Straaler ind i Capellet; Solen skinnede ingensteds, uden paa denne Skikkelse. Med undsigelig Indtagenhed laae den — halv knælende, halv liggende, — for et Altar. Det var den fuldkomne, den heldigste, den yndigste Contur, den eneste, den uforligneligste, den skønneste Linie i Naturen. Hun var klædt i sort Noer, der sluttede tæt til det smukkeste Liv, til de deiligste Arme, og stod omkring hende i vide Folder som en spansk Robe. Hendes lange, blonde Haar, hængt i to brede Bletninger, hang, losgaaet formødelst sin Lyngde, slagrende i behagelig Uorden ned over hendes Skuldre. Den ene Haand laae paa Kruskyret, med den anden støttede hun sig i fri, naturlig Stilling. Men hvor finder jeg Ord til at beskrive Dem det himmelske skønne Ansigt, hvori en Englesjel tronende udbredte sin hele majestætiske Ynde! Aftenbolen straaledede derpaa, og dens gennemsigtige Gulskjær omgav

det med en kønlig Glorie. Er De ikkand til at tilbagefalde vor Florentiners Madonna i Deres Erindring? Her laae hun livagtig, indtil de smaa Uregelmæssigheder, som jeg fandt saa hentykkende, saa umodstaaelige i dette Billede."

Med den Madonna Vrindsen her taler om, forholder det sig saaledes. Kort efterat De var afreist, blev han bekendt med en Maler fra Florenz, der var kaldet til Venedig for at male en altartable til en Kirke, hvis Navn jeg ikke mere erindrer mig. Han havde medbragt tre andre Malerier, som han havde bestemt for Galleriet i det Cornariske Palais. Det ene af dem var en Madonna, det andet en Heloise, det tredie en næsten nogen Venus, men alle tre af saa udmærket en Skonhed og, deres hoie Korskjellighed uagtet, hinanden saa lige i Værd, at det næsten var umueligt at bestemme hvilket der var det fortrinligste af dem. Ikkun Vrindsen var intet Dieblisk tvivlsraadig i sit Valg. De vare aldrig saasnart fremstillede for ham, førend Madonnasjkket tiltrak sig hans hele Opmærksomhed. I begge de andre blev Konstnerens Genie beundret, men hos dette glemte han Konstneren og hans Konst, for allene at nyde Beskuelsen af hans Værk. Han var indtil Henrykkelse indtaget deri, og det kostede ham uendelig Overvindelse at rive sig løs derfra.

Konstneren, som tydeligen robede, at han i sit Hjerte skadsfæstede Prindsens Dom, havde imidlertid den Caprise, at alle tre Stykker skulde blive sammen, og fordrede 1500 Reichiner for dem. Prindsen bød ham Halvdelen for det ene Stykke allene, men Konstneren vedblev sin Betingelse, og hvo veed, hvad Prindsen havde besluttet sig til, dersom ikke en resolveret Kjøber i det samme havde indskilt sig. To Timer derefter vare alle tre Stykker borte, og siden have vi ikke seet det mindste til Dem. Det var dette Valerie, der nu kom Prindsen igien i Tankerne.

„Jeg blev staaende,“ sagde han fremdeles, fordybet i hendes Beskuelse. „Hun var saa andægtig, at hun hverken saae mig eller blev forstyrret af min Ankomst. Hun bad til sin Gudsdom, og jeg bad til hende, — ja, jeg bad til hende, — Disse mange Billeder af Helgene, disse Altare, disse brændende Lys, intet af alt havde erindret mig om, at jeg befandt mig paa et helligt Sted; nu for første Gang blev jeg betagen af en hellig Øylen. Skal jeg tilskaae Dem det? Jeg troede dette Diebtik klippefast paa den, hendes skønne Haand hvilede paa. Jeg læste jo hans Svar i hendes Mine. Løffet vare hendes indtagende Andagt! Hun virkeliggjorde ham for mig. Jeg fulgte hende igjennem alle hendes Himle.“

„Hun reiste sig, og nu kom jeg først til mig selv. Med undseelig Forvirring veeg jeg til Side, og den Bevægelse, jeg gjorde, røbede mig. Man skulde ventet, at en Mandspersons saa ufornødentlige Nærværelse maatte overrasket hende, at min Dristighed kunde fornærmet hende; men ingen af Delene sporedes i det Blik, hun kastede paa mig. Rolighed, udsigelig Rolighed herskede deri, og en blid Smil tronede i hendes Kinder. Hun kom fra sin Himmel, og jeg var den første lykkelige Skabning, der mødte hendes salige Die. Hun svævede endnu paa det sidste Trin af sin himmelske Stige, — hun var endnu ikke i nogen Forbindelse med det Jordiske.“

„I et andet Hjørne af Capellet rørte der sig nu ogsaa noget. Det var en ældre Dame, der reiste sig tæt bag ved mig i en Kirkestol. Hende var jeg hidindtil ikke bleven vaer. Hun var kun saa Skridt borte fra mig, og hende havde alle mine Bevægelser maatte være synlige for. Det gjorde mig bestyrret, — jeg slog Dinene ned, og man svævede som en Vind forbi mig.“

I Henseende til det sidste troede jeg at kunne berolige Vrindsen.

„Besynderligt!“ tog han Ordet igjen efter en dyb Tausbed. „Kan, der gives noget, som man aldrig har kiendt, aldrig har besiddet, aldrig

har mistet, og uden hvilket man efter saa Die-
 blikke ikke kan leve? Kan et eneste Moment
 dele Mennesket i to saa forskellige Væsener?
 Det vilde være mig ligesaa umueligt at vende til-
 bage til mine Glæder og Nysker i Gaar Morges,
 som til mine Lege i min Barndom. Fra det Die-
 blik jeg saae dette, fra det Dieblisk, dette Billede
 tog sin Bolig her, — denne levende, denne
 magtige Kælelse: „Du kan ikke elske uden det,
 „der kan intet uden det virke paa dig!“ betog
 mig, af . . . .“

„Betænk, naadigste Vrinds, i hvad for en
 spændt Stemning De var, da De blev overrasket
 af dette Syn, betænk, hvor meget det her for-
 andrede sig for at opkæmpe Deres Indbildnings-
 Kraft! Pludseligen forflyttet fra Dagens blæn-
 dende Lys, fra Gadernes Mylen til dette skumle
 Nede, — betagen saa aldeles af de Kælelser, som
 den høitidelige Stilhed, der herskede her, havde op-
 vakt i Dem, — aabnet end mere ved Beskuelsen
 af de skionne Konstruktører, De foresandt der, for
 ethvert Slags Skionhed, — og nu, da De troe-
 de Dem ganske allene, med eet overrasket ved
 Synet af en quindelig Skabning, overrasket her,
 hvor De ikke formodede nogen nærværende, af en
 Skionhed, der, som jeg gjerne vil tilstaae Dem,
 var usmindelig, men som De og maa tilstaae

mig, den forskionede Aftenkraale, en lykkelig Stilling og den inderlige Andagt, huu bad med Hidroge til at forskionne, — hvad var naturligere, end at Deres opflammede Phantaste deraf sammensatte et Ideal, et hoist fuldkomment Væsen?"

„Kan da Phantasten yde noget, som den aldrig selv har modtaget? — Og i hele min Synskreds har der ingensinde vilst sig noget, som jeg i fjerneste Afstand kunde sætte ved Siden af dette Billede. Det skaaer for min Indbildningskraft ligesaa fuldkomment og usforandret, som jeg dengang saae det; jeg eier intet uden dette Billede; — men De kunde byde mig en heel Verden derfor, og jeg aftraadte det ikke.“

„Naadigste Prinds, det er Kierlighed.“

„Skal der da netop være et Navn fornødent til den Følelse der gjør mig saa lykkelig? — Kierlighed! — Bestæm ikke min Følelse ved at tillægge den et Navn, der misbruges af tusinde svage Sjæle! Hvo har følt, hvad jeg føler? Et saadant Væsen har! aldrig før været til: hvor kan der altsaa have været noget Navn for den Følelse, det opvækker? Det er en aldeles ny Følelse, det er en mageløs Følelse, det er en Følelse, der er opstaaen med dette nye mageløse Væsen, og den kan og kun eksistere for dette Væ-

sen. — Kierlighed! O, for den Videnskab er jeg stikker!"

„Men De sendte Biondello bort, — uden Tvivl for at følge Sporet af den ubekjendte Dame, for at indhente Efterretning om hende? Hvad for Opdagelser har han gjort?"

„Biondello har kun opdaget lidet eller intet. Han traf hende endnu ved Kirkedøren. En velklædt Mand, der var til Hørene, og mere saae ud til en Borger, end en Domestique, fulgte med hende til Gondolen. En Mængde fattige stiplede undervejs omkring hende, og forløbe hende igien med en meget fornoiet Mine. Ved denne Pøssighed, sagde Biondello, kom der en Haand til Syne, hvorpaa der tindrede nogle kostbare Stene. Hun talede med den Dame, der fulgte med hende; men Biondello forstod ikke, hvad det var, da det efter hans Formening var Græsk de talede. Da de havde et temmeligt Stykke Vei at tilbagelægge, inden de naaede Canalen, saa bleve mange af de Forbigaaende staaende ved dette overordentlige Syn, ligesom der og samlede sig endeeft Mennesker omkring dem. Ingen kjendte hende; men da Skionheden er en sødt Dronning, saa gjorde alle arbejdig Plads for dem. Hun kastede et sort Elser ned over Ansigtet, som tilfide be-

dækkede det Halve af hendes Figur, og derpaa ilede hun i Gondolen. Biondello beholdt Baaden hele Giudicca-Canalen igiennem i Vine, men at følge den længer, forbød Folkevrimlen ham."

"Dog lagde han vel mærke til Gondolieren, for i det mindste engang at kjende ham igjen."

"Ja, Gondolieren haaber han at opstøve, skjøndt det ikke er nogen af dem, han var bekendt med. Han forespurgte sig ogsaa hos de fattige; men de kunde ikke give ham anden Efterretning, end at denne Dame havde passeret denne Vej hver Pøverdag i nogle Uger, og at hun hver Gang havde givet Dem en Guldmunt til Deling. Det var denne Gang en Hollandsk Ducat. Han havde vortet den, og jeg har den."

"Altsaa en Grækerinde, og som det synes, af Stand, eller dog formuende og velgiørende. Det var jo, naadigste Prinds, nok til Begyndelse, og næsten for meget. Men en Grækerinde og i en Catholsk Kirke."

"Hvorfor ikke? Hun kan jo have forandret sin Tro. Desuden — noget Himmeligbedsfuldt er der heri — Hvorfor kun eengang om Ugen? Hvorfor kun om Pøverdagen i denne

Kirke, alflaa paa en Tid, hvor ingen, efter
 Biondello's Sigende, ellers kommer der? — Dog,
 i det mindste skal den tilkommende Løvedag op-
 løse mig denne Gaade! Men, kjereste Ven,
 hielp mig at springe over det Svælg, der er mel-
 lem den Dag og den nærværende. Det vil blive
 mig en Evighed. Limerne krybe deres uforan-
 derlige Snegetjod, og min Siel higer efter
 Enden derpaa."

„Og naar denne Dag kommer, hvad da,
 naadigste Prinds? Hvad venter De af den?"

„Hvad jeg venter? — Jeg vil see hende!
 Jeg vil udforske hendes Opholdssted! Jeg vil have
 at vide, hvem hun er! — Dog, hvad angaaer
 det mig? Hvad jeg saa e, gjorde mig lykkelig, alts-
 saa veed jeg allerede, hvad der gjør mig lykkelig."

„Og vor Afreise fra Venedig, der er bestemt
 til næstkommende Maaned's Begyndelse."

„Kunde jeg da vide forud, at Venedig ind-
 stattede en saadan Skat for mig? Deres
 Spørgsmaal grunder sig paa en Beslutning i
 mit foregaaende Liv, og jeg svarer Dem, det
 er først fra i Dag jeg er til, fra i Dag jeg vil
 være til."

Hu troede jeg at have fundet det rette
 Ojeblik til at opfylde det Løfte, jeg havde givet
 Marchesen. Jeg foreskille Prindsen, at det

umueligen kunde bestaae med hans Fædres svæfede Tilstand at blive længere i Venedig, og at han vel heller ikke kunde gjøre sig nogen Regning paa Understøttelse fra sit Hof, ifald han forlangede sit Ophold her over den Termin, der var ham bestemt. Ved denne Leilighed aabenbarede han mig en Hemmelighed, som jeg hidtil ikke havde vidst noget af, nemlig, at hans Søster, den regjerende *** af *** sender ham hemmeligen berødelige Tilskud, som hans Brødre ingen Deel faae i, og at hun endog skal være villig til at fordobble sine Venisser, i Fald hans Hof skulle ophøre at understøtte ham. Denne Søster, der, som De veed er en religiøs Sværmerke, troer ikke at kunde anvende de store Besparelser hun gjør ved sin høist indskrænkede Hofholdning, end naar hun betroer dem til en Broder, som hun entusiastisk agter og ærer, og hvis fornuftige Velgjørenhed er hende noksom bekjendt. Jeg vidste vel for lang Tid siden, at der eksisterede en megen nøie Forbindelse mellem dem, og at de vekslede mange Breve med hinanden, men da Prindsens hidtil havde Udgiwter ret vel kunde bestrides ved de Responceer der vare mig bekjendte, saa faldt jeg aldrig paa at formode denne hemmelige Hjælpekilde for ham. Det er altsaa aabenbart, at Prindsen maa have havt Udgiw-

ter, som have været og endnu ere en Hemmelighed for mig, og dersom jeg her skal gøre nogen Slutning fra hans øvrige Charakter, saa ere disse Udgifter vist af den Beskaffenhed, at de gøre ham Fre. — Og jeg kunde indbilde mig at have udgrundet ham?

Saa meget mindre troede jeg det efter denne Dødagelse fornødent at betænke mig paa at aabenbare ham Marchesens Tilbud, hvilket dog til min ikke ringe Forundring uden Vagring blev antaget. Han gav mig Tilladelse til at bringe denne Sag i Rigtighed med Marchesen, paa hvilken Waade jeg ansaae for bedst, og derefter at contantere Hagerkarlen. Til hans Skifter skulde der skrives uden Opsættelse.

Det var allerede Dag, da vi skiltes ad. Hvor ubehagelig denne Hendelse end af flere end een Marsag er og maa være mig, saa er dog det allerfortrædeligste deri, at den truer os med at forlænge vort Ophold her i Venedig. Ellers vilde jeg vente mere godt end ondt af denne begyndende Vidskab. Den er maaſkee det kraftigste Middel til at drage Prindsen fra hans metaphysiske Sværmerie, og give Menneskeheden ham igjen! Den vil have den sædvanlige Crise, og som en kønslig Sygdom drage den for sig bort med sig.

Lev vel, kjereste Ven! Jeg har skrevet Dem
 alt dette paa friske Gjerninger. Posten er strax
 færdig. De faaer dette Brev paa engang med
 det foregaaende.

Baron F*** til Greve D***.

S i e t t e B r e v .

den 20de Juni 17**.

Denne Marchese er dog det tjenstfærdigste Men-
 neske af Verden. Prindsen havde næppe efter vor
 sidste Samtale forladt mig, forend jeg allerede fik en
 Billet fra Civitella, hvori han paa det Indskændigste
 anbefalede mig sit Anliggende. Jeg sendte ham
 strax en Forskrivning i Prindsens Navn paa 6000
 Scchiner. Ikke fuldt en halv Time derefter kom
 den tilbage med en dobbelt saa stor Sum deels i
 Guld og deels i Buxler. Prindsen sa, trykte om-
 stoder i Summens Forhoielse, men Forskrivningen,
 der kun var stillet paa sex Uger, maatte Marchese-
 sen modtage.

Den hele Uge er bleven tilbragt med Under-
 soeiller anaaende den hemmelighedsfulde Gra-
 kerinde. Giordello saite alle sine Maskiner i
 Bevægelse, dog har hidindtil alt været forgydes.

Gondolieren fik han vel opsporet, men af denne var der intet andet at udbringe, end at han havde sat begge Damerne af paa Den Murano, hvor de vare blevne bortbragte af to Portehaiser, som havde ventet paa dem. Han gjorde dem til Engellænderinder, fordi de taledede et fremmed Sprog, og havde betalt ham med Guld. Den Mand, der ledsagede dem, kjendte han heller ikke; dog sagde han, at det forekom ham, som det var en Speils fabricant fra Murano.

Dette var vel saa godt som intet, dog vidste vi nu, at det ikke var paa Giudicca, vi havde at søge hende, men at hun efter al Sandsynlighed maatte have hjemme paa Den Murano. Imidlertid var Ulykken den, at den Beskrivelse Prindsen gjorde over hende, aldeles ikke var stikket til at gøre hende kjendelig for en tredje Person. Netop den lidenskabelige Opmærksomhed, hvormed han saa at sige havde opslugt hendes hele Billede, havde hindret ham fra at betragte hende af Person; han havde været aldeles blind for alt det, andre Mennesker fornemmeligen vilde bestet deres Bine paa; og efter hans Skildring kunde man være mere tilbøielig til at søge hende i Petrarch eller Tasso, end paa nogen af de Venerianske Der. Her foruden have vi maatte bruge stor Forsigtighed ved vore Undersøgelser, deels for ikke at

gjøre Damen mistænkelig, og deels for at undgaae at anstødelig Opfigt paa vor Side. Da Blondeks var den eneste foruden Prindsen, som endtjondt kun giennem Storet, havde seet hende, og han altsaa og var den eneste, der kunde kiende hende igjen, saa har han, saavidt mueligt, søgt at være uafadeligen paa alle de Steder, hvor hun kunde formodes, og til den Ende freisfede det arme Mennecke den hele Uge som en Jagthund giemmen alle Gader og Stræder i Venedig. Især søgte man bestandig efter hende i den Græske Kirke, men ogsaa der med det samme Uheld. Kort, Prindsen maatte omsider, tjondt hans Utaalmodighed tiltog med enhver feilsagen Forventning, berolige sig ved Haabet om den forestaaende Loverdag.

Hans Sindstilstand var imidlertid forskrækkelig. Intet kunde adsprede ham, intet formaade at fangste ham. Hans hele Væsen var i en feberagtig Bevægelse, for alle Selskaber var han død, og i Eensomheden blev det Onde værre. Dertil kom endnu, at vi aldrig have været mere plagede af Besøg og Opvartninger end i denne Uge. Hans nær forestaaende Afreise var forkyndt, og alle skimtede af den Aarsag til os. Man maatte underholde disse Mennecker, for at borttrække deres mistænkelige Opmærk-

somhed fra ham; man maatte sysselsætte ham for at adspredde hans Tanker. I denne Betryk fandt Civitella paa at indføre Spil hos os, og for at bortkræmme Wængden, skulde der spilles høit. Han haabede tillige, at man ved at opvække en flygtig Interesse hos Prindsen for Spil skulde undertrykke hans romanske Lidenkab, og at det siden ikke skulde blive vanskeligt igjen at betage ham hans Spillelyst. „Kortene,“ sagde Civitella, „have bestjærmet mig for mangen en Daarlighed, som jeg har været i Begreb med at begaae, de have oprettet mangen Daarlighed, som jeg ellers havde begaaet. Den Klogskab, den Fornuft, som et Par Kjonne Dine havde skilt mig ved, fandt jeg ofte igjen ved Pharaobordet og aldrig har Kjonnet haft større Herredomme over mig, end naar der fattedes mig Penge til Spil “

Jeg vil lade det være uafgjort, hvorvidt Civitella havde Ret, — men desværre begyndte Midlet, vi vare faldne paa, snart at blive farligere end det Onde, som det skulde afhjælpe. Prindsen, der kun vidste at give Spillet en flygtig Interesse ved at spille høit, fandt snart ingen Grændser mere for sin Hazard. Han var engang kommen ud af sin Ligevægt. Alt, hvad han foretog sig, antog et lidenskabeligt Eving; alting lode med den utaalmodige Heflighed der

nu beherskede ham. De kiender hans Uagtsom-
 dighed tor Penae; her blev den til en fuldkom-
 men Foragt derfor. Guldstykkerne passerede som
 Regnpenge gjennem hans Hænder. Han tabte
 næsten uophørligen, fordi han spillede uden al
 Opmærksomhed. Han forspillede ublye Sam-
 mer, fordi han hazarderede som en fortvivlet
 Spiller. — Kjereste D^{***}! jeg skriver det med
 bankende Hjerte: — i fire Dage vare de tolv-
 tusinde Reichner, og mere til, tabte.

Gjør mig ingen Bebreidelser. Jeg anklager
 mig selv nok. Men kunde jeg afværge det?
 Vilde Prindsen høre mig? Kunde jeg mere,
 end gjøre ham Forestillinger? Jeg gjorde, hvad
 der stod i min Magt. Jeg kan ikke finde mig
 skyldig i noget.

Dafaa Marchesen tabte betydeligen. Jeg
 vandt henimod sex hundrede Reichner. Prind-
 sens magelose Ulykke gjorde Opsigt; desmindre
 kunde han nu ophøre at spille. Marchesen, i
 hvis Afsyn man kan læse Glæden over at
 forbinde ham, forkrakte ham strax den hele
 Sum igen. Hullet er altsaa stoppet; men
 Prindsen kylder Marchesen 24000 Reichner. O
 hvor jeg længes efter hans kjerlige Søsters Be-
 spæelsespenge. — Ere alle Søster saaledes,
 Kjereste D^{***}? Prindsen forholder sig, som om

han havde beviist Marchesen en stor Ære, og denne — spiller i det mindste sin Rolle godt.

Min gode Civitella søgte at berolige mig med den Forsikring, at netop denne Overdrivelse, dette overordentlige Uheld vilde blive det kraftigste Middel til at bringe Prindsens Fornuft til at vende tilbage igjen. Med Pengene har det ingen Nød. Han savner disse Penge aldeles ikke, og han er endog, hvad Dieblig det forlanges, beredt til at tjene ham med, om det end var tre Gange saa meget. Daa Cardinalen gav mig den Forsikring, at hans Neven var Prindsen oprigtig hengiven, og at han selv endog vilde være Borgen for ham.

Men det Beflageligste er endnu, at disse uhyre Dødfrelser eiengang have gjort den attraaede Virkning. Man skulde tro, at Prindsen i det mindste havde spillet med Interesse. Men langt fra Hans Tanker var langt borte, og den Lidenskab vi vilde undertænke, syntes endog at faae mere Næring ved hans Ulykke i Spil. Naar der var et afgjørende Træk, og alle stode lede nysgjerrigen til hans Spillebord, saa søgte hans Mine Biondello for at læse den Siterretning, han mueligen bragte, af hans Nafn. Biondello kom ideligen mismodig, og Kortet tabte bestandig.

Pengene faldt i øvrigt i meget nødsiddende Hænder. Nogle af de Excellencer, der efter den dagtalende Verdens Sigende selv hjembragte fra Forret deres frugale Middagsmaaltid i Deres Senatorhæder, betraadte vort Hus som Bæstere og forlode det igjen som velhavende Mand. Civitella gjorde mig bekjendt med denne Hemmelighed. „Seer De,“ sagde han, „hvor mangen en fattig Djævel det kommer til Gode, at det er faldet et skarpsindigt Hoved ind, at lukke sin Forstands Dine paa nogle Dieblikke! Men jeg lider det! Det er Forstælsigt, det er Kongelig! En stor Mand maa selv ved sine Bilsfærelser skæbe Kyllke, maa som en overfyldende Blodbefrugte de ti skiddende Marker.“

Civitella tænker høit og ædelt, — men Prindsen kylder ham 24000 Schiner.

Den saa længselsfuld ventede Løverdag indstille sig omsider, og Prindsen tøvede ikke, som De nok kan begribe, med at indstille sig strax efter Middagsmaaltidet i *** Kirke: Sin Plads valgte han sig i det samme Capelle, hvor han forrige Gang havde seet den Ubekjendte, dog valgte han den saaledes, at han ikke strax skulde falde hende Dine. Biondello havde Befaling at staae Vest ved Kirkedøren, og gjøre Bekjendtskab med den Mand, der var Damens Ledfager. Jeg for min Part havde lovet, at jeg som en umistænkelig For-

bigaaende Kulde ved Tilbageveien tage Plads i den samme Gondol som hun, for at forfølge den Ubekjendtes Spor, om de øvrige Foranstaltninger Kulde staae feil. Paa det samme Sted, hvor hun den forrige Gang havde taget i Land, blev der bestilt to Portehaiser, og til Overflod fik endnu Kammerjunker 3*** Befaling at følge bag efter i en anden Gondol. Vrindsen vilde selv gorte sig saa meget som mueligt i hendes Beskuelse, og han vilde endog, om det lod sig gjøre, forsøge sin Lykke i Kirken. Marchesen holdt sig aldeles borte, da han vidste med sig selv, at han skod i saa alde et Rygte hos de Skjønne i Venedig, at han mueligen kunde forderve Epillet ved at blande sig deri. De seer, kiereffe Greve, at vore Foranstaltninger ikke vare skyld derti, om det ikke lykkes os at fange den Skjønne Ubekjendte.

Aldrig er der vel gjort varmere Qusker i nogen Kirke, end her, og aldrig bleve de vel nogen sinde grusommere stussede. Vrindsen ventede til Solen var gaaen ned, af enhver Lyd, der nærmede sig Capellet, ved enhver Bevægelse med Kirkedøren blev hans Forventning spændt, — men han ventede i syv hele Timer, — og endnu kom der ingen Graferinde. Jeg forbigaaer at tale om den Sindstilstand, han var i. De veed, hvad et feilslaget Haab har at sige, — hvor meget

mere da et Haab, hvor af man næsten ene og allene har levet syv hele Dage og Nætter igjennem.

Baron von F*** til Greven af D***.

S y v e n d e B r e v .

Augusti 17**.

Nei, kjereste Ven! De gjør den gode Biondello uret. Sandeligen, De nærer en ugrunder Mistanke. Jeg vil ikke tage nogen Italiener i Forsvar, men dette er et ærligt Menneske.

De finder det besynderligt, at et Menneske af saa glimrende Talenter og saa exemplarisk en Dødsrikt fornedrer sig til at tjene for Domestique, naar han ikke har hemmelige Hensigter dermed, og deraf drager de den Slutning, at disse Hensigter ere mistænkkelige. Hvorledes? Er det da saa nyt, at et Menneske af Hoved og Værd søger at gjøre sig nyttet af en Første, som det staaer til at gjøre hans Lykke? Er det da nogen Skam at tjene ham? Kan man ikke tydeligen mærke, at det er personlig Venlighed der binder Biondello til Prindsen? Deuden har han jo tilstaaet ham, at han har en Bøn paa sit Hjerte til ham. Denne Bøn vil uden tvivl opklare den

hele Hemmelighed for os. Hemmelige Hensigter har han useilbarligen, men kunne disse ikke være uskyldige?

Det forundrer Dem, at dette Menneske i de første Maanedes, nemlig medens De var hos os, holdt alle de store Talenter skjulte, som han nu lægger for Dagen, og han ikke i den Tid tiltrak sig mindste Opmærksomhed. Dette har sin Rigtighed; men hvad Velighed havde han og den Gang til at udmærke sig? Prindsen trængte i den Tid aldeles ikke til ham, og hans øvrige Talenter maatte Tilfældet lægge for Dagen.

Men han har for ganske nyeligen givet os et Beviis paa sin Redelighed og Hengivenhed, der med eet maa betage Dem al Deres Mistanke til ham. Der lægges Merke her til Prindsen. Man spejder hemmeltaen efter hans Levned, hans Bekendtskaber og hans Forbindelser. Jeg begriber ikke, hvem dette interesserer. Men hør nu selv.

Der er her i St. Georg et offentligt Sted, som Biondello undertiden besøger, og hvor der maaskee er noget der interesserer ham, hvilket jeg ikke ved. Her fandt han for nogle Dage siden et blandet Selskab de bestod af Advocater, Venetianske Embedsmænd, lystige Selskabsbrødre og gamle Bekendtere af ham. Man forundrer og fornøier sig over at see ham. Det gamle Bekendtskab bliver ifornyet, man fortæller hinanden

sin Historie til det nuværende Diebstik, og Kaden kommer og i denne Henseende til Biondello. Han stiller sig derved med saa Ord. Man ønsker ham til Lykke med hans nye Engagement, man har hørt tale om Prindsen af ***s glimrende Leve-maade, om hans Gæmlichkeit især mod Folk, der vide at bevare en Hemmelighed, om hans bekjendte Forbindelse med Cardinal A***, om hans Lyst til Epil o. s. v. Biondello studser. Man spøger med ham og lader sig forstaae med, at man nok veed, han er Prindsens Fortrolige og fjender hans Hemmeligheder. To Advocater tage ham imellem sig, der Kjenkes Glas paa Glas, man noder ham til at drikke, han undskylder sig med, at han ikke kan drikke Biin, men drikker alligevel for at indbilde dem, at han bliver beruset.

„Ja,“ siger endeligen den ene Advocat.
 „Biondello forstaaer nok sit Haandværk, dog har han ikke uolart endnu. Han er kun halvt indviet.“

„Jh, hvad fattes der mig da?“ spørger Biondello.

„Han forstaaer nok,“ siger den anden, „den Kunst at holde tæt med en Hemmelighed, men han forstaaer endnu ikke den, at give Slip paa den, naar der er noget at vinde derved.“

„Er der da Veisere til dem?“ spørger Biondello.

De øvrige af Selskabet forlode nu Stuen, og kun han og begge Advocaterne bleve tilbage. Disse rykkede nu ud med Eproget. Jeg vil fatte mig kort. Han skulde fortælle dem, i hvad Forbindelse Prindsen stod med Cardinalen og Marchesen, angive dem, hvad for Pengesidder han havde at se af, og spille dem de Breve, der bleve skrevne til D^{***}, i Hænderne. Biondello lovede at tilfredsstille dem en anden Gang, men hvem det var de speidede for, kunde han ikke udbringe af dem. Efter de store Lovter, der bleve ham gjort, maatte det være en meget riig Mand de speidede for.

Det var i Aftes, han aabenbarede Prindsen det ommeldte Optrin. Denne besluttede i første Dieblik, at lade disse Underhandlere Sans Fogons tage ved Bingebenet, men Biondello gjorde Indvendinaer derimod. „Man maatte dog, saade han, sætte dem paa fri Fod igjen, og da havde han sat sin hele Credit blandt disse Folk og maa see sit Liv paa Spil. Denne Classe hang sammen som Borrer, og de skode alle hinanden bi; han vilde heller have det høie Raad i Venedig til Ven, end være udskrepen som en Forrader blandt dem. Heller ikke kunde han være Prindsen til

nogen Nytte mere, dersom han forspildte denne
Solklasses Fortrolighed."

Vi have lagt vore Hoveder i Stod for at
ubtænke, hvo der kunde være Ophavsmanden
til dette Espionerie. Hvem i Venedig skulde det
vel kunne være saa magtpaaliggende at vide,
hvad Prindsen modtager og udgiver, hvad han
har at gjøre med Cardinal A***i, og hvad ieg
skriver Dem til? Monne det skulde være et Es-
pionatsselskab fra Prindsen af **d**?* Eller monne
Armentianeren er her i Bevægelse igien?"

Baron S*** til Grev D***.

Otteende Brev.

Augusti 17**.

Prindsen svømmer i et Kiærligheds og Glædes-
hav. Han har fundet sin Graferinde. Hør nu,
hvorledes dette er gaaet til.

En Fremmed, der var kommen hertil over
Chiozza, opvakte ved sin Beskrivelse over dens
flonne Beliggenhed ved Golf vor Prindses Begier-
lighed efter at see denne Stad. Denne Idee
fulde udføres i Gaar, og for at undgaae al Be-
fokning og Evang, vilde Prindsen forblive ube-
kjendt, og ikke medtage andre end S***, mig og

Wisnibello! Vi fandt et Fartoi, der netop skulde gaae derhen og tingede os Plads paa det Selskabet var meent blandet, men ubetydeligt, og paa Henreisen foresaldt der intet af Vigtighed.

Chiozza er lige som Venedig bygt paa nedrammede Pæle, og skal have henved fyrgetyve tusinde Indbyggere: Adelige finder man her kun saa, men Kistere eller Matroser stoder man paa ved hvert Trin. Enhver der bærer Paryk og Kappe, kaldes riig; Hue og Graf ansees for Tegn paa fattigdom. Stadens Velgaaenhed er Hjon, dog maa man ikke have seet Venedig.

Vi opholdt os ikke længe her. Skipperen, der havde flere Passagerer endnu, ilede for at komme tilbage til Venedig, og Prindsen fængsledes eiheller af noget i Chiozza. Alle vare ombord, da vi ankom. Da imidlertid Selskabet paa Overreisen havde været os for stort, saa betingede vi os paa Tilbagereisen et Cabriværelse for os selv. Prindsen foresougte sig, hvilke flere der denne Gang vare med, og Svaret blev: en Dominicaner og nogle Damer, der toge tilbage til Venedig. Han var ikke usgjærlig for at see dem, og gif derfor strax ind i voert Værelse.

Geaferinden havde været Siensstanden for vor Samtale paa Overreisen, hun blev det ogsaa paa Tilbagereisen. Prindsen gjentog med Interesse sin Skildring af Optrinnet i Kisten; der blev

Denne
for at
anden
de det
vide,
d han
vad ieg
et Es
monne

stades,
der nu,

il over
r dens
Begjer
e Idee
al Be
e ube
nig og

lagt og forkastet Planer: Eihen forløb derover som et Dieblif; inden vi vidste et Ord deraf laae Benedig for os. Noale af Passagererne og deriblandt Dominicaneren stege af. Skipperen gik ind til Damerne, der, som nu vi først hørte, kun befandt sig ved et tyndt Brædeskillerum skilte fra os, og spurte dem, hvor han skulde lægge til Land. Ved Den Murano, blev der svarat, og nævnet et Huus. „Den Murano!“ raabte Prindsen, og ahnelsefuld Gosen syntes at gennemstrømme hans Sjel. Inden jeg kunde svare ham, styrtede Biondello ind. „Veed Deres Høihed, hvad for et Reiseselskab vi ere i?“ Prindsen foer op. „Hun er her! Hun selv!“ vedblev Biondello. „Jeg har talt med den Mand, der var med hende.“

Kammeret blev for snævert for Prindsen, selv den hele Verden vilde dette Dieblif have været det. Han foer ud. Tusinde Gostesser bestormede ham, hans Knæ rystede under ham, Rødhed og Blegghed afvekslede i hans Ansigt. Jeg Kjelvede forventningsfuld med ham. Dog jeg kan ikke beskrive Dem min Tilstand.

Gartoiet lagde til Murano. Prindsen sprang i Land. Hun kom. Paa Prindsens Ansigt saae jeg, at det var hende. Heller ikke lod hendes Maaen nogen Tvivl tilovers hos mig. En Skøn-

nere Skabning har jeg aldrig seet. Alle Prindsens
 Skildringer af hende vare langt fra at naae hende.
 En blussende Rødme udbredte sig over hendes An-
 sigt, da hun så Die paa Prindsen. Hun maatte
 nødvendigén have hørt vor hele Samtale, og hun
 kunde ikke tvivle paa, at det var hende, der
 havde været Gjenstanden for den. Hun saae til
 sin ledsagerinde med en Mine, som om hun vilde
 sige: „Det er ham!“ og forvirret slog hun Di-
 nene derpaa ned. Fra Skibet til Strandbredden
 blev der lagt et swalt Brædt, som hun fulde
 gaae over paa. Hun syntes frygtsom at betræde
 det, — dog var det vel ikke egentlig Frygt for
 at passere Brædtet, men snarere et Slags For-
 genhed, fordi hun saae, hun behøvede Hjelp, og
 Prindsen bød hende sin Arm, for at hjælpe hende
 over. Røden seirede over Betænkeligheden. Hun
 modtog hans Haand og kom i Land. Den bestræ-
 gende Sindsbevægelse, han var i, gjorde ham saa
 ubøjsaa, at han oversaae den anden Dame, der
 ventede den samme Tjeneste. Og hvad havde
 han ikke overseet og glemt i dette Dieblif?
 For at oprette hans Forseelse, bød jeg hende min
 Haand, men tabte derover Begyndelsen af den
 Samtale, der foresaldt mellem Prindsen og hans
 Favoritinde.

Han holdt endnu hendes Haand i sin, —

formodentligen i Afbrydelse og uden selv at vide det.

„Det er ikke den første Gang, Signora, at — at . . .“ Men kunde han ikke faae ud.

„Det forekommer mig . . .“ sagde hun forlegen.

„I *** Kirken.“

„Ja, i *** Kirken.“

„Og kunde jeg formode i Dag at være Dem saa nær . . .“

Her tog hun sagte sin Haand til sig. Han blev stensynlig forvirret. Biondello, som imidlertid havde talt med Damernes Diener, var strax tilrede og hjalp ham ud af hans Forlegenhed.

„Signor,“ sagde han: „Der er bestilt Portochaiser for Damerne. Men de ere komne tidligere tilbage, end de havde ventet. Imidlertid er der en Hauge her i Nærheden, hvor de kunde opholde sig saalænge, for at ungaae Erængselen.“

Forslaget blev antaget, med hvilken Beredvillighed paa Prindsens Side, vil De let forestille Dem. Man forblev i Haugen til det begyndte at mørkne. Det lykkedes *** og mig at underholde den gamle Dame, medens Prinsfen fordrev Tiden med den unge. At han har

vidst at benytte sig vel af denne Leilighed, vil
 De slutte Dem deraf, at han har faaet Lilla-
 delse at besøge hende. Netop nu, da jeg skriver
 Dem til, er han der. Naar han kommer til-
 bage, faaer jeg nok mere at vide.

I Gaar, da vi kom hjem, fandt vi endel-
 ligen ogsaa de Brevler fra vort Hof, som vi saa
 længe have ventet paa, men ledsagede af et
 Brev, der gjorde Prindsen meget forbitret.
 Han kaldes tilbage, og det er steet i en Tone,
 som han er aldeles uvant til. Han svarede
 strax i samme Tone, og har foresat sig at blive
 her. Brevlerne ere kun tilstrækkelige til at be-
 tale Renterne af de Capitaler, han Skylder her.
 Vi længes meget efter Svar fra hans Søster.

Baron S*** til Grev D***.

R i e n d e B r e v .

September 17**.

Prindsen er bleven uenig med vort Hof, og
 alle vore Ressourcer deraf ere ogsaa faarne.

De sy Uger, efter hvis Forlob han skulde
 betale Marchesen, vare allerede for nogle Dage
 siden forløbne og endnu var der hverken indløbet

Bexler fra hans Cousin, som han paa ny og indskændigen havde forlangt Forbud af, eller fra hans Søster. De vil let forestille Dem, at Citatella ikke krævede ham, men at det deimere saae Prindsen i hans Hukommelse. I Gaar Middags kom der endelig Svar fra Regieringen.

Vi havde fort forud stuttet en ny Contract om vort Hotel, og Prindsen havde allerede declareret offentligen, at han forblev her noget endnu. Uden at sige et Ord, gav han mig Brevet. Hans Dine gnistrede, og jeg læste allerede Indholden i hans Alsyn.

Kan De forestille Dem det, Eiereste D***? Man er i **** underrettet om alle de Forhold, Prindsen her staaer i, og Bagvaskelsen har deraf sammenspundet et afskyeligt Hvirvar af Løgn og Usandheder. „Man har med Misbag erfaret,“ hedder det blandt andet deri, „at Prindsen paa nogen Tid har begyndt at fornegte sin forrige Character, og føre et Liv, der aldeles strider imod hans hidtil for Dagen lagte roesværdige Tvangsmaade. Man vidste, at han med største Udsvævelse overgav sig til Gruentimre og Spil, fordybede sig i Gæld, gav sig af med Visionairer og Manere, stod i mistænkelige Forbindelser med Castolke Prælater, og holdt en Hoffat, der saavel overfred hans Stand som hans Indkomster. Det

hed endog, at han stod i Begreb med at gjøre dette høist anstødelige Forhold fuldkomment ved en Apostase til den Romerske Kirke. For at lægge den sidste Beskyldning fra sig, ventede man, han besluttede sig til usfortøvet at komme tilbage. En Banquier i Venedig, som han skulde overlevere en Fortegnelse over hans Gæld, havde Ordre til, saasart han var afreist, at tilfredsstille hans Creditorer; thi saaledes som Tingene stode, fandt man det betænkelige at betroe Pengene i hans Hænder.

Hvad for Beskyldninger og i hvilken Tone fremsatte. Jeg tog atter Brevet, læste det nok engang, søgte at finde noget deri, som kunde formilde det, og fandt intet. Det var mig ganske ubegribeligt.

3** erindrede mig nu om det hemmelige Forbød, Biondello for noget siden havde været i. Siden, Spørgsmaalene, alle Omstændigheder stemte overens. Vi havde ugrundet holdt Armenianeren for Ophavsmand dertill. Nu var det soleklart, hvo der havde forankaltet dette Speiderie. Apostase! — men hvem kan det da have interesseret, at digte saa afskyelige, saa slaaue Legne om ham? Jeg frygter, det er en Cabale af Prindsen af **d**, for at drive vor Prinds bort fra Venedig.

Prindsen stod længe taus for mig, og havde
 Dinene stirrende hestede paa Væggen. Hans
 Taushed gjorde mig forkrækket for ham. „For
 Guds Skyld, naadigste Prinds.“ sagde jeg vee-
 modig til ham, „fat ingen overilet Beslutning.
 De vil. De skal faae den fuldkomneste Satisfac-
 tion. Overlad Det til mig. Send mig
 hjem. Det er mod Deres Værdighed at for-
 svare Dem mod saadanne Beskyldninger, men
 tillad mig at gjøre det. Vagvaskere maa herud,
 og Dinene maa aabnes paa ***.“

I dette Dieblik bleve vi overraskede af Mars-
 chesen, der med Forundring forespurgte sig om
 Marsagen til vor Beslyttelse. S*** og jeg taug.
 Men Prindsen, som allerede i lang Tid har
 vant sig til ikke at gjøre nogen Forskiel mellem
 ham og os, og som desuden i dette Dieblik var i
 alt for heftig Bevægelse til at høre Klogskabens
 Stemme, befalede os at levere ham Brevet. Jeg
 tøvede lidet, men Prindsen rev mig det selv ud
 af Haanden og gav ham det.

„Jeg er Deres Skjoldner, Herr Marchese,“
 begyndte han, efter at denne med Forundring
 havde læst Brevet: „men lad det ikke forurolige
 Dem. Siv mig blot tyve Dages Frist endnu, og
 De skal blive tilfredsstillt.“

„Naadigste Vrinds,“ raabte Civitella heftig bevæget, „fortjener jeg det?“

„De har hidtil ikke krævet mig; jeg erkjender Deres Delicatesse og takker Dem. Om tyve Dage, som sagt, skal jeg ganske afgjøre vort Mellemværende.“

Civitella forstod ikke ganske Brevet. „Hvad skal det sige?“ spurgte han os bekyrret. „Hvorledes hænger det sammen? Jeg begriber det ikke.“

Vi forklarede ham, hvad vi vidste. „Vrindsen,“ sagde han, „maatte paaafaae Satisfaction, Fornærmelsen var uhort.“ Imidlertid bad han ham indstændig at betjene sig uindskrænket af hans hele Formue og Credit.

Marchesen havde forladt os, og Vrindsen havde endnu ikke aabnet Munden til os. Han gik med stærke Skridt frem og tilbage i Værelset, og siensynlig foregik der noget Overordentligt i ham. Endelig standsede han, og mumlede for sig selv mellem Tænderne disse Ord: „Dn! Dem til Lykke, Klokken ni er han død.“

Vi saae forskækkede paa ham.

„Dn! Dem til Lykke,“ gjentog han: „til Lykke! — Jeg skal ønske mig til Lykke. — Var det ikke saa han sagde? Hvad monne han vilde sige dermed?“

„Hvor kommer De nu derpaa?“ raabte jeg.
 „Hvad Forbindelse staaer det i med det Nær-
 værende?“

„Jeg forstod ikke den Gang, hvad Menne-
 sket vilde sige dermed. Nu forstaaer jeg det. —
 O, det er utaalelig haardt, at have en Herre
 over sig!“

„Min dyrebareste Prinds!“

„Som kan lade os føle det! — Ha! Det
 maa være sødt!“

Han skandsede igjen. Hans Mine forkrækkede
 mig. Jeg havde aldrig seet den før hos ham.

„Den Glendigste af Folket, eller den næs-
 tteste Prinds ved Kronen,“ begyndte han igjen.
 „Der gives kun een Forskiel blandt Mennekene:
 at adlyde og herske!“

Han saae her igjen i Brevet.

„De har,“ tog han Ordet igjen, „seet
 det Menneſke, der tør understaae sig at skrive dette
 til mig. Vilde De hilse ham paa en Vei, der
 som ikke Skiebnen havde gjort ham til Deres
 Herre? Ved Gud, en Krone er dog noget uen-
 deligt Mægtigt!“

I denne Tone vedblev han nogen Tid, og
 der forekom Ting, som jeg ikke vover at fortroe
 et Brev. Men ved denne Leilighed aabenbarede
 Prindsen mig en Omstændighed, der ikke satte

mig i liden Skræl og Forunbring, og som kan drage de farligste Følger efter sig. Vi ere hidtil i en stor Bildfarelse i Henseende til vor Forestilling om Familieforholdene ved *** Hof.

Prindsen besvarede Brevet strax, hvor meget jeg end satte mig derimod, og Maaden, hvorpaa han gjorde det, har betaget mig alt Haab om Sagens Tilværelse med det Gode.

De vil vel nu og, kjereste D***, være begjærlig for at faae noget tilforladelig at vide angaaende Grækerinden, men endnu kan jeg ikke give Dem nogen tilfredsstillende Oplysning om hende. Af Prindsen er det ikke umueligt at udbringe noget, da Hemmeligheden ogsaa er bleven hans, og han, som jeg formoder, har maattet forpligte sig til at bevare den. Men at hun ikke, som vi troede, er nogen Grækerinde, det have vi dog bragt ud. Hun er Tydsk af Fødsel, og af den ædleste Herkomst. Et vist Rygte, som jeg er kommen paa Spor efter, giver hende en Møder af meget høj Stand, og gjør hende til Frugten af en ulykkelig Kjerlighed, som der i Europa er talet meget om. Hemmelige Efterstræbelser fra en mægtig Haand have, i Følge dette Sagn, nodet hende til at søge Beskyttelse i Venedig, og dette er ogsaa Marsagen til det Skjul, hun lever i, og som gjorde det saa umueligt for Prindsen

at udførte hendes Opholdssted. Den Erbedig-
hed, hørmed Prindsen taler om hende, synes
ogsaa at bekræfte denne Formodning.

Han er knyttet til hende ved en umaadelig
Eidskab, der hver Dag tager til. I de første
Dage bleve Besøgene kun sparsomt tilladte ham;
men allerede i den anden Uge forkortedes Skils-
misserne, og nu forløber der ingen Dag, hvori
han ikke er hos hende. Hele Aitener henaage,
uden at vi see ham, og befinder han sig ikke i
hendes Selskab, saa er hun dog den, der allene
selskaber ham. Hans hele Væsen synes for-
vandlet. Han vandrer om som en Drømmende, og
intet af det, der tilforn har interesseret ham, kan
nu afføkke ham et eneste Dieblifs Opmærksomhed.

Hvad vil der blive heraf, kjereste Ven? Jeg
stælvor for Fremtiden. Prindsens Venlighed med
sit Hof har bragt ham i en fornedrende Afhængig-
hed af et eneste Menneske, af Marchese Civitella.
Denne er nu Herre i vore Hemmeligheder, over
vor hele Skiebne. Mon han stedse vil tænke saa
ædelt, som han endnu viser sig. Monne denne gode
Forstaaelse fulde have Bestandighed, og er det
forskigtigt at indromme et Menneske, om det end var
det fortræffeligste, saa stor en Maat og Vigtighed.

Et Prindsens Søster er der paa ny afgaaet et
Brev. Virkningen deraf haaber jeg at kunne
melde Dem i min næste Skrivelse.

Fortættelse af Breven af D***.

Men denne næste Skrivelse udeblev. Næsten tre
hele Maaneder forløb inden jeg fik nogen Efter-
retning fra Venedig, — en Afbrudelse, hvortil
Marsagen siden alt for meget udbildede sig. Alle

min Vens Breve vare blesne tilbageholdte og undertrykte. Man domme om min Bestyrelse, da jeg endelig i December fik følgende Skrivelse, der kun ved et lykkeligt Tilfælde (da Bondello, der havde det til Besorgelse, pludselig blev syg) kom i mine Hænder.

„De skriver ikke. De svarer ikke. Kom, — o, kom dog med Venkabets Vinger. Vort Haab er ude. Læs det Indlagte. Alt vort Haab er forsvundet!“

„Marchesens Saar skal være dødeligt. Cardinalen pønser paa Hævn, og hans Enigmordere lure paa Brindsen. — Min Vrinds, — o, min ulykkelige Vrinds? — Er det kommet dertil? Uværdige, forkræffelige Skiebne. Som Skjelmer maage vi stule os for Hævnen og Creditorer.“

„Det er fra *** Kloster, hvor Brindsen har fundet et Tilflugtssted, jeg tilskriver Dem dette. Paa et haarødt Leie ved Siden af mig, hviler han sovende i dette Døielik. — Al, det er den dødeligste Udmattelses Slummer. Han styrtes ved den kun til sine Lidelser. I de ti Dage hun var syg, kom der aldrig Søvnløshed i hans Dine. Jeg var nærværende ved Ligets Nabning. Man fandt Spor af Gift. I Dag skal hun begravnes.“

„Al, kjereste D***, mit Hjerte er sønderknust. Jeg har oplevet et Optrin, der aldrig udslattes af min Erindring. Jeg stod for hendes Dødsbæng. Hun hensov som en Helgen, og hendes sidste Kræfter udtømte sig i Betsalenhed for at lede hendes Siste paa den Vej hun vandrede til Hvælven. — Al vor Standhaftighed blev rokket, kun Brindsen forblev standhaftig, og endskøndt han leed Døden trefold med hende, beholdt han dog Landskærte nok til at aflaae den andægtige Sværmerinde, hendes „sidste Bøn.“

I dette Brev var det efterstaaende indskuttet.

„Til Prindsen af ***
fra hans Søster.“

„Den ene saltaagjorende Kirke, der har gjort
saa almindelig en Erobring i Prindsen af ***, vil
ei heller lade ham fattes Midler til at forsætte
den Levemaade, som den har at takke for denne
Erobring. Jeg har Bonner og Laarer for en
Ridfarende, men ingen Velgjerninger mere for
en Uværdig.“

Henriette ***.

Jeg tog strax Extrapost, reiste Dag og Nat,
og den tredje Uge derefter var jeg i Venedig. Min
Tilfældighed nyttede mig til intet. Jeg var kom-
men for at bringe en Ulykkelig Trost og Hielp;
jeg fandt en Ulykkelig, der ikke mere behøvede min
svage Bistand. Baron F*** laae sva, og var ikke
at faae i Tale, da jeg ankom. Følgende Brevet,
skrevet med hans Haand, overbragtes mig fra ham.

„Reis tilbage, kjereste D***, hvor De er
kommen fra. Prindsen behøver hverken Dem eller
mig mere. Hans Gjeld er betalt, Cardinalen for-
lonet, Marchisen heldredet igjen. Erindrer De
Dem den Armenianer, der i Prior forstod at give
os saa meget at grunde paa? I hans Arme sin-
der De Prindsen, som for fem Dage siden horte —
den første Messe.“

Desuaaret søgte jeg at komme til Prindsen,
men blev afviist. Ved min Vens Seng horte jeg
endeligen den forfærelselige Tildragelse.

Ende paa første Bind.

Armenianeren

eller

den sorte Pæ

Intrigues Seier over Fornufter.

En Historie,

udbragen af Breven af Drs Papirer

ved

Friederich Schiller.

Oversat

af

J. Werfel.

Anden Deel.

Kjøbenhavn, 1814.

Trykt paa Hofboghandler Beckens Forlag,
hos B. Breum.

THE HISTORY OF THE

ROYAL SOCIETY OF LONDON

FROM ITS FIRST INSTITUTION

TO THE PRESENT TIME

BY JOHN DE LAET

AND JOHN HANCOCK

IN TWO VOLUMES

LONDON

Printed by J. Sturges, in Strand

1745

Tredie Bog.

Jeg indlogerede mig i Nærheden af Prindsens Hotel. Det varede længe inden jeg kunde faae min Ven F * * * i Tale. Han laae til Sengs, sagde man, af en hidsig Feber, og hans Tæge gav kun libet Haab om ham. Min Tilstand var hoist ubehagelig. Prinsens saae jeg ved den skrækkeligste Afgrund, min Ven F * * * paa Gravens Bredde. Hvor megen Væie jeg endog havde gjort mig for at faae den første i Tale, da jeg troede det hoist nødvendigt, havde det dog været forgievet; ja jeg blev endog ved det sidste Forsøg, jeg gjorde, afvilst med disse Ord: „Prinsens vilde aldrig være at faae i Tale for mig; den Gøthed, han forhen havde

II Deel.

„baaret for mig, havde jeg allene at takke for, at jeg endnu var paa fri Fod.“ Det var Biandello, der sagde mig dette. Jeg var ikke i Stand til at svare et Ord derpaa. Mine Been ryfede under mig, min Mund fortrak sig frampagtigen, jeg vandrede som en Slygge tilbage til mit Logis. Næsten uden Bevidsthed kastede jeg mig i en Stoel. En Bevægelse, jeg hørte, bragte mig til mig selv igjen. Jeg slog Vinene op og saa Baron F * * * s Læge, som jeg i min Bedøvelse ikke havde hørt at komme ind, staaende for mig. „Jeg er,“ sagde han til mig, „meget for selv at være Dverdringer af glædelige Tidender; jeg er derfor kommen her for at sige Dem, at Deres Ven F * * * befinder sig i Dag temmelig vel, og ønsker at tale med Dem. Sygdommen synes, paa en meget stærk Maade nær, ganske at være ophørt.“

Jeg lod ham ikke tale videre, men kastede en Kæppe om, og ilede i saadan Hast afsted, som om hele Millioners Belfærd beroede paa dette Besøg.

„O, hvor inderligten jeg har ønsket at tale med Dem, kjæreste D * *,“ sagde han med en smaat Stemme, og trykkede sin Haand til mit Bryst; „men Lægen har hidindtil forbudt alle angribende Toelæser.“

Jeg saae paa ham; han laae for mig som et Billede af Døden. Jeg kunde ikke afværge, at der jo traadte en Taare i mit Øie. Han blev den vaer.

„Tat, Ven, for denne Taare. Den siger mig „at min Fortgang ikke er Dem ligegyldig.“

„De taler om Døden, og Deres Læge troer „Deres Sygdom ophørt?“

„Han siger det Modsatte af hvad han tænker. „Jeg føler bedst, hvad for en ustandselig Magt der „fortærer mit Underste.“

Det gios i ham, og han sank tilbage. En Fuld Svøb stod paa hans Pande. Hans Mæle blev svagere og svagere. Saa meget kunde jeg neppe forstaae endnu, at han troede at havde faaet Bist, og at han og jeg vare mistænkte for at have sværet Prindsen ved hans Hof. Han faldt lidet derefter i en dyb Sovn.

Nu kunde jeg forklare mig Prindsens Forhold imod mig, og heller ikke var nu Lægens tvetydige Mine mig nogen Gaade mere. Det var en skrællende Opdagelse. Endnu naar jeg tænker derpaa, overkommer der mig en kold Gysen. Forst efter to Dimers Forløb vaagnede F * * *, og neppe havde jeg da endnu fattet mig igjen. Hans første Ord var at bede mig om Taushed med det han havde sagt

mig, da der ellers kunde forestaae mig den samme
 Skjebne. Ligesaa bad han mig, saasnart han var
 død, at forlade Venedig. „Dog først efter min
 Død,“ saiede han til, i det han saae smilende paa
 mig; „thi jeg ønsker hjerteligen at modtage den
 „sidste Tjenestesbeviisning af en Ven, som jeg el-
 „sker saa høit.“

Jeg kyskede ham; og mine Taare faldt paa
 hans Ansigt.

„Jeg tilgiver gjerne dem der ere Skyld i min
 „tidlige Død; den laeder ikke til at blive smertelig.
 „Dem er jeg imidlertid den største Tak skyldig, for-
 „di De ikke negter mig Deres Nærvarrelse i min side-
 „ste Time.“

Her blev der en Pause, efter hvis Forløb Ba-
 ron * * * fortalte mig det, jeg nu fortæller
 igien. Jeg anfører hans hyppig afbrudte Meninger
 i Sammenhæng, og tilføier tillige det, han svar-
 rede mig, naar jeg spurgte ham; thi hans Mats-
 hed tillod ham ikke at tale i eet væk, og ligesaa
 maatte jeg og ofte hjælpe ham til Rette for hans
 svækkede Sukommelses Skyld, saavidt dette med
 Spørgsmaale lod sig gjøre. Desuagtet tillader jeg
 mig at nedskrive det som talt af ham selv, da af
 alt, hvad jeg skriver, intet uden den kronologis-
 ke Orden er af mig selv. Jeg har endog gjort mig
 al den Møie, der var mig muelig, for at bruge

hans egne Ord, hvilket og faldt mig saa meget lettere, da jeg stedske havde min Tegnebog i Haanden, og optegnede deri alt, hvad jeg frygtede for at kunne gaae mig i Glemme formedelst den Fortuelling, mit Sind den Gang var i.

Jeg begynder min Fortaelling — sagde han — fra den Tidspunkt, da mine Breve, efter Deres Sigende, ophørte at indløbe til Dem. Af det sidste af disse *) veed De, at Prindsen var bleven uenig med sit Hof, og ikke havde mere at vente fra det. Eiheller hans Søster skrev mere, men lod os svøve næsten to Maaneder i den frygteligste Uvisshed, indtil endeligen hiint Brev ankom fra hende, som jeg tilsendte Dem og der bragte vor Prinds til det Yderste. Hans Gjeld til Marchesen var voxen uhyre, hans Udgifter bleve i ingen Henseender indskrænkede, og dog var der ikke den mindste sandsynlige Udfigt til nogen Rilbe, hvorfra alt dette Plulde kunne stoppes. Jeg maa tilstaae Dem, at jeg i hele denne Periode næsten aldrig havde nogen fornoiet Time. I de største Selskaber var jeg eensom og fordybet i mig selv. 3*** søgte at fornøie sig saa godt han kunde; naar han ikke var nødsa-

*) Han mener her det, der er biteret Septem-ber, see første Bind.

get til at blive hjemme, saa var han ude, og fandtes der end engang en Time, hvor jeg kunde have talt med ham, saa havde han dog aldrig Dren for mig, men svarede mig almindelig: at han ikke vilde blande sig i sin Herres Sager, men lade ham sørge. Jeg havde ingen at aabne mig for, og fra Dem fik jeg intet Svar. Prindsen var der sjelden Leilighed at tale med; han var for det meste selsat med Biondello, formodentligen angaaende hans Kierlighedsanliggender. Han tænkte neppe paa noget andet end sin Grækerinde; thi han havde allerede fire Gange lobet Marchesen at betale ham, og laante dog altid paa ny. De kiender hans Nøiagtighed ellers i saa Henseende, og veed hvor punctuel han er i sine Løsters Opfyldelse, men nu rørte dette ham aldeles ikke. Det var som om alting kun var til for ham, og han uindskrænket havde at byde over alt. Marchesen vedblev steds at være den samme forekommende Mand; han var en varm Ven af Prindsen, der søgte at forekomme ethvert af hans Dnster, førend d. t. endnu ganske var modnet hos ham, og som rettede sig efter ethvert, endog det mindste Lune, han faldt paa. Vor hele Stjebne, kan jeg sige, laae i hans Haand, og dog gav han alt et saadant Ansæg, at den, der ikke kjendte Tingene bedre,

maatte have Troet, at hans hele Existence havde været afhængig af et eneste Blik af Prindsen.

Saaledes stode vore Sager, da Prindsen en Aften temmelig sildt kom hjem fra Ducentauroen. Han havde en Bog med sig, hvis Indhold man nok havde gjort ham særdeles opmærksom paa; thi endog medens han blev aflædt, maatte jeg læse i den for ham, da Biondello, som ellers havde denne Forretning, under Foregivende af en Uop-selighed, som havde været fjorten Dage, allerede var overladt til sig selv. Prindsen gik endeligen til Sengs, og for eiheller at berøve Bogen den Tid, der var, til han faldt i Søvn, maatte jeg sætte mig ved hans Seng og læse for ham. Han hørte meget opmærksom paa mig, og sa overende i Sengen, støttende sig paa den høire Arm.

Netop Nøg St. Marcuskloffen eet *), og i det samme flukttes begge de Borlys, der stode paa

---

*) Grev D** har her formodentligen angivet det Klokkeslet, paa hvilket det, efter vor Tidsregning, foresaldt; thi i Venedig og nogle andre Italienske Stater begynder man Tælling med Nattens eller Aftenens Begyndelse.

Bordet for mig. Der reiste sig saa stærk en Tor-
den, at Gulvet syntes at ryste under os. Værel-
set blev oplyst af nogle Lyn, og Binduer og Døre
sprang dirrende op.

„Prinds! tag Dig i Vare for at
besmitte Dine Hænder med Mord!“
raabte pludseligen en frygtelig Stemme. Det torde-
nede og lynede nok engang, og det blev herefter
saa stille, at vi kunde høre hinandens Hjertes
banke.

„Var det en Drøm?“ raabte Prindsen.

Jeg var ikke i Stand til at svare, og vidste
ikke, enten jeg skulde reise mig eller blive siddende.
I det samme styrte de Biondello ind af Døren.
„Gud bevare os, hvad er det?“ raabte han med
en angstelig Stemme, tog Lykene af Bordet, og
kom strax efter med dem tændte igjen. Han var
næsten ganske upaaklædt, havde kun kastet det al-
lernødvendigste paa sig, og rystede saa forfrække-
ligen over det hele Legeme, at jeg selv blev bange
for ham. Da han saae, at Prindsen ikke havde
faaet nogen Skade, syntes han at blive roligere.
Dog saae han firrende paa os.

Prindsen spurgte ham, om ogsaa han havde
ført noget. Han svarede Ja, og hans Forklaring
derover stemte nøie overeens med det, vi selv hav-
de hørt; dog havde han ikke seet nogen Synild.

Han var endnu ikke falden i Søvn, og hans Ud-
sigende var altsaa et større Beviis paa, at det
ikke var vor Indbildning, der skuffede os. Bion-
dello fik Befaling at gaae til Sengs igjen, og
Prindsen paalagde ham den dybeste Taushed med
det, han havde hørt og seet.

„Hvad Forestilling gjør De Dem herom?“
spurgte Prindsen mig, da han var gaaen.

„Mit Svar herpaa maa jeg blive Dem skyl-
dig, naadigste Prinds; thi jeg er endnu for over-
raffet af det Foregaaende.“

„Tilstaae mig kun, at De ikke gjerne vil er-
klære det for noget Overnaturligt, da De veed,
at jeg ikke troer meget paa saadant.“

„Dg dog veed jeg ikke at forklare det paa no-
gen naturlig Maade.“

„Vi læste i Bogen: hvad, om vor Phantasi
her havde spillet os et Puds.“

„Men at vi begge hørte og saa eet og det
samme, at begge Lydene stultes paa eensang, at
Vinduet og Døren sprang op, at Biondello hørte
det samme som vi?“

„Alt dette kunde dog nok forklares meget na-
turligt. Vinduet sprang op, fordi det ikke var
stultet rigtig, Døren af samme Aarsag og fordi
Lustens Trykning blev forstærket ved Vindrets

„Åbning, Lysene sluktes af Trækken fra Dør og
„Vindue.“

„Men Tordenen, Lynilden og Ordene, vi
„hørte?“

„Alt dette kunne vi skrive paa Indbildnings-
„kraftens Regning.“

„Men skulde da den virke hos tre forskellige
„Subjecter paa een og samme Tid og een og
„samme Maade?“

„Hvorfor ikke, naar de alle tre havde lidt eet
„og samme Indtryk uden fra? — Har De da al-
„drig hørt at hele Forsamlinger og ethvert Individ
„deraf ere blevne forblandede paa een og samme
„Maade? — Hvor skulde ellers i enhver Tidssal-
„der saamange Sværmere være komne fra?“

„Jeg vil indrømme dette i Henseende til os;
„men Biondello havde jo dog ikke lidt det samme
„Indtryk udenfra som vi, og dog —“

„Hvorfor ikke. Hørte De ikke, at han laae
„vaagen i Sengen? Følgelig maa han jo og efter
„al Sandsynlighed have hørt det samme som vi, da
„der kun er et tyndt Skillerum mellem hans og mit
„Værelse, og De desuden læste meget høit.“

„Jeg taug, ikke forbi jeg sølte mig overbevist,
„nei, men fordi jeg ikke vilde modsigge ham mere;
„thi hans Mine sagde mig allerede, at Modsigelser

her ikke behagede ham. Han syntes beroliget derved, men hos mig forjog Tankerne al Søvn.

Den følgende Dag var bestemt til en Festivitet, der blev givet Prindsen til *Ure i St. Benedetto*. Alt hvad den Venetianske Lyst til Pragt og Fornøielse havde været i Stand til at udtænke, var forenet og samlet her. Festen endtes med et meget glimrende Masqueradebal. Kun en Kammertjener, som Prinsens for kort siden havde taget i sin Tjeneste, fordi han havde reddet hans Liv, blev hjemme, jeg og Prinsens hese øvrige Suite, endog *Biondello*, som aldeles ikke havde villet afstaae derfra, var med. Prinsens havde saameget villigere tilladt *Biondello* det, da han, sin Upasselighed uagtet, havde paastaet det paa en Maade, der tydeligen lagde hans store Kjærlighed til sin Herre for Dagen. Han fulgte ham under en *Braminer-Masque* allevegne, dog langt fra, som hans Skygge. Ogsaa jeg holdt næsten steds *Die* med ham, fordi jeg her befrygtede Udviklingen af det, der var foregaaet om Natten, og hvilket jeg og tilfrev *Biondello's* Forsigtighed. Min Formodnings Rigtighed blev besvaret alt for meget besvirket. Hvor rummelig Salen end var, blev der dog formedelst den store Mængde Masquer, der var, kun saa liden Plads for de Dansende, at disse kun med Besværlighed kunde brøge sig. I det Prinsens vilde gjøre en

raft Svingning omkring sin Sidemand, blev et Stykke af hans Dragt hængende ved denne. Han maatte derfor strax træde ud af Dansen, for at faae Skaden afhjulpen igjen. Biondello førte ham ind i et Sideværelse, og jeg fulgte efter. Forrestil Dem vor Forundring, da vi i et andet tilstødende Cabinet traf Marchesen og Prindsens Grækerinde paa en Sopha i en temmelig tvetydig Stilling. Ingen af os formaaede at sige et Ord, og Prindsen blev staaende forstenet. Hans Hinde rullede vildt i Hovedet, og hans Ansigtsmuskler fortrak sig. Det overraskede Par syntes ikke at blive os vaer. Inden vi kunde forekomme det, havde Prindsen bemagtiget sig en Kniv, hvormed han styrtede ind paa dem. Cibitella laae blødende for hans Fødder, og Grækerinden ilede med et Skrig ind i Salen.

„For Guds Skuld, red Dem, naadigste Herre!“ raabte Biondello: „ellers bliver det for sildt.“ — I det han sagde dette, havde han allerede fat i Prindsen, som, ganske forvirret, blev trukken ud af en Sideør med ham. Jeg ilede efter dem. Døren var neppe lukket, førend vi horte Uraarm efter os. Dog undkom vi lykkeligen, da man i denne Forvirring formodentligen havde glemt strax at sætte efter os. Prindsen vilde tage Veien til sit Hotel, men Biondello modsatte sig

det med den Erklæring: at han var allerusikkest
 der. „De beroppe *), sagde han, straffe det me-
 get haardt, naar der ansaldes en Masque, og
 han kunde, sin Stand uagtet, ikke være sikker
 paa, at de ikke allerede Dagen efter vilde sende
 ham deres Faneer**), hvilket kunde have meget
 uhyggelige Følger for ham.“ — Han lovede at
 føre ham til et Sted, hvor vi kunde være ganske
 sikre, indtil Sagen blev bisagt.

Biondello gik foran med raske Skridt, og vi
 fulgte tæt efter ham. Jeg for min Part maa til-
 staae, at jeg var i en gruelig Angest, da min
 Phantasi, livende opvakt ved den forrige Nats
 Tilbragelser, lod mig allevegne see lutter Skikkel-
 ser, bevæbnede med Sværd og Dolke. Ogsaa paa
 Prindsen kunde jeg mærke, at ei heller han var gan-
 ske vel til Mode. Ingen af os talede et Ord. Vi

---

*) Dette Udtryk, eller i Venetianernes Sprog
 quei in alto, betjener man sig i Venedig af-
 til at betegne Statsinquisitionstribunalet. Ve-
 netianeren var saa hængt for dette Tribunal,
 at han ikke uden i yderste Nødsfald nævnde
 det, og da almindeligen gjorde det med største
 Erbedighed og et bankende Hjerte.

U. m. af Udg.

**) En Officiant af dette Tribunal.

ilede som flygtende Forbrydere giennem de meest
 afliggende Gaber. En Lykke var det, at vi ved
 St. Samuele strax fandt en Gondol, der saa at sige
 syntes at vente paa os. Vi stige deri, Biondello
 befalede Gondolieren at styre til Sestier de Castel-
 lo, og at lande ved St. Francisco della Bigna.
 Bølgerne strømmede hurtigen bort under os. Huse,
 Taarne og den hele Strandbredde floi os forbi.
 Maanen skinnede klart, af og til mødte der os en
 Gondol, hvis sorte Fårve denne Gang forekom mig
 usædvanlig og skrækkelig, og langt borte fra tone-
 de Barcarolernes *) Sang os klagende i Møde.
 Aldrig glemmer jeg denne Nats rødsomme Ind-
 trykke.

---

*) Det er til Tidensfordriv, disse Skipperne syn-
 ge, naar de ligge ceptomme i deres Fartøier og
 vente paa Passagerer. De kunne for det meste
 mange Steder af Digtere udenad, og sætte en-
 ten deres egne Melodier derpaa, eller indrette
 den efter Texten. Een af dem gjør Begyndel-
 sen; en anden Bortliggende, som maaskee
 arbeides ikke kjender denne, besvarer ham, og
 saaledes vedblive de deres Vexelsang, uden at
 fjedes deraf, indtil deres Forretninger kalde
 dem, eller nogen anden Hindring afbryder
 dem.

Endeligen ankom vi til det bestemte Sted, hvor Biondello ved en Bekjendter, han havde der, forskaffede os paa denne saa usædvanlige Tid den bedste Modtagelse. Vi maatte leve her i den strengeste Incognito, og jeg mærkede meget tydeligen paa Prindsen, hvor utilfreds han var i denne Forsætning. Biondello gik flittigen ud under forskjellig Forklædning, for at spejde efter, hvor meget der var at befrygte for Prindsen, men i de første to Dage vendte han steds tilbage, uden at have erfaret noget. Den tredje Dags Aften, efterat det var blevet temmelig mørkt, traadte han ilønde og forstyrret ind til os.

„Vi maae bort herfra, i Dieblicket bort herfra,“ raabte han med en ængstelig Stemme til Prindsen. „Deres Liv, naadigste Herre, hænger ved en Silketraad. Marchesen er saaret dødelig; Cardinalen har tinget tolv Bravi til at rytte dem af Beien, og han har desuden lovet dem, der gjør det, hundrede Zechiner, en Belønning, som en Baudit vist søger at fortjene, om det end var Kirkens Overhoved det gjalt. — Man er allerede kommen paa Spor efter vort Dphøidsked, — vi maae derfor strax bort herfra.“

Hadde vi ikke haft Biondello, saa vilde det været os umueligt at undslippe vore Forsølgere; men dette utrættelige, dette paa alt opmærksomme Men-

neffe skaffede ogsaa nu Raad. Han bragte os Klæder, der gjorde os aldeles ukjendelig. Vi besteg en Gondol. Biondello gav sig i Snak med Gondolieren, og erfors vi nu til vor største Skral, hvor stor en Fare vi svævede i, og hvor megen Umage man gjorde sig for at fortjene de hundrede Zechiner. For at forvirre dem, der maatte kunde være paa Spor efter os, skiftede vi ofte Gondoler og gjorde afsluttige Omveie.

Saaledes ankom vi omsider lykkeligen til *** Kloster. En venlig Pater — ogsaa en Bekjender af Biondello — modtog os i Porten, og anviste os strax et meget afsliggende Værelse, der vel var reentligt og ordentligt, men dog ikke indrettet for en Prinds.

Dagen efter traadte den samme Pater, som havde modtaget os, ind. „Et Tuentimmer, som drages med Døden, ønsker at tale med Dem,“ sagde han til Prindsen. Denne sprang op fra Stolen, han sad paa, som om han havde været truffen af et electrisk Stød.

„Hvem er det?“ raabte han hastig.

„Hvem hun er, veed jeg ikke. Heller ikke har jeg nogensinde forstet derefter. Men hun har været her i Klosteret i to Aar. Hvor hun er kommen fra, er og ubekjendt. Det er vor Skyldighed at modtage enhver, som det er os muligt

„at modtage, uden at spørge først: hvo er Du
 „eller hvor kommer Du fra? Vi lade enhver be-
 „holde sine Hemmeligheder, naar han ikke uad-
 „spurgt vil betroe os dem.“

Prindsen stirrede stift, og hørte intet af det.
 Endelig raabte han: „Hvortil har hun
 været syg?“

„Det er i Dag den syvende Dag.“

„Hvor er hun? Jeg vil see hende!“ — Han
 fulgte med Pateren.

Hvem han fandt, har De vel allerede gjettet,
 Fjereste Ben! — hans Graferinde. Jeg har
 glemt at sige, at han allerede to Dage førend den
 ulykkelige Masquerade ikke havde kunnet faae hen-
 de i Tale; nu var det begribeligt, hvad der hav-
 de været Karsag dertil. Jeg saae hende siden efter
 selv, og føler mig ikke i Stand til at beskrive dette
 Syn. Der laae den yndigste af Guds Skabninger,
 som tilforn havde nobet enhver til Beundring, og
 lignede næsten i intet Træk mere sig selv. Døden
 stod malet i hendes Ansigt. — — Hos mig var
 der ingen Tvivl mere om, at vi paa Ballet maatte
 have taget feil af Personens; men Prindsen, der
 ofte, tvertimod sin sædvanlige Character, raabede
 Mistrø paa urette Sted, var ogsaa mistroisk her.
 Dette gav hans Følelser en ret besynderlig Standing
 og Forstemning. Naar han saae Gjenstanden for sin

brændende Kjerlighed svæve i den største Livsfare, saa steg hans fortvivlende Eidsensskov til Raserie, naar hans Phantastie derimod forestilte ham Scenen paa Masqueradeballet, saa tænkte han sig hende utro og ansaae hende for en foragtelig Slabning. Da udbredte der sig en blussende Rødme over hans Ansigt, hans Hine gulsfædede, hans Hænder foldede sig, og i det samme forvandlede et Blit paa den taalig lidende uskyldighed dette igjen til dyb, rærende Deeltagelse. Hans Tilstand var her yderst skrækkelig. Selv lidende saameget, søgte hun endnu at troste ham, og dette sønderknuste end mere hans blødende Hjerte. — Jeg trak ham næsten med Magt bort fra hendes Seng. Han sad længe aldeles ubevægelig i vort Kammer; endelig sprang han op.

„Jeg er skjændigen bedragen,“ udbrød han.
 „Den jeg tilbød, foragtede mig i en andens Arme.“

„Fat Dem, naadigste Prinds! Alt, hvad vi have hørt, er jo eenstemmig i, at hun allerede laae syg, da det fatale Optrin foregik. Det maa have været en ganske anden Person.“

„Saae jeg hende ikke selv, jeg, der glemmer ethvert af hendes mindste Træk som en Helligdom i mit Hjerte, jeg, hvis hele Væsen kun levee i hende, kun udgjorde eet med hendes?“

„Forlad mig, naadigste Prinds! Sagde De
 „ikke engang selv, at man netop i saadanne Dies
 „blikke kunde lettest fluffes?“

„Saae ikke De hende ogsaa?“

„Deres ilende Foretagende hindrede os fra at
 betragte hende næiere. En flygtig Lighed...“

„Og hvoraf vidste hun, at jeg var her? Det
 „er en fiint anlagt Plan til at lokke mig i Garnet,
 „igien, men den skal strande!“

„Denne Mistro... Et ulykkelig Tilfælde
 „fører os hid, vi træffe hende i en Tilstand, der
 „endog virkede saa stærkt paa Dem selv, og...“

„Vil De erindre mig om min Svagbed, at jeg
 „ved første Biekaft lod mig forblønde af dette Sjøg-
 „lerie?“

„Hendes Sygdom skalde være Sjøglerie?“

„Er dette umueligt, efter det jeg allerede har
 „erfareet?“

Jeg ved ikke, hvorlænge denne Samtale vilde
 blevet fortsat; thi jo flere der vilde været Prinds-
 sen at overbevise sig selv om min Menings Rigtig-
 hed, des flere Indvendinger gjorde han mig. Hans
 ellers saa lyse Forstand oversaae her aldeles Sand-
 synligheden; den blotte Muelighed var ham ofte
 allerede Wisshed, hvor utaalelig Wisheden endog var
 ham. — Biondello's Indtrædelse hindrede os fra
 at fortsætte vor Samtale. Han bragte os vel in-

gen glædelig Efterretning i Henseende til vor Sikkerhed, dog blev Prindsen i det mindste fra een Side beroliget. Der var nemlig paa nogle Steder blevet talet om, at det Fruentimmer, der var Skyld i den ubehagelige Stilling, vi befandt os i, Skulde være en vis B**li, et Fruentimmer af et meget tvetydigt Rygte, men som skulde have megen Lighed med vor Grækerinde, og hvilken Lighed saavel hendes Paaklædning som det Halmærke, hun befandt sig i, end mere havde forøget. Dg, saa den anden Grund til Mistanke, Prindsen her havde, nemlig hvoraf Patientinden vidste, at han var her, forklarede sig til hans Tilfredshed. Een af hendes Opvartere havde nemlig kjendt Biondeslo. Damen havde derpaa forsket noiere, og saaledes var hun kommen efter, at vi befandt os her. Dette havde naturligvis bevæget hende til at yttre sit længe nærvede Dnske, at see og tale endnu engang med hendes Hjertes Udtaarede. Ved Bevidstheden om hendes Ustyldighed virkede Deeltagelsen i hendes Lidelser endnu stærkere paa Prindsen. Sjelden forlod han hendes Seng. Han overgav sig ganske til sin smertelige Sorg, hans Søvn var bestandig urolig, aldrig vederkvægende, og han af tog saa stærk, at han mere lignede en Slynge end et Menneske. Hun søde en Dod, der og vil blive min, og — gid jeg i min sidste Time maatte

have hendes Overgivelse i dens Villie, der fakte hende, hendes Stolighed og Taalmodighed i hendes Lidelser, hendes Bliidhed, da hendes Nie brast og hun ledt og stille henstumrede! *)

Denne Engel af et Menneske var bleven forgi- vet med Gist, hvoraf der ved hendes Rabning, som jeg paa Prindsens Befaling maatte bivaane, viste sig de tydeligste Spor**).

Prindsens daværende Situation er jeg ikke i Stand til at mildre Dem. Jeg frygtede for hans Forstand; thi da han saae Liget bæres til Graven, slog han en høj Latter op, og de Ord, han sagde derved, har jeg siden den Tid bestandig gjort mig Umage for at glemme.

Der forløb nu nogle Dage, hvori der intet mærkværdigt forefaldt. Biondello bragte idelig de samme Efterretninger, og med Marchesen forbedredes det aldeles ikke. Dog mærkede vi intet til Ef-

*) Dette Snuske af min Ven blev opfyldt i hele dets Omfang; roligt var hans Endeligt, og fuldt af Haab om en glad Fremtid hans sidste Wille.

Anm. af Brev D**.

***) Dette har han berørt allerede i sit sidste Brev.
Anm. af U d a.

terstræbelse, endstjønt Biondello forsikrede os, at de endnu ikke vare ophørte, og at den Sikkerhed vi nøde, allene maatte tilskrives Uvidenheden om vort nærværende Opholdssted; thi Havnen her lod sig ikke let tilfredsstille uden Bederpartens Stod.

Uj Mangel paa Leilighed maatte Prindsen og jeg ligge i eet Værelse. Engang omtrent ved Midnat kom han hen til min Seng og vækkede mig. „Hørte De intet?“ spurgte han mig. Jeg besvarede det med Nei; thi jeg havde sovet meget fast, da jeg havde tilbragt de forrige Nætter næsten aldeles uden Sovn.

„Er der hændet Dem noget, naadigste Prinds?“

„Der som jeg ikke havde Betiis derpaa i mine Hænder, saa vilde jeg holde det for en Drom, endstjønt jeg var ganske vaagen. Det synes som jeg allevegne er omgiben af usynlige Væsener. — Jeg var netop paa Veie at falde i Slummer, da jeg hørte en behagelig Musik. I det jeg lyttede efter, hvor den kom fra, kom der med sagte Bevægelse en Genius ned igiennem Himlen af min Seng med alle de Attributer, som vore Malere pleie at forekille Genier med; dog har endnu aldrig nogen Pensel frembragt en saadan Skjønhed og Fuldkommenhed. Den var omgiben af et klart Lys, der udbredte sig i

min Seng, men blændede ikke. Sengen omhængt havde jeg trukket tæt sammen, og Natlyset brændte saa dunkelt, at der ingen Straale kunde falde fra det til mig. Dette Syn, forenet med hiin Spaadsm, der besværrer saa noie indtraf, opvakte en bestyrtende Årbødighed hos mig. Med en melodisk Stemme sagde den til mig:

”Her sender jeg Dig, min Herre og Mester,
 ”et Brev; bræk det og læs det, men ikke
 ”forend den første Corraale forkynder den
 ”unge Dag, og overvind Din Bantro!”

Her lod den et Brev falde, og opløste sig i en lys Sky, der efterhaanden forsvandt. I det den blev usynlig, hortes igjen den samme behagelige Musik, og en sød Bellagt udbredte sig omkring mig.

Prindsen viste mig Brevet. Det saae ud som et andet Brev, kun at Segl.t bestod af adskillige Symboler, som vi ikke kunde forklare os, ogsaa var det uden Udskrift. Han forvarede det.

„Vil De ikke aabne det?” sagde jeg.

„Jo, i Morgen paa den bestemte Tid.”

„Hvilsaa troer De nu paa disse Syn?”

Han taug noget.

„Er jeg ikke nødsaget dertil? — O, hvad vilde jeg give til, om jeg endnu kunde undlade at troe derpaa, endnu kunde redde min forrige Philosophie, som jeg gjorde mig saa meget til af. Nu maa jeg opgive den. Jeg troer nu alt. — Kan jeg andet, efter hvad der er foregaaet med mig? *).

---

*) Og kunde han andet? spørger jeg her Læserne, haabende: at ingen, der i mindste Maade kjender Mennesket, vil besvare det med Ja. — Mangen en anden vilde vist været den, han nu er, allerede den Tid, da han endnu stod urokkelig. Og hvor forstyrret var ikke hans Tænkeevne og Dømmekraft ved de mangfoldige Lidelser, han havde ubstaaet. Og var det at undres over, om selv det mindste Angreb derpaa, forenet med det, der var foregaaet, i denne Forsatning havde frembragt en saadan Virkning? — Et Spring fra den ene Yderlighed til den anden er her meget let, og Sandhedens Vej kun en meget smal Stie, hvorfra man let kan skele ud til den ene eller den anden Side. — Philosophen søger jo i Wandernes Rige endnu forgæves efter Sandheden, og hele Resultatet af hans Grandtæning er dog kun Pyrothesen, der har mere og mindre Sandsynlighed for

Paa at sove var der nu ikke videre at tænke, og i det øvrige af Natten talede vi ikke om andet end Anders Fremstilling, ved hvilken Samtale jeg blev mere og mere overbevist om, hvor meget han nu indrømmede Mueligheden deraf. Paa den bestemte Tid tog han Brevet frem, og see, nu var der — Udskrivt derpaa. Dette, der i og for sig kun var en Bagatelle, satte nu Prindsen i største Forundring. De vil altsaa deraf kunne gjøre Dem en Forestilling om hans da værende Tilstand. Han bragte det. Det var en Couvert, i hvilken der laa — en Quittering fra Civitella ikke allene for Hovedsummen, som han havde laant Prindsen, men ogsaa for Renterne, tilligemed et Brev fra ham,

---

fig. Bør man altsaa lægge ham det til Last, naar han endeligen fatter Tro til sin Erfaring, hvor hans Speculation ikke bør gjendrive den? — Længe kjæmpede Prindsen som en Mand: var det da noget Under, at han maatte give efter, hvor Mobpartiet var ham saa yderst overlegen? — Hans Foretagender i Esfærtiden vil jeg ikke forsvare, men min Medlidenshed kan jeg ikke negte ham, og den vil vist helles ingen, der dømmes sin Medbroder efter sit Hjerte, kunne nægte ham.

Anm. af Greb D**.

som jeg for dets Mærkværdighed tog en Uffkrift af,
og som jeg her leverer Dem. Her er det:

„Min naadigste Prinds!

„Min Gjæld til Dem, min Forbrydelse mod Dem er saa stor, at jeg kun kan vente Forladelse derfor af Deres menneskelige og eftergivende Hjerter, men hvilken Forladelse jeg dog er saa meget vissere paa, da min Rolighed og min hele Lykke er afhængig deraf. De straffede mig for min tilbagevendende Letsindehed paa hiint usalige Bal ved et dødeligt Saar, og jeg Rasende lod mig af min Gængjerrighed forlede til at bede min Dadel, at kjøbe Bandbitterdolke til at stille Dem — der har reddet mit Liv — ved Deres Liv! — Denne Tanke nedtrykker mig ganske; men vidste jeg da og den Gang, at den, der gav mig dette Saar, ogsaa var i Stand til at læge det, naar han vilde, at De kunde det ved et eneste Ord? — O Prinds, hvorfor undskyldte De, der har de høiere Magter til Deres Tjeneste, hvorfor undskyldte De min asmagtige Havn, som det stød til Dem blot ved et Blik at undgaar? — Hvorfor sendte De mig den Capital, endog med paaløbende Renter, som jeg bryste mig af at vide i Deres Hænder? Var

det for at herøve mig den Glæde, som De engang saa ædelmodigen forundte mig, den Glæde at troe, De værdigede mig at desponere over min Formue, uagtet De ikke trængte til den? O! viis Dem ædelmodig og skjenk mig Deres Tilgivelse, uden hvilken min fornyede Existence vil være mig den uhykkeligste Gave! Skjenk mig den, Prinds, og giv mig derved mit Liv dobbelt tilbage. Jeg vil ikke undskyldte min Handling; thi det kan jeg ei heller: men Deres Hjerte vil finde den mindre strafværdig, naar De betænker, at jeg den Gang næsten var affindig af de skrækkelige Smertes, og at Opdragelsen har betaget Hængjerrigheden en Deel af dens Affkylighed hos Venetianeren."

"Og er jeg desuden ikke straffet nok ved hiint forkrækkelige Syn? — Al, det vil aldrig, aldrig kunne udslattes af min Sjæl, af min Erindring!"

"I de ubeskrivelige Smertes laae jeg paa mit Sottelie; de Omkæende ventede hver Dødsblik mit Endeligt. Pludseligen traadte der en Skikkelse ind til mig. Ifort en lang sort Dalur, omgiven af et gyldent Belte, nærmede den sig min Seng. Dens hvide Skjæg rakte den til Beltestedet, og mørk Alvorlighed og Fortørnelse om-

svævede dens Pande. Ved et Vink af den falbt mine Dpvartere i en dyb Søvn."

„Glendige!" — raabte den med truende Stemme — „Du vover at forfølge den med Havn, hvis mindste Vink kunde overhære Dit Livs Traad, naar han vilde betjene sig af den Magt han har."

„Seg vil ikke igjentage alle de skrækkelige Ord, jeg horte. Et Under var det, at jeg ikke i den Forsatning, jeg var, strax opgav min Aand. Efterat jeg nogen Tid havde ubstaaet den skrækkeligste Angest, vorte Skikkelsen ved mig, mine Smerter ophorte, og jeg var aldeles helbredet. Paa Bordet for mig laae der en Bunke Penge, for hvis Modtagelse den befalede mig paa Stedet at udstøde Qvittering; ogsaa tillod den mig, da jeg ikke veed Deres Opholdssted, skriftligen at ydberde mig Deres Fortællelse, af hvilken mit hele Vel vil være afhængigt. O, negt dog ikke mig Glendige den!"

„Naar De faaer dette Brev, veed jeg ikke; men et De sikkert faaer det, siger denne Skikkelse mig."

„Al, kom dog, naabigste Prinds, kom dog tilbage. Med et angerfuldt Hjerte, og med"

boiet Kælelse af sin Uværdighed ventes De Dag for
Dag med Utaalmodighed i Førgemallet i Deres
Hotel af

Deres
uværdige Ven
Civitella."

Skorledes vi bleve til Møde herved behøver jeg
vel ikke, kjereste D**, at beskrive Dem. Det
var et Udfald, som vi ikke havde haft den allers
mindste Aehnelse om. Prindsen yttrede ikke en eneste
Tvivl; men han var dog bleven alt for fegytsom
til at forlade vort Uffyl med os, førend der var
indhentet paalidelige Oplysninger. Biondello, der
endnu laae i den tryggeste Søvn, blev udrustet med
Befalinger om at undersøge alt paa det nøieste, og
medens dette skede hørtes Stemmen endnu engang
at sige:

Overtind Din Bantro!

Biondello gjorde Kors for sig og gif. Han be-
høvede ikke at gaae ret langt, førend han fik at vi-
de af sine Espioner, at vi vare fuldkommen sikke,
og han kom derfor snart igjen tilbage med denne
glædelige Efterretning. Prindsen befalede os at

iagttage den strængeste Tausked i Henseende til alt, hvad der var foregaaet, og vi gaved os strax paa Beien.

Ved vor Ankomst i vort Hotel, fandt vi ikke allene Marchesen, men ogsaa Kardinalen, hvilke begge kom Prindsen i Møde og bade ham med største Ydmyghed om Forladelse. At han i disse Omstændigheder villigen opfyldte deres Bøn, og at han tillige var høist tilfreds med at være kommen ud paa saadan en Maade af denne farlige Sag, det er let at begribe. Men hvad der endnu er mere, han lod dem endog forblive i den Tro, at han havde at byde over høiere Kræfter, og at Manden havde vist sig efter hans Befaling; dog bad han dem ikke at tale til nogen derom. Civitella forstikkede, at han dermed dog ikke vilde naa sin Hensigt, da Opvarterne, der havde siddet ved hans Seng, jo ogsaa vare vidende derom, og allerede havde udbredt, at han var en Helgen.

„Men Deres Opvartere sov jo: hvor kunde De attsaa vide, hvem Manden kom fra?“ Spurgte Prindsen med en betænktsom Mine.

„Det er rigtigt, naadigste Prinds — svarede Civitella ham — Men saae de ikke Skikkelsen træde ind, og bleve de, da de vaagnede, uvidende om den Virkning, dens Besøg havde havt paa min Sundhed? De vidste fuldkommen, at jeg var

paa Gravens Bredder, og nu saae de mig saa pludseligen aldeles helbredet. Kunde det da være andet end at de maatte falde i den største Forundring, og kan De regne mig det til Dinde, at jeg i det Nærblik, jeg var reven Døden af Hænderne, og kun naarede en eneste Følelse, min Taknemmeligheds-Følelse, ogsaa nævnede Dem som min Belgjører? — De havde jo den Gang endnu ikke forbudt mig det, og dersom det endog havde været Tilfældet, saa troer jeg dog, jeg havde overtraadt Deres Befaling, hvor hellig den endog er og bestandig skal være mig. O, naadigste Prinds! for et Hjerte, der ikke er ganske fordærvet, gives der ingen større Smerte, end at maatte undertrykke den første af alle Følelser, Taknemmeligheden." — Han fastede sig ved disse Ord ned for Prindsen, og Taa-rene styrkede ud af hans Dine.

„Jeg har jo tilgivet Dem," sagde Prindsen, i det han rørt reiste ham op igjen.

„Men besidder jeg og endnu Deres Kjærlighed? — Jeg Glendige, jeg har forspildt den," sagde han med et høit Sul.

„Naar jeg tilgiver, saa tilgiver jeg ikke halvt," sagde Prindsen og kyssede ham.

Marchesen blev nu til Mode som om han havde faaet et nyt Liv. Vel havde man heller ikke sæt mærket noget Spor af overstaakte Smerters hos ham,

han saae i alle Maader lige saa sund og godt ud, som tilforn; men paa hans Pande stod der malet en dyb Sorg, der næsten ganske udslattede alle de Træk af Velvillighed, der før den sidste Tildragelse havde gjort ham saa indtagende. Ved dette Kys blev han den samme, han havde været. I sin Glædes Fylde løb han med udstrakte Arme omkring i Værelser, som om han havde villet kalde den hele Verden til Vidne paa sin Lykke. Men efter den første Berørelse blev der dog endnu tilbage hos ham en vis, jeg tør næsten sige behagelig Uengsteligheid, der ellers aldeles ikke hørte til hans Character, og hvori man umiskjendeligen sporede et Slags Følelse af egen Uværdighed. Dette i Forening med den Tilbageholdenhed, denne Sindstemning gav ham, indtog mere og mere Prindsen for ham, og saaledes blev han ham inden søie Tid ligesaa behagelig og fornøden som før. Dysaa var han saa opmærksom paa Prindsen, at han forstod det mindste Blik af ham, læste ethvert af hans endog ubetydeligste Duffer i hans Mine, og vidste paa den fineste Maade at bringe det dertil med ham, at han skønlige maatte være tilfreds med sig selv. Og alligevel magede han det saaledes, at alt, hvad han foretog sig i dette Dimeeb, fik Ansøg af den højeste Skyldighed, og at han fandt Veilighed til at robe, hvormegret han sølte, hvad han var Prindsen Kys-

dig. Da han stod i den faste Tro, at Prindsen ved sin Udfærd mod ham paa Ballet ikke havde havt anden Hensigt, end at straffe ham for hans Udvævelse; — thi at Prindsen havde anseet den Dame, der sad hos ham, for sin Grækerinde, havde han ikke den mindste Ahnelse om — saa forte han nu et overmaade strængt Liv, bevidnede ofte Prindsen sin Taknemmelighed for, at han havde replet ham saa haardt, og viste sig stolt af, at han havde fundet ham værdig til sin Opmærksomhed og holdt ham flittet til at forbedres. Han tilstod mig selv med den meest rørende Grimodighed, at han netop i hiin Tidspunct havde været paa Veie til at synke saa dybt, at han formodentligen i Fremtiden vilde været ganske usforbederlig. Han havde nemlig gaact frugtsommelig med det Forsæt at forføre en Datter af *t* *io, en indtagende uskyldig Pige paa sexten Aar. Han havde første Gang seet hende i Kirken, og hans Bestumning var bleven opvakt ved det Indryk, hun der havde gjort paa ham. For at faae Udgang i hendes Forældres Huus og søge Leilighed til sine Mesters Opsydselse, havde han maattet indlade sig i en Kjærlighedsforstaaelse med den Dame, som vi havde truffet ham med paa Ballet, da hun var nær beslægtet med denne Familie og han ved hendes

Hjelp haabede at blive indført i den. — Det strænge Opsyn, hun levede under, vilde have nøddet ham til en Række af Forbrudelser, inden han havde kunnet naae sine Hensigter. Hans Eidenskab havde været saa heftig, at den, i Forening med hans naturlige Ejsindighed, havde lukket hans Dine. aldeles for denne Handlings Affhyelighed, og at der nødvendigen maatte saa strengt et Middel til, for at vise ham for sig selv i den affhyelige Stikelse, han var i. Paa Gravens Bredder, foiede han til, saae man alle sine Handlinger fra en ganske anden Synspunct end ellers; end ikke de, han tilforn ofte havde glædet sig over, og ikke sjelden været stolt af, end ikke disse Handlinger havde forkommet ham da ganske feilfrie.

O, Hjereste Ven! Civitella er med alle sine Feil dog en ædel Mand; thi naar han forser sig, saa veed han at oprette det paa en saadan Maade, at man ikke allene maa tilgæve ham, men endog glemme hans Forseelser. Af hans Samtaler med mig og af hans Svar paa det, jeg spurgte ham om, kunde jeg tydeligen mærke, at det ikke saa meget var hans, som fornemmelig hans Duktels Kardinalets Skjold, at Wanditterne saa ibrigen forfulgte os; men hvor ædelmodigen tog han ikke al Skylden paa sig og hvor omhyggeligen søgte han ikke at skjule alt, hvad der her havde kunnet bringe os paa

Efter Sandheden! Det er hoist at beklage, at saadanne Anlæg, forenede med saa megen Hjerte-Godhed og saa fordeelagtig en Skabning, skulle hentes paa Venetiansk Grund*)! Kun forunderligt er det, at han ved den flette Opdragelse, som de unge Nobili almindeligen nyde her af de uvidende og usadelige Abbati, har kunnet blive det, han er, og at hans Land, uagtet alle disse Hindringer,

§ 2

*) Min Ven gaaer her aabenbar forbi; thi hvor sandt det end er, at Videnskaberne befinder sig i en meget beklagelig Tilstand i Venedig, og sattebes der al optenkkelig Opmuntring, saa stode dog her mange anseelige Bibliotheker aabne for den forstende Mand, hvoraf han kunde øse Næring, naar han havde villet benytte sig deraf, men hvilket dog desværre ikke var Tilfældet. Og saa var det yderst nødvendig for den unge Nobili, der vilde danne sig til Statens Tjeneste, at studere Historie og Statskunst, tvende Fag, der fordrer Flid og Talent, naar de skulle udfyldes og ere ligesaa nyttige som nødvendige for dem, der ved deres Fæd- sel ere bestemte til Statens Regjering. — I øvrigt, hvor meget min Ven end ophøier Marschens Talenter, saa forekomme de mig dog at være mere Glimmer, end sande Anlæg til grundige Kundskaber.

Anm. af Brev D**.

har opnaaet den fine og rigtige Følelse, der giver alle hans Handlinger saa megen Interesse og Behagelighed.

Jeg har glemt at tale om, at Nysgjerrigheden drev os til at lade Marchesen vise os det, hvor han var bleven saaret. Han blottede sig for os, og til vor store Forundring saae vi, at der ikke var det mindste Spor, ikke det mindste Ar at finde af dette Saar.

Fortættelse af Brev D**.

Min Ven havde angrebet sig for stærkt ved sin Fortælling; nu forlode hans Kræfter ham aldeles. Han faldt i en dyb Søvn, som han aldrig mere vaagnede af. — Denne Taare være hans Minde helliget! Han var et ædelt tankende Mennesk; men just fordi hans Hjerte var saa godt, just fordi han ikke midtbroede noget Menneske, blev han og saa meget lettere et Offer for sine Fiender, der blot havde ham, fordi han elskede sin Herre saa høit og var ham hengiven med den ubrødeligste Trofast.

Nu var jeg da allene i denne store og vibtløstige Stad. Jeg havde intet Menneske, jeg torde betroe mine Tanker, ja jeg maatte endog tage mig i Agt for at tale med nogen om andet end det ganske almindelige, da jeg havde Grund nok til at formode i enhver en Lurendraaer, der kunde give mine Ord en farlig Fortolkning, og da maaskee ogsaa berede et lille Pulver til min Silværelses Forkorkning. Min Vens Død havde gjort mig forsigtig; hans Bøn om min Afreise og den Compliment, som Prindsen havde ladet mig gjøre ved Bionello, fik nu dobbelt Bægt hos mig; ogsaa bidrog min Lungesygthed ikke lidet til at bestyrke mig i den Beslutning at forlade Venedig. Kun nogle Dage opholdt jeg mig der, indsluttet i mit Værelse endnu, og derpaa forlod jeg denne Stad, hvor jeg havde mistet to af mine Venner. — Prindsen sendte jeg en Afskedsbillet.

Jeg havde nok tilbagelagt omtrent tredsindstyve Italiensk Mile, da min Forestilling om Mueligheden, endnu maaskee at kunne redde Prindsen, bestemte mig til at vende tilbage. Mit Onske blev ideligen heftigere og heftigere; en buakel, angstende Ahnelse forestilte mig det, der vilde forestaae ham, med de sorteste Farver, og gjorde mig det til en uhyre Forbrudelse, om jeg ikke i det mindste anvendte alt, hvad der stod i min

Magt, for at borttrække ham fra den nærliggende Afgrund, og saaledes stod min Beslutning fast, uden at jeg overvejede de Farer og Besværligheder, som et saadant Foretagende maatte være ledsaget af. For at anvende al den Forsigtighed, der var muelig, og forebygge enhver Leilighed til at komme paa Spor efter mig, maatte jeg stille mig ved min tro Dæger, den eneste Domestique, jeg havde taget med mig. Tung blev Afskeden mig fra ham; thi han var det eneste Menneske, der endnu undertiden ved sin medlidende og hengivne Deeltagelse havde meddeelt mig, forladt af alle, nogen Trost, og nu skulde jeg være ganske allene. — Men det kunde ikke være andet, dersom ikke min hele Plan skulde strande. Han var den bedste og troeste Tjener, nogen kunde ønske sig; men han havde en Feil, som jeg ikke i hele tyve Aar, han havde været i min Tjeneste, havde kunnet afværge ham med, og som gjorde ham aldeles uduelig til den Rolle, han maatte spille, dersom han skulde blive hos mig; han kunde nemlig ikke tie. Hvad han vidste, det vidste den hele Verden, og om han end ikke sagde det med rene Ord, saa røbede dog hans Handlinger og Afseer det. Verdensklogskab havde han aldeles ikke, og alle dem, han saae, ansaae han for gode Mennesker og tiltroede han ligesaa megen

Hjertes Godhed, som han selv besab. Det kunde ikke seile, at han jo ofte maatte være bleven bedragen, men dette havde ikke gjort ham i mindste Maade forsigtigere. Han havde gjort sig det til en Regel, som han aldrig veeg fra, at troe ethvert Menneſte uden Indſtrækning, ſaa længe det ikke havde bedraget ham; thi han pleiede at ſige: at det vilde ærgre ham, om man ikke troede ham, alſaa vilde det vel heller ikke være andre tjert. Og at den hele Verden troede ham, derom var han urokkelig overbevist; thi da andre ikke aabenbar yttrede nogen Mistro til ham, men gjerne vidste at skjule det for ham, ſaa troede han heller ikke de nærede nogen, allermindſt da han ſagde reent ud, hvad der laae ham paa Hjertet, naar der var noget, der miſshagede ham, og derfor troede de, at andre vilde gjøre det ſamme, naar der var noget, de ikke ſyntes om. Befalende man ham udtrykkeligen at tie med noget, ſaa blev han betagen af en Frygt for uforvarendes at lade et Ord falde, der ikke ſielden forledede ham til ſande Daarligheder. Han havde da det, han ikke maatte tale om, beſtandig i Tankerne, og gjentog Befalingen ofte for ſig ſelv. Ia det traf endog ikke ſielden, at han gjorde veite i andres Dvervarelſe, og ſagde høit til ſig ſelv: Glem ikke, Coſpar, at Din Herre har forbudet Dig at ſige det eller det til nogen

og her nævne han det, han skulde fortie, med alle dets Omstændigheder. Nu vidste da enhver det og alligevel paaastod han fuldt og fast, at han ikke havde sagt det til noget Menneske. Men denne Feil, der vilde gjort ham utaalelig, overveiedes igjen meget af hans øvrige gode Egenstaber, og dette bevægede mig til at beholde ham, uagtet jeg i de første Tider, han tjente mig, og jeg endnu ikke havde vant mig til den, adskillige Gange var paa Veie at jage ham bort, naar han havde begaaet saadanne dumme Streger mod mig. Ogsaa betjente jeg mig siten efter af et lille Konstgreb, hvorved jeg lykkesigen bragte det dertil, at han taug med det, der tilfaldig var sluppet mig af Munden til ham. Jeg fortalte ham nemlig tillige en anden ligegyldig Ting, og forbad ham paa det strengeste at udbasune den. I det han nu saaledes ængstelig bestræbte sig for at tie med denne Ting, og maaskee endog meddeelte andre den paa den allerede beskrevne besynderlige Maade, saa glemte han imidlertid den anden vigtigere Ting, eller dog tabte denne i det mindste Røghedens Tilskuffelse for ham, hvorved jeg allsaar naaede min Hensigt.

Jeg sagde ham ikke det mindste om mit Forehavende; thi han havde ikke for alt, hvad der var til, forlært mig; men jeg skrev et Brev, med hvilket jeg sendte ham nogle Mite i Forveien, under

det Foregivende, at han skulde befalle Quarteer for
 mig. Dette Brev skulde han aflevere til en Gjestgæ-
 ver a****, som jeg allerede nogle Gange havde
 logeret hos, og som jeg kjendte for en retskaffen
 Mand. Jeg bad ham deri at sige min Søger,
 at jeg havde af Leede til Livet styrket mig i
 Bandet, og at han derfor ikke mere skulde
 gjøre sig nogen Umage for at opsøge mig. Til-
 lige havde jeg lagt deri en anseelig Bæxl, og be-
 falet ham som min sidste uforkrænkelige Villie, at
 han skulde tilbringe hele sit øvrige Liv paa dette
 Gjestgiversted og ikke bedrøve sig for mig. For at
 give det desmere Sandsynlighed og tillige fordi det
 gjorde mig meget ondt, havde jeg taget en meget
 rørende Afsted med ham og ligeledes bedet ham
 selv ret indstændigen om min sidste Villies Opfy-
 delse. Haardt var vel dette Middel for min gode
 Caspar, men det var og det eneste, hvorved jeg
 kunde see min Hensigt opfyldt. Dersom jeg blot
 havde tilfrevet ham, at jeg var reist bort, saa
 havde han vist gjenneføgt en anden Krog i Ber-
 den for at finde mig, og derhos sagt enhver, at
 jeg var løben bort og at han søgte efter mig; og
 da vilde man meget let kommet paa Spor efter
 mig, opdaget mine Hensigter, forstyrret aldeles
 mine Planer, og maaskee virkeligen udryddet mig
 af Verden. Og saa var jeg meget vis paa, at han

nøiagtig vilde efterkomme min sidste Billie, og da var det mig jo meget let, i sin Tid at søge ham der igjen. At han saa meget som mueligt vilde finde sig i sit Lab, og i det mindste ikke begaae nogen Bold paa sig selv, kunde jeg forubsee med den største Visshed; thi den Respect, han bar for en Afvøds Befalinger, var utrolig stor.

Man tilgive mig denne Afvigelse fra min Historie; men Caspar var en tro Diener, der endog fortjente mere end dette ringe Minde.

Efter mange Indvendinger — da han nok maa have hørt en dunkel Ahnelse om, hvad der vilde skee — beqvemmede han sig endeligen til at reise fra mig. Med et rørt Hjerte saae jeg efter ham, saalænge mine Øine kunde række ham. Han forsvandt, og jeg var altsaa nu ganske allene. Endnu tvivlraadig, hvad for en Rolle jeg skulde vælge mig, reiste jeg til *ro*. Strax ved min Ankomst hørte jeg, at der samme Aften skulde være Masquerade, og som et Lyn soer der mig en Tanker gjennem Hovedet, som jeg ogsaa strax udførte. Jeg kjøbte mig nemlig en saadan Dragt, som de Polste Tøder gaar i, bestoede et stort Skjæg under min Page, malede mit Ansigt og mine Dienbrøne, og begav mig saaledes paa Veien til Benedlg. Min Hest tilligemed de Sager, jeg endnu havde hos mig, gjorde jeg i Penge, og

bisse forvarede jeg tilligemed de Juveler, jeg havde, i min Bettesak. Jeg frygtede aldeles ikke for, jeg jo nok skulde kunne blive min Rolle tro; thi jeg havde engang været lang Tid i Polen, hvor jeg havde høvt meget at gjøre med Jøder, og hvor jeg deels af Lyst og deels af Nødvendighed havde lagt mig saaledes efter deres Sprog, at jeg ofte havde den Færnsielse at blive antaget endog af Jøder for en Jøde. Jeg reiste for det meste til Tods, og var omtrent kun tyve Italienske Mile borte fra Venedig, da jeg paa et Gjestgiversted, hvor jeg gik ind, traf — min Caspar. Han sad tungsinndig i et Hjørne af Stuen, og syntes ikke at være synderlig opmærksom paa, hvad der foregik. Besuagnet var jeg hange for, han skulde kende mig, og vilde netop, for at forekomme det, forlade Stuen igjen, da han kom hen til mig og spurgte mig, hvor jeg kom fra. Dette gjorde mig driftigere, og jeg angav derfor det Sted, hvor jeg havde tilbragt den forrige Nat. Neppe havde jeg faaet Ordet ud af Munden, førend han spurgte mig, om jeg da ikke havde seet hans Herre. Jeg svarede listig Nei, og indsaae først bag efter, hvor ubekæntsomt dette var, da jeg jo derved røbebe, at baade Herre og Tjener vare mig bekjendte. Men Caspar sandt intet besynderligt i mit Svar, og dette Nei bevagede ham til at sætte sig hos mig og

fortælle mig med de meest rørende Ord sin Herres Historie. Jeg foreskildte ham, at han jo ikke ved at reise om opfyldte sin Herres sidste Villie, og hørte da til min Forundring, at han ikke troede endnu, han var død. Jeg opdigtede derfor strax en Historie, som skulde overbevise ham derom og som ogsaa gjorde sin Virkning. Bedrøvet gav han sig den anden Dags Morgen paa Reisen, og forstikkede mig hellig ved Afskeden, at han aldrig mere vilde forlade det bestemte Gjestgiversted, hvor han bad mig engang at besøge ham. Saaledes havde han da altsaa taget formelig Afsked med mig, uden at kjende mig, og denne sidste Omstændighed beroligede mig ikke lidet saavel i Henseende til min Sikkerhed i Venedig, som fordi jeg netop ved min Ujensdelighed haabede maaske endnu at kunne gjøre Prindsens vigtige Tjenester.

Inden jeg endnu kom til Venedig, foresaldt der en Omstændighed med mig, som fik en stor Indflydelse paa alt det Følgende. Jeg blev en Nat paa et Gjestgiversted, der laae affides fra Veien, fordi det allerede begyndte at blive mørkt, og jeg ikke den Dag kunde komme længer. Her traf jeg en Polst Jøde, der var dødelig syg. Han saae mig ikke saasnart, førend han henvendte sig til mig, og inden saa Minutter kom vi i en Samtale med hinanden, hvori der herskede den største

Fertrolighed. Ved min Medlidenhed og nogle
 Smaatjenester, jeg beviste ham, fattede han snart
 en aldeles mindfræntet Tillid til mig. Hans
 Sygdom tog til, og paa Forbedring var der ikke
 at tænke mere. Da vi omsider bleve allene, og
 jeg paa hans Begjering havde sat mig tæt ved hans
 Seng, erfoer jeg noget, som jeg ikke havde den
 mindste Ahnelse om at høre her.

„Jeg gaaer nu — sagde han — snart til
 „Paradiss i Abrahams Skib til Isaak og Jacob;
 „men jeg har endnu et vigtigt Antiggende, som
 „jeg maa besørge her i Verden. Da har vundet
 „min Tillid, og laa driber Nøden mig til at over-
 „drage Dig det.“ — Her maatte jeg sværge ham
 til, at jeg troeligen vilde udrette, hvad han over-
 drog mig, hvorimod han forfikkede mig om en
 stor Belønning derfor. — Derpaa vedblev han
 saaledes: „De * * ste Confeedererede have affendt
 „mig med et Brev.“ — (Jeg maatte nu opspræ-
 te hans Postte Que for at tage det). — „Dette
 „maa Du,“ vedblev han, „overbringe i mit Sted
 „til . . .“ Hvor stor blev ikke min Forundring,
 da jeg her horte Armenianeren beskrive fra Top til
 Baa. Han vidste ikke selv, hvem han var, men
 han beskrev mig et Sted, hvor han paa visse Ti-
 der vilde være at træffe, saa tydeligen, at det
 næsten var umueligt at tage feil her. Desforuden

havde han til Overflod et Løsen, der maatte være
 enhver Trediemand ligegyldigt, men efter hvilket,
 naar der fulgte det bestemte Svar derpaa, man
 trygt kunde forlade sig, at det ikke var den Uret-
 te, man var kommen til. Med den største Be-
 tæntsomhed nævnedes han enhver Punct nogle Gan-
 ge, paa det jeg ikke skulde gaae feil; og hvor lid-
 det jeg end troede at behøve disse Efterretninger,
 anskilte jeg mig dog meget opmærksom, for ikke
 i mindste Maade at røbe, at jeg allerede kjendte
 denne Armenianer. Ogsaa fik jeg saa meget at vi-
 de af de **ste Anliggender, som jeg behøvede for
 at udføre min Rolle; og jeg fattede nu og strax
 den Beslutning, at give mig ud for det egentlige
 Bud selv, og aldeles at fortie, at jeg blot var
 affendt af dette, da jeg haabede derved at ny-
 de mere Tillid og lode mine Efterstræbere
 bort fra alle Spor efter mig. For første
 Gang i mit Liv ønskede jeg her, at et Menneſke,
 nemlig Toden, maatte døe; thi jeg lovede mig
 saa meget af det, jeg nu vidste, at jeg ikke
 tvivlede paa, jeg jo skulde redde Prindsen, saa-
 snart jeg kun ved Hjælp af Brevet og de Efterretnin-
 ger, jeg havde faaet, var kommen paa Spor ef-
 ter Armenianeren. Og denne Plan vilde jo gaae
 overstyr, dersom Toden kom sig igien. Dog, den-
 ne Frygt blev snart hævet. Han vøde allerede Da-

gen efter, og jeg bøviste ham, i Folge hans Billie, den sidste Tjeneste, og forskatte derpaa min Stav. Brevet spede jeg ligeledes ind igjen i min Hue. Mit Hjerter udgjød sig i den reneeste Tak til Skjebnens Herre, og aldrig havde nok Tiden været mig saa lang til jeg naaede noget Sted, som den var mig denne Gang.

Jeg ankom til Benebig, og mit Hjerter bankede høit. Her begav jeg mig til en afliggende Krog i Staden, og indlogerede mig der paa et simpelt Gjestgiversted. Inden jeg endnu var kommen did, havde jeg en stor Skræk, men som ikke var af videre onde Følger for mig. Jeg besteg nemlig en Gondol, i hvilken ogsaa — Biondello tog Plads. Jeg var endnu bange for at blive kjennt, da jeg her, hvor der gaves saa mange klare Dine, endnu forløb mig fuldkommen paa min Forsikkelse, hvor meget Lid jeg end havde sattet dertil ved dermed endog at have sluffet Casper, som dog fremfor nogen anden kjennte mig. Men naar man har saa meget at frygte for, som jeg paa den Tid havde, dersom jeg blev opdaget, saa er man naturligvis mere angst, end man burde være, og kan da snarest derved fortaade sig selv. Dette sidste betænkte jeg ogsaa, og altsaa søgte jeg at fatte mig, saa meget som det var mig mueligt. Men desuagtet forsvandt næsten min Contenance,

da Biondello klappede mig paa Skulderen, og ikke utydeligen lod sig forstaae med, at min Nærværelse var ham meget kjær. Jeg troer næsten, jeg vilde have opvakt hans Mistænke, dersom han ikke selv havde revet mig ud af min Forlegenhed og spurgt mig om **. Jeg svarede ham saaledes, at han nok kunde mærke, jeg havde gjort Tausked til min første Lov, og iskedet for at blive fortrydelig over, at jeg lod hans Nysgjerrighed blive utilfredsfillt, syntes han tværtimod vel tilfreds dermed. Dette besynderlige Forhold var mig den Gang ubegribeligt; men det har siden opklaret sig alt for tydelig for mig. — Til min største Fornøielse erfarede jeg af ham, at man ogsaa her allerede troede, jeg havde taget Livet af mig; thi han spurgte mig, om man endnu ikke havde fundet mit døde Legeme, da jeg kom igjennem denne Egn. Jeg besvarede vel dette med Nei, da det desuden paa denne Aarstid heller ikke let formedelst Tisgangen kunde ventes; men at jeg bestræbte mig for at befæste ham i hans Mening om min, vil man let begribe, uden at jeg siger det.

Aldrig saasnart befandt jeg mig paa det lille Kammer, jeg leiede mig i Gjestgivergaarden, før end jeg slog Døren i Laas og søgte at aabne det Brev, jeg havde faaet til Besørgelse. Det var

et meget vanskeligt Arbejde, naar jeg ikke skulde gjøre det Skade, men jeg anvendte alle de Midler og Konster, jeg vidste, og naaede og derved lykkelig mit Maal. Dog, hvad havde jeg nu derfor? Thi til min store Misfornoielse var det Brevet med Characterer, som jeg ikke kjendte eller kunde opløse, og altsaa var det aldeles unyttigt for mig. Jeg gjorde vel nogle Forsøg derpaa, men de vare alle forgjæves. Dog for i det mindste at have gjort alt, hvad der stod i min Magt, tegnede jeg dem nøiagtig efter, i Haab om engang i Fremtiden maaskee at kunne finde Nøglen dertil. Jeg tillukte Brevet igjen saa, at det ikke var at see, det havde været aabnet, og indstilte mig Dagen derefter paa det bestemte Sted paa St. Marcuspladsen. Det var i Begyndelsen af Januarii Maaned. Der vrimlede her allevegne deels af de saakaldte Charactermasquer*), og Tilfuer, der

---

*) Dem af mine Læsere, der ikke kjende Indretningerne og Stikkene i Venedig, haaber jeg Tilgivelse af, om jeg forklarer dem her disses Bestaaffenhed. De, der allerede kjende dem, behøve jo kun at overspringe saadanne Noter, der kun ere skrevne for hine. Dette te være sagt her eengang for alle, for at unds

løbe sig mere af dem, og lode af deres Indfald. Jeg tog kun liden Deel deri; thi mine Dine søgte blot Armenianeren. Han var der ikke. Jeg trængte mig ofte gjennem Brimlen, søgte i enhver Krog, men han var ikke at finde. Jeg besluttede nu at love, til det blev Aften, og begav mig da hen igjen til det bestemte Sted paa Broglio, i

gaae muelige Bøbreidelser, da det er forbudt i Fortalen til dette Skrift.

Characteermasquerne finde almindeligen kun Sted i Venedig fra Hellig Tre Kongers Dag til den store Faste. Det er den muntreste Tid i det hele Aar. Alle Gader og Tørve, men især St. Marcuspladsen, vrimsle da af Masquer, der forestille allehaande Characterer, Nationer, Gæder og Skikke, og deels ere talende og deels stumme. De talende underholde sig med enhver, der vil inblade sig med dem, og da de gjøre sig al muelig Umagge for at blive deres Character tro, og det for størstedelen pleier at være Folk af Forskand, der masquere sig saaledes, saa er det det behageligste Nørskab at underholde sig med dem. Til disse kan man ogsaa endnu regne de saakaldte Impresivatori, hvorved man forestaaer et Glags Digtere, der paa skraende Fod declamere Vers over opgivne Themaer, hvoraf nogle ere ganske artige.

Anm. af Udg.

Nærheden af Kirken. Den første, jeg her så Die
 pra, var Prindsen. Han var ogsaa masqueret,
 men saavel hans Masque, der var mig bekjendt,
 som hans hele Anstand rebede ham strax for mig.
 Han stod for en sirkantet Stotte, paa hvilken der
 var anbragt Syriske Characterer. Ved Siden af
 ham stod der en Masque, der var klædt som en
 Wager. Et hvidt Stjæg, der rakte ned til hans
 Belte, bedækkede hans Hage, og dette Belte var
 snøbt omkring en lang sort Kappe, paa
 hvilken der var tegnet det samme Slags
 Characterer. I den høire Haand holdt han
 en Stav, hvormed han pegede paa Stotten. Han
 syntes at forklare Prindsen noget, og denne hørte
 meget opmærksom paa ham. Min Nysgjerrighed
 drev mig hen til dem. Trit nærmede jeg mig
 dem; men min Nøie var forgjeves, thi de tale-
 de saa sagte, at ingen Trediemand under den
 Tummel, der var, kunde forstaae et Ord. Wa-
 geren vendte sig endeligen, og blev mig vaer. Jeg
 havde i Forstningen troet, at han spillede sin Rol-
 le blot for Fornøielse, og kun havde søgt at more
 Prindsen derved; men jeg havde taget meget feil.
 Jeg saae den sidste i en tankfuld Stilling, hel-
 dende sig til Stotten, og altsaa var det nok noget
 mere end blot Spøg. Wageren gik rolig fra ham.

Jeg, der havde gjort mig det til en Lov, at være opmærksom endog paa den mindste Omstændighed, der angik Prindsen, fulgte strax efter ham; men han forsvandt for mine Øine, og Armentianeren kom mig i Møde. Jeg gav ham mit Brev, fik hans Svar og med dette et Bink om at følge ham. Jeg gjorde det, og han førte mig hen til en afliggende Krog. Der aabnede han en Dør, og vi traadte ind i en lille Stue, hvor han modtog mit Brev. Han gjennemløb det flygtigen, og syntes særdeles tilfreds med dets Indhold. Han gjorde mig derpaa adskillige Spørgsmaal angaaende de **ste Antiggender, hvilke jeg bekvarede saaledes, at jeg ikke kom i mindste Forlegenhed. Han bestilte mig nu igjen til samme Sted den næste Aften. Efterat han havde forladt mig, vendte han sig om igjen og talede Italiensk til mig i Venetiansk Dialect, istedet for han før til min store Forundring havde talt **st med mig. Min gode Genius bragte mig paa det Indfald, at ryste paa Hovedet og sige ham paa **st, at jeg ikke forstod dette Sprog. Han yttrede smilende, at han havde taget fejl. Han havde kun villet erindre mig endnu engang om, at jeg ikke maatte forsømme at indstille mig Dagen efter til bestemt Tid. Jeg forstod ham derom, og gik min Vej. Denne sidste Prøve gjorde mig endnu forsigtigere, og jeg

studer. de
 det siden
 tungt, at
 culere se
 Tid
 lang.
 det beste
 paa mi
 deri.
 det for
 fra dem
 Stræk
 hvor je
 gyselig
 Gang,
 ikke nu
 De sam
 vendte
 temmel
 efter M
 thi un
 ene ikk
 mig S
 lect de

studerede fra nu af min Rolle med saadan Flid, at det siden, da jeg nedlagde den, faldt mig yderst tungt, at uingaae, hvert Øjeblik at tale og gesticulere som Polst Jøde.

Tiden til den bestemte Time blev mig uendelig lang. Endelig kom den, og jeg indstillede mig paa det bestemte Sted. Armenianeren ventede allerede paa mig, og førte mig til en Gondol. Vi steg deri. Inden vi traadte i Land, blev der bundet for mine Dine, og da Bindet igjen blev taget fra dem, befandt jeg mig — man tænke sig min Skræk og Forundring! — i den samme Sal, hvor jeg for et Aar siden havde været Vidne til saa gyselig en Scene*). Alting var her ligesom den Gang, kun syntes det mig, som Forsamlingen ikke nu var saa talrig, men alt var meget lyst. De samme Følelser, som den Gang betogte mig, vendte nu tilbage igjen; ogsaa yttrede jeg det nok temmelig tydelig; thi een af Forsamlingen — efter Målet at bømme formodentligen Armenianeren, thi under den Forklædning, de alle vare i, kunde den ene ikke kjendes fra den anden — sagte at indgive mig Mod, og tillige gjorde de i Venetiansk Dialect den meget vittige Anmærkning: at en Jøde

---

*) Man see første Bind.

bog var et meget frygtfomt Creatur, og at han ved Synet af enhver lidet ualmindelig Ting strax tabte al Contenance.

Derpaa tog det hele Selskab Plads ved et langt Bord, bedækket med Sort. Een af dem satte sig ved et andet Bord, paa hvilket der laae Skrivmaterialier. Det var formodentligen Secretairen i Selskabet; thi han afhorte mig angaaende enhver nok saa lille Omstændighed i Henseende til Brevet, de * * ske Anliggender og alt, hvad der kunde staae i mindste Forbindelse dermed, samt optegnede alle mine Svar efter Spørgsmaale, der, som jeg kunde see, vare forfattede i Forveien. Jeg kunde af dette inquisitoriske Forhør letteligen slutte, hvor vigtigt mit Udsigende maatte vare; thi alle mine Svar bleve mig igjen forelæste med den Forklaring, at jeg skulde forandre, hvad der ikke forekom mig rigtigt deri. Jeg havde beredt mig alt for vel paa alt, til at forraabe mig ved nok saa lille en Omstændighed; ogsaa havde jeg, da det var ved en Dolk — efter mit Tøffe, Armentaneren selv — Spørgsmaalene bleve gjorte mig, og jeg altsaa forud hørte dem paa Venetiansk, idelig Tid nok til at betænke mig paa de bedste Svar. De yttrede dem alle ret vel tilfreds med mig, og jeg fik en anseelig Betøning for mit Vrinde, som Secretairen udbetalte

mig. Jeg veed ikke, hvoraf det kom, men i det
 han talte Pengene til mig, tabte han Masquen
 fra Ansigtet. Han satte den vel strax for igjen,
 men jeg havde dog allerede seet, at det var —
 Biondello. De andre Medlemmer bleve yderst mis-
 fornøiede herover, og sagde blandt flere andre
 Ting: at denne Omstændighed nu kunde koste den
 arme Jøde Livet, paa det man kunde være forsik-
 ret om hans Tausheb, da Sikkerheden i saadan-
 ne Tilfælde ikke kunde kjøbes for dyrt. — „Af-
 fhyelige Grundsætning!“ tænkte jeg, og Ereden
 stod mig i klare Perler paa Panden. Men bes-
 uagnet havde jeg dog Kandsnærvarrelse nok til saa-
 vidt mueligt at anstille mig, som jeg ikke havde
 forstaaet, hvad der var blevet sagt, ragede ber-
 gierlig i de optalte Penge, og veiede hvert Stykke
 for sig i Haanden. Ogsaa kom de Debatter, der
 forefaldt mellem disse Herrer, mig fortræffelig til
 Nytte: thi de vare blevne saa heftige, at de alde-
 les ikke lagde Mærke til mig, medens de strebes
 om: enten de skulde dræbe mig eller lade mig leve.
 Det var den heftigste Ordskrid, jeg har hørt, og
 de skrege hinanden saa høit i Munden, at den ene
 umuelig kunde forstaae den anden. Armeniane-
 ren, der hidindtil havde siddet ganske rolig paa sin
 Plads og hørt paa de Stoiende, uden at røbe det
 mindste Stin af Deeltagelse i Striden, gav nu et

Wink med Haanden, hvorved alt i Dieblicket blev bomsille. Dette vilde, om jeg ikke for lange siden havde formodet det, have robet for mig, at han maatte være Formanden for det hemmelige Selskab. Efter en liden Pause begyndte han saaledes:

„At sørge for vor Sikkerhed er vor første og helligste Pligt, er den Pligt, af hvis Forbrændelse vor Undergang er afhængig. For den vilde intet Offer forekomme mig for stort; men af blot Frygt for den at rydde et Menneſke af Veien, hvis Tjeneste er os saa vigtig, ja saa uundværlig tør jeg sige, det vilde være at lægge Hindringer for vor egen Plan, og at byde Haand til at nedrive, hvad vi selv saa nøjsommeligén have opbyggt.“

Her taug han nogle Dieblikke; ingen svarede ham. Seg blev let om Hjertet igjen. Endelig tog han Ordet igjen:

„Og hvorfor skulde vi dræbe ham? — fordi han har seet een af os — her pegede han paa Biondello — uden Masque? Er han ikke i visse Maader indrufflet i vore Anliggender, og vilde det, om dette ikke var, være ham mueligt i saa stor en Stad som Venedig og blandt saa mange tusinde Menneſker, at kjende et Ansigt igjen, som han kun har seet ved et eneste Blik, endog antaget, at den Kjærlighed til Penge, der er hans Nation

Saa egen, havde tilladt ham at vende Diet fra Pengene? — — Og skulde endeligen ikke vor Dragt allene, endog uden Masque for Ansigtet, gjøre os ukjendelige nok for den, der aldrig har seet os før, naar han igjen saae os i vore sædvaalige Klæder?

De gave ham alle Ret. Biondello tænkte nok aldeles ikke paa, at jeg havde seet ham og talt med ham i Gondolen, i det mindste talde han intet derom eller og troede han maaskee, jeg ikke nu havde kjendt ham igjen. Men for dog at være sikker, examinerede Armenianeren mig selv, om jeg troede mig i Stand til at kjende den Herre igjen, som jeg havde seet før uden Masque, hvis jeg tilfældig skulde træffe ham paa et andet Sted? — Han vidste at fremsætte sit Spørgsmaal saaledes, og at gjøre det med en saadan Tone, at den, der ikke havde hørt det Foregaaende, useilbart vilde besvare det med Ja, for at bibringe Forsamlingen et høit Begreb om hans Opmærksomhed, og kaste et fordeelagtigt Lys paa sine Talenter; men jeg vidste alt for godt, hvorledes Tingene stode, følgerig rettede jeg mig og ved mit Svar derefter. Jeg anstille mig nemlig, som jeg ikke havde seet noget, skottede ideligen til Pengene paa Bordet, og spurgte med en utaalelig Vidtløftighed, hvad det da egentlig var, man vilde vide af mig.

„Seer De, sagde Armenianeren, at jeg havde Ret? — Han har ikke seet det mindste. — Overhovedet forekommer han mig og for dum til at kunne forraade noget, som han ikke med Hænderne kan gribe paa.“

Nogle af de Dørige vilde ligeledes have gjort denne sidste Sagttagelse i Henseende til mig, og syntes at forundre sig over, at man ikke havde valgt et klogere Menneſte til et saadant Erinde.

„Fordi de, der have affendt ham,“ svarede Armenianeren, „have været kloge nok til at indse, at man kunde vente et Erinde af det Slags, hvortil der desuden ikke behøvedes megen Forstand, besørget redeligt og troest af et saadant Menneſte, og fordi der var mindst Grund til at berygte noget Bedragerie af den, der ikke seer mere eller andet, end det, man viser ham.“

„De Dummeste ere jo altid de ærligste,“ blev der sjet til af en tyk Herre, der syntes at dyrke sin Nave mere end sit Hoved, hvilket forslidte Indfald han endnu ledsagede med saa stærk en Enten, at Borden, som hans dygtig spækkede Bug, der flutte det meste af hans Person, laae op til, begyndte at valle og truede at falde om.

Jeg blev nu demitteret, efterat man havde forespurgt sig om min Bopæl og betydet mig, at jeg skulde forblive der indtil nærmere Ordre. Med

forbundne Hine bragte man mig ned til Canalen igjen. Hvor fornøiet jeg var, da jeg saae mig allene igjen, behøver jeg vel ikke at sige; thi den Erklæring, „at man ansaae min Død nødvendig til sin Sikkerhed,“ løb endnu stedse frygtelig i mine Øren.

Der foreløb en heel Maaned, i hvilken jeg, al min Virksomhed uagtet, ikke var kommen mit Maal et eneste Skridt nærmere. Min Dragt og det Vrind, jeg havde besørget til Armenianeren og hvorved jeg især havde haabet at gjøre mange Opdagelser, vare nu de største Hindringer, der lagde sig i Veien for mine Forskninger. Torde jeg vel, uden at sætte mig i største Fare, vove at forske efter noget, Prindsen vepkommende, da jeg maatte frygte for, bestandig at være omgivet af Spioner? — Hvad jeg havde hørt og seet i det hemmelige Selskab, kunde i det høieste lede mig til Formodninger om, hvad for Hensigter man havde med Prindsen, men hvorledes skulde jeg ene Menneske kunne forstyrre en Machine, som saa mange arbejdede paa? — Disse Tanker søffelsatte mig ofte, og betog mig aldeles den lille Levning af Rolighed, der endnu var bleven tilbage i min Sjæl. Endog min Søvn blev afbrudt af de frygteligste Dremme, og var mere skækkende end vederqvægende for mig. Snart saae jeg Prindsen

styrte i en bundløs Afgrund, fra hvilken jeg søgte at redde ham ved at gribe fat i Fligen af hans Kjole, men den brast som graat Papiir, jeg beholdt Stykket i Haanden, og Prindsen dumpede ned. Snart saae jeg ham i en rivende Strøm, vilde ile ham til Hjelp, og gif selv til Wunds. Snart reddede jeg ham af en Ildsbaade, troede at være kommen lykkelig derfra med ham, men blev indhentet af Luerne, og saae dem fortære ham i mine Arme. Kort, de skrækkeligste Billeder, som den meest forstyrrede Phantasie nogensinde kunde sammensætte, forjog al Rolighed fra mig og — for at tilstaae min Svaghed — lyffelsatte mig ikke fjelden endog den følgende Dag, da jeg umueligen, hvor lidet jeg end ellers troede paa Drømme, kunde aldeles udslutte dem af mine Tanker*).

) Jeg ventte ikke, at nogen af mine Lesere skulde spotte Grev D. for denne Svaghed, som han selv saa aabenhjertig udgiver derfor. Skulde det blive Tilfældet, og jeg kunde forudsæe det, saa havde jeg visseligen udeladt denne lille Eftersætning, hvor meget jeg end ellers har gjort mig det til Pligt, at levere alt saaledes som jeg har forfundet det. Men hvor skulde jeg kunne troe, nogen vilde nedsatte en saadan Mand, der opofrede sig saa aldeles for en Ven, der misliendte ham og

Saalteses sad jeg en Dag — det var i Forstningen af Februarii 17** — fordybet i Tanker paa mit Kammer. Veiret var meget ubehageligt. Sneefog, blandet med Regn, kastede sig, drev af Vinden, paa mine Vinduer, og bragte de vakkende Ruder til at dirre. Jeg havde ikke den hele Dag været ude. Ved at høre nogen pikke paa min Dør, vækkedes jeg af mine Tanker, og i det samme stod der en Mand for mig med en optisk Cassé paa Ryggen. Han spurgte mig, om jeg ikke vilde see hans Naviteter, og uden at oppebie mit Svar, satte han strax Cassén for mig paa Bordet. For des hastigere at blive af-med ham, gav jeg ham noget, men forsikkrede ham tillige, at jeg ingen Lust havde til at see hans Kram. Jeg troede, han nu vilde pakke sig, men jeg feilede meget. Han blev staaende, og saae snart paa Pengene, snart paa mig. „Saa meget har jeg endnu aldrig faaet,“ sagde han endeligen, og rakte mig det igjen, jeg havde givet ham: „De har formodentligen taget fejl.“ —

---

i saa høi en Grad havde fornærmet ham, fordi han alt for angsteligen tog sig af hans Vel.

Num. af Udg.

Jeg forfrættedes. Thi virkelig havde jeg givet ham en Avertzechin, en stor Dbselhed for den Rolle, jeg spillede. — Han mærkede min Forlegenhed. „Tag Deres Penge igjen,“ sagde han: „jeg vil ikke benytte mig af Deres Forseelse.“ — Jeg gjorde det, hvor gjerne jeg end havde ladet ham beholde det, af Frygt for, det maatte være en Spion. I min Forfatning blev endog den mindste Ting, som jeg ellers ikke vilde lagt Mærke til, af Bigtighed. — Jeg gav ham nu istedet derfor en Bagatelle. Han talkede mig, men bad, at jeg dog ogsaa vilde see i hans Cassé. For at blive af med ham med det Gode, maatte jeg endeligen opfylde hans Wnske. Jeg saae deri og — foer tilbage. — Det var nogle Dptrini Prindsens Liv, som kun nogle faa kunde være vidende om, og som vare forestilte saa fortræffeligen, at enhver, der havde overværet dem, nødvendig maatte kjende dem igjen. Stirrende saae jeg paa Cassemanden, der igjen saae slivt paa mig. Han forandrede Stykkerne, og bad mig at see nok engang. Nu steg min Bestyrtelse til det høieste. Jeg saae en Polst Jøde, der havde den største Lighed med min nærværende Figur, og hvorunder der stod: „Grev D** som Polst Jøde.“ — At jeg var robet, hvor kunde jeg tvivle om det? — Min Contenance forsvandt. Jeg stødte med W-

grelse Cassen fra mig. „Har da Fanden alleveg-
ne sit Spil?“ raabte jeg i min Harm og stampe-
de med Foden i Gulvet. Ikke allevegne, svare-
de Cassemanden, og kastebe sig i mine Arme.

„Hvad vil det sige?“ raabte jeg og rev mig
løs.

„Vil De støde Deres Ben fra Dem?“

Jeg stod nu her, uden at kunne tale, et Ord.
Han tog et Tørklæde op af Lommen, og viskede
dermed nogle Gange sit Ansigt.

„Kjendet De ikke Deres Ben, Seymour,
mere?“

Det var ham selv. Min Glæde grændsede til
Uffindighed. I en Tidspunct, hvor jeg troede mig
forladt af alle, hvor jeg eiengang torde yttre mine
Følelser for mine egne Bægge, af Frygt for der
skulde staae en Lytter bag ved dem, i en saadan
Tidspunct fandt jeg en Ben igjen, som i saa man-
ge Betragtninger fortjente min hele Agtelse og Kjer-
lighed. Hvo, der ikke har været i en saadan For-
fatning, kan umuelig gjøre sig nogen Forestilling
om min daværende Tilstand. — Enhvert uhegæ-
ligt Tilfælde havde hidtil virket dobbelt paa mig,
fordi jeg ikke havde nogen Ben, der kunde dele
Byrden deraf med mig eller bevidne mig sin Deeltag-
gelse, og ingen Glæde, som jeg dog ellers kunde
nydt, havde der i min Stilling været at haabe for

mig, da jeg ingen Ven havde, som jeg kunde dele
 den med. Nu havde jeg een, og det var mig
 alt. Jeg solte hvilken Skat jeg indsluttede i
 mine Arme, og trykte ham varmt til mit
 Bryst. Efter den første Glædesruus bad jeg ham
 at fortælle mig hvad for Omstændigheder jeg havde at
 takke for den Lykke at see ham her, og hvad der
 havde kunnet bevæge ham til at forlade sit Fædre-
 neland igjen. — At det ikke var blevet hans vir-
 kelige Profession at forlyste Folk med sin Perspec-
 tivcasse, og at det ikke var hans Hensigt at for-
 søge sin Lykke med den her, kunde jeg nok begribe
 uden at han sagde mig det.

Jeg vilde, som De nok huster endnu, — be-
 gyndte han — vende tilbage til mit Fædrene-
 land. Jeg reiste over Paris. Tilfældig traf det
 nu, at jeg maatte opholde mig her længer, end
 jeg i Førstningen havde foresat mig. Thi nogle
 Omstændigheder havde svækket min Cassé, og jeg
 maatte derfor oppebie nye Verker til min Reises
 Forsættelse. For at fordrive Tiden besøgte jeg nu
 alle offentlige Steder, hvor der kom Folk sammen
 for at forlyste sig. Saaledes var jeg en Aften i
 et talrigt Selskab. Viinglassene vare ofte blevne
 tomte, og Tonen var munter og spøgende. — En-
 delig traadte der og en Taffenspiller ind, og bad
 os om Tilladelse at vise sine Konster. „Naar det

er Umagen værd at see dem," sagde en lystig Chevallier, „saa vil Selskabet nok ikke have noget derimod." — „For at bevise det," svarede Taftenspilleren, „vil jeg gjøre nogle til Prøve, og da overlade det til dem, om jeg skal vise flere eller ikke." Han gjorde nu adskillige, der ikke vare flette, men endog afsnødde os Beundring. Enstemmig forlangte nu Selskabet, at han skulde vise flere, og ved enhver ny Konst, han gjorde, fortjente han sig et Bravo. At han var en Engellænder, hørte jeg strax paa hans udtale; sølgelig blev jeg opmærksommere paa ham. Ved næriere Betragtning syntes det mig endog, som hans Ansigtstræk ikke vare mig ubekjendte; men nogen tydelig Idee kunde jeg ikke tilbagefalde hos mig derom. Under Forgivende, at jeg ønskede at lære nogle af hans Konster, og at det vilde være mig kjert at see en Landsmand hos mig, bad jeg ham til mig den næste Morgen paa Frokost. Han kom, og det opbagedes omfider, at han var een af mine bedste Ungdomsvenner, en vis Johnson. Min Glæde var ligesaa stor som Deres, da De her saae mig igjen. Jeg var opdragen med ham. Hans Fader havde været Huushovmester hos min. Hans tidlige yttrede Talenter og hans gode Djerter havde indtaget min Fader saaledes for ham, at han gav

mig ham til Legekammerat og min bestandige Selskabsbroder. Alle de Fordele, jeg nød, bleve og ham til Deel; han fik Underviisning i alt, hvad jeg blev underviist i, og hans Klæder vare bestandig ligesom mine. Jeg kunde ikke i min lille Garderobbe vise et eneste Stykke, som han ikke havde Mage til, ja han fik endog ofte mere end jeg, naar han i noget havde udmærket sig før mig. Da jeg som eneste Barn, formedelst min den Gang allerede afhøede Moders overdrevne Kjærlighed, var bleven en temmelig forvænt Dreng, og jeg ofte ikke utydeligen lod vore Domestiquer føle, at jeg vilde blive eneste Arving til en meget betydelig Formue, saa valgte min kloge Fader dette Middel til at vise mig tydeligen, at kun Fortjenester kunde bestemme vort Bærd. So mindre han vilde naaet sin Hensigt ved tør Moralisering, desmere opnaaede han den paa denne. Vel var jeg i Forseningen meget misfornøiet derover, ja jeg fattede endog et Slags Had derfor til den lille Johnson, men dette maatte nødvendigens snart forgaae igjen formedelst hans forekommende og behagelige Båsen, hvorved han vidste at erhverve sig det hele Husets Kjærlighed, hans virkelig oprigtige Hengivenhed for mig, og mit eget naturlige gode Hjerte, der ogsaa snart maatte erkjende hans gode Egenstaber. Saaledes bleve vi snart de bedste Venner, og fra nu af stræb-

te vi venstabeligen at overgaae hinanden. Han
 røbede tidligen meget Anlag og megen Tilbøielighed
 til de mechaniske Konster. Da jeg i ingen Ting
 vilde lade ham overgaae mig, saa lagde ogsaa jeg
 mig derester, men med hans Flid og usforanderlige
 Lyft dertil, kunde det ikke seile, at jeg i disse
 Konster maatte blive langt tilbage efter ham, al-
 lerhelst da jeg ikke sølte den Interesse derved som
 han. Min Fader lod det ikke fattes os paa nogen
 Ting. Han holdt Lærere for os i alt, hvad der kunde
 læres. Der blev anskaffet de kostbareste Instrumenter
 for os, og Johnson bragte det snart til at forfærdige
 de smukkeste Ting. Herfra gik han videre. Et
 Hoved som hans kunde ikke lade sig noie med blot
 at kunne bruge de Instrumenter, der gaves ham
 i Haanden; han sølte en brændende Begjerlighed
 efter stude at see og lære noget nyt; Mathemati-
 ken, som vi begge yderst flittig lagde os efter hos
 vor Hovmester, der var en meget skarpsindig og
 lærd Mand, havde vilst ham adskillige Kundskabs-
 grene, som han ønskede at blive noiere bekjendt
 med. Han begyndte derfor at gjøre Coel- og
 Maanevisere, at stibe optiske Glas, at forfærdi-
 ge Electrifeermachiner og overhovedet at gjøre alt,
 hvad der forekom ham, og han ansaae værd at
 eftergjøres af ham. Og, for at gjøre det kort,
 — thi jeg seer nok, at Erindringen om min

Ungdom, som jeg tilbragte saa behageligen, og min Vens Furdkommenheder, forleder mig til at blive vidtløftigere, end jeg burde være, — nok, han blev snart saa behændig i alt, at han som en Dreng paa florten Kar ikke sjelden var Gjenstanden for Alles Beundring, og at man ikke kaldte ham andet end den lille Tusenkonstner. Til sit to og tyvende Kar tilbragte han nu sit Liv paa denne Maade, og imidlertid havde han lagt sig med saa megen Flid efter Chemien, at ogsaa denne Videnskab havde ham at takke for mangen en vigtig Opdagelse. Men nu døde min Fader, der hidindtil ikke havde ladet ham fattes noget, som han behøvede til sine Undersøgelser, og som virkelig havde kostet ham mange Penge. Ved dette Dødsfald faldt han pludseligen paa at ville reise udenlands. Alle mine Bønner til ham om at blive vare forgjæves. Han forblev Klippefast ved sit Forsæt, og jeg kunde end ikke engang bevæge ham til at udsatte det, indtil jeg kunde følge med ham, uagtet jeg var til Ginds med det første at reise. Ogsaa et anseeligt Legat, som min Fader havde udsat for ham, afflog han aldeles. At jeg, som gjerne havde deelt min hele Formue med ham, virkelig blev fortrydelig derover, og at jeg ogsaa temmelig forstaaeligen lod mig mærke dermed, kan De nok beskrive; men han blev desuagtet ved sit

egenfindige Forsæt. End ikke Rejsepenge vilde han modtage af mig. „Naa, saa reis da,“ sagde jeg, og gav ham halv misfornøjet og halv væmmelig mit Afskedslys. Er De i Stand til at gjette, kjereste Greve, hvad der bevægede ham til denne pludselige Rejse, ved hvilken han ellers var vant til med saa megen Følelse at sige mig i aft, hvad jeg ønskede, i saa hei en Grad gjorde mig imod? — Jørg formaadede ikke at indsee det. Men et Brev, som jeg kort efter hans Afreise modtog fra ham, underrettede mig til min Forundring derom. Efter nogle foregaaende Undskyldninger for den Egenfindighed, jeg kunde tiltroe ham, tilstod han: „det havde været ham umueligt at leve længer af Almisse,“ — saaledes kaldte han det, min Fader havde givet ham, og som han med Glæde havde fordoblet, om det havde været fornødent — han vilde derfor forsøge at ernære sig selv. Min Faders Død havde aabnet hans Dine for den Stilling, han hidindtil, uden selv at tænke derpaa, havde befundet sig i. Han vilde selvfølgelig ikke nok engang opbevære Belgjerninger, som han haabede at kunne undvære, da de muligen kunde øphøre, naar han ikke kunde undvære dem. Dg kunde han end gjøre Regning paa mit Liv, og som en Følge deraf forskaane sig for denne Brygt, saa vilde han dog tabe alt for meget i sine

egne Dine, naar han fremdeles vilde modtage det af en anden, som han nu kunde forskaffe sig selv." — Han havde tilføiet meget andet endnu; men dette maa være nok til at give et lidet Begreb om en Mand, der i sine Ungdomsaar hellere greb til Vandringstaven, end beqvemmede sig til at tilbringe sit Liv i en Rolighed og Dødsflod, han ikke selv havde forskaffet sig, og som useilbarligen snart vil erhverve sig Deres hele Hoiagtelse. Med hans øvrige Tildragelse vil jeg ikke nu for Tiden gjøre Dem bekendt, skjønt de virkeligen ere meget mærkverdige. De ville behage Dem mere, naar De engang hører dem af ham selv, og jeg vil i des Sted blot drage det Resultat deraf, at han ved dem er bleven en Mand, som De i sin Tid engang vil skjenke Deres hele Vundring.

Den Tid, vi endnu tilbragte i Paris, forløb meget fornøielig for os. Vi meddeelte hinanden vore Erfaringer og de Begivenheder, vi havde oplevet, og havde altsaa Stof i Dødsflodighed til at underholde os med; thi fra den Tid, jeg fik det ommeldte Brev, havde jeg hverken set eller hørt noget fra ham. Han havde vel; — sagde han — skrevet mig nogle Gange til, men da jeg ikke havde faaet nogen af hans Breve, saa havde jeg, uvidende om hans Opholdsstet, heller ikke kunnet tilskrive ham. Jeg fortalte ham na-

lutligvis ogsaa, hvad der var foregaaet i Venedig med Prindsen og mig, medens jeg opholdt mig der. Da jeg havde endt min Fortælling, sprang han pludselig op fra Stolen og løb frem og tilbage i Stuen, hvilket altid var hans Bane, naar han estertænkte et lykkeligt Indfald, han havde faaet.

„Vi ville redde ham!“ raabte han emsigt der.

„Prindsen?“ spurgte jeg med en tvivlende Mine.

„Ja, Prindsen!“ svarede han i en fast Tone.

„Hvor skulde det være mueligt?“

„Ben! lad os ikke giøre os Betænkninger, hvor det kommer an paa en raast Beslutning. At jeg seer Muelighed for mig, kan du forlade Dig paa. Efter det jeg har hørt at domme, maa man have vidtloftige og yderst farlige Hensigter med ham. Lad os derfor modsætte os disse Ondskabens Planer, der mueligen fordre Tusindes Ulykke for at modnes til det, de skulle blive.“

„Men naar man antager, at Hensigten her var mere end blot Emyberie, troer Du da ikke, at der i saa Fald vil være saa Mange og saa Store med i Spillet, at det vilde være en Daarlighed at modsætte sig dem?“

„Kæbenbar, — det vil jeg indrømme Dig,
 — man anlægge lønlige Planer, hvor de hverken
 kunne formode dem, eller blive dem vaer, spille dem
 hemmelige Puds, som de først erfare med deres
 Virkning, uden nogensinde at have havt nogen Sis-
 ning om deres Udøvelse, dette Ven, staaer uneg-
 telig i vor Magt. — O! jeg er tilfulde
 bekendt med de Taffenspillerier, man er
 saa tilhøielig til at udgive og antage for Under-
 værker, og var jeg end blot i Stand til at fordriv-
 ve den Taage fra Prindsen, hvori de formodentli-
 gen have indhyllet ham for at blande hans
 Dine, saa er dette allerede meget, og maa-
 ske nok til at rive ham ud af deres Gaa-
 rer.“

Det var et ædelt Forsæt, enten det lod
 sig udføre eller ikke; jeg gav derfor mit
 Samtykke dertil. Noget derefter kom mine
 Brevter, og ufortøvet gave vi os nu paa
 Reisen. Underveis tilstødte der min Ven en
 lille Upasselighed, som opholdt os lidet, men
 videre Hindring lagde der sig ikke i Veien
 for os. Alle mine Domestiquer havde jeg,
 efter Johnsons Raad, affædiget; den eneste
 af dem, vi beholdt, var et Menneſte, paa

hvide Krogfab jeg kunde lide og der tillige besad
 Krogfab nok til ikke at røbe nogen af vore Hensigter. For ikke at gjøre nogen opmærksom paa os, fandt vi det høist fornødent ikke allene at forklæde os, men ogsaa at gaae meget daarlig klædte; desuden gjorde ogsaa Johnson haade mig og min Mathias ukjendelige i Ansigterne. Ogsaa troede Johnson at kunne gjøre fleest Sagttagelser og Opdagelser i en forslidt Kjøle, da han paa Stob, at man brugte mindre Forsigtighed, naar man havde simple, end naar man havde fornemme Folk for sig, efterdi man tiltrøede hine hverken Mod eller Krogfab til at være farlige eller at kunne flade. For at have en des større Kreds til at gjøre vore Sagttagelser i, tog enhver af os ind paa sit Gjestgiversted; ja vi brevede det endog saa vidt, at hver os, men især Johnson, der talde adskillige Sprog med lige Færdighed, legerede paa forskjellige Steder paa eengang, og blev anseet paa hvert Sted formedelst Forandringen af sine Klæder og det Sprog, han talde, for en anden Person. Herved lyktes det mig ogsaa, kjereste D**, at finde de Deres Spor, og vagnet Deres dyde Masquerade at kjende Dem igjen.

„Men jeg begriber ikke, hvorledes det er gaaet til, at De kunde finde og kjende mig,“ sagde jeg

med ikke liden Forundring ogsaa over, at det ikke var faldet mig for ind at spørge ham herom.

„De har råbet Dem selv,“ svarede han. „Jeg kom blandt andre Steder ogsaa til at logere i dette Hus, og sit af et Pyttetraf mit Kammer lige oven over Deres. Naar det nu traf, at jeg vaagne om Natten, saa hørte jeg ikke sjelden, at der blev talt nedenunder mig. Dette gjorde mig forundret, fordi jeg vidste, der ikke logerede andre end en Polsk Jøde. Jeg lagde mig saa lang, som jeg var, paa Gulvet, og fandt ogsaa darsider en Rabning, hvorigjennem jeg tydelig kunde høre, hvad der sagdes. Jeg mærkede snart, at det var i Sovne, De talde. Usædvanligen maa De ofte være bleven angstet af frygtelige Drømme; thi for det meste var hvert tredje Ord, De sagde, Mord, Fortvivlelse, Undergang og deslige. Noget le Gange hørte jeg Dem ogsaa at nævne Prindsen, og dette, forenet med den Omstændighed, at det ikke var Jødesproget der blev talt i, og hvorefter jeg allerede før havde forundret mig, bragte mig paa den Formodning, at jeg mueligen vilde finde Grev D** i den Polske Jøde, der talde Dem saa ligt, naar han talde i Sovne. Jeg lurede endnu nogle Nætter paa Dem, og min Formodning fleg nu næsten til Visshed; thi De talde ubertiden om Ting, som næsten ingen kunde vide uden De og

jeg.
mueli
han u
ham
Kan
under
ubilli
for
Kølse.

veed
mig?

„De
sons
naar
igjen

res
komn
ma
ideli
Dere
der
te fo
ikke
tog

jeg. — „Hvorledes?“ tænkte jeg: „er det da umueligt, det kunde være ham? Kan han ikke, da han var saa hjertelig en Ven af Prindsen og elskede ham saa hoit, have de samme Hensigter som vi? Kan han ikke være falden paa at ville redde ham under denne Forklædning, siden Prindsen ved sin ubillige Behandling mod ham har gjort det umueligt for ham at tjene ham under sin sande Skikkelse.“

„Hvad?“ raabte jeg med Forundring: „De veed altsaa hvorledes Prindsen har behandlet mig?“

„O, jeg veed mere end det!“ svarede han. „De skal selv erfare det, naar De læser Johnsons Breve til mig, som jeg skal levere Dem, naar min Fortælling er til Ende. Altsaa til den igjen.“

Imidlertid vilde jeg dog ikke kaste mig i Deres Arme som Lord Seymour, førend jeg var fuldkommen overbevist om, jeg ikke tog fejl. Jeg maatte — var det end nof saa usandsynligt — idelig endnu være hange for, at der nemlig under Deres Forklædning kunde være skjult en Speider, der var kommen paa Spor efter mig, og jeg maatte folgelig gaae yderst forsigtig tilværks, om jeg ikke her vilde sætte alt for meget paa Spil. Jeg tog derfor min Tilflugt til den optiske Cassé. Jeg

havde nemlig til min Fornøielse for lang Tid siden tegnet de Optrin, som jeg viste Dem, og dette bragte mig naturligviis let paa den Idee, at anstille en Prøve paa Dem ved disse Tegninger. Havde jeg taget feil ved min Formodning — hvilket let maatte vise sig af Deres Udførd ved Synet deraf — saa vilde jeg, tilbageholde det Stykke, hvorved De robede Dem aldeles, og jeg blev fuldt overbevist om, at det var Dem; hvad de andre derimod angik, saa var jeg for dem sikker nok, da de ikke kunde interessere nogen anden end Dem.

Vi havde allerede været her en temmelig Tid, — vedblev Lord Seymour, uden endnu at være komne vort Maal nærmere, hvor megen Noie vi end havde gjort os. Hver Aften kom vi sammen, meddeelte hverandre, hvad Opbageller vi havde gjort, og raadspogede om, hvad for Forholdsregler vi fremdeles vilde tage. Men hvor godt vi end stedse troede at have valgt dem, kunde vi dog ikke derved bringe det til at nærme os Prindsen. „Et godt Niemeed faaer eengang at undskyldte et slet Middel,“ sagde Johnson en Aften, „dersom vi ikke ved vore langsomme Bestræbelser ville forsinke Tiden og komme for sent med vor Hjælp.“ Han skrev nu en Billet til Prindsen, hvori han befillede ham næste Nat ganske allene paa et afliggende Sted.

Med Behændighed practicerede han ham denne Sed-
del, i det han gik ham forbi, i Commen.

Den var skreven meget mystisk og indrettet saa-
ledes, at den maatte bringe ham paa den Formod-
ning, at den var kommen fra Armenianeren. Den
Begjerlighed, vi vidste, han nærede efter at blive
nøiere bekendt med denne forunderlige Mand, som
vi formodede, han ikke i lang Tid havde hørt no-
gen til, lod os vente med megen Bished, at han
vilde reflectere paa denne Indbydelse. Vi havde
heller ikke bedraget os; thi han kom virkeligen. To
Karle, som vi havde leiet dertil, maatte anfælde
ham, og Johnson sprang ham, som af en Hæn-
delse hidkommen, til Hjælp. For et Synskold
brødes han nogen Tid med Karlene, indtil de ved
at høre en Tummel, som jeg og Mathias noget fra
gjorde, toge Flugten. Johnson fulgte Vennsen
hjem, og Mathias og jeg skyndte os tilbage til
vort Logis *).

---

*) Denne Tildragelse, som min Ven, Baron
F*** ogsaa havde berørt i sin Fortælling,
saavidt den kunde være ham bevidst, har jeg
udeladt der, fordi den forekom mig at staae
passeligere her.

Historien om hvad der videre passerede, vil De finde i de Breve fra Johnson, som jeg allerede har talt om, og som han, for at undgaae al Misstank ved at fortsætte vor Dmgang, lod mig tilskille ved en Gondelier, hvis ubrødelige Trofast og Pengivenhed jeg under mit forrige Ophold i Venedig havde forsikret mig om, og ved hvilken han igjen fik mine Svar, naar det var fornødent for mig at skrive ham til.

Johnson til Lord Seymour.

Første Brev.

Septemb. 17**

Endnu kan jeg ikke fatte mig ganske efter den overvættede Glæde, jeg er betagen af. Klap i Hænderne, Ven med mig; thi alt er gaaet saa lykkeligt, som det kunde, og jeg seer med Hensigtelse den Tid i Næde, da det vil lykkes os ved vore Bestræbelser at see Prindsen reddet. Min hele Plan ligger allerede som et Chaos i mit Hoved, og endstjont

det ene endnu deri er blandet i det andet, end Kjønt
 hiint endnu taber sig i dette, og dette igjen i hiint,
 haaber jeg dog, at Tid, Seilighed og Omstændigheder
 skulle bringe alt i den fornødne Orden. O, det
 vilde være en evig Glæde, om denne Prindses Kul-
 de falde i Ondskabens Snarer! Til at indsee hans
 Værd have kun faa Mieblikke været mig fornødne.
 Han har et ypperligt Hoved og et fortræffeligt
 Hjerte. Vee dem, der have arbeidet saa ivri-
 gen paa at forhutte begge.

Dog, hvor falder jeg paa at tilskrive Dig
 det, Du maa vide langt bedre end jeg, da Du har
 kjendt ham længer end jeg. Slut Dig heraf til,
 hvor stor min Glæde, der endog forvilder mit Po-
 bed, maa være.

Paa et Haar nær kunde alle mine Planer have
 strandet med eet og al min Glæde forvandlet sig til
 Bedrøvelse. Det første Mieblik, jeg fandt til
 at være allene, helligede jeg Dig og vort store
 Anliggende med at nedskrive det Førestaaende. I
 det jeg var kommen til Ende med den forrige Af-
 sætning, traadte Biondello ind. Dog hørte jeg
 til Lykke, han kom, pakkede i Hu og Hast Pa-
 piren sammen, og traadte, som der intet var,
 hen i Vinduet. Han syntes ikke at give Agt paa
 mig, men tog i Hast Hat og Kappe, og ilede
 bort. Formodentligen har Prindsen sendt ham

et Ord. Smidlertid skal jeg i Fremtiden være forsigtigere.

Du vil jeg benytte mig af den Velighed, jeg har, og tilmelde Dig det Vigtigste, der hidtil er passeret, paa det jeg ikke skal blive overrasket endnu engang. Dog maa Du undskylde den Uorden, Du nok vil finde deri, da jeg føler, jeg endnu er for forstyrret til at ordne rigtig mine Tanker.

Jeg fulgte altsaa, som Du veed, Prindsen hjem, under Føregivende at beskytte ham, der som der mueligen skalde møde ham et lige ubehageligt Tilfælde. Han tilloob det, uden at sige noget, da han syntes ei endnu at have fattet sig af den Beskyttelse, han nok var bleven betagen af, ved at træffe to haandsfaste Karle, som ikke paa den høfligste Maade erindrede ham om hans Dødelighed, istedet for han havde ventet sig en Sammenkomst med Armenianeren. Først da vi traadte ind i hans Gemak, hørte jeg det første Ord af hans Mund. Han foreskillede mig som et Menneſke, der havde reddet hans Liv, for Blondello og een af hans Cavalierer, hvilke to vi ved Ankomsten foresandt i Gemakket. Derpaa talte han mig paa det hjerteligste, og bad mig at sige ham, hvormed han kunde vise mig sin Erkjendtlighed. Jeg undslog mig derfor, men sagde omsider, at den største Raade, han kunde bevise mig, vilde

være at tage mig i sin Tjeneste, da min ferrige Herre for noget siden var død, og jeg siden den Tid aldeles forgjæves havde gjort mig Umage for at faae en anden Tjeneste. Jeg tilstod, at jeg var en Engellænder af Fødsel, men foregav, at jeg var af anseelig Familie, at min ældre Broder havde i sin Mindreaarighed tilsat min Formue tilligemed sin, og at jeg derover var bragt i den Nødvendighed at maatte tjene for mit Brød. Ved disse sidste Omstændigheder haabede jeg fornemmeligen at opvække hans Medlidenhed, da jeg troer at man almindeligen føler langt mere for den, der har været fornuende og er bleven fattig, end for den, der fra Ungdommen af — om jeg skal sige det — har været vant til Fattigdom. Naar jeg først havde opnaaet hans Medlidenhed, kunde jeg snart gjøre mig Haab om hans Billaad, da disse to Følelser ere saa nær beslagtede med hinanden. Og dette lyktes mig ogsaa, saavidt det i denne korte Tid har været mueligt. Men hvad der imidlertid fornemmeligen er mig kiert, er det at han har gjort mig til sin Kammertjener, i hvilken Post jeg ofte vil faae Leilighed til at være om ham; thi han sagde strax, at han ikke kunde bringe det over sig at fornødre et Menneſte, der havde reddet hans Liv, til Livreekjolen, og beklagede kun, at det ikke for

Dieblicket stod i hans Magt at oprette Skiebneens
Paardhed imod mig.

Da jeg som Kammertjener skal have et Bærelse
for mig selv, og dette ikke er i Stand endnu, saa
har Biondello for det første modtaget mig i sit.
Han er overmaade venstabelig imod mig, men hvor
venstabelig jeg end anstiller mig igjen imod ham,
saa troer jeg ham dog aldeles ikke; thi, han er
saa soielig og forekommende, og snakker enhver saa
meget efter Munden, at jeg frygter for, han har
poleret saa længe paa sin Character, at der ikke er
noget Natur igt tilbage af den.

Noogle Dage derefter.

Gud He: Tak, nu har jeg faaet mit eget
Kammer, og tager derfor strax fat paa Pennen
igien, hvilket hidindtil har været mig umueligt;
thi Biondello passer saa naie paa mig, at jeg
troer at maatte søge en anden Karsag end Prind-
sens Befaling dertil, da han ellers ikke lader til
at være mistroisk. Dog vil jeg ikke dømme for
Lid'n. — Prindsen har jeg eiheller siden talt
med. Da jeg imidlertid endnu ikke har faaet
mine Klader fra Skræderen, saa vil jeg ingen

Tanker gjøre mig derom; men bruger han mig ei heller, naar jeg har faaet dem, saa maa der ikke noget derunder.

Dagen derefter.

I Dag har jeg endeligen faaet mine Klæder, som jeg længdes saa meget efter, og med hvilken Glæde jeg tog dem paa, kan Du umuelig forestille Dig. Biondello var nærværende, og ønskede mig til Lykke, da han saa mig ombytte mine usle Klæder med de virkelig kostbare, jeg har faaet. Men da han nok antog den Glæde, jeg følte over Formaalet, for Glæde over Klæderne, saa forsikkrede han mig trohjertig, at de klæbte mig overmaade godt. Jeg lod ham naturligviis blive i sin Tro, og for end mere at bestyrke ham deri, tog jeg hvert Stykke for sig i Hænderne, betragtede det med barnagtig Glæde, vendte og dreiede mig for Speilet, og efterlod intet, der kunde gjøre mig til en Tasse i hans Dine. For at drive det til det højeste, sagde jeg tillige, at jeg nu vilde gaae ud og lade mig see, hvilket jeg havde undseet mig for i min gamle Trak. Heraf maa

Du forklare Dig Uarsagen, hvorfor Du først i
Dag faaer Brev fra mig; sølgelig vil Du og und-
skyldbe mig, om Du mueligen hidindtil har været
i Betyrning for mig.

Johnson til Lord Seymour.

Andet Brev.

Den 1 October 17⁷⁷.

Biondello er den listigste Krabat, der kan tæn-
kes, men desuagtet har jeg dog narret ham. Ved
den oprigtige Diltro, han lod til at have til mig,
lyktes det ham at bringe mig saaledes i Snibe, at
jeg, om min Forsigtighed havde været mindre,
nødvendig maatte løbet i Falden og forraadt mig
selv; men nu har jeg dog bragt det saa vidt, at
han anseer mig for en afgjort Døsmer, som der
aldeles intet er at befrygte af: den bedste Mening,
jeg i Tingenes nærværende Forsatning kan ønske
af ham om mig. Han maa have søgt mere hos
mig, end jeg er for, han skulde søge, og den

Umage, han har gjort sig for at finde det, han søgte, har bestrykt mig end mere i den Formodning, at han maa være noget mere eller andet end blot Secretair hos Prindsen, hvilken han i øvrigt staaer i megen Naade hos. Prindsen behandler ham ikke som sin Undergivne, men som sin fortrolige Ven. Da jeg har foregivet, at jeg ikke forstaaer Venetiansk, — Biondello ogsaa efter nogle Prøver, som han har sat paa mig, troer sig overbevist derom, — og jeg taler Fransk med alle dem, der ikke kunne tale Engelsk, saa tager man sig aldeles ikke i Agt for mig, men lader mig ofte være nærværende ved Samtaler man, i Fald man havde vidst, jeg forstod dem, useitbarlig vilde holde hemmelige for mig. Da man troer, man aldeles ikke behøver at genere sig for mig, og Prindsen ogsaa virkelig synes at see mig gierne om sig, saa har jeg nu bestandig Opvaktning hos ham, da han desuden i sine Tanker har den Fordel derved: at han ikke behøver at lade mig gaae ud, naar han har noget hemmeligt at tale med nogen, hvilket derimod er Tilfældet med alle hans andre Domestiquer, da de alle tale meget færdig Venetiansk.

Saaledes var jeg og i Aftes i hans Gemak for at klæde ham af. Foruden os var der ellers ingen uden Biondello nærværende. Efterat have talt om

nogle ligegyldige Ting, kom de og til at tale om mig. Biondello tillagde mig Prædicaterne: eenfoldig, oprigtig og ærlig, og Prindsen sagde: at det netop var det der fornemmeligst behagede ham hos mig, og at han foretrak disse Egenskaber for Klogskab, forenet med Dnskab. Og desuden — soiede han til — er han ogsaa behjertet, thi denne Egenskab hos ham har jeg at takke for mit Liv eller i det mindste for min Frihed." — Biondello forstod dette Bink; thi han forandrede strax den Tone, han i Forstningen, noget haanlig, ved at rose mine Egenskaber, havde talt i, og sagde nu en heel Deel andet til min Roes, men som all dog tillige var forbunden med Berømmelse over Prindsen. Herfra kom de til at tale om Historien den Aften, jeg blev engageret, og brøde en Stund deres Hoveder med Formodninger om, hvem der vel maatte have leiet disse to Meanesker til at anfælde ham. — At Bluetten, Prindsen havde faaet, ikke kunde være kommen fra Armenianeren, paastrøp Biondello for ganske vist, da Armenianeren forekom ham for Klog til, om han ogsaa havde Hensigter paa Prindsen, at udføre dem saa grovt, uagtet hans Plan var anlagt saa fint. Prindsen gav ham Ret deri, men opklædede dog det Spørgsmaal: hvem der da kunde have Idet mod ham, naar det ikke var Armenianeren, der dog tilforn saa tydeligen havde røbet

det? — Biondello yttrede adskillige Misninger, og vidste at snoe og dreie det saaledes, at Prindsen af sig selv faldt paa den Formodning, at hans eget Hof havde villet lade ham opsnappe, hvorover han, fast i denne Tro, udbrod i saadan Bitterhed mod det, at jeg blev angest og bange derover. Imidlertid maa jeg og tilstaae, at alle Omstaendigheder forene sig om at bestyrke dette; thi jeg horte under Samtalens Fortsattelse, at Prindsen, for nogle Uger siden, skal have faaet et meget haardt Brev fra sit Hof, ogsaa erindrede Biondello ham om en Complot, som i St. George *) Kulde have forsett ham angaaende, og ved hvilken Erindring han blev endnu mere sikker i sin Sag og opbragt paa sit Hof. Han udbrod i Ord, som jeg ikke vil gjentage her. Vel veed jeg ikke, om jeg tager feil; men mig forekom det, som om Biondello falte en temmelig Glæde over, at Prindsen var vred paa sit Hof; thi alt, hvad han sagde, vidste han at anbringe saaledes, at det foregede hans Mistanke til det **ste Hof, hvor lidet han end lod til at have denne Hensigt dermed. Overhovedet besidder denne Renesse en meget besynderlig Færdighed i

---

*) Man see første Bind.

at lede Folk derhen, hvor han vil have dem, uden at de i mindste Maade øine den Traad, hvormed han styrer dem, ja det faaer endog for det meste det Udseende, som om han ønskede det ganske Modsatte. Imod mig anseer han det ikke altid fornødent at beholde Masquen saa omhyggeligen for Ansigtet, og derfor er det og blevet mig mueligt at see dybere i ham, end jeg ellers vilde været i Stand til. — Han fik denne Aften endnu Befaling at have et vaaget Die med alt, hvad der kunde bestyrke den Formodning, Prindsen stod i; ogsaa skulde han opsnappe de Breve, som Baron F***, een af Prindsens Cavalierer, vexler med Grev D**, paa det der kunde sees deraf, om han og Greven staae i nogen Forstaaelse med Hofset; „thi den gode F***“ i foiede Prindsen til, „synes mig allerede i lang Tid at have været utilsfreds med mit Ophold her i Venedig.“ — Hvad det vil blive Enden herpaa, indseer jeg endnu ikke. Men gid jeg kun torde give Baron F*** et Vink; thi dersom Biondello har i Sinde at styrte ham, saa er han vist om en Paas,

Nogle Dage derefter.

. . . . .

Biondello fatter ideligen mere og mere Tillid til mig, og dette kommer formodentligen deraf, at jeg altid i den største Fortrolighed aabenbarer ham alt, hvad jeg har hørt og seet, — dog forstaaer det sig kun det, jeg finder, han maa vide, — og aldeles ingen Hemmelighed synes at have for ham. Han hører for det meste med den største Laalmodighed paa al den toffebe Gladder, jeg underholder ham med, og Enden derpaa er da almindeligen en Lovtale over mine rigtige Anmærkninger og en Opmuntring til fremdeles at betro mig til hans venstabelige Hjerte. Bisseligen vilde dette være det sikreste Middel til at erhverve sig min Pengivenhed, dersom jeg var den, han ansaae mig for. Men i mig tager han ideligen mere og mere seil, hvor fiin en Menneskeljender han endog er; thi hans Tryghed i Penseende til mig voxer ved enhver Samtale, vi have med hverandre, ja han begynder endog at overdrage mig Commissioner, der vel endnu ikke bestaae i andet, end at give Agt paa Prindsen i hans Gravarelse, og at berette ham alt, hvad jeg har seet og hørt, men dog bevise, at han ikke kan see, hvad der

ligger skjult i mig. For at skaffe mig desmere Leilighed til at gjøre ham saadanne Tjenester, søger han omhyggeligen for, at enhver lille Omstændighed, der vedkommer mig, bliver forebragt Prindsen til min Fordeel, hvorfor og denne vist gode Hverre idelig bliver mig mere bevaagen, og nu næsten ikke bruger nogen anden til sin Opvartning end mig, hvilket vel og tildeels er en Følge deraf, at han med enhver Dag synes at blive mere mistroisk mod sine andre Domestiquer, — formodentligen fordi Biondello, som han næret en uindskrænket Tillid til, finder sin Regning ved at sværte dem hos ham.

At jeg i saa kort en Tid vilde have bragt det saa vidt, havde jeg ikke forestilt mig, og overgaaer endog mine dristigste Forventninger. For mit største Mesterstykke vil jeg ansee det, om jeg er i Stand til at holde den listige Biondello's Dine vilkede i Blaar, til vi ikke mere behøve det.

I dette Mieblik var der hos Prindsen en vis Marchese Civitella, som kommer her saare ofte. Monne han ikke skulde have andre Hensigter end at nyde den Ære at omgaaes Prindsen? De ere meget intime Venner, og i visse Maader kan jeg ikke for-tænke Prindsen i at han ynker ham: thi denne unge Mand har mange indtagende Egenskaber, og synes især i Prindsens Nærvarrelse at gjøre sig Umage

for at vise dem. Nogle Gange har jeg hørt Prindsen tale om et Tilgodehavende, som han lovede at betale ham, og saavidt jeg kunde mærke, er det nok ingen ubetydelig Sum. Altsaa er Prindsen i Gjæld! — Men efter den store Pragt, han fører, kan det heller ikke vel være andet. — Imidlertid, hvormed skal han betale sin Gjæld, naar han, — som jeg veed med Bished — ikke faaer Remisser mere fra sit Hof? — Mon det ikke skulde ligge i Armenianerens Plan, at blotte ham for Penge, for da des vissere at kunne fange ham i sit Garn? — For ogsaa at være beredt herpaa, raader jeg Dig min Ven, at sœie Anstalt til, at der kan staae betydelige Summer parat, som kunne høves naar Du finder for godt. Til Din Klogskab være det overladt, hvorledes Du vil indrette det, for ikke at forraade Din Navnarelse her.

Nogle vigtige Opdagelser, som jeg for nyligen har gjort, maa jeg her meddele Dig. Prindsen gik ud i Aften i Mørkningen, hvilket han ofte pleier at gjøre, men den Gang hører jeg, han skal være i et vist hemmeligt Selskab, som han er Medlem af og som skal kaldes Bucentauro. — Skulde Du ikke kunne faae at vide, hvad Beskaffenhed dette Selskab er af, og om det og er fornødent at henvende vor Opmærksomhed paa det? — Han var aldrig saasnart borte, førend jeg itede op paa

mit Kammer for at skrive til Dig. Jeg var netop til Ende med den foregaaende Afsetning, da Biondello, som han ofte pleier, traadte ind til mig. — Imidlertid maa jeg i Forbigaaende sige Dig, at det aldeles ikke forundrer ham mere, naar han seer mig skrive. Thi jeg har indbidt ham, at jeg finder en stor Fornøielse i at gjøre Vers, og jeg har derfor ogsaa bestandig liggende et Slags Digte, eller hvad jeg skal taale det ved Siden af mig, for at kaste dem, naar der kommer nogen, paa Brevet, jeg skriver. For at spille min Digterrolle tilgavns, forelæser jeg ham ofte mit Arbejde, oversætter det Engelske, som han ikke forstaaer, for ham, og paanøder ham ikke sjelden, paa Digterviis, det elendigste Smærte af Verden.

Denne Gang havde han ingen synderlig Lyst til at høre noget, men bad mig at opsætte det til en anden Gang og følge med ham ind i hans Værelse, paa det han kunde være ved Haanden, naar Prindsen kom; thi mit Kammer ligger temmelig affids. Jeg opfyldte strax hans Wønske, og maatte nu, som sædvanlig, afløge ham Regnskab for, hvad der var foresaaidet hos Prindsen i hans Frankørselse. Just som vi vare i vor bedste Samtale, traadte der en gammel Mand ind til os. Alderdommen havde boiet hans Ryg og farvet hans

Gaar snechvidt, men i hans Dine fraalede der endnu en Tid, der aldeles ikke syntes at harmonere med hans Alderdomsbagthed, understøttet af en Etav, som den trængte til. Ogsaa hans Udtale var raft og monotonisk, og havde aldeles intet af det Røffende, der pleier at være Alderdommens Attribut. Biondello sagde mig, at det var een af hans Slagtninger. Jeg vilde gaaet ud, men han bad mig at blive, da hans Fætter ikke kunde tale andet end Venetiansk, hvilket jeg jo ikke forstod, og han desuden ikke havde noget at tale med ham, som jeg jo gjerne maatte høre. Den Gamle maatte mig med Dinene, og jeg bladede rolig i en Bog.

„Er Du ganske sikker paa, at han ikke forskaer os, og tør Du indestaae for, at der ikke lurer en Skalk i ham?“ sagde han til Biondello. Denne besvarede det med Ja, tilføiede en Characteristik af mig, og sluttede dermed: at han med al min Dumbhed ret godt kunde bruge mig. — „Naa; saa vil jeg trøe det,“ tog den Gamle Ordet igjen: „thi jeg kjender Dit Talkeveie, der formaaer at see dybere, end det menneskelige Vi ellers pleier at see, og der ogsaa gjorde Dig værdig til Din færlige Post. En stor Deel af den Bygning, jeg maissommeligen opførte, hviler paa Dine Skulere. Lad for alting ikke, førend bens

Pjonne Fuldbendelse, Din Egevægt, paa det ikke
 Ruinerne deraf skulle begrave os under sig. Dog,
 jeg kjender jo den Vaersomhed og Forsigtighed, der
 betegner alle Dine Handlinger! Tænk bestandig
 paa den store Løn, der venter Dig, naar vi see
 vor Kjempekyzning i det skønneste Perspectiv bag
 ved os. Jeg venter blot endnu Breve fra **z
 da vil der kun behøves et Bink, og vi ere ved det
 herligste Maal; thi Prindsen, haaber jeg, skal
 ikke gjøre os mange Banfeligheder."

„Aitsaa har den Reise, der næsten i tre Uger
 berøvede os Deres nødvendige Nærvarrelse, været
 af saa stor Vigtighed?"

„Gaves der nogenfinde noget, som var umues-
 ligt for mig? Havde jeg aldrig fundet større Ban-
 feligheder, end det at stemme Høffet i **d** for
 vor Plan, da vilde der for længst været Statter
 der, hvor endnu Bjergerne spærre den frie Udfigt for
 os."

„Dette Spørgsmaal var ikke foranlediget af
 Mangel paa Lidsid til Dem."

„Og om det end var det, vilde jeg gjerne til-
 give Dig det; thi Du overskuede endnu aldrig fuld-
 kommen det Bærk, Du selv arbejder med paa og
 Du ansaae meget for et Foster af en lykkelig Hæn-
 delse, som dog, ledet af mig, kun var, hvad

det maatte være. — Troer Du, at Prindsen af
 d var her i Venedig forgjæves?"

„D, hvo kan udgraadffe Dem, hvo kan følge
 de Bied, Deres Klogskab vælger?"

„Saa viid da, at han kom hid efter min
 Foranstaltning, at han kom her, for at lokke
 Prindsen af ** ind i et mere stoiende Liv, end han
 forhen førte, og efterhaanden lede ham derved nær-
 mere til det Maal, som jeg har affluget for
 ham.“

„Tilgiv mig et Spørgsmaal. Dersom De
 allerede den Gang havde saa stor Indflydelse ved dette
 Hof, at De kunde bestemme Prindsens Handlinger,
 hvortil var da denne Reise endnu nødvendig?"

„Er det ikke langt lettere at bortlokke
 en Prinds fra det Sted, hvor man befryg-
 ter hans Klare Die Fulde see ind i det Mørke,
 man ønsker at unddrage det, end at bringe tu-
 sinde Hoveder til at lyde sit Bink? — At
 formaae Prindsen til at tage Touren hid paa
 den Reise, der allerede for lang Tid siden
 var bestemt, kostede mig ikke andet end et
 Brev. Jeg vidste, han var Medlem af **
 Ordenen. Jeg er det ogsaa. Jeg fik derved
 for til Ordenens Forsatte, og disse vidste
 Klogeligen at overdrage ham saabanne Anlig-
 gender for den, at han satte sig i Hoved

det, han allerede var trængt ind i dens inderste Helligdom, uagtet han endnu kun underholdtes med Symbolerne."

"Jeg maa tie af Forundring. Ingen finde saa jeg Dem, uden De forekom mig under en ny og fuldkommere Skikkelse."

"Saa overtud Dig nu ogsaa om, at ei heller det andet Skribt kaldt mig tungt, hvor meget det end lader til at have været det. Grev P*** er første Minister ved det ** d**ste Hof. For et Syns Skyld bærer den svage Konge Krone og Scepter, medens P*** regjerer Riget. Han er Talerøret, som denne befaler igjennem, en Machine, ved hvilken denne handler. Og denne P*** har i lang Tid været min Ven. Jeg blev bekendt med ham i Rom, hvor han var Gesandt, og jeg slog ham til Medlem af ** Ordenen. Allerede den Gang blev der med ham gjort Udkaft til en Plan, som nu udføres, og endnu er det samme, som den var den Tid, enstjont Tilfældet har forandret det Personale, den skalde modnes ved. Til ham Krev jeg, at alt indtil ham nu var fuldeendt. Hvad var lettere for ham, end at formaae sin begjærlige Monarch til at laane sine Tropper til at gjøre den meest glim-

rende Erobring i **, som hans Huus allerede
saalænge forgjæves havde stræbt efter? — P***
Kom mig i Møde i *i**, for at bringe mig den
ænsteligste Efterretning og undertegne vore Con-
tracter, medens hans Konge stod i den Tanke,
han befandt sig der for at slutte en Alliance."

„Drømmer jeg, eller kan man saaledes spille
Bold med Konger?" —

„Dette Spørgsmaal havde jeg ikke ventet af
Dig. Veed Du endnu ikke, at det er lettest at
lede Kongerne, hvorhen man vil, da de ideligen
ere omgivne af en Glands, der blander deres Mi-
ne? — Og ere de kloge nok til at adspredde den-
ne Glands for at see des rigtigere, saa sørger man
for at forsyne dem med Legetoi, som det ikke feil-
er, de heste deres Mine paa og bevogte som en
Stat, de ere bange for, man skal berøve dem
eller slaae itu for dem, og da vide de vist dem
Tak, der paatage sig deres Forretninger, for at
lade dem Tid til at more sig med deres Legetoi."

„Og altsaa veed Kongen af **d** vel eiengang,
til hvilket Formaal han skal laane sin
Magt?"

„Er Bygmesteren forbunden til at vise Mure-
ren, der lægger Steen paa Steen til Bygningen,
den ublastede Tegning, som han desuden eiengang

vilde forstaae sig paa? — Han arbejder for sin Daglon, den faaer han, og dermed er hans Dilemme opfyldt. Kan Kongen af **d** forlange mere end det anseelige Stykke af **, hvilket endog maa være ham saa meget kjerere, da det næsten er sammenhængende med hans Lænde? — Dette er hans eneste Formaal, det er hans Daglon. — Dog, lad ikke Tilfredstillelsen af Din Rysgjærighed bringe mig til at glemme Hensigten af min Rørvarelse, og berøbe os den Tid, i hvilken jeg haaber at høre vigtige Efterretninger af Dig angaaende Prindsen."

„Alting staaer endnu paa samme Punct, som ved Deres Afreise; jeg har kun hist og her slet derpaa, hvor det forekom mig nødvendigt." — Her fortalte han ham Historien om den Uften, da Prindsen var bleven overfalden, og tilføiede endeligen, at han havde benyttet sig af denne Tildragelse til at gjøre Prindsen endnu mere opbragt paa sit Hof, da han stod i den faste Tanke, at dette havde villet lade ham opsnappe.

Den Gamle syntes saare vel tilfreds dermed. „Og hvor staaer det til med hans Afseende?" — spørgte han til.

„Han bliver med hver Dag, svarede Biondelso, en storre Tritanker, og der fattes kun lidet i, at han opgiver al Tro paa et styrende Væsen."

„Utsaa have mine Maskiner eiheller her for-
feilet deres Maal?“

„Hvad? Dette skulde og være Deres Bærk?
— Men hvor kan en Britanker, et Menneſke som
ikke troer paa nogen Ting, fæste Tro til de Hocus
Pocus, som De vil foranstalte for ham? —
Hvor vil det blive ham mueligt at bukke sin, som
han troer, frie Nakke under Naget af en Religion,
der paalægger ham Tvang, af en saadan Religion,
som han efter Deres Hensigter maa antage?“

„Du rober ved denne Tvivl, at Du endnu alt
for lidet kjender det menneskelige Hjerte og den Dei,
det følger. At bringe en grundet Tro, der hvil-
ler paa Overbeviisningens Støtter, til at vakte,
er tungt; men at lede en fuldkommen Bantro efter
sit Tykke, er en meget let Sag. — Dette fore-
kommer Dig paradox? Men jeg vil bevise Dig det.
— Menneſket — det føre Septeret eller Betler-
slaven — behøver altid en Støtte, som det kan
holde sig ved, naar det frygter for at falde; jo
svagere det er i Kand, des mere behøver det denne
Støtte. — Hvo tilbyder det nu en saadan Støtte?
— Dets Religion; i det mindste troer det at finde
den deri. Deraf forklarer det sig, at Religio-
nerne hos de Folkeslag, der endnu ere i deres Barn-
domsstand, have flere Ceremonier, end de, hvis

Dyrkere ere trængte videre. Prindsen bortkastede denne Støtte, og fik istedet derfor en Bygning af Sophister, der vil styrke sammen, saasnart han sætter sig trygt til den. Han synker nu, takker den, der byder ham en anden Støtte, og glæder sig saameget mere derover, jo længere den fører ham bort fra hans forrige Standpunct. — Og er den Catholske Religion ikke ganske construeret til at vise ham ved ethvert Skridt en Helgen, der beskytter ham for at støde sin Fod paa nogen Steen?"

„Hvad? hører jeg ret? — De sagde jo en grundet Tro, og paastod, at Bantro var en Bygning, der let lod sig nedrive? Er da ogsaa De igjen bleven af andre Tanker, og har De maaskee ved Skapulieren fundet en større Trost, end ved Deres ellers saa ubdragelige Fornuftslutninger?"

„D, hvor ofte dog Skindet endnu fører Dig vildt! Er da ikke undertiden det bedste og nyttigste Instrument, som, brugt af den, der forestaaer at omgaaes dermed, gjør Underværker, i Barnets Haand et farligt Redskab, som det skæder sig selv med? — Fordærver ikke droi Føde den Svages Mave, naar den derimod bekommer den Stærke vel? — Og vil ikke Barnet kaste det Instrument fra sig, som det saarer sig med, naar derimod Konstneren ikke bortgiver det for nogen op-

tænkelig Pris? — vil ikke den Svage efterdags-
 bogte sig for den Spise, som han ikke kan for-
 dvøie, naar derimod den Starke vil graadigen grise
 be derefter og befinde sig vel ved den? — Men
 sæt endog, jeg tog mine Ord i den Forstand, det
 lader til, Du har taget dem: hvad er da en
 grundet Tro, — hvad er Bantro? — Anseer
 ikke Mahomedaneren sin Tro for grundet og de
 Christne for Bantroende, medens disse igjen paa-
 staae det samme om hiin?"

„Deraf vilde altsaa følge, at vor Tro blot
 er afhængig af vor Overbeviisning, og at Mangel
 deraf er Bantro?"

„Det forstaaer sig jo af sig selv.“

„De anseer altsaa den for en grundet Tro,
 som man indbilder sig at være fastest overbevist
 om, og der kan altsaa gives to Mennesker af gan-
 ske modsatte Meninger, og enhver af dem dog ha-
 ve en grundet Tro?"

„Det forstaaer sig, de begge vilde indbilde
 sig, deres Tro var grundet.“

„Bilde da ikke dette stride mod Dem selv? —
 Sæt nu, Prindsen indbilder sig, hans Tro er
 grundet.“

„Da vilde det blive tungt at bringe ham til
 at opgive den; men det forestiller han sig ikke.“

„Dg dog holder han sig til den med saa megen Fasthed, dog forsvarer han den med den største Varme mod enhver, der angriber den: hvad for en Modsigelse vilde det ikke være?“

„Lad da ogsaa mig engang møde Dig med et Spørgsmaal: Medfører Overbeviisning Sjelerolighed?“

„Jeg troer ikke, den er at afskille derfra.“

„Dg finder Du, Prindsen besidder Sjelerolighed? Har ikke Du selv ofte sagt mig, at han bestandig er urolig, saasnart han ingen Udspreddelse har? — Han kan betragtes som Barnet, der glæder sig over Instrumentet for dets Glands, men kaster det fra sig, saasnart det saarer det, som den Svage, der vogter sig for den faste Spise, han mærker, hans Mave ikke kan fordoie, og vælger i dens Sted, — for at være desvissere paa, hans forrige Dade ikke skal komme igjen, — langt lettere Føde, end der virkelig er fornøden for ham. — Prindsen troer at hæve sig over adskillige Ting, som Mennesket ellers begjærligen griber efter, og som kun koldt Overlæg og mange Aars Eftertanke kunne bortfjerne fra os, og jeg sværger Dig til, at han om sine Tid skal troe saa fast paa Spøgelse og Syner, som Mahomedaneren paa sin Alcoran. Ikke maatte jeg kjende ham, ikke kjende det menneskelige Hjerte, om ikke hans forrige ord

thobore Religionsbegreber, som hine Ideer havde parret sig med, skulde vende tilbage igjen hos ham. Naa han ikke, saasnart hans Erfaring lærer ham, at der gives Aander og Syner, af sig selv falde paa den Slutning: at siden hans nuværende Philosophie eiengang kan giendrive dette, det ringeste og uvigtigste, man kunde tvivle paa, saa vil den langt mindre endnu kunne afdisputere det, Opdragelse, Vane og vort eget Velbefindende har nedlagt en talende Stemme i os for. — Vil han ikke da af egen Drist Fribe over til det modsatte Extrem, fra Vantro til Dvertro, og vide den Tak, der byder ham Haanden dertil?"

Biondello taug med den Dverbevistes Mine. Den Gamle reiste sig langsomt fra sin Stool, og gav endnu Biondello, i det han fulgte ham ud, adskillige Forskrifter, hvoraf jeg dog ikke tydeligen kunde forstaae andre end den: „at han skulde holde Machinerne i Beredskab, da Festiviteten skulde vare i Dvermorgen.“ —

Naa, Ven, hvad synes Dig om denne Samtale? — Det mindste, der kan uledes deraf, er dog nok: at ogsaa Biondello er i Complot mod Prindsen. — Men hvem monne den Gamle vare? — Dersom det ikke er saadant Storpraterie som Folk af dette Slags gjerne pleie at betjene sig af, for at indgyde deres Medskabere — og et Medskab

for ham er dog efter al Sandsynlighed Biondello —
 beundrende Erbødighed for deres Magt, saa veed
 jeg ikke hvad Tanker jeg skal gjøre mig berom, da
 han endog vil bruge den **b**ste Magt til Udfø-
 relsen af sin Plan. Og hvortil skal denne stige,
 hvad Indflydelse skal den have paa Prindsen, og
 hans Tro igjen paa den, og i hvad Forbindelse
 staaer alt dette med **? — Hal jeg faaer en
 Tanke! Skulde man maaskee have i Ginde at gjøre
 Prindsen til Konge af **? — Men hvortil det
 igjen, og hvortil da den **b**ste Magt, som jo
 skal have Fordringer paa **? — Jeg maa oprig-
 tig tilstaae Dig, at det Hele bestandig bliver dun-
 felt for mig, hvormeget jeg endog allerede har er-
 faret deraf.

Johnson til Lord Seymour.

Tredie Brev.

Den 4 October 17**.

Prindsen er virkelig i Morgen buden til en
 Fæstia, der skal gives i St. Benedetto, og der,

som jeg hører, blot er foranstaltet for hans Skyld. Hans hele Følge skal være med ham, Kun een skal blive hjemme, og der trættes allerede om, hvem det skal være; thi alle hans Folk ville med. Imidlertid troer jeg dog, Lodden vil træffe Biondello, da han i nogen Tid har foregivet at være upasselig. Jeg siger foregivet; thi naar han er allene med mig, synes han ikke at være det, eller dog langt mindre, end naar Prindsen er nærværende. Manne han skalde have i Sinde at anvende Tiden i vor Fraværelse til at indrette de Maskiner, som den Gamle talte om? Hans foregivne Upasselighed, hvorved han saa meget lettere kan bringe det til at blive hjemme, uden at opvække nogen Mistanke mod sig, har bragt mig denne Tanke i Hovedet. Og kan ikke selv Festiviteten være foranstaltet af den Gamle? Jeg skal have et vaaget Die med, og see til, at ogsaa jeg, om mueligt, kan blive hjemme.

Den 5 October.

Jeg kan ikke i Dag forstaae mig paa Prindsen. Han stod tidlig op, var bleg og afsprebt, men søgte at skjule det, og syntes meget utilfreds, naar

det lod, som nogen blev det vaer. Det samme var Tilfaeldet med Baron F*** og Biondello. Ingen af dem lod sig mærke med det mindste, men det besynderligste er imidlertid, at Prindsen leer af dem og synes at gjøre sig til deraf, uagtet man dog tydeligen kan mærke paa ham, at han ikke er ganske rolig. Skulde der maaskee noget have ladet sig see for ham? — Det lader i det mindste dertil, endskjønt jeg endnu ei har hørt noget bestemt derom *).

En og hver her i Huset er affted til St. Venesitto, og jeg er nu ganske allene i den hele store Bygning, som ellers vrimler af Folk. — En rædselsfuld Stillehed omgiver mig. — Jeg havde altsaa, som De seer heraf, gjort mig en urigtig Forestilling om Biondello, ja, hvad der endnu er mere, han gjorde sig selv al muelig Umage for at komme med Prindsen. Men desbedre for mig, at han ikke blev hjemme; thi hans Fraværelse og hans Tanløshed, da han gik, har jeg at takke for, at hans Brevtaske, som han havde glemt i sin Kjole,

---

*) Hvad det var, vide Læserne allerede af Baron F***s Fortælling i dette Bind.

er kommen i mine Hænder. Den indeholder ved første Blik intet af Bigtighed, men heller ikke det ubetydelige har vi overseet, og derfor meddeler jeg Dig den uanset Fangst, jeg har gjort; maaskee den i Liden kan komme os til megen Nytte. — Jeg troede rigtig nok, da den faldt mig i Hænderne, at jeg havde nu alt, hvad jeg søgte, og blev derfor hjertelig glad deraf, men hvor faldt min Glæde igjen, da jeg ikke fandt andet deri end Sonetter, Smaadiate og nogle Kjærlighedsbillerter. Uergerlig vilde jeg allerede putte den i hansomme igjen, da det faldt mig ind endnu engang at undersøge den, og seet — nu opdagede jeg et hemmeligt Rum, som var saa forborgent, at det uundgaaeligen maatte oversees af enhver, der ikke havde haft en saadan Brevtaske før i Hænde. Deri fandt jeg en Figur, der lod til at være Nøglen til en eller anden hemmelig Skrift, hvoraf et lige Tilfælde maaskee kan spille os noget i Hænderne.

Nogle af Prindsens Følge komme allerede tilbage. De var alle ret angst. Prindsen skal have stukket Marchese Civitella ihjel; og i Djæblisket være slagtet. Hvorfor det er skeet ved man endnu ikke. — Gud, hvad skal der blive af dette?

Fortsættelse af Brev D**.

Soasnart jeg havde læst dette, faldt det hemmelighedsfulde Brev, jeg havde bragt Armenianeren og hvoraf jeg havde taget Copie, mig ind. Jeg tog den frem og fandt, at denne Figur virkelig var Nøglen til Chifferne. Jeg løb strax til Lord Seymour for at underrette ham om den lykkelige Opdagelse, jeg havde gjort. Vi lagde begge vore Hoveder i Blod, og ved dette Hjælpemiddel blev det os meget let at læse Brevet*).

---

*) Det er at formode, at adskillige Læsere vilde være tilfreds med, at jeg hid sætter følgende Oversættelse:

— — — — —

og alt, hvad De forlanger, er til den mindste Omstændighed beredt, og — — — — —
 ** inøskt, en Mand af største Standhaftighed og Tapperhed, elsket af alle Vores, er Ansøger for Hoben. Han er tilfreds med Deres Lovter, og ønsker, som vi alle, ret hjerteligen, at Prindsen af *** maatte blive vor Konge. Soasnart han har antaget den Romerske-Catholiske Religion og opnaaet den ***.

Bor Bestyrtelse over dette Indhold var grænd-
 seløs. Utsaa kom det blot an paa et eneste Ord
 endnu. Og hvortil skulde alt dette lede, om
 nu ogsaa Prindsen blev Konge af **? — Sagde
 ikke den Gamle selv: at dette blot endnu skulde
 være Middel, ikke Formaal? — Og Formaalet,
 hvad skulde det være? — Kunde det være andet,
 end at bringe Monarchierne til at vakle eller endog
 omstyrte dem? — Og hvad maatte der ikke for-
 udygaae, om Prindsen skulde opnaae Kronen i **?
 — Var der ikke en Kronfølger uden ham? —
 — Nu' indsaae jeg fuldkommen Betydningen af
 hine Ord: Husk Dem til Lykke, Prinds,
 han er død. Jeg forestilte mig Prindsen,
 da han — som F*** tilfærev mig — gjentog
 dem med Affect, og en Gysen betog mig.

„Ven!“ sagde jeg til Lorden: „Lad os træk-
 ke os tilbage. — Hvad formaae vi imod saa man-
 ge? hvor kunne vi svømme mod Strømmen?“

„Jo, saalange vore Kræfter vare, kunne vi
 det,“ svarede han i en bestemt Tone.

---

ske Krone, ansee vi ham og som vor Regent,
 og da vil og et eneste Ord være tilstrækkeligt
 til at gjøre ham dertil, og os — — —

Udgiveren.

„Dg naar de ophøre, og Strømmen ogsaa opfluger os?“

„Saa have vi gjort, hvad vi kunne, og denne Tante vil forsøde os vor sidste Time, den staaer for os i Fængslet eller i Palladset.“

„Men er denne Trøst da ogsaa for den, der uopfordret har trodset Faren?“

„Det er ikke Tilfældet med os. — Hvor Tusindes Liv eller i det mindste Tusindes Vel staaer paa Spil, er ingen Fare for stor, naar der er minste Udsigt til Redning at sene.“

„Dg er denne Udsigt her?“

„Ja!“

„Hvorledes min Ven? Kan De modsætte Dem Stater? Kan De tæmme en Hob af Oprørere? Kan De bortlede Prindsens Tanker fra det, de med Magt hentrækkes paa? — Har han ikke allerede gjort det første Skridt der forlanges i **? — Vil ikke eg alt andet falde ham let, da han nu kan opnaae aandelig Forladelse for alt?“

„Ven! Deres Frygtsomhed lader Dem oversee en tredje Bei, der altid bliver os aaben, om alt andet skulde staae os feil. — Kjender De ikke den herværende Statsinquisitions Magt? Aabenbare vi den kun Halvdelen af det, vi vide, saa er det Hele forstyrret med eet. — Vil den ikke have Grund til at befrygte, at der i disse hemmelige Selstaber

ogsaa lægges Planer mod Republiquen, og at man kun forbeholder sig Prindsen til at bidrage til deres Udførelse? Betænt herforuden endnu, at vi ved Bocche parlanti *) kunne sætte os i Sikkerhed og aldeles undgaae at inddrages i Spillet."

"Hvad skulde der da blive af Prindsen? — — Gud! jeg skulde have bidraget mit til, at Retfærdighedens Sværd blev draget over ham."

"Prindsen har meget, der taler til hans Forsvar. Troer De, dette ikke vil komme i Betragtning? — Ogsaa straffer man jo en Mand, som

*) Det var Lovhoveder af Marmor, som havde deres Gab opspilede og hvor der især gaves mange i St. Marcuspalladset. De vare bestemte til at modtage alle hemmelige Anmeldelser, og over hvert af dem stod der skrevet, hvilket Slags Anmeldelser det var bestemt for. Statsinquisitorerne undersøgte dem hver Aften, for at udtage og gjøre Brug af, hvad der fandtes deri. Herved var det allsaa let muligt, at forblive ubekjendt. Dog kunde den, der ventede sig nogen Belønning for den Anmeldelse, han havde gjort, afskrive et Stykke af den for at forevise Secretairen det og bevise derved, at det var ham, der havde gjort det. Men selv i dette Fald blev dog hans Navn fortiet.

Fødselen gav Baand og Orbenes, langt kemsælbigere end andre. — Men lad os endog antage det Høieste. Er det da ikke bedre, at der døer een Mand — var det endog en Prinds — for Folket, end at dette Skulde gaae under for hans Skyld? — Og Skulde den Mine, vi antaandte, tilige sprænge os med i Luften, naa, saa vil der dog af Gruset opspire Blomster, som maae tilbagefalde vort Minde for de sildigste Efterkommere.”

Enhver af mine Indvendinger tjente kun til at gjøre Engellanderen varmere og standhaftigere, og ligeledes blev jeg omsider overbevist om, at han havde Ret, hvor uendelig meget det end kostede mig at komme til denne Overbeviisning. Jeg undertrykte den Taare, der opsteg i mit Øie, trostede mig med Haabet om et bedre Udfald, end det tegnede til, og søgte, saavidt jeg kunde, at overbevise mig om Mueligheden deraf, hvor meget jeg endog erkjendte, at det kun var en svag Grund, det stob paa. Jeg stolede fornemmeligst paa Johnsons Klogskab, der havde viist sig i hans Breve i saa fordeelagtigt et Lys for mig. Med den meest brændende Begjerlighed efter at give mit nylig opspiret Haab tilstrækkelig Næring ilede jeg til mit stille Kammer for at læse hans øvrige Breve. Lo af dem har jeg ganske ubeladt, forvi der kun handlede om en Historie, vi allerede

Ejende, og om jeg i de andre fandt, hvad jeg søgte, ville Læserne bedst kunne dømmes af dem selv.

Johnson til Lord Seymour.

Sjette Brev.

Den 25 October 17..

Efter de sidste Tildragelser, jeg har fortalt Dig, er der foregaaet en stor Forandring med Prindsen. Han flyer Selvkaber, som han før higede efter, indelukker sig ikke sjelden i sit Gemak, og er taus, mørk og tankesuld. Vel finder jeg ikke dette unaturligt; thi der er indstormet alt for meget paa ham; men jeg er dog saare bange for, han skulde lægge Haand paa sig selv. — Tænk engang, endog Marchesen, som ikke allene synes at være ham hengiven med Liv og Sjæl, men yttres saa megen venkabelig Omhu for ham, for kort Tid siden var alt for ham, endog ham har han nogle Gange un-

ber Paaskud af Upasselighed ladet vise bort. Og vil Du troe mig? Selv Biondello er ikke mere saa hyppigen om ham som tilforn, ja ogsaa mod ham er han nu langt mere tilbageholden end for. Saa kjert dette end under andre Omstændigheder vilde være mig, saa bange gjør det mig nu for ham, da han synes at have borttrukket sig saa aldeles fra Verden, at han nu endog er kold mod sine varmeste Venner. — Sandelig er dette en Tilstand, hvori et Menneſte let kan lade sig seiste til at begaae Selvmord, eller hvori der i det mindste ikke fordres megen Overvindelse til at begaae det. At dette sidste besvære allerede er Tilfældet med ham, erfoer jeg alt for tydelig i Aftes. — Jeg var ganske allene med ham i Gemakket. — Dette træffer nu meget ofte; thi da han ikke er for at være allene, naar det mørkner om Aftenen, saa maa jeg da altid ind til ham, hvilket net kommer deraf, at han staar i den Tanke, jeg ikke forstaaer ham, om han i min Nærvarrelse overgiver sig til Uttringen af sine Følelser, og tilige anseer mig alt for eenfoldig til at kunne slutte mig til noget af hans Bevægelser. Imidlertid giver denne Frygt hos ham for at være allene om Aftenen, som han tilforn aldeles ikke havde, mig, foruden den Fordeel at kunne lægge Mærke til ham, ogsaa Haab om, at han maaskee vil

Komme paa andre Tanker, da Gensomheden haabe
i Mærke og ved Lys, saavidt jeg kan forestille mig,
snarere maa bringe en saadan Beslutning til Modens-
hed, end forandre den, og jeg tillige troer, at
saalange man endnu frygter for noget eller der end-
nu gives noget, var det end det ubetydeligste, som
man troer at kunne miste eller man — som nok er
det samme — ikke gjerne vil være af med, —
saalange ere endnu ikke de Baand, der knytte os til
det jordiske Liv, aldeles overrykkede.

Dog, til Sagen. Jeg var, som sagt, alle-
ne med ham. Med Hovedet støttet i den hule
Skaab, sad han længe i en Lænestoel, og saae
saa stivt hen for sig, som om der havde været en
Punct paa Gulvet, han vilde gjenneboret med
sine Næse. Ikke den mindste Bevægelse var der
at see hos ham, og kun de stærke Sukke, der hæ-
vede hans Bryst og stannende udprævede sig deraf,
vidnede endnu at han levede. Tankesuld reiste
han sig, gik hen til sit Bureau, og tog et rødt
Baand ud af det. Han trykte det med Indertig-
hed til sin Mund og sit Hjerte. Hans Stilling,
hans Blif, — o, at jeg kunde beskrive Dig
dem! Det soer mig gennem Hjertet som en
Kniv. Jeg vil hidsette den Monolog, han

holdt, saavidt jeg kan erindre den; den er mærk-
værdig.

„D, Du eneste Levning af min Tھے-
rese!“ (Det var Grækerinden). — Han trykte
her Båndet til sin Mund, og Taarer styrte ud
af hans Næse. Det Eftertryk, han lagde paa
dette Ord, men især paa Ordet eneste — hans
Taarer, — at, jeg kunde faldet om, hvorli-
det jeg end ellers, som Du nok veed, inclinerer
til Besvimelser og kunstlede Tølelser. Gaa pres-
set en Stemme har jeg aldrig hørt før, et saa-
dant Udtryk i Milet, en saadan Taare, faldet af
en Mand, af en Prinds, saer jeg aldrig at see.
Hans Tølelse, at, jeg troer, den maatte opløst
hans Sjæl, dersom den ikke var en uopløselig
Substance: Men ogsaa den blev nok Byrden for
tung; thi hans Tanker syntes at være forbundne.
Som en Statue blev han staaende i en uforandret
Stilling. Endelig udbrød han igjen:

„Min Tھےrese, Du mit Alt, Du min —
Ha, hvor skulde denne ugle Tord, denne
elendige Støvklump, der ikke har et eneste
fuldkommen lykkeligt Menneske at opvise, der
var i Stand til at myrde en Tھےrese, en Engel,
hvor skulde den kunne have noget Udtryk for mine
Tølelser! (Med den høieste Affect) Alt, myrde,

— myrde, — Hvad afholder mig fra at søn-
 derrive de Baand der holde mig borte fra hende?
 — Hvo regner den mobige Love det til Onde,
 at den bryder den Kjæde, der berører den fine
 Frihed, der stiller den fra sine Unger. — Men
 Kan jeg finde hende igjen? — Al, hun er tabt,
 hun er uerstattelig tabt for mig! — Gjennem
 Jordens Skjerne vilde jeg bane mig Vej og opsøge
 hende — men, hun er tabt, evig tabt for
 mig. — Al, hvad gav jeg ikke nu for den
 søde Drøm om en Continuation, denne Drøm,
 der hjælper saa mangt et Menneske at bære
 sit Kors, al, hvad gav jeg ikke til, om
 jeg vidste, at Mennesket havde nogen anden
 Bestemmelse efter Døden, end at tjene den
 Jord til Næring, som det vandrer paa? —
 Kartusinder igjennem vilde jeg ansee de utaaligste
 Selvedspindler for en Belyst; thi da havde jeg
 dog Haab om igjen at forenes med min Therese.
 — Men skulde hun, hun, der indbefattede alt,
 hvad der fortjener Navn af fuldkomment, skulde hun
 blot have været til for at tjene til Føde for Orme,
 som det maa være ganske ligegyldigt, enten det er
 Cadaveret af en Krøbling eller af Naturens Mesters-
 stykke de nære sig af? — Var det mueligt at frem-
 føre noget Beviis for Udbødeligheden, da maatte det
 være hende, det begyndte med. — O Du der

oven over Skyerne, om Du er der, — giv mig hende igjen, og jeg vil troe paa Dig! — Ha! hvad er det, der igjen fremtryller hendes Billede for mig? — Kan jeg da aldrig glemme det? Skal da det være Gjenstanden for alle mine Forestillinger? — Maaskee, evige Væsen, Du derved vil give mig et Blik om Din Tilværelse? — D, hvilket et Uvishedshav, jeg svømmer i! Hvo redder mig af det? — Jeg vakler som et Rør, der er bestemt til omsider at knækkes af Vinden. — Men jeg vil ikke oppebie dette Omsider, jeg vil forekomme det. — Jeg vil søge Sandheden, jeg vil have Visshed! — Naa saa brist da, Du Forhæng, der skjuler den for mig!“ — Han gik i heftig Bevægelse frem og tilbage i Gemakket. Mig syntes han aldeles ikke at see. Baandet, han holdt i sin Haand, faldt ham her i Minene igjen. Han standsede bestyrtet. Det havde skiftet Farve og var nu grønt.

„Hvad er det?“ raabte han, taug derpaa noget, og begyndte nu endelig igjen. „Vil I fraribe mig alt, ogsaa dette, I uslynlige Mægter? — Er jeg maaskee endnu for lykkelig? — Ha, ha, ha, — lykkelig!“ — (Efter en Pause): „Men jeg har det jo endnu? Har maaskee Du, min Thereses Skygge, givet det denne Farve? Er Du maaskee til endnu, og

vil herved ghyde Haab i mit syge Hjerte? —
Haab? — Uden Dig er der intet Haab! —"

Du seer, kjereste Seymour, at han ogsaa ansaae Vaandets Forandring for et Underværk. Havde jeg kun tordeet løse Knuden for ham, det skulde her ikke falbet mig vanskeligt; thi naar jeg antager, at Biondello har en eftergjort Røgle til hans Bureau, saa lader denne Forandring sig let forklare, og skulde man ikke kunne tiltroe et saadant Menneſte alt?

Det var allerede meget sild, og endnu gjorde Prindsen ingen Anstalt til at lade sig klæde af, men vedblev fremdeles at syffelsatte sig med sig selv og sin Therese. Den Monolog, han holdt, var en besynderlig Blanding af Tro og Tvivl, som snart helbede til hiin, snart til denne Side, — „Ja, jeg vil, jeg maa gjøre Ende derpaa: med Overrykningen af min Livstraad endes dog ogsaa min uendelig, min grændseløse Qual.“ — I det disse Ord forlode hans Læber, styrte Biondello ind i Gemakket, kastede sig for hans Fødder, og slog Armene fast om hans Knæ. Angest og Skrak var udbredt over hans Ansigt, Hinenne stode stive i hans Hoved, Haaret slagrede ham om Ørene. Han var neppe halv paaklædt, og ethvert Klædemon, han havde paa, vidnede om

den Til, hvormed han havde iført sig det. Hans Stemme syntes qvalt, og ikke en eneste Lyd gav han fra sig.

„Åh, min naadigste Prinds!“ raabte han i en beklemt Tone, efterat dette stumme Optrin havde været noget, og trykte derhos Prindsen endnu fastere til sig. — Prindsen var ganske bestyrtet, og aabnede ikke sin Mund.

„Naade, Naade, bedste, bedste Prinds!“ raabte han igjen.

„Raser Du, Bionbello?“ sagde endelig Prindsen: „Du, som ikke har forbrudt Dig, hvad har Du at bede om Naade for?“

„Held mig, om jeg rasede; men det er Sandhed. Åh, min bedste, min inderlig elskede Prinds!“

Prindsen havde Nøie med at bringe ham til sig selv. Endelig lyktes det ham, og nu vilde han fortælle Karsagen til hans besynderlige Forhold, naar Prindsen vilde forsikre ham om sin Tilgivelse for det, han havde at sige ham. Prindsen forsikrede ham naturligtvis derom, og han begyndte derpaa saaledes:

„De senere Tider, fra den Gang nemlig De
 res Hoihed begyndte at trække Dem tilbage og over-
 give Dem saa ganske til Dem selv, de have været
 mig de marterfuldeste Dage af mit Liv, ja endog
 marterfuldere end Tabet af mit høieste Gode her paa
 Jorden, af Deres Raade vilde været mig. —
 Derhos lod det og til, jeg ei heller besad denne
 Raade mere, da jeg saa yderst sjelden nød den Lyk-
 ke at have Tilladelse til at være om Dem, og jeg
 heller ikke mere sporede hos Dem den nedladende
 Gunkst, jeg uværbige tilforn kunde bryste mig af,
 og som en mørk Alvorlighed aldeles havde fortrængt
 hos Dem. Hvoraf kommer denne Forandring?
 — spurgte jeg idelig mig selv. — Skulde det væ-
 re en Folge af de Syner De havde haft? af det
 store Tab, De havde lidt? — Men svarede jeg
 mig selv, De var jo i de første Tider derefter ikke
 saaledes stemt. — Skulde denne Stemning maaskee
 være kommen ved senere Estertanke? Og hvad var
 der da ikke i saa Fald at befrygte for Dem? —
 En heftig Smerte over et Tab i det Nidblit, vi
 lide det, er kun sjelden af Varighed; men den
 Smerte, der indstiller sig siden efter, den er først
 ret farlig, efterdi den bemægtiger sig vor Forstand
 og sukker dens Mine for de Trøstegrunde, der endnu
 ere tilbage for os. — Frygt og Angest for Dem,
 naadigste Prinds, opfyldte derfor stedse min Siel,

foruroligede mig om Dagen, og forjeg om Natten. Slummeren fra mine Dine. — Jeg var og i Aften, kort førend jeg kom hid, gaaen til Sengs, og mine Følelser udgjorde sig i en inderlig Bøn til vor Frelser og alle vore Helgener om at tage Dem i Beskyttelse. Mine Læarer vædede den Pude, mit Hoved hældede sig til. — Med eet frængte der et Klart Skin gennem mine lukte Dineaaage. Jeg aabnede dem, men maatte strax lukke dem igjen. Der stod en Skikkelse for mig, hvis Blands blandsede mit Syn. — Jeg kunde deels derfor, deels af Frygt ikke aabne mine Dine igjen. Med en behagelig, men tillige noget misfornøiet Stemme sagde den til mig: „„Din Herre gaager frugtfuld melig med det Forsæt at forekomme Skabelsens Herre, som han allerede ved sin Vantro har forbrudt sig imod, og at befordre paa en voldsem Maade sin Dvergang til hiint Liv, som han endnu ikke er moden for. — Gam tør jeg ikke vise mig for. Men stat Du op, sig ham dette, og advar ham.““

Prindsen blev rød og bleg, og hans hele Mine forandrede. Pludselig greb han Biondello i Brystet. „„Bedrager,““ raabte han med en frygtelig Stemme: „„Du har luret her udenfor!““ — Afmægtig sank Biondello ned for hans Fødder. Jeg sprang strax til for at hjælpe ham, men Prindsen forekom mig og satte ham i en Lænestol. Det

var ret ynkeligt at see ham. Der hengik en temmelig Tid, inden han, uagtet al den Noie, vi gjorde os, kom igien til sig selv. Men aldrig saasnart havde han aabnet Sinene, førend han atter kastede sig for Prindsens Fodder og bad om Raade, fordi han havde maattet sige det, han havde sagt. Prindsen fortrød formodentligen, at han havde behandlet ham saa haardt; thi han løstede ham venlig op. — „Du har phantaseret, arme Biondello,“ sagde han til ham: „gaae og læg Dig igien. I Morgén skal jeg lade en Doctor hente til Dig. Jeg tilgiver Dig saa meget heller Dine Drømme, da de vidne om Din Kjærlighed til mig. Men læg Dig kun og vær ganske ubekymret for mig.“

„Jeg har ikke drømt, naadigste Prinds, og heller ikke har min Phantasie her stuffet mig. Seer De, her er Stadfastelse derpaa.“ — Han raakte Prindsen noget, og denne betragtede det opmærksom og med spulig Bestyrtelse.

„Ja, det er den,“ raakte han endelig, „det er den Ring, jeg gav min Therese paa hendes Fødselsdag.“ O, hvilken en salig Dag var det for mig! Men hvor er den kommen i Dine Hænder? Hvor er det mueligt? Hun medtog den i Graven, jeg saae det selv.“

„Manden gav mig den. „Her,“ sagde den bagefter de strækelige Ord, jeg har fortalt Dem: bring Din Herre denne Ring, og sig ham, at Haab, Tid og Naalmodighed lede til det herligste Maal.“ Den forsvandt derpaa, og jeg itebe hid.“

„Haab, Tid og Naalmodighed lede til det herligste Maal! — Hvor er det, naar ikke hun, hun er det!“

I det samme Prindsen sagde dette, hørtes der en stærk Banker paa Gadedøren. Den blev aabnet, og Marchese Sivitella traadte ind. Saade hans Paaskledning og hans Ansyn forkyndte den største Forvirring, og af hans Mine talede Frygt og Angest. I det han aabnede Gemaldøren og saae Prindsen, syntes han stærk beroliget. — Kan De gjette, min Ven, af hvilken Ansaag han kom her paa saa aldeles usædvanlig en Tid. — Han havde havt det samme Syn, som Biondello, ethvert Ord stemte med det, denne havde sagt, kun at han ikke, som denne, havde faaet Ringen, hvilken Prindsen med megen Noie havde presset paa sin Finger. — Det er altsaa nu ganske afslort, at Marchesen er med i Complekten; thi at det Hele er opdigtet, kan jeg intet Dieblit drage i Tvivl. Havde jeg derimod ikke allerede været lidet indviet i deres Planer, vilde de usejlsbarligen

og have bedraget mig; thi de spillede begge deres
 Roller saa mesterligen og gjorde Illusionen saa sands-
 synlig, at det ordentlig koster mig Umage at an-
 see det for Bedragerie og ikke holde det for Sandhed.
 Slut Dig heraf til, om det var Prindsen i hans
 Forsatning mueligt at tvivle her. — Og Ringen,
 — hvor de have faaet den fra, gad jeg virkeligen
 vide. Saavidt jeg veed er Graferinden begravet
 i et Kapelle i *** Klosterkirken, hvortil det dog ikke
 er nogen saa let en Sag at faae Udgang. Altsaa
 maa man, for kun nogenledes at tænke sig en ri-
 melig Formodning her, antage, at der blandt
 Ordensbrødrene i dette Kloster i det mindste maa gi-
 ves nogle, der ere med i Spillet; og skulde de end
 ikke være vidende om Hensigten med hvad der foreta-
 ges, saa maa de dog være underkjøbte med Penge,
 hvortil der, at slutte efter Munkesbegjærligheden,
 vist ikke er medgaaet en ringe Sum. — See kun
 ikke, min Ven, af denne Anmærkning, om den
 end skulde forekomme Dig overflødig. Jeg i det
 mindste ansaae den fornøden for at gjendrive,
 hvad Du yttrede i Dit sidste Brev, at maaskee naar
 alt kom til alt, blot Snyderie var det endelige
 Maal her. At det ikke er saa, vil Du let ind-
 see deraf, at der allerede maa være anvendt Sum-
 mer, som Prindsen i sin nærværende Forsatning
 vel neppe engang kunde tilveiebringe Renterne af.

Dg dersom Penge virkelig vare deres Maal, hvor meget hastigere og sikkrere kunde de da ikke have naaet det? — Hvor Du, efter hvad Du allerede veed, kan være kommen paa dette Indfald, de, griber jeg aldeles ikke, hvormeget Du endog har vidst at anføre til Bestyrkelse for Din Mening. Lad Dig for alting ikke forblinde og dyffe i Svov af et bedrægligt Paab, og indbild Dig dog for Himmelens Skyld ikke, at Dine Guineer og Bancoer kunne tilbagedrive de Anslag, der ere iværk med Prindsen, med mindre det skulde see ved at underminere ved dem den kostlige Bygning, der formodentligen arbeides paa. Rigtig nok lader dette sidste sig ikke iværksætte, førend jeg har opnaaet fuldkommen Kundskab om denne Bygnings men det faaer og at være, da vi jo desuden ikke for Diebticket kunne afvende de Anslag, der gøres paa Prindsens Tro og Meninger, dersom ikke hans gode Genius selv skulde forekomme os, men hvilket det besvære aldeles ikke lader til, og desuden kan jeg endnu ikke i nogen Maade komme efter Hensigten dermed. — Jeg havde endog megen Lust til at troe, at man blot har til Niemeed at gjøre Prindsen til Profelyt; thi hvad for Midler har man ikke allerede havt Exempler paa, den allene saliggjørende Kirke har betjent sig af for at udrydde et vildfarende Saar af Djevelens Klør; —

men berimod er der igjen meget andet, der gjør dette aldeles usandsynligt. Havde man ikke kunnet komme meget nærmere til dette Maal? Og hvor havde den Gamle i saa Fald kunnet sige, at han havde stemt Høffet i ****d**** for sin Plan, uden han vilde gjort sig til den latterligste Storpraler for Biondello, hvilket dog umuligen har kunnet være hans Hensigt. Men at jeg endnu ikke er kommet efter deres egentlige Hensigter, beretter Dig endnu aldeles ikke til at slutte, at de kun gaar ud paa at kappre Penge; thi naar jeg vilde underholde Dig med blotte sandsynlige Gisninger, saa var der saare mange, jeg kunde opregne for Dig. Men hvor er jeg med min Villie kommen hen? — Mit Brev er, som jeg seer, allerede blevet forstrækkelig langt og dog har jeg ikke endnu fortalt Dig alt, hvad der ligger mig paa Hjertet og Du endnu bør vide. Seer Du, det er Din Modsigelse Du har at takke for, at Du maa høre saa lang en Præk til Forsvar for den Mening, jeg er af. Havde Du da aldeles glemt at jeg ikke lader mig afdisputere noget, og at Du saa ofte for Spøg kaldte mig en Skjendegiest! — Lad dette fere Dig det i Erindring igjen.

Civitella blev den øvrige Deel af Natten hos os. Paa at gaare til Sengs blev der ikke mere tænkt; jeg maatte tvertimod vakte Kof-

ten og befale ham over Hals og Hoved at servere Bordet *). Man gik og til Taffels, men Hovedførnødenheden, Appetiten, manglede aldeles; ogsaa pønsede Civitella forgjæves paa lunefulde Indsats, som han ellers ingensinde pleier at være i Fortlegenhed for. Samtalen dreiede sig lettelig saaledes igjen, at de Syner kom paa Tale, der denne Nat havde viist sig, og Civitella fandt her en ønskelig Leilighed til at gjøre Prindsen de benskabeligste Bebreidelser for hans Koldfindighed i den senere Tid mod ham. Prindsen undskyldte sig med det mørke Lune, han havde været plaget af. Civitella syntes beroliget ved denne Undskyldning, men udbad sig dog af Prindsen som et Beviis paa

---

*) I Venedig er det intet usædvanligt at holde Maaltider paa denne Tid; thi man har her — formodentlig formedelst den tærende Søluft — til alle Tider en velstignet Appetit. Man seer sjelden nogen Venetianer, uden han har et eller andet at gnave paa. Hvor man kaster Blik hen, seer man allehaande Foder vare tilfals, hvilket endog strækker sig til Operahusene, hvor man ikke sjelden bliver hindret af Restaurateurernes Strig fra at høre, i hvad de Spillende sige. — Næsten paa alle offentlige Steder finder man derfor endnu om Middnat faldt serverede Borde.

hans uforandrede Begaagenhed, at han vilde be-
 tjene sig af de Midler, han vilde foreslaae ham
 til hans mørke Luners Fordrivelse. De vare for
 størstedelen alle af den Bestaaffenhed, at man ikke
 ret vel kunde holde sig for at see allene ved at høre
 dem nævne, og herved lyktes det ham dog omsider
 at omstemme Laare til Ranterhed. Bel tog
 Prindsen endnu kun liden Deel deri, dog gjorde han
 heller intet til at forstyrre denne Stemning. Han
 lovede endog tilsidst at rette sig efter Marchesens
 Billie, og denne blev saa glad derover, at han
 ikke var i Stand til at skjule sin Glæde. Altsaa
 have vi Dem nu igjen, naadigste Prinds? raabte
 han gjentagne Gange, og yttrede en saadan Hens-
 rykkelse over Prindsens Estergivenhed, at man skulde
 troet han var bleven forvirret i Hovedet.

„Triumpheer ikke for tiblig, Herr Mar-
 chese, sagde Prindsen: thi er De og istand til
 at finde de rette Midler til at borttrykke mine mør-
 ke Dierblit?“

„D, det skal ingen Nød have, naadige-
 ste Prinds! naar De kun bestandig vil følge mine
 Raad.“

„De tiltroer Dem saare meget. Indtil
 jeg seer Prover paa det Mobsatte, vil jeg troe
 Dem, og kjert skulde det være mig, om De var

istand til at helbe Drb; men jeg frygter for, De neppe vil naae Deres Hensigt."

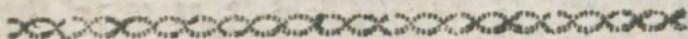
"Veed De ikke, at Lilliben er den halve Medicin? Opfyld attsaa fremfor alt min første Bøn, og sysselsæt Dem igjen mere med den legemlige Verden end med Andeverdenen; thi hvor vel jeg end af egen Erfaring kjender Deres Magt over den sidste, befrygter jeg dog, at den mørke Steming, som jeg troer uadskillelig fra de gode Væsner uden Kjød og Been, vilde i modsat Fald mere og mere indsnige sig hos Dem. — Eller var maastee den Catastrophe, jeg havde i Nat, ogsaa en Følge af Deres egen Befaling? — Maaftoe jeg ved nogen mig ubevidst Ting paa Ny har paadraget mig Deres Fortørnelse? —"

Civitella syntes betagen af en forstrækkelig Ansigt, i det han sagde disse sidste Ord, og paa Prindsens Ansigt, som allerede var temmelig opklaret, opsteg der igjen — formodentligen ved Grindringen om denne Nats Tildragelser og de deraf med forbundne Ideer — de samme mørke Slyer, som nyligen vare fordrevne beraf. —

Jeg maatte nu besørge Thee, og kunde derfor til min store Bedrøvelse ikke høre denne Samtale til Ende; dog sluttede jeg af nogle opsnappede Ord og af Prindsens Mine, at den igjen maatte

have taget en muntreere Bending og en god Ende
for denne Gang.

Midnatstimen er allerede for længe siden flaa-
get, og hvor gjerne jeg end fladrede lidet endnu
med Dig, — maa jeg dog slutte mit Brev, for
ogsaa at hde Naturen sine Rettigheder.

Fjerde Bog.

Johnson til Lord Seymour.

Syvende Brev.

Den 2 November 17**

Civitella's Forslag at adsprede Prindsen for at bringe ham paa andre Tanker, er paa det bedste blevet fulgt. Hans Hotel vrimler daglig af Fremmede, som blive kongeligen beværtede. Han giver ofte Concerter og andre Festiviteter, og er næsten aldrig overladt til sig selv. Naar han ikke

er hjemme, saa kan man være sikker paa, at han er at finde enten i een eller anden glimrende Cirkel. De forkræftelige Besøftninger, der medgaae herved, kan Du let forestille Dig. Og dersom endda det affyelige Spil ikke var! — Han har i soie Tid tabt hoist betydelige Summer. Hvorfra han faaer disse Penge, veed jeg ikke; thi fra hans Hof sendes der ham, saavidt jeg veed, intet; og at han skulde have beqvemmet sig til at laane noget af Marchesen, efterat han har sat sig i Hovedet, denne staaer i den Tanke, han har at byde over Kandevedenen, kan jeg umuelig forestille mig. — Det lader ikke til, han tænker paa Udsaldet, og han synes mig igjen munter og underholdende som før. — Over denne sidste Forandring triumpherede Marchesen ikke lidet, da han anseer den for en Virkning af sine Forslag; men den gode Mand bliver ikke den Dren vaer, der nager i Prindsens Tanderke, medens hans Mine utvortes synes at smile. — Jeg seer ofte den Kamp paa ham, som han maae være i med sig selv. Det eneste, der endnu behager mig herved, er dette, at han taler nu langt ærbødigere om Religionsgjenstande, eller i det mindste lader dem uanfægtede, istedet for de tilforn ikke sjelden vare Gjenstande for hans Spots; ogsaa synes der undertiden at vise sig et Glimt af

Haab, der i det mindste betager os Frygten for,
 et han selv skulde forkorte sit Liv.

Den 4 November

• • • • •

Hvad siger Du dertil: Prindsen har været i Kirke! — Et Særlyd, som hans Folk neppe mere vide at erindre sig, og som jeg ikke selv saasnart vilde have drømt om. Civitella gav egentligen Anledning dertil. Han var i Gaar hos Prindsen, og talde om en vis Biskop af **, som skulde præke i Dag i St. Marcuskirken. Den Lovtale, han holdt over denne Mandes Hovd og Hjerte, opvakte saa meget mere Prindsens Opmærksomhed, som Marchesen ellers just ikke pleier at tale i nogen altfor ærbødige Tone om Geistligheden. Jeg maa dog ogsaa høre Deres Underværk af Taler: sagde han; og Dagen efter, nemlig i Dag, blev han afhentet af Marchesen.

Man siger, hvad man vil, saa er Synet af en stor Forsamling af Folk, især naar de ere komne sammen for at tilbede det høieste Væsen, et meget opløftende Syn, der virker saa meget heftigere paa os, jo længere det er siden vi have nydt et saadant

Syn. Den der ikke føler noget herved, maa ikke have nogen Følelse. — Prindsen bestyrkede min Mening. Han standsede, i det han traadte ind, betagen af beundringsfuld Verbødighed. Ufeilbarlig bidrog Kirkens uhyre, indtil Overdaadighed sammendyngede Pragt, den majestatiske Omfang, og især den talrige Forsamling af Menneſker, som alle, i det mindste i deres Miner og Udvortes, yttrede de umiskjendeligste Spor af Andagt, ikke lidet til at forsøge denne Stemning hos ham; og jeg maatte ikke kjende Menneſket, dersom jeg vil negte at det Ceremonielle, være sig end det ved noiere Beskuelse skulde falde i det latterlige, virker saare meget paa det, da det altid, om det end er det lysste Hoved, er begavet med en god Portion Følelse for det Sandelige. Ogsaa er den hyppige Røgen, der er saa almindelig i de Katholske Kirker, særdeles skicket til at omtaage vore Sandser og forsætte os i en meget andægtig Stemning. En prægtig Kirkemusik blev opført før Prækenen. Du traadte Biskoppen frem. — Ven! Marchesen havde Ret; — thi Manden overgik endog langt hans Beskrivelse af ham. — Allerede hans Udsyn indgjød Verbødighed, og ved sin ventlige, oprigtige og indtagente Mine, hvoraf der lysste det menneſkeljeligste Pierte, nødde han paa Stedet enhver til at fatte Tillid til ham. Og da han endeligen

begyndte at tale — o, jeg er tilbøielig til at erklære, at jeg endnu aldrig har fundet saa megen henrivende Veltalenhed, forenet med saa megen Værdighed og Anstand i een Person. Med eet Ord: det er en Prædicant for Hoved og Hjerte. Det første overbeviser han med Grunde, vægtige i sig selv, men som faae en endnu større Vægt ved hans Foredrag og hans Combinationer; det sidste rører han, opflammer han til de varmeste Følelser for Dyb og Retfærdighed, og indgyder han den meest brændende Begierlighed efter at følge hans Forskrifter for at blive saa meget mere moralsk forbedret ved dem. Af hans Mund taler Sandheden saa aabenbar, at det let mærkes, hvor dybt han er indtrængt i den og hvor fast han selv er overbevist af den; — han rører Hjertet; thi han er selv rørt og han føler selv det hans Læber-forkyndelse. Kraftfuld og tordnende er hans Stemme, naar han vil ryste den forhærdede Synder, og gjøre ham opmærksom paa den vildfarende Vej, han vandrer paa og han vil lede ham bort fra; ubeskrivelig sagtmødig er den, naar han taler Menneſtekerlighedens Sag, og opstiller hiint store, majestætiske Mønster til Efterlignelse; — fast og indertig er den, naar han søger at overbevise. O, min Ven! Du maatte selv have hørt ham, dersom Du skulde forstaae mit Malerie: thi hvorfra skulde jeg

faae Ord til at kunne opregne Dig alle et saadant Ideals Fuldkommenheder?

Han prætede i Dag: over de Forbelevelse, en paa Fornuftens Grunde hvilende Religion yder Mennesket, et Thema, der var saa svarende til Prindsens Situation, som om det bestemt havde været valgt for ham. Hans hele Præken bestod af to Hovedbelevelse. I den første søgte han at bevise, at Religionen forædler vort Hjerte, opvækker større Drist til det Gode hos os, og er den første Støtte for os, naar vi hjemføges af Lidelse. Og hvor grundiat beviste han ikke alt dette! — Man maatte overbevisees derved. — „Selvtjertighed, sagde han blandt andet, er, naar den ikke udarter til Egentjertighed og Egennyttighed, det er: bliver til en Last, den første og stærkeste Drivesse, den vise Skaber har nedlagt i os. Fra den udslyde alle vore Handlinger, endog de sublimeste, endog de, hvorved vi nærme os Guddommen selv. Vi elske vor Ven, fordi han igjen elsker os, vi elske vore Medbrødre, fordi vi ønske, de igjen maatte elske os; vi hjælpe de Trængende, vi redde ofte med vort eget Livs Fare enj Andens Liv, fordi vi i lige Tilfælde vente det samme af dem; vi tilgive vore Fiender, ja vi elske dem endog formedelst hiin til den himmelske Salighed grændsende

Tølelse, der siger os: Du handlede løbely og er
 flegen et Trin høiere paa Guldkommenhedens Sti-
 ge! — Men hvorofte handler ikke Mennesket
 godt, og bliver mistjendt; hvorofte mislykkes
 ikke besværrer den bedste Hensigt; hvorofte maa
 ikke det adleste Menneske lide, fordi det hand-
 lede adelt? — Dog, skal det derfor ikke hand-
 le vel? — Jo! det burde alligevel handle
 vel: men vilde det være istand dertil, naar
 ikke Religionen viste det paa hin Side Gra-
 ven dets Løn, naar den ikke sagde det: Din
 Skaber kjender Dit Hjerte, han, han, den
 Herre Zebaoth kjender det, naar Menneskene
 mistjende det? — Jeg troer ikke, mine Ven-
 ner, hvormeget Godt jeg end tiltroer Men-
 nesket, at det vilde gjøre det Gode, blot
 fordi det er godt; thi det er jo ikke uden
 Lidenskaber, som uagter alle Forjættelser dog
 endnu lægge det Hindringer i Veien, hvormeget
 mere vilde de det, naar det ikke havde
 disse Forjættelser? — Og hvad skulde da og
 kunne afholde Menneskene fra, blot at befordre be-
 res egen Fordeel paa Jorden? — Skulde man
 kunne forundre sig over, om den da foretrak Paster-
 nes blomsterstrøede Vej for Dydens tornesuldere Sti?
 — Griber i Eders Barm, mine Venner, og be-
 svarer Eder dette selv. — Men her træder nu Re-

ligionen i mellem. Den siger os det med Visshed,
 som selv det klogeste Menneske, uden Forjættelse
 maatte ønske, den siger os: „Du ophører ikke,
 der er et Liv efter dette, til hvilket Du over-
 gaar fra dette, i hvilket Mennesket skal
 see efter sine Gjerninger.“ — Hvilket en Spore
 maa ikke det være for os til at vorde bedre, til end-
 nu hellere og troligere at opfolde alle vore Pligter,
 og hvilket en saliggjørende Trøst er det ikke, naar
 vi under Livets Misfælsommeligheders trykkende Byr-
 der; under Vægten af vore Lidelser kunne sukkende
 over dem tilraabe os selv: Bort Liv her
 paa Jorden er jo kun en Forberedelse,
 en Vandring til hiint! —
 Hvor anstrænger ikke den modige Pilegrim alle sine
 Kræfter for at naae Herberget, da han dog veed,
 at han den næste Dag skal sætte sin Vandringsstav
 videre frem! Hvor gjerne underkaster han sig
 ikke alle Reisens Besværligheder ved den Tanke:
 Denne Vej fører til Dit Hjem, Dine Venner,
 Dine Slægtninger! — Skulde vi, mine Ven-
 ner, ville gjøre mindre, da vi vide, at der paa
 hiin Side ligger et evigt Fædreland til vor Mod-
 tagelse, hvor vi noiere ville lære at kjende den
 Almagt, der gav os Venner og Slægtninger, der
 vaager over vor Sjel i dens mindste Dele, og der
 ogsaa knytter Lykkelighedens Kjæde til de Sjælv-
 heder, der møde os.“ — Herfra gik han

over til den anden Afdeling, og viste, „hvilkken
 Beroligelse i Doden Religionen tjener os.“ —
 Her skulde Du kun selv have hørt ham! Han
 førte Tilhøreren til den Gudsfrygtiges og den Ugub-
 deliges Sotteseng. Til de Ugubelige regnede han
 ogsaa den forsættelige Tvivler og Gudsforagteren.
 „Thi,“ sagde han, — „hvor kunne disse være gode,
 da de ikke have noget, der ansporer dem dertil? —
 de maatte være mere end Mennesker, dersom de
 kunde handle vel uden at tænke paa den Belønning,
 der forestaaer gode Mennesker hiffet naar de mis-
 handles her paa Jorden. — Og hvad Grund har
 vel den forsættelige Tvivler, hvad Grund har Guds-
 fornægteren til, af sin Sjæl at forjage Tanken om
 sin Skaber, en Tanke, der dog synes ganske ind-
 flettet i den? Kan han have anden Grund der-
 til end den, at den, efter hans Forstilling paa-
 lægger ham Vaand, der ere ham til Hinder paa
 den Belystnings Bane, han ønsker at vandre?“ —
 Hvorledes han skildrede den Retfærdiges Endeligt,
 — o! jeg siger endnu engang: gid Du selv maatte
 have hørt ham. Jeg troer, at selv den, der
 havde haft et Hjerte af Graal, maatte være ble-
 ven rørt. Det ønske, at der en saadan Dob,
 som denne, vidste han at bane en saadan Vej til Hjer-
 tet, at man uimodstaaeligen fandt sig henreven til
 det Gode, og jeg er næsten i Stand til at paastaae,

der neppe gives en eneste blandt hans Tilhørere, der jo havde fattet det faste Forsæt, fra dette Dieblis at forbedre sig. — Og da han lod Kvindelen og den Ugudelige døe! — Det var som jeg blev overhelbt med koldt Vand. En forfærende Skræk og Affry var malet i alle Ansigter. Jeg saae efter Prindsen; han var bleg som et Liig og stævede stensynligen. — Jeg haaber megen Fordeel for ham heraf. — Det var, som man hørte den Døende selv, som man hørte, hvorledes han forgjæves ønskede sig sine henfarne Levedage endnu engang tilbage, som han gjorde det af Sjælesrygt for den Gud, som han selv havde fornegtet; hvorledes han indsaae Umueligheden af sit Hæftes Opføddelse, og forbandede sin Skaber og den Dag, han blev født; som man saae hvorledes han stred med Døden og hverken kunde leve eller døe; hvorledes hans brystne Dime rullede fortvivlet om i hans Hoved, og Døden at afbryde ham midt i de Forbandelser, hans stammende Tunge og huult rullende Stemme udstødte! — Det var gyseligt! — Bistoppens Røst var Regn til den høieste Affect; men nu taug han med eet. — En Dødsstilhed herskede overalt; endog Kandedrættet syntes enhver at tilbagehelde for ikke at afbryde den. — „Dg,“ begyndte han igjen: „hvor finde vi nu denne Relis-

gion! — Gud den Evige være takket, vi have fundet denne. — Det er vor Religion! — O, mine Venner! erkjender dog, hvilket Fortrin I derved have for tusinde Andre, som ikke have den Lykke at være fødte af Christne Forældre, og derfor maae træve om i Mørke hvor der for Eder brænder det klareste Lys." — Hvorledes han videre udvilde lede dette, hvor han havde saa rig og stor en Tilbede at øse af, vil jeg lade Dig selv tænke Dig; thi vilde jeg endog hidsætte det, hvor skulde jeg da finde Udtrykke for den Lykke og Majestæt han taledes med? — Jeg har blot kunne give Dig et ufuldkomment Begreb derom, men jeg har desuagtet gjort det, for at sætte Dig nogenledes i Stand til at slutte, hvilken Effekt denne Præken maatte frembringe hos Prindsen. — Antag imidlertid det Du har hørt, som en lille Erstatning for, at Du ikke selv har hørt ham. Vel kunde man mærke, at han var en Catholik; men havde Catholikerne været saaledes i Luthers Tider, havde man den Tid præket Religionen saa uforsølsket, saa troer jeg aldrig det vilde kommet til nogen Reformation. — Han nævnebe vel ogsaa Helgenerne; men hvorledes? — Han fremstille dem som Mønstr. til Efterligning og er dette at laste? — Jeg troer ikke, man kan have Mønstr. nok.

Men jeg seer, min Varme fører mig forvidt, og at jeg ikke for dette Dieblif er i Stand at skrive — andet end Bisdommen. Altsaa vil jeg lægge Pennen fra mig, indtil de Billeder, der om og af ham ere opvalte i min Sjæl, have tabt deres Nyhed for mig. — Hvo veed desuden, om ikke den hele Præken henhører til Armenianerens Plan, og om ikke Bisdommen selv — Dog, jeg vil endnu ikke tænke denne Tanke til Ende. Det vilde være skrækkeligt, om ogsaa han var en Hylfæler, og kunde misbruge sine saa usædvanlige Gaver til en Plan, der umuelig kan have noget godt Formaal, da den behøver saa mange Sideveie. — Nei, det kan jeg umuelig forestille mig.

Noget Dage derefter.

Siden hiin Præken overgiver Prindsen sig igjen til dybe Tanker. Han afholder sig atter fra alle larmende Selskaber, og er han end undertiden nødsaget til at tage Deel deri, saa er han dog for det med sin Sjæl borte derfra. Men disse Tanker, denne Alvorlighed er himmelhøit forskjellig fra hiin. Hans gif tilforn fortviblet om i Hovedet, det er

nu kun mørkt, og synes tillige at søge Nolighed. *At*, gid han maatte finde den!

Bisshoppen har han meget nøie forespurgt sig om. Der er ikke den mindste Omstændighed ham angaaende, han ikke har forstet efter. Jeg forestiller mig denne Mand fuldkommen i Stand til at føre ham paa den rette *Vej* igjen, og at ogsaa Prindsen virkelig venter dette af ham, gjør den Interesse, han har for ham, endnu sandsynligere for mig; thi formodentligen spejder Prindsen saa meget efter hans Levnetshistorie for at blive i Stand til at slutte sig fra hans Handlinger til hans Tankemaade. — Og hvor vigtigt er ikke det! — Bisshoppen gav selv Anledning dertil i sin Præden med hine saa passende Ord af Jesus Christus: *I* skulle kjende dem af deres Frugter! — Det er meget uueligt, at netop disse Ord have bevæget Prindsen til den ommeldte Forsigtighed; thi at kunne sige noget er en let Sag; men alt for ofte modsige Handlingerne Ordene saa aabenbar, at man ikke selv veed hvad man skal tænke. Og hvad Nytte skal de han have af en saadan Mand? — Men Bisshoppen er selv i alle Maader det, han fordrer af et edelt Menneſke, af en sand

Christen; han følger selv yderst nøiagtig de Reg-
 ler, han foreskriver. Jeg siger vel dette kun
 efter andre; men hvor Efterretningerne ere saa een-
 stemmige, kan man dog vel slutte med temmelig
 Visshed. Han er en Fader for de Faderløse, en
 Forsørger for de Fattige. Af hin meget betyde-
 lige Formue forbeholder han sig selv kun saa meget,
 som han behøver til Nødtørftighed; det øvrige an-
 vender han til Menneskehedens Pligters Opfyldelse.
 Og den Klogskab, hvormed han uddeler sine Gaver,
 forøger endnu mere deres Værd. De, der af
 Dovenskab og Lyst til Drivesløshed foretrakke Bet-
 lerstaven for et virksomt Liv, faae kun lidet af
 ham; men enhver, der afholdes af ædel Undseelse
 fra at sætte Andres Gæmtilhed i Contribution,
 enhver, der, undertrykt af Ulykker, strider med
 Mangel, finder i ham en sikker og meget virksom
 Understøtter. Han skal have en fuldstændig og
 paalidelig Liste over alle Housarme i det store Bene-
 dig, og han skal idelig hjælpe der, hvor han fin-
 der det nødvendigst. Beshynderligt forekommer det
 mig, at han fornemmeligen skal gjøre vel imod de
 hvr boende Fremmede og især imod Tydskerne.
 Sandt er det, at Venetianerne og fortjene det
 mindst; thi de ere almindeligen ved deres Hengi-
 venhed til Dovenskab selv Skyld i deres Fattigdom,

og man kan vist blandt ti neppe undtage een herfra. — Og hver nedladende er han ikke imod enhver der er under ham! Man skal ikke kunne sene det mindste Skint af Præstestolthed hos ham. — Hans Domestiquer have en Fader i ham. De ere for det meste alle blevne graa i hans Brod, og længes aldeles ikke efter at komme fra ham. — Kort, alt hvad jeg har hørt om denne Mand, taler til hans Roes. Men paa det høieste Agtelsestrin i mit Hjerte er han kommen ved en Handling, som Marchesen fortalte af ham, ved en Handling, der er et umiskjendeligt Beviis paa, hvor fuldkommen han og forstaaer at opfylde de høiere Pligter. — En vis "anti" her i Venedig var hans dødelige Fiende, fordi han formodentligen misundte ham hans Fers tjenester og den Høiagtelse, han allevegne nyder. Grund nok for et slet Hjerte til at hade den, som ellers ingen Anledning giver det dertil. — Til at efterligne ham var han for svag, men til at ville rydde ham af Veien var han nedrigsindst nok. Længe gik han frugtlos med dette Forsæt, men det stille Liv, Biskoppen fører, og den Mængde Mennesker, der stedsle uden for hans Huus omgiver ham, for deslængere at kunne nyde Synet af ham, gjorde det bestandig umuligt for ham at udføre det. Imidlertid havde Biskoppen blandt andre ogsaa et ungt Menneske i sin Tjeneste, som

Han selv havde læbet opbrage, men som, magtes sine mange gode Egenskaber, for sin overdrevede Hengivenhed til Spil paadrog sig mangen en Trettesættelse af sin Herre, der ellers elskede ham som sit eget Barn. Denne bestemte *anti* til Redskab for sin Dindskab. At han ved at gaae lige titværlis ikke vilde udrette noget her, indsaae han alt for vel til at prøve derpaa; han maatte derfor fra en Sidebei gaae løs paa ham. Der blev altsaa af ham underkjøbt Folk til at forlede det unge Menneſte endnu mere til Spil, og ved de flammeligste Spillerkneb at flille ham ved hans Penge. Spil blev nu mere og mere til Fornødenhed for ham; hans Sjæls Rolighed, hans Munterhed forsvandt; ikkun Kortene stode ham Dag og Nat for Næse. Det, hans Herre gav ham, forflog aldrig; han greb derfor til at beskiale ham. Denne, langt ophøiet over al Mistænkelighed, skid hellere Skylden for den Mangel, han sporede i sin Cassé, paa sin Sukommelse, end han vilde besynde nogen af sine Folk, og mindst dette Menneſte, for Utroskab; men Mangelen blev idetlig kjendeligere og tilsidst saa stor, at han, hvor nødig han vilde, maatte fatte Mistænke, da han endog savnede nogle Kostbarheder af betydelig Værdie. Hvem Lyven var, kunde

ikke længe blive skjult for ham. Thi da han ikke var aldeles forhærdet endnu, saa forraabte han sig selv ved sin Urolighed og sine nedslagne Dine, naar hans Belgjører talte til ham. Denne holdt en alvorlig Straffepræken for ham; men han var allerede alt for forblændet til, at den kunde gjøre det rette Indtryk paa ham. De Spidsbuber, han omgikkes med, havde ved deres Dmgang lagt Grunden til hans Fordærvelse, det forfærdige Epil havde fuldendt den. — Hvad er saa helligt for en lidenskabelig Spiller, at han ikke skulde opofre det for at tilfredsstille sin Lidenskab? — Det blev nu ikke saa vanskeligt mere at overtale ham til at komme et lille Pulver i den Kop, hvori han selv bragte sin Herre og Belgjører hans Morgendrift. Der blev jo lovet ham en anseelig Sum Penges derfor, og han kunde jo desuden og vende sig noget efter sin Herre, der allerede længe havde haft sit Testamente liggende i sin Skriverpult, og efter al Formodning heller ikke deri havde forglemmt ham. Bevæggrunde nok til at formaae et forvildet Menneske til den forfærdige Handling. — Skjelvende, i det han traadte ind, kunde han ikke holde Koppen stille, som han havde i Haanden for, at ræf-

te Biskoppen. Krolig og ubekymret sad denne
 paa en Stoel, læste i en Bog, og saae intet til
 den Krolighed og Sambittighedsangest, Forbryde-
 ren var betagen af. Det lod til, han havde en
 Mening at læse til Ende, førend han vilde tage
 Koppen. Endelig var han færdig. I det han
 lagde Bogen fra sig, gjentog han høit de sidste
 Ord, han havde læst. „Naar der først er gjort
 eet Skridt paa Easternes Bane,“ sagde han, „saa
 ere de følgende til at vorde den sorteste Forbryder
 saare lette.“ — „Det er Sandhed,“ svarede han
 til endnu, i det der stjal sig et dybt Suf fra hans
 Bryst. — Det traløse unge Menneſte styrkede af-
 mægtig ned for hans Fødder, Koppen gik itu, og
 Giften flød henad Gulvet. Formodentlig troede
 han, at hans Herre havde faaet et Nys om hans
 sorte Forsæt, og at han havde sagt disse Ord for
 at tilkjendegive ham det. — Men hvor kunde et
 saadant Hjerte, som der slog i hans Barm, til-
 troe et Menneſte, der havde ham at tænke for alt,
 en saadan Handling? — Medynsom stræbte han
 at bringe den igjen til Live, der vilde stille ham
 ved hans Liv. Men imedens han var sysselsat
 dermed, havde hans lille Stuehund fortæret Gif-
 ten, og tumlede gispende og convulsivt om paa
 Gulvet. Ved dette Syn steg Taarene den ædle
 Mand i Dinene, ikke fordi hans Liv havde været

i Fare, men fordi det netop var dette Menneske, der havde kunnet begaae en saadan Handling. Og hvorledes troer Du, han behandlede ham? — O, han tilgav ham det ikke allene og fortaug, hvad der var foregaaet, men beholdt ham endog fremdeles i sin Tjeneste. — Een af hans Venner gjorde ham Breibedelser derfor. „Skal jeg da giere dette Menneske elendigere, end hans Handling allerede maa have gjort ham? svarede han. Er han endnu istand til at forbedres, saa vil han vist blive det ved denne Behandling, og hvor meget er der da ikke vundet for mig, naar jeg har reddet en Sjæl. — Tog jeg ham derimod bort, saa frygter jeg for, der vilde blive et subkommert Glæde af ham, istedet for det nu maa ske som jeg tager det vil være mueligt at redde ham.“ Paa den Indvending, at han vilde sætte sit Liv i Fare, naar han beholdt et Menneske, som det saa let kunde falde ind at gjentage sit feilsagne Forsøg, svarede han: „Selv over Spurvens Liv vaager jo den gode og kjerlige Gud, Kulde han da ikke og bevogte mit? — Den Bane, han har bestemt mig, kan ingen Dodelig forkorte; det har jeg flere Beviser end eet paa. Er det overensstemmende med hans almægtige og gode Villie, at jeg skal døe med Gistbageret, saa kan der jo findes andre Menneskers hænder end hans til at ralle mig det.“ — Hans

Forsæt blev uroffeligt, og Gud, hvilken Betoning har han ikke faaet! Hans Haab, at forbedre dette Menneſke ved ſin Tilgivelse er blevet over al Forventning opfyldt. Han ſeer endnu dagligen Spor af den inderligſte Taknemmelighed derfor i hans Afſyn, og der gives nu ingen, der er ham mere hengiven end han. — Biſkoppen vidſte og ret godt, hvo der havde været Anledningen og Drivvederen til, at man havde tragtet ham efter Livet. Han kunde gjort dette nedrige Menneſke aldeles udykkeligt; men hvad gjorde han? — Han gik hjem til *anti**, ſin dødelige Fiende, og bad ham om Forlæbſe, hvis han mueligen, ſig ſelv ubevidſt, vilde have givet ham nogen Anledning eller Karſag til Fortærelſe, og bad ham ſin Haand til Forſoning. — Et ſaadant Forhold kunde ikke andet end røre endog det ſletteſte Hjerte. Paa ſine Knæ kastebe *anti** ſig, bad om Forlæbſe, og lovede at forbedre ſig, hvilket han og ſkal have holdt. Han tilſtod ham, at Anledningen til hans Gad havde været en Præken af Biſkoppen, hvori han havde følt ſig truffen; ogſaa havde det forekommet ham utaaleligt, beſtandig at høre ham roſes ſaameget. — Du maa vide, at *anti** ogſaa er Geiſtlig, hvorfor han anſaae ſig ſernedret ved de Berømmelſer, der bleve Biſkoppen til Deel.

Prindsen ønsker nu intet saa forigen som at komme i Bekjendtskab med Biskoppen. Og saa isg glæder mig ret meget i Forventning derom, da jeg haaber, det vil være til megen Fordeel for Prindsen. Hvor det kan være gaaet til, at han ikke for er bleven opmærksom paa denne Mand? Rigtig nok vil den Væle søges, istedet for de fleste af Prindsens Bekjendtere have paaødet sig ham. Men det er ikke at undres over; thi han er jo Prinds!

Inden jeg glemmer det, maa jeg sige Dig strax, at Bucentauræen er for nogle Dage siden bleven ophævet; dog er det ikke skeet efter Regjeringsens Befaling, men Selstabet har frivilligen opløst sig selv. Hvad siger Du dertil? — Varsagen, hvorsfor det er skeet, veed jeg ikke, ei heller synes Prindsen selv at vide den; thi det Paastub, man har angivet for ham, at man nemlig var kjed deraf, vil han dog nok ikke troe. — Skulde mueligen den idelig aarvaagne Statsinquisition have ladet denne Forsamling hemmeligen forbyde, uden at man vil være den sande Grund til dets Ophævelse bekjendt? Eller — som nu netop falder mig ind — skulde maaskee de smukke Bucentaurister være i Forstaaelse med Nementaneren, og har man i saa Fald ved Selstabets Ophævelse til Hensigt at heste Opmærksomheden paa en anden Punct for at kunne virke usforstyrret i

London? — Men det være hvad det vel vil; mig er det nok, at Prindsen er ret vel tilfreds med at see sig løstadt fra denne Forbindelse, uden, som han formodentligen ikke gjerne vilde, allene at udtræde deraf: et Beviis paa, at han endnu ikke passede rigtig for dette Selskab, der heller ikke forekom mig at være af de bedste.

Johnson til Lord Seymour.

Attende Brev.

Den 18 Novb. 17*9

Endeligen har Prindsen opnaaet sit Ønske: Biskoppen har været hos ham. En lille Reise havde hidtil afholdt ham fra at opfylde Prindsens Begjering. — Jeg ansaae ham forhen for en misaltdrende Mand, da der af hans Udvortes ikke kan formodes andet; men hvor forundret blev jeg ikke, da jeg tilfældig hørte af ham selv, at han allerede er over

fine Trebsindsthye. Den i hans Alder saa usæd-
vanlige Sundhed og Munterhed, han besidder, er
en Følge af det tarvelige Liv, han har ført.
Prindsen har nydt hans Nærvarrelse i Ordets egent-
ligste Forstand. — Ingen uden jeg, som man
ikke troede at forstaae Samtalen, der foresaldi mel-
lem dem, nød Tilladelse at være nærværende der-
ved. Hvor megen Fordeel har jeg ikke allerede
havt af det Indfald at anstille mig som jeg ikke for-
stod Venetiansk! — Man betragter mig bestandig
som en fraværende Person, og jeg kan ikke undlade
her i Forbigaaende at sige Dig, at jeg af den Års-
sag virkelig er bleven til en Fornødenhed, da han
gjærne vil have nogen hos sig til sin Afbetjening,
naar det behøves, og dog er alt for klog til at lade
sine Folk, hvis Nysgjerrighed han tjænder, ophol-
de sig i Forgemakket. —

Bed at see Biskoppen komme, traadte Prinde-
sen ham med aabne Arme i Møde, og førte ham
ind i sit Gemak.

„Jeg hørte den Præken, De nyligen holdt,
og blev rørt; man sklorede mig Deres Charac-
ter og Handlemaade, og begge henrevede mig til
den største Høilagtselse for Dem. Ansee dette for
Årsagen, om jeg, ædle og store Mand, nær-
mer mig Dem med Fortrolighed og Indertlighed,
uden at iagttage det sædvanlige Ceremoniel.“

„Prinds! Deres Mine er saa oprigtig, at jeg ikke gjerne vilde antage Deres Ord for Spot.“

„Spot? — Spot? — Gud, hvad for en usorbeetagtig Mening maa der være bibragt Dem om mig.“

„Det er langt fra; men kan jeg af en eneste Præken af mig vente en saadan Virkning, som den maatte have gjort paa Dem, dersom det, De siger, skulde være meent? — Jeg er ikke mistroisk, Prinds; men mange Aars Erfaring har lært mig, at naar man, som De, kan sætte sig ud over det Allerhelligste, saa føler man ikke letteligen nogen Høilagtelse for dem, der ophøie og tilbede en Guddom, som man fornægter. Efter denne Tankemaade at dømme, maa jeg troe, De i det højeste vilde ansee mig for et stakkels andægtigt Faar, der fortjente et medlidende Smil af Dem.“

Prindsen blev stum. Endelig brod han ud:

„O, Mand, der elsker Deres Fiender, beviser dem godt, og med saa megen Omhyggelighed, saa megen Barmhed ved Deres egen Vandel søger at faste de Sandheder, De prædike, ædle, menneskekjærlige Mand, der ellers ikke misligner nogen, — lad dog ikke mig være en Undtagelse herfra! — Jeg vandrede paa en urigtig Vej, ikke af Formastelse, men fordi mine Bevisere ofte læ-

bede mig vilbt. Længe allerede har jeg bvalet i Draken, vidste ikke at finde ud af den, og har ofte været nær ved at forsmagte. Vil ogsaa De, der kjender Veien saa nøie, De, som jeg bygger mit hele Haab paa, forstøde mig?"

Med megen Varme greb Biskoppen her hans Haand.

"Det være langt fra mig, svarede han. — Men maa ikke Lægen, naar han skal læge et farligt Saar, først undersøge det med sit Instruement, før at see, hvor dybt det allerede har aadt sig, og om der har sat sig meget Dødkjod dertil? — Smertelig, yderst smertelig er vel denne Undersøgelse for Patientens; men kan Lægen uden den foretage sig noget, maar han ikke først ved den erfare, hvad for Lægemidler det er bedst at anvende? — Jeg maatte først sondere Dem; paa den gode Grund, jeg mod al Formodning foresandt, vil jeg stræbe at bygge. Priset være den Gud, der styrker os Evige! Jeg havde ikke troet, at den Præken, jeg holdt, skulde frembragt en saadan velsignelsesrig Virkning hos Dem. Veien til Prindsers Hjerte er i dette Fald ellers meget vanskeligt; det er kun Derris Lidelser, der have banet den til Derris. — Tak Gud for Derris Prøvelsetimer! — Jeg taler altid aabenhjertig, Prinds! Lad ikke dette sætte Dem i Forundring, om De

end ikke skulde være vant til at høre dette Sprog." —

„De vil altsaa tage Dem af mig? De vil hjælpe mig at høre mine Tvivl?”

„Hvorfor skulde jeg ikke ville det? Det er jo mit skjønne Kald. Gud ske Tak, at De forekom mig. Allerede da jeg blev anmodet om at indrette denne Præken efter Deres Omstændigheder, opstod den glædelige Tanke i mig: Hvad om Du kunde redde ham!”

Hefstig faldt Prindsen ham i Ordet.

„Hvorledes? De var anmodet om at indrette Deres Præken efter mit Døds? Det var ikke blot Tilfælde?”

„Jeg var noie underrettet om alt.”

„Og af hvem?”

„Det var et Menneſte, jeg ikke kjendte; men den Omhyggelighed, han røbede for Deres Vel, den Varme, han syntes at føle for Dem, indtog mig ganske for ham. Han haabede megen Virkning af min Præken, og lovede, at De vist skulde blive nærværende derved. Mit Gælle, at stifte Gødt, gav mig Haab; jeg opsogte derfor og hans Begjering.”

Og er Du istand til at gjette, hvem denne Mand var? — Armenianeren! — Du forundres, jeg ikke mindre, men Prindsen blev ganske

forstenet. Han fortalte Biskoppen adskilligt, der var foresat med ham ved dette forunderlige Menneske, og haabede nu at faae nogen Efterretning af ham om ham; men Biskoppen forsikrede, at det var første Gang her i Verden, han havde seet ham. Dg hvorfor skulde man ikke troe ham?

Men, sig mig, hvad skal alt dette til? — Hører maaskee ogsaa dette til den Plan, som den Gamle talte med Biondello om? — Vi faae vel engang at see, hvad det vil blive til. Imidlertid kan Prindsens Dmgang med Biskoppen ikke have andet end gode Følger for ham. Dersom man skulde have til Hensigt ved ham at gjøre ham til Prof. lyt, saa haaber jeg, man har gjort en feil Regning her; thi det er denne Mand medgivet at forbedre ved sin Dmgang og sit Exempel, at befaste det Gode i Hjertet, uden at bryde sig om, hvilken Religion man bekjender sig til. — Jeg beklager hjertelig, at man ikke i Dag kom til at tale om Prindsens Meninger; thi man havde i den øvrige Tid allene at gjøre med Armenianeren, indtil en vigtig Forretning kaldte Biskoppen bort; Men han har lovet at komme snart igjen; ogsaa vil Prindsen nu ofte besøge ham.

Da det var Civitella, der havde overtalt Prindsen til at følge med ham i Kirken, hvad var da naturligere, end at denne strax saaldt paa

den Formodning, at Civitella maatte være noie
bekjendt med Armenianeren, og lade sig bruge til
et Redskab af ham? — Fer at blive endnu vis-
sere overbevist derom, sendte Prindsen i Dieblif-
ket Bud til Civitella for at bede ham at besøge
ham. Men Civitella forekom endog dette Onske;
thi han mødte allerede Budet i Døren.

„Herr Marchese!“ — raabte Prindsen til
ham, i det han satte Foden i Gemakket, — „De
kommer, som De var kaldet? Jeg vilde netop
labet Dem herbe til mig, for at høre Deres Svar
paa et meget vigtigt Spørgsmaal for mig. —
De veed, hvor meget Armenianeren har givet
mig at tænke paa. Nu er jeg bleven for-
vissat om, at De maa kjende ham noiere,
og jeg venter derfor Forklaring af Dem.“

Marchesen blev hestig fortrakket, og gav
ikke en Syb fra sig. Ordene syntes at doe
ham paa Læberne.

„De vil altsaa ikke meddele mig den Op-
løsning, jeg forlanger, og som ingen uden
De hidindtil har kunnet give mig?“

„Opløsning? — Den kan heller ikke jeg
give Dem, det kan maaskee ingen Dødelig.“

„Og dog har De talt med ham?“

„Alt Gud, ja, jeg har talt med ham.“

„Derfom der ulmer den mindfte Gnift af Venfkap for mig i Deres Barm, Marchefe, faa fiig mig i det mindfte, hvad De veed.“

„Forlang mit Liv af mig, naadigfte Prinds: jeg skal villig opofre Dem det; thi det er jo blot Deres Gave, Deres dobbelte Gave; men — — —

Han ftandsede, og røbede en kjendelig Angftelfe. Nu brast Prindsens Taalmobighed.

„De vil ikke?“ — raabte han i en yderft opbragt Tone. — „Naa, faa hør da, at jeg veed, De er i Complet med Armenianeren. — Var det ikke efter hans Befaling, De overtalde mig til at gaae i St. Marcuskirken?“

Med Marchefen foregik der nu en fkrækkelig Eafhastrophe. En græffelig Feberryftelfe betog alle hans Lemmer, hans Lænder klappede stærkt i Munden, hans Anfigtsmuscler fortrak fig convulfivift. Det blev iblandt flettere og flettere med ham, og man maatte omfider beførge ham hjem. Prindsen troede ham nu ganfte ufkyldig, og inderlig Medlidendehed fraaledede fra hans Sine. — „Men derfom han er ufkyldig, hvorfra da denne befnynderlige Angftelfe?“ — raabte han omfider for fig selv, og blev betagen paa nye i fin Sjæl af Tvivl.

Kogle Timer vare vel forløbne, da der kom en Tjener ganfte aandele fra Marchefen, for at be-

de Prindsen at komme til hans dødeligste Herre, der endnu havde noget af Vigtighed at sige ham. At Prindsen ikke tøvede noget Diebli^z, forend han gav sig paa Veien, kan Du let forestille Dig. Forst efter fire Dimers Forløb kom han tilbage. Mørk Alvorlighed omtaagede hans Pande. Hvad der var foresaldet, fortalte han Baron F***, og da jeg ogsaa netop var i Gemakket, og horte opmærksom paa, saa kan jeg næsten fortælle Dig det Ord for Ord igjen.

Prindsen havde fastet sig i en Bæhneskoel, og saae stivt paa den Punkt, han havde heftet sine Dine. Lange betragtede Baronon ham med kjendelig Deeltagelse. Omfider syntes han ikke mere at kunne holde sig, og traadte hen til Prindsen.

„De vil useilbarlig tilgive mig, naabigste Prinds, sagde han, om jeg beder Dem at nedlægge det, der sætter Dem i saa mørk en Stemning, i en af Deres troeste Tjeneres Stjod, at fortroe Dem til mig, der ikke har noget inderligere Wnske, end at opofre mig selv, naar det kunde tjene til, at befordre Deres Lykke. — O, der var en Tid, da De ikke ansaae mig uwardig til Deres Fortrolighed.“

Prindsen syntes at opvagne af en Drøm, og saae forvirret paa Baronem.

„Ja, De har Ret, sagde han, der var en Tib, da min Sjæls Rolighed lignede hvin stille Overflade af et reent Vand, der modtager enhver Gjenstand veen og Risen, og giver den og saaledes fra sig igjen. Ja, der var engang en saadan Tib, og jeg befandt mig ret vel, overmaade vel berøvet. — Men kan jeg for, at denne Tib er ophørt, at Oceaner have optaarnt det jævne Speil til Bolger, hvori alle Objecter ghyne og vugge sig, og hvoeraf der intet levende Indtryk, men kun Forvirring bliver tilbage for mig? — Siig selv, Baron: kan jeg derfor?“

De klare Taarer traadte den gode F*** i Hine, og hans Stemme qvattes næsten af Beemodighed.

„O, min naadigste Prinds, sagde han, det tænkte jeg ikke nu paa. Jeg talte blot om den Tillid, jeg i forrige Tider havde den Lykke og Glæde at nyde af Dem.“

Nu kom Prindsen ganske til sig selv igjen. Hertil bidrog formodentligen og en lille Skrak, som jeg forarsagede ham ved at løbe noget stærkt imod en Stoel, i det jeg for et S. ns Slyd gav mig noget at gjøre i Gemakket.

„Var der ikke noget, De vilde sige mig, Hjer-
te Baron?“ — sagde han.

„Jeg bad underdanigst Deres Høi-
hed, at aabenbare mig den Rummer, der saa
umistjendeligen er malet paa Deres Vand.“

„Og hvortil det? — Kan De hjælpe mig,
tan De lede mig ud af en Labyrinth, hvori jeg
forvirder mig dybere og dybere, jo længer jeg søg-
ger den bedrageriske Eft, jeg er kommen paa?“

„Om jeg end ikke kan det, skalbe Deres Høi-
hed derfor kunne negte mig den Lykke, at tage den
vermeste Deel i alt, hvad der angaaer Dem, og
i det mindste at bære den Rummer med Dem, som
jeg er for svag til at afhjælpe.“

Prindsen saae ham skarpt i Øinene. Om
forekom mig, der laae en stærk Mistro i dette Nie-
last. — Maatte kun ikke Baronnen have skrevet
noget til Grev D***, som han ikke paa det stran-
gste er istand til at forsvare.

„Ja, De maa, De skal faae det at vide —
sagde han endelig — thi jeg kjen-
der jo Deres
Landskab i Henseende til det, der angaaer mig.“

At G*** flistede Farve ved disse Ord, undgik
ikke Prindsens Nie; dog vedblev han:

„De veed, at Marchesen forlangte at tale
med mig. Jeg fandt ham saa flet, at han nep-

pe formaaede at reise sig i Sengen og rulle mig
 Haanden. „„„ Jeg har bedet Dem at komme til
 mig — sagde han — for at kunne give Dem
 Forklaring om mit Forhold i Dag hos Dem. Jeg
 følger mig ved Gravens Bredder, og vilde ikke gier-
 ne overgaae til hiin Verden med den Tanke, at De
 maaskee havde dømt mig fra en urigtig Side eller
 endog mistkjendt mig. Jeg kjender rigtig nok den
 Armenianer, der er saa indflettet i Deres Histo-
 rie, det vil sige: Jeg har seet ham een Gang i
 mit Liv; men Deres Mistanke er i øvrigt ugrund-
 det. Hvor Kulde og jeg kunne være i Forstaaelse
 med et Bæsen, der ikke behøver noget Menne-
 skes Hjelp? — Han lod sig see for mig og besa-
 lede mig paa det strengeste at overtale Dem til at
 besøge Kirken den Gang, De veed. Af Maa-
 del, jeg fuldbyrdede hans Villie paa, vilde han
 slutte sig til min Sybighed. Allene derfor, sagde
 han, havde han valgt mig til denne Forretning;
 thi jeg kunde nok selv vide, at det ikke var nogen
 Nødvendighed for ham at overdrage mig den. — Jeg
 hørte gylende denne Befaling, men jeg havde es-
 terkømt hans Villie, om han end havde opfor-
 dret mig til at begaae et Fædermord. — Vel paa-
 lagde han mig den dybeste Taushed; men min
 Kjærlighed til Dem byder mig nu at bryde den, da
 jeg kun staaer et Tied borte fra mine Dages Ende,

— og hvad kunde der i denne foie Tid vederfares mig? — Det være, hvad det vil, det kan jo dog kun befordre min Død, som desuden nu er bleben mig saa velkommen en Ven, at Tanken om dens Ankomst yder mig den allerhjerterligste Glæde." —

„Og, dyrebareste Prinds! bered Dem nu paa at høre en Historie, som Gaaret vil reise sig ved paa Dires Hoved, og som vil give Dem et lidet Begreb om dette Bases store og overnaturlige Magt. Deri alene ligger Aarsagen saavel til mine Tilfælde hos Dem, som til min nuværende Sygdom; thi jeg stod netop i Begreb med at fortælle Dem, hvad jeg har fortalt Dem nu, ikke alene for at retfærdiggjøre mig for Dem, men ogsaa for at give Dem en bedre Idee om dette sublime Bases — en Hensigt, som jeg troede at maatte undskylde, at jeg brød min Taushed — da jeg med eet følt min Tunge lam, blev betagen af Convulsioner, og mistede Bruget af min Ferstand. — Jeg har nu intet uden Døden at frygte for; min Kjerlighed til Dem beholder derfor overhaand ober al Frygt og Skræk; maaskee og mine Bekjendelser kunne blive Dem til Nytte." —

„Her standsede han pludselig. Jeg havde tydeligen mærket, hvilken Kamp der havde kofet ham

et frembringe de sidste af disse Ord. Med den største Hæftighed greb han derpaa min Haand, trykte den saa stærkt, at den gjør ondt endnu, og trak mig ved den hen til sig. „„Ne, bestyt mig, bestyt mig for den Udgrundeliges Brede!““ raabte han i saa engstelig en Tone, at det skjær mig til Marv og Been.“

Du bestod ikke ved den Prøve, Du skulde udholde, for at indtrænge i det Sandhedens Kempel, som Din Forstand gav Dig Adgangsret til. Tilfjiv nu Dig selv det, om Folgerne af Din Ubefindighed ikke udeblive. — Du var høist ulydig imod mig. — Jeg advarede Dig; Du hørte mig ikke. — Daare! havde Du ikke snublet nu igien, saa havde Du snart været ved Maalet!

„Dette blev sagt af en Stemme bag ved mig, der forekom mig, jeg kjendte. Jeg vendte mig om og saae — Armentaneren.“

„Den Beskyttelse, jeg allerede forhen i temmelig Grad havde følt mig betagen af, blev nu saa stor, at al Sands og Samling forsvandt hos mig. Han gik med langsomme Skridt gennem Gemakket, og Døren smat i efter ham. Nu vendte min Bevidsthed til-

bage. Hvad jeg endog maatte vove, saa un-
 dertvang min Begierlighed efter at tale med
 ham min Frygt. Jeg ved mig løs fra Mar-
 chesen, seer hen til Døren, som nylig havde
 lukket sig, og aabnede den strax; men Ar-
 menianeren var hverken at see eller høre.
 Paa det første Trin af Trappen kom der
 mig i Møde en gammel Pater, som var be-
 stilt til Marchesen for at meddele ham den
 sidste Salvelse. Denne maatte nødvendiggen
 have mødt ham; men han havde ikke seet
 nogen. At han skulde have skjult sig, lod
 sig aldeles ikke tænke; thi da maatte
 han, siden Pateren, der kom neden fra, ikke
 havde seet ham, være gaaen op af Trap-
 pen, og herfra kom netop i det samme og
 saa Cardinalen, nedseet af den dybeste Smer-
 te over sin elskede Søsters færlige Tilstand,
 hvilken nu gik ham saameget mere til Hjer-
 tet, som Marchesen paa nogen Tid, ved sit
 saa aldeles forandrede Levned, i højeste Grad
 havde erhvervet sig hans Kjærlighed, hvilken
 han desuden altid havde været i Besiddelse af.
 — Da nu heller ikke Cardinalen havde seet no-
 get Menneſke, saa stod min Forstand ganske stille,
 og min hele Sjæl blev betagen af en ærbødigheds-
 fuld Forundring.“

„Jeg gik nu ind igjen med Cardinalen til Væntanten. Han laae her uden at vide af sig selv. Vel haabede jeg, han endnu engang skulde komme til sit Mæle, paa det jeg kunde faae de Bekjendelser af ham, som han havde spændt min Forventning saa meget paa: men mit Haab slog mig fejl, da hans Samling ikke mere vendte tilbage. Cardinalen tob, bøv for al Trost, fersviolet om i Cabinettet, indtil han endeligen udmattet sank ned paa en Stool. Jeg kunde ikke længere udholde denne Scene, allerhelst i saadan en Stemning, som jeg efter alt dette maatte være. — O, hvor jeg beklager at han ikke kunde tale mere. — Jeg vilde give det halve af mit Liv, om jeg engang kunde faae nogen bestemt Underretning om denne Armenianer.“

Den vil Du faae, Du vil endog lære at kjende ham, dersom Din Lydighed gjør Dig værdig dertil! — Hørte vi nu alle en Stemme at sige.

„Min Lydighed!“ — gjentog Prindsen efter en temmelig lang Pause, hvorved han antog en Stilling og en Mine, der forklyndte, hvor saelig han havde foresat sig være.

Denne Aften, endnu ganske silbe, kom der Bud, at Marchese Civitella var død. Prindsen hørte det, men sagde ikke et Ord; dog saae man tydelig paa ham, hvor nær dette Tab gik ham til Hjertet.

Johnson til Lord Seymour.

Tiende Brev.

Den 17 Nov. 17**.

Der er forkyndt Prindsen Bexelarrest, dersom han ikke betaler inden fire og tyve Timer fra nu af. — Tankte jeg det ikke nok, at de uhyre Summer, han har brugt, maatte være komne fra Nagerkarle, thiønt jeg ikke gjerne vilde tilstaae mig det selv.

Alle Prindsens Creditorer ere opstaaede, og hans insolvente Tilstand er almindelig bekendt. Den arme Prinds! — Hvorledes skal han nu red-

bes? — Du kan det vist ikke Hver Seymour; thi alt, hvad Du her har at disponere over, vilde vel neppe ferflaae dertil, om Du endog vilde blotte Dig selv aldeles. For at rede sig ud af sin Nød, har han forpligtet sig til uhyre Renter, der opværedte til næsten halv saa meget som den store Capital. Han har ingen Ven mere her, som han kunde og vilde fortroe sig til. Den tjenstfærdige Civitella er død, og hans Onkel Cardinalen er siden dette Dødsfald næsten fra Forstanden og ikke at faae i Tale. Prindsens Forsatning er altsaa besklagelig. Flugten vilde være det eneste Redningsmiddel for ham; ogsaa foreslog Biondello ham det; men han er for ædel til at fornædre sig dertil: Han vil lade det komme til det Yderste.

Den 18 November.

3 Dag har jeg faaet at høre, at Prindsens Gield dog ikke er saa stor som jeg havde troet. Den hele Capital beløber sig med Renterne omtrent til 100,000 Bechiner. Det er det en stor Sum endnu i saa kort en Tid; dog har jeg nu noget Haab om, Du vil kunne tilveiebringe den. Egents

Igen har Du ikke sagt mig, hvor meget Du har
 ladet Dig sende hid; men at det dog er betyde-
 ligt, kan jeg let forestille mig. Gud fre Tak,
 at det er gaaet saaledes, nemlig at Prindsen har
 gjort Sjeld. Det vil vane os Veien til hans
 Redning. O, hvor jeg glæder mig i Forvent-
 ning af det nærførestaaende Nieblif, da Du vil
 ile i hans Arme og redde ham som hans Bent
 Studs ikke over, at jeg nu modsiger min forrige
 Mening og forlanger, at Du skal aabenbare Dig
 for ham! Det er nu det bedste, vi kunne gjø-
 re. Han vil — især i hans nærværende Stem-
 ning — erkjende dobbelt, hvad Du gjør for
 ham; saa megen Godhed, Kjærlighed og Opofrel-
 se fra Din Side vil erhverve Dig hans hele Hengis-
 venhed. Du fremstiller mig da for ham som Din
 Ven, der har arbeidet til et sælles Maal med Dig,
 til hans Redning. Bed mine Breve til Dig, men
 endnu mere ved min Ferdighed i ogsaa at gjøre saa-
 danne Tassenspillerier, som man har befæret ham
 med, i Forening med den Lethed, det vil være
 mig, at vise ham, hvor naturligt det gaaer til,
 vil det ikke blive os nogen Sag at gjøre ham i det
 mindste mistroisk mod de Folk, han hidindtil ube-
 tinget har flaaet sin Lid til. Si ville da flikkert
 redde ham, han forlader med os Venedig, han gi-

ves sig selv igjen, han bliver forsonet igjen med sit Hof, han . . .

D, gid dog Tiden ikke var mig for kort til at opregne Dig alle de gode Følger deraf! — Men det er jo heller ikke fornødent her; thi Du behøver jo ingen videre Opmuntring end Dit eget Hjerte, naar Du har Leilighed til at handle høimodigt, til at redde . . . Men iil, iil; thi naar det mørknes i Aften, Keer Arresten, da man ikke vil gjøre Opsigt dermed. Hvilk en Glæde af Tagerkarle!

Efter-Skrift.

Gjør Dig ingen Umage, min Ven! Alle vore Forhaabninger ere for denne Gang forsvundne, Prindsens hele Gjeld er betalt, og allerede har han faaet Penge paa ny. Netop vilde jeg foresgle og affende dette Brev, da jeg fik det at høre, og derfor denne ubehagelige Efterskrift. Dog ved enhver Ulykke er der gjerne altid en Lykke; thi hvorledes vilde det staaet til med os, dersom jeg, som dog saa let kunde truffet, først nogle Timer senere havde erfaret det? Vi havde forraadt os og derved betaget os selv alle Midler til at udføre vore Forsætter. Men saaledes som Tingene

ne nu
gjør den
er bleve
Da veed
Gjeld?
Fulde
Der ha
maal d
tydelig
Arrest
alle ha
hans
vare o
under
forsitt
dersom
ge for
vet fo
var o
saa k
som
og so
det,
Hof.
For

ne nu staae, har jeg dog Haab endnu, og dette
 gjør den ubehagelige Stemning, jeg ved alt dette
 er bleven sat i, dog nogenledes taalelig for mig.
 Og ved Du hvem der har betalt hans betydelige
 Gjeld? — Armenianeren! — At dog denne
 skulde gjøre os saa fæl en Streg i vor Regning! —
 Der har Du atter et Beviis paa, hvor stor et For-
 maal de maae have, siden de kunne opofre saa be-
 tydelige Summer for det!

Prindsen var allerede fuldkommen beredt paa
 Arresten. Tænk Dig derfor hans Forundring, da
 alle hans Creditorer meldte sig, tilbageleverede ham
 hans Beviser, og gave ham nye Summer, der
 vare deponerede til ham hos dem. De bade alle
 underdanigst om Forladelse for deres Forhold, og
 forsikrede, de aldrig vilde ladet det komme saavidt,
 dersom man ikke fra alle Sider havde gjort dem ban-
 ge for deres Penge, og de alle ved at taale dem, ble-
 vet fattige Folk. Saa forundret nu Prindsen end
 var over, at Armenianeren havde betalt for ham,
 saa besad han dog Estertanke nok til at anstille sig
 som det allerede var ham bevidst, det var skeet,
 og saaledes at sætte Creditorerne af sig selv i Hobe-
 det, at disse Penge nok vare komne fra hans
 Hof.

En bedre Leilighed til at erhverve sig Prindsens
 Forbindtighed og fuldkomne Pengivenhed, kunde

Armenianeren albrig have fandet, dersom han ikke allerede forud noksom havde været indtagen af Agtelse for ham. Han er nu Gjenstanden for alle hans Tanker, og hans Hoab om at komme i nære Bekjendtskab synes at fortrange Civitella og alt andet af hans Sjel.

Du venter jo steds om i forskjellige Skikkelser. Har Du da endnu ikke fundet Lighed til at opdage, hvem denne Armeniaer virkelig er?

Johnson til Lord Seymour.

Tiende Brev.

Den 23 Novb. 17⁹⁰

Enten er Prindsen nu bestandig hos Biskoppen eller er Biskoppen hos ham, og, saavidt jeg veed, underholde de sig altid med Religionsmaterier. Skade er det, at jeg ikke altid kan være overvæ-

rende ved deres Samtaler, og at jeg kun hører noget hist og her; men selv af dette lidt kan jeg dog slutte mig til, hvor stiv en Modstander han har i Prindsen, uagtet han dog selv saa gjerne vil overbevise om sine Meningers Urigtighed, og derfor ikke lader den mindste Omstændighed gaae forbi, der kan bane ham Vej til at komme efter Sandheden. Biskoppen viser sig derved bestandig i et skjønnere og skjønnere Lys for mig. Den Sagtmødighed, hvormed han besvarer de Indvendinger, Prindsen ikke sjelden med alt for megen Varme fremsætter, er mageløs og kan tjene til det meest talende Beviis paa, hvor meget han søger at efterligne den store Lærer, hvis Lærdomme han foredrager. Det kan ikke være andet end man maa blive overbevist, naar man hører, hvor fortreffeligen og med hvilken Kant snarvarelse han hæver hver Tvivl, hvor indskætsfuld og grundig han veed at sætte alt ud af hinanden, og fremstille Sandhed og Usandhed i den oienlynlige Contrast. Den, der her endnu kunde være tvivlraadig i sit Valg, maatte være ganske fra Forstandens Brug. — For mig er det den største Glæde, naar jeg er saa heldig at kunne overvære en saadan Samtale mellem dem. Denne Lykke havde jeg atter i Dag. Saavidt jeg kan erindre deej Samtale, der foresaldt, vil jeg optegne den for Dig

Det vil ikke sætte Dig i liben Forundring, at Du her aldeles ikke hører Catholiken eller endog Sektikeren med Religionens Sværd at overskjære nogen Knude. Han søger steds at opløse den, efterat han forud ved Fornuftens Grunde har fræbt at vise Prindsen, hvor høit den taler for en naturlig Religion, der antager et høieste Bæsen tilligemed Belønning for vore gode og Straf for vore onde Handlinger, og hvor meget den strider imod hans forrige Meninger, hvor fast han end hidtil har troet, at de vare grundede paa den. Nævner han end engang den aabenbarede Religion, saa er det dog kun meget sjældent og naar Prindsen selv giver ham Anledning dertil. Du seer heraf, at han ikke overiler sig, men gaaer Trin for Trin. — Dog, jeg kommer bort fra mit egentlige Forsæt, at meddele Dig den Samtale, der foresaldt i Dag.

Prindsen havde ventet paa Biskoppen med den største Langsel. Endelig kom han. Han ilde ham i Møde, og førte ham hen til den Læhnesstoel, som han altid sætter sig i, naar han er her.

„Seg har ret langsejfuld ventet efter Dem, kære Fader!“ — Saaledes kalder han Biskoppen, en Dittel, der fuldkommen svarer til hans Kjærlighed til ham. — „Der er paanøbet mig en ny Tvivl om Guds Tilværelse.“

„Om Guds Tilværelse! — Det gjør mig hjertelig ondt. — Saa ere vi langtfra ikke saavidt endnu, som jeg havde troet. — Hvor er det muligt, at De endnu kan nære nogen Tvivl der, hvor De gjendriser sig selv?“

„Jeg læste denne Bog, der 'er skreven saa fortræffelig, saa overbevisende!“ — Han leverede Biskoppen en Bog, som denne bladede i.

„Ikke overbevisende, Prinds, men forblændende. Sandheden behøver ingen Smink. Jeg kjender denne Bog. Da den er skreven Hjært, saa er den saa meget des farligere. Giften er skjult under Sukker, og den er saa meget des skadeligere, da det først er ved Virkningen deraf man bliver vaer, at det var Gift, og det da er for sids at anvende Midler derimod.“

Bed disse Ord laae Bogen allerede i Kaminen, hvor Luerne sloge sammen derover. Prindsen saae paa Biskoppen med en Mine, hvori der tydeligen saaes, hvad det kostede ham at skjule sin Vregelse. — Biskoppens Opmarksomhed undgik det ikke.

„Beklager De denne Bog?“ — sagde han. „J saa Gald skalde det gjøre mig ondt at have behandlet den saaledes! Men jeg ventede det ikke.“

„De sagde mig jo dog selv engang, at fornuftige Tvivl bringe os nærmere Sandheden?“

„Det gjorde jeg, Prinds; men indeholder da denne Bog saadanne Tvivl? — Og var det end Tilfældet her, saa maatte de dog ikke læse dem, for alting ikke nu. Jeg vil antage den mindste Skæde, det kan have for Dem, at det besværer Dem Veien til Sandheden, og at De i Følge deraf først fildigere naaer Deres Maal: hvad har De da ikke tabt derved? — En Patient maa rette sig efter Lægens Forskrifter, og Reconvalsenten maa langt fra ikke nyde alt, naar han ikke vil udsætte sig for et Recidiv, det ofte er vanskeligere at helbrede end Sygdommen selv. Naar De først har opnaaet Deres tilbørlige Kræfter, saa maa De gjerne læse denne Bog; thi da vil De beklage Forfatteren og besæftes mere i Sandheden. Men Deres Tvivl?“

„Lad mig først nogle Spørgsmaal, Hvorfor tilbede vi Gud?“

„Fordi han er det fuldkomneste Væsen.“

„Og hvoraf vide vi det?“

„Vi flutte fra det Skabte til Skaberen selv.“

„Og denne Slutning vilde vel falde bort, dersom Verden var bleven til ved sig selv?“

„Det forstaaer sig!“

„Der vilde vel ei heller være nogen Gud, naar han ikke tillige var Skaber?“

„Det følger jo af det Begreb, vi have om ham. En ubirkelig Gud, vilde ikke være nogen Gud; i det mindste kunde han ingen Indflydelse have paa os.“

„Og naar det nu var saa, naar Verden havde Kæbt sig selv?“

„Derfor kunde dette være muligt, vilde jeg frax give mig tabt.“

„Kunde være muligt? De indrømmer mig virkeligen meget. Er ikke alt, hvad der kan tænkes, muligt?“

„Ogsaa det, der har faaet sin Tilværelse i en Vanvittigs Hoved?“

„Altsaa anseer De den lærde, vittige og Kæmpfindige *ol***re for vanvittig?“

„Det beviser han selv, han er, ved mange af sine Meninger. — Eller troer De, at en Vanvittig ikke kan være fornuftig i visse Ting, ja endnu mere, at hans Vanvittighed ofte endog blot kan bestaae i en eneste Punkt? Har De ikke hørt et levende Exempel derpaa i Pater Florentino, som indbildte sig, at han var den Helligaand, og i enhver anden Henseende var den fornuftigste og lærdeste Mand?“

„Men Forskjellen er her, at hiin har Grunde for sin Mening, men denne ingen.“

„Har De da aldrig hørt dennes Grunde?“

„Og vil De tillægge hans affindige Indfald Navn af Grunde?“

„Jeg kunde i Henseende til Deres *ol**re gjøre Dem den samme Indvending; men vi komme for langt fra vor Materie. — Siig mig nu engang oprigtig: mærkte De ikke den Modsigelse, der ligger deri, at Verden skal have skabt sig selv og altsaa baade vore Skaber og Skabning? — Slev De ikke denne Modsigelse vaer ved første Dies Taft? — Hvorledes? Det skulde være Dem lettere, det skulde forekomme Dem fornuftigere at forestille Dem den uendelige Alverden bleven til ved sig selv, end at antage en almægtig, alviss og algod Skaber af den? — O, Prinds, hvort dybt er De ikke sjunken igjen ved at have læst denne skadelige Bog!“

„Jeg tilstaaer gjerne, at dersom vi antage, at Verden, - forend den selv var til, skulde have besiddet Kraft til at frembringe sig selv, saa vilde det unegteligen være den største Uffindighed; men saaledes tænker jeg mig det ikke. Jeg mener kun, at dens Grundstof har været til forend den, at denne Grundstof har bestaaet af luttet smaa faste udelelige Legemer, Dole eller Atomer, at disse formedelst deres egen Lyngdekraft have faldet i lodret Linie ned igjens-

nem det uendelige Rum fra Evighed af, at een af disse Atomer ganske hendelsesviis er afvegen fra sin lige Flugt og har medtaget en anden, at disse to have revet flere med sig, og at Himmel, Jord og alt, hvad der er til, er blevet til ved denne tilfældige Forbindelse af disse Atomer."

„Og dette Drømmerie har nogen Sand-
synlighed for Dem? — Men, vi ville gjen-
nemgaae Deres Sykem Stykke for Stykke, efterat
jeg først har anmærket, at De ikke maa fo-
restille Dem, at det er en Idee af Deres
Autor. Det er antaget allerede af Demo-
crit og efter ham af Epicur, men ogsaa gjen-
drevet saa fortræffeligen af Cicero, at allene
det er nok til aldeles at kuldkaste det. Han
siger omtrent*), thi Ord for Ord husker jeg
det ikke: „„At der er nogen, der paa-
staae, at den fljonne og fuldkomne Verden
kunde være bleven tilfældigen til af enkelte,
faste Legemer, forundrer mig ikke saa meget;
men indsee kan jeg aldeles ikke, hvorfor ikke
disse ogsaa troe, at Ennius's Annaler kunde

---

*) De Nat. Deor. II. 37.

være bleven til, naar man havde kaffet en overhaands stor Mængde Bogstaver blandt hinanden ud paa Jorden. — Jeg tvivler paa det blinde Tilfælde vilde sammensatte endog kun et eneste Vers." — Og længere henne siger han endnu, om jeg huffer rigtig: "Der som Verden skulde være bleven sammensat ved et Sammenstød af Atomer, hvorfor er da ikke en Stad, en Colonnade, en Kirke, et Huus ogsaa blevet det, da saadanne Gjenstande dog ere langt mindre kunstige og meget lettere at bygge end et Universum?" — Dog, vi ville, som sagt, ikke bevise noget her ved Autoriteter, men gennemgaae Systemet Deel for Deel. Hvor meget taber det ikke allerede ved de Hypotheser, De er nødsøget til at sende forud for det? De antager et Rum, i hvilke Atomerne skulde have befundet sig og idelig dalet i lodret Flugt. Et Tilfælde skulde have ladet een af Atomerne fra sin Bane støde det sammen med en anden, og disse to skulde forenet sig med flere, og deraf skulde alt være blevet til. — Tillad mig nu først at spørge Dem: hvad er Rum? — Kan De ved Rum tænke Dem andet end — hvad skal jeg kalde det? — end en Omkreds om den legemlige Verden?" —

Prindsen taug.

„Jeg kan det ikke. For mig er Ideen om Rum ligesaa uadskillelig fra Ideen om Løse, som Ideen om Skygge er det fra Ideen om Lys! Følger der altsaa ikke heraf, at der maatte været umaadelige Løsemer til, som det havde omgivet eller som (hvis De saa vil) havde omgivet det? — Og var da ikke dette en ny Modsigelse? Imidlertid ville vi forlade dette; thi Begrebet om Rum er for høit for min Philosophie, og dette vil jeg heller tilstaae selv, end jeg vil dictateriff paa-nøde nogen min Mening. Vi gaae altsaa videre. Jeg kunde da spørge, hvad disse Atomer egentlig skulde være; men det vil jeg ikke; thi De kunde dog ikke give mig andet end Hypothese til Svar, og det har De allerede gjort. Men hvor kan De paastaae, at disse Atomer ere saubne lodret, da der jo endnu ikke gaves nogen Basis, som De kunde grundet denne Bestemmelse paa? Hvad var der for neden, hvad var der for oven i dette, som De siger, umaadelige tomme Rum? — Dog, om jeg endog vilde forbigaae dette, om jeg vilde antage alt saaledes, som De beskriver det: hvad var det da for en Kraft, der trak den første af disse Atomer fra dens lodrette Bane, gav den en anden Flugt, og

forbandt den med andre Atomer og hvor gaves endelig den Hvilepunct, ved hvilke de opherte at dale i perpendicular Linie? — Var det Tilfælde? Og hvad er Tilfælde? — Maa ikke ogsaa Tilfældet have havt en Grund, eller, tydeligere sagt, maa det ikke have været en Kraft, der frembragte dette Tilfælde? — Kjende vi denne Kraft, saa er det intet Tilfælde mere for os men frembringes Virkningen derved, at det ene griber i det andet, som en Samling af Hjul, og Ursagen til denne Virkning ikke sees, saa kalde vi det et Tilfælde. Det er selvfølgelig aabenbart, at det, der kan forekomme den ene som et Tilfælde, er ofte for den anden intet mindre end Tilfælde. — Er dette ikke begribeligt?"

"Jo, fuldkommen."

"Følger der ikke fremdeles heraf: at noget kan synes os som Tilfælde, der dog i sig selv ikke er det?"

"Ogsaa det lader rigtigt."

"At altsaa eiheller Atomernes Forening i sig selv var Tilfælde, men kun syntes os at være det?"

"Ligeledes det maa jeg tilstaae."

"Og dog, dog skal Tilfældet have ført dem sammen, dog skal et af dem hændelsesviis være afveget fra sin antagne Bane? — Er det ikke det

samme, som at der gaves en Kraft, der forarsagede dette?"

„Efter alt, hvad De har forudsendt, maa jeg besvare dette med Ja.“

„Og hvo er denne Kraft, dersom den ikke er Gud? — Stode disse Modsigelser Dem ikke endnu? — Dog, jeg vil først udtømme min Materie. — Antaget imidlertid, at endog alt det Foregaaende lod sig tænke: hvo var det da der ordnede disse Atomer til det Konstigste, det største Mesterstykke, der bannede den vidunderlige Verdens Bygning deraf? — Hvo gav Dyret og Mennesket Liv? — Hvo var det, der vidste at lade alt saa fuldkommen sammen, at der ingensteds blev noget Uudfyldt, at der overalt herskede den strengeste Orden? — Hvo skabte disse Atomer? — O, Prinds! føler De ikke i Deres Hjerte, at der maa være en Gud?"

„Jo, jeg føler det, og jeg har altid følt det; men jeg vilde og gjerne have Bevis derfor og beraf kom min sidst yttrede Tvivl. Fordrer De, at jeg skal antage indvortes Følelse for Sandhed?"

„At, hvad kan De ikke falde paa endnu! — Er den Tanke: der er en Gud, som vaager over vor Skjebne, Dem ikke behageligere, end den: vor Skjebne er afhængig af et blindt Tilfælde?"

„Så; men netop derfor ønskede jeg saa uomstødelige Grunde derfor, at jeg kunde være vis derpaa.“

„O, Prinds! det gjør mig ondt, at De endnu fordrer saadanne Grunde. — Hvor vil De med Menneffets indskrænkede Fornuft være i Stand til at fatte et Bæsen, som vi ei engang have nogen Benævnelse for; som er ophøiet over alle vore Forstillinger.“

Men hvorfor skal da vor Fornuft just være indskrænket her, hvor det var saa godt, om vi kunde skimte videre?“

„Hvorfor har Barnet ikke Mandens Forstand? — Kunde Gud, naar han vilde skabe Menneffer, give Menneffene Englesforstand? — Og bliver en Sandhed mindre Sandhed, fordi vi ikke a priori kunde bevise den? — Kan De bevise nogen Solens eller Deres eget Jegs Tilværelse?“

„Man seer begge, og det er jo det bedste Bevis.“

„Hvorledes vil De da overbevise en Idealist derom, hvorledes den, der asseer alt, hvad der er uden for ham selv, for Forblandelse? — De seer heraf, at de sjenlyntigste, de klareste Sandheder kunne mindst bevises, naar ikke Erfaringen maa gjælde. — Dog, jeg vil prøve,

om den Skæbte kan føre noget Beviis for sin uendelige Skabers Tilværelse!"

"Derfom De paa en ubeboet De fandt eet eller andet Konfjærk, vilde De da ikke slutte deraf, at der tilforn her maatte have været Menneſker, ved hvilke det havde faaet ſin Tilværelse?"

"Det forſtaaer ſig."

"Eller kunde De troe, at Binden havde ført Materialierne ſammen fra alle Kanter, og ſammenføiet alt efter Konſtens Regler? — Mig ſynes, man maatte anſee den for aſſindig, der vilde paaftaaе ſaadant."

"Mig ogſaa."

"Dg hvad er altsaa naturligere end den Slutning: der er en Verden, der er en Skaber; vi ſee Virkningen, vi maae erkjende Kaſagen; mig er dette meget fatteligt, og vil De end ikke indromme det med mig, maa De dog i det mindſte tilſtaaе mig, at der er flere Grunde for end imod Guds Tilværelſe! Dg naar der er det, o, ſaa erkjend dog med Beſtedenhed de Grændſer, der ere ſatte for vor Fornuft og ſom vi ikke kunne overſtride, uden uopretteligen at forvilde os, o, ſaa tilbed, hvor De ikke kan begribe!"

Under denne Samtale var det blevet mørkt. Himmelen var klar og beſaaet med tindrende Stjer-

ner. Biskoppen aabnebe Binuet og forte Prindsen hen til det.

„See her,“ sagde han, „see disse Millioner Myriader af Verdener, hvoraf vort Die dog kun kan række en uendelig almindelig Deel! — See dem, og tilbed, hvor De ikke kan begribe.“

Prindsen sank paa Knæ og Biskoppen ved Siden af ham.

„Ja, her i Støvet tilbeder jeg Dig, Evige! D, tilgiv, tilgiv den Svage hans Svaghed! — Universum, uendelige Tal af Verdener, I tilraabe mig: der er en Gud, en Gud, der har skabt os! Ja, Du er, Du er, Du er!“

Paa denne Scene, der aldrig vil udslattes af min Dummelse, fulgte der en Pause. Man hørte dem ikke bede, men man saae af de Bedendes Mieskast, at intet Sprog kunde udtrykke, hvad de sagde, at det var forstaaeligt for den, der kjendte vore Tanker fra deres Tilblivelse af.

Johnson til Lord Seymour.

Elleste Brev.

Den 2 Decemb. 17**

Ikke sandt, denne Gang har Du maattet ventet længe efter Brev fra mig? — Jeg havde intet at skrive om. Alting staaer endnu paa samme Fod, som sidst jeg skrev. Biskoppen kommer til Prindsen og Prindsen til ham, og deres Kjerlighed til hinanden tager til med hver Dag. Imidlertid forundrer det mig, at det falder Prindsen saa tungt at gaae den lykkelige Middelvei. Nu er han paa den modsatte Wei, og der fattes ikke meget i at gjore ham til en fuldkommen andægtig Sværmer. Da han nu igjen erkjender vor Religions Hovedsandheder, er dem høist hengiven, og befinder sig ret vel derved, saa har der atter herved forenet sig visse andre Ideer, som formodentligen ved en urigtig Opdragelse ere blebne neblagte meget tidligen i hans Sjel, og som det altsaa maa blive ham des tungere at afslutte igjen beraf. Biskop-

pen er aldeles ikke tilfreds dermed; men hvad skal han gjøre? Han frygter for at oprykke det Gode igjen med ukrudet, og synes at vilde oppebie en vis Tidspunct, hvor dette ikke mere er at befrygte, den Tidspunct nemlig, naar Prindsen er bleven tilstrækkelig befæstet i alle gavnlige Sandheder, og disse ere blevne saa klare for hans Sjæl, at intet Elser mere kan bedække dem. For at bringe det hertil, efterlader han intet, som Klogskab og Overlæg byde ham at anvende.

Prindsen har og ved Biskoppen gjort Bekjendtskab med nogle andre Venetianske Criftlige, men især med en vis Pater Sebastiano, der har vidst at gjøre sig elsket af Biskoppen, og paa nogen Tid næsten bestandig har holdt ham med Selskab. Det er derfor ikke at undres over, at han ogsaa ofte kommer til os, og at Prindsen, som nu eensgang har fattet en ubetinget Tillid til Biskoppens Indsigter, ogsaa har stienket ham den samme Hensigtenhed, som han har erhvervet sig hos hiin. Bist er det, at denne Sebastiano er et klogtigt og findrigt Hoved; men at han besidder saa godt et Hjerte, som Biskoppen, det er jeg næsten tilbøielig til at drage i Tvivl. Mig forekommer det, som jeg skimter Sykkelen i ham, hvor mærkelig han end veed at skjule det. At Biskoppen ikke betragter ham med saadanne Mine, beviser al-

beles ikke, at jeg har Uret; thi det er jo en be-
 kjendt Sag, at de ædleste Hjertter ere mindst mis-
 troiske, og at det altsaa er lettest at forblande
 dem. Wel har Biskoppen et meget skarpt og søet
 Die til at udspeide et Menneskes Character,
 hvor mange Folder det end veed at skjule
 den under, men han har ikke høvt den Lei-
 lighed at see denne Sebastiano bag Soulis-
 serne som jeg, der befragtes som en stum
 og døv Person, for hvilken ingen troer det
 fornødent at tage sig i Agt. Hvad der især
 overbevise mig om Rigtigheden af den For-
 modning, jeg nylig har yttret, er den Sag-
 tagelse: at denne Geistlige, hver Gang han
 er allene med Prindsen, antager en andægtig
 Mine og søger at besyrke ham i hans svar-
 meriske Andægtighed, men derimod i Biskop-
 pens Narvarelse viser sig som en oplyst Mand,
 der blot holder sig til Kjernen og bortkaster
 Skallen med Ligegyldighed. Hvor klogt han
 veed at forholde sig herved, kan Du slutte Dig til
 deraf, at Prindsen, som det dog ellers ikke er saa
 let i saadanne Tilfælde at strø Sand i Dinene,
 hielt ikke endnu har fattet den mindste Mistanke
 til ham. Dog, jeg vil gjerne for det første ta-
 ge min Dom tilbage igien. Jeg kunde jo have ta-
 got feil. Thi siden jeg har begyndt at kundere

Bisoppen, har jeg fattet en temmelig fordeelagtig Forestilling om den Venetianske Geistlighed.

Armenianeren og Consorter have ikke for nyligen ladet noget høre fra sig: Prindsens Dnske at erfare noget Paalideligt angaaende den Forstmeldte, er altsaa hidtil forblevet uopfyldt. Herover er han nu nærved at blive utaalmobig; men Civitella's Stjebne og hine Ord: Den vil Du faae, Du vil ende og lære at kjende ham, dersom Din Lydighed gjør Dig værdig dertil, er mere end nok til at holde ham rolig.

Prindsen har endnu ikke kunnet faae Carbinalen i Tale, thi hans Tilstand har snarere forværret end forbedret sig. For hverken at see eller høre noget, der kunde erindre ham om hans Søstersøns Død, er han flyttet ud paa et af sine Landgodsfer.

Den 4 December.

Hvorledes skal jeg blive i Stand til at meddele Dig en Efterretning der har voldet mig den inderligste Bedrøvelse, — Du, gode

Gud! Skal da det Gode bestandig gaae over-
styr!

Jeg har maattet fattet mig lidet, for at kun-
ne fortsaette dette. Tank' engang: Biskoppen er
død! Han er bleven rørt af et Slag: denne stræk-
kelige Efterretning fik vi i Dag. Hans Død be-
klages af alle, og Prindsen er utroftelig. Ak,
han har ogsaa tabt alt for meget i ham! Endnu i
Aftes var han her med nogle andre Geistlige og
deriblandt Pater Sebastiano. Han underholdt
Selskabet til langt ud paa Aftenen ved sin behage-
lige Munterhed, og han besandt sig saa vel her,
at han forsømte sin sædvanlige Sovetid, som han
dog ellers ikke gjerne tilfidesatte. Kort førend
han tog hjem klagede han over Hovedpine og Klem-
melse; men da han derhos sagde, at han ofte
havde saadanne Tilfælde og at de ikke havde noget
at betyde, saa var der ingen, der gjorde sig no-
gen videre Tanke derom. — Ven! Han er ikke
mere i denne Verden! Kan nogen Taare pryde Dit
Ansigt, saa er det nu. Skjenk ham den, jeg be-
der Dig. Prindsen — ak, Prindsen allene,
— nei, alle, den hele Verden har tabt ved hans
Død. — Han var en Velgjerning for Menneske-
heden! — Vel har jeg aldrig talt et eneste Ord
med ham, jeg har blot hørt ham, blot seet ham

handle; men der er intet Menneſte, jeg kan agte
hoiere, intet jeg kan elſke inderligere end ham.
Gaves der Helgener, ſom vi burde tilbede, ſaa
maatte den forſte Plads blandt dem indrommes ham,
ham, der ikke plagede ſit Legeme til Guds Vre,
men der gjorde hans Villoe. — Dog, tilgiv mig!
jeg er maatte for enthouſiaſtiſk.

Netop kommer jeg nu fra Prindsen. Han
fældte Taarer for ham! — Det er godt, hans
Sorg ſmaaer Luſt. — Han vilde ſee ſin elſkede
Ven endnu engang, ſkjont ſom Liig; men han
blev afviſt. Det var, ſagde man ham, i Føl-
ge hans ſidſte Villoe, ſaaſnart man havde ſaaet
Viſhed om hans virkelige Død, bragt til **mo,
hvor han vilde ligge ved Siden af en af døde Ven af
ham. — Maatte det kun være Sandhed, og maatte
han ikke være bleven et Offer for Dandsſtaben!
Ligets ſaa haſtige Bortførelſe gjør dette temmelig
rimeligt.

Wiebens Jeg var i Gemakket hos Prindsen, ſom
Pater Sebastiano til ham med en forſeglet Pakke i
Haanden. „Her bringer jeg Dem — ſagde
han — noget fra vor affjelede Ven til Dem;
det er maatte hans ſidſte Villoe, ſom han har
troet ſikreſt i Deres Hænder. Jeg ſaae det liggende
i hans aabne Skriverpult, for hvilken det
var, man fandt ham død. Udſkrivten fandt mig

strax i Dinene, og den Anmærkning under den, at det skulde leveres Dem, saasnart han var død, maa tjene mig til Undskyldning for, at jeg bringer Dem det paa min egen Haand og uden noget andet Menneskes Vidende."

Dette sagde han under en Taarestrøm, der næsten gjorde ham uforstaaelig. O, jeg har vist haft alt for flutte Tanker om ham; thi han begræder jo Biskoppens Død! — Eller skulde det være Forstillelse?

Prindsen takkede ham. Han aabnede strax Pakken, gjennemsaad den flugtigen, og syntes at blive meget alvorlig ved det, han læste; dog udlod han sig ikke med noget for Pateren, og indelukkede sig allene i sit Cabinet, saasnart Pateren var gaaen.

Jeg har attsaa hidtil ikke kunnet faae at vide, hvad det var for Papirer; men da jeg troer, det kunde være af Bigtighed for os, saa gjor jeg mig ingen Samvittighed over at aabne Prinsens Skrivelser, saasnart jeg seer nogen Leilighed dertil. Maa ske vi deri ville faae Oplysning om adskillige Ting. Jeg vil derfor forfærdige mig en Dirl, ved Hjælp af hvilken jeg haaber at kunne berette Dig meget, som vi vel ellers ikke komme efter. Du veed da nu, hvad Rilbe jeg ser af i Fremti-

ben, naar jeg tilskriver Dig. Jeg har allerede
 længe havt i Sinde at gribe til dette Middel, men
 Omstændighederne have ikke før tilladt mig det, og
 desuden har det heller ikke forekommet mig saa nød-
 vendigt som nu.

Brevet maa indeholde meget vigtige Ting.
 Prindsen er endnu lysselsat med at læse, og har
 paa det strengeste forbudet at lade noget Menneske,
 hvem det end er, komme ind til ham. Hans
 Mine er overmaade alvorlig og mørk. Der synes
 at lyse — jeg veed ikke, hvad jeg skal kalde det
 — Forundring og Forbittrelse af hans Mine, og
 af hans Ansigt er den Sorg udslattet, som Bi-
 koppens Død saa umiskjendelig havde præget deri.
 Min Nysgjerrighed er stegen til det høieste, og
 jeg kan neppe oppebie Diebticket til at tilfredsstille
 den.

Johnson til Lord Seymour.

Tolvte Brev.

Den 9 December.

Bered Dig, Ven, paa at høre Ting, som Du
 vist aldrig har hørt om. Min Formodning
 har rigtignok ikke bedraget mig. Pakken inde-
 holdt Ting af største Bigtighed. Jeg tilbragte
 det meste af sidste Nat med at læse og afskrive den,
 naagtet jeg udsatte mig for den Fare at blive gree-
 ben deri. Prindsen har i disse Dage kun været
 libet ude, men taget Besøg i sit Hotel; og var
 han end en enkelt Gang fraværende, saa var der
 altid andre Omstændigheder, der hindrede mig fra at
 udføre mit Forsæt. Men i Gaar gif han usædvanlig
 tidlig til Sengs, og jeg vovede derfor strax at liste
 mig ind i hans Gemak, naagtet dog nogen af hans Folk
 ligge lige neden under det. Det kostede kun liben
 Noie at aabne Pulten hvor Pakken, der laae lige
 for, strax faldt mig i Hænderne. Her meddeles
 jeg Dig Indholdet deraf.

Prinds!

„Først min Død er bestemt til at udbille Dig min Historie, som jeg maatte fortie Dig i mit levende Live, om jeg vilde conservere den lykkelige Dunkelhed, hvori jeg befandt mig saa vel, og i hvilken jeg aldrig har følt nogen Panssel efter at undrage mig, da jeg dog ikke ders ved kunde opnaact min tabte Krone, følger lig kun vilde flitt mig ved den Sikkerhed, som Forsynet havde skænket mig, da alt i Verden var berebet mig. Jeg føler, det, jeg skriver, er uforstaaeligt: her attsaa min Begyndelse, og Du vil da ogsaa forstaae dette.“

„Jeg er en *** Prinds, og den ælste Broder af den nu regjerende ***.“

„Af Frygt for at røbe mig, ophidse Dig ved min Historie til en utidig Havn, og flitte mig saaledes ved min Aiberdomsrelighed, Pyede jeg i lang Tid forsattig Din Omgang. Da endeligen mit Embede kaldte mig til Dig, og mit Hjerte gav saa høit sit Minde til dette Kald, kostede det mig en lang og tung Kamp, førend jeg opnaaede den Styrke, der var fornøden til at forblive Hærre over mig selv og ikke ved vor første Sam-

menkomst at trykke Dig som min Brodersøn til mit Hjerte. Delsaa kan vel neppe den Gang min Fortegenhed, som havde sin eneste Grund heri, være undgaaet Din Opmærksomhed. Men jeg saae det fornødent at forholde mig saaledes, dersom jeg vilde lægge mine graa Haar med Fred i Graven, da jeg ikke kunde troe, Din Iver for den gode Sag vilde tillade Dig at iagttage en ubrodelig Taushed i Henseende til det, jeg skulde aabenbare Dig. Var det altsaa mueligt, Du kunde sige nogen anden Grund til, at jeg fortaug Dig vort Slægtskab, saa vil dette overbevise Dig om det Møbsatte."

"Dog, jeg vil vedblive min Historie."

"Jeg var, som sagt, Kronprinds af *** og af mine tre Brodre lever endnu Din Onkel og den regjerende ***. Den tredie, Din Fader, er, som Du veed, for lang Tid siden død. Han var den, jeg elskede høiest, og jeg finder ham sandsynligvis snart igjen, efter saa lang en Skismisse, i et lykkeligere og bedre Liv."

"Men mellem mig og den nuværende *** herskede der fra vor Ungdom af en bestandig Uenighed, der i Førstningen reiste sig fra vore aldeles fridende Characterer, og som paa min

Broders Eide udartebe til et stille Had, der tiltog hos ham med Aarene, og blev forstærket ved den Tanke, at han skulde staae under mig i Rang, og at Regjeringen engang skulde falde i min Lod. Det første gjorde hans Uergjerrighed utaaleligt for ham, og det sidste var han for herfslyg til at kunne tænke sig uden Garme. Han søgte derfor saa meget som muligt at undgaae al Omgang med mig, og behandlede mig stedse med hiin kolde Cereemoniel, der maa være opfundet af et Menneſte uden Hjerter, da det kun gaaer ud paa at forvise og undertrykke alle samme Følelser af Blodets Baand i de Stores Hjerter. Jeg hørte aldrig Navnet Broder af hans Mund, og jo mere jeg bestræbte mig for ved mit Forhold at indtage ham, desmere bortførte han sig fra mig. Naturen havde begavet mig med Talenter, som den havde negtet ham, mine Forældre og Gudsfænde stjenkede mig deres udmærkede Kjerlighed; dette var Bevæggrunde nok for ham til at forstærke sit Had til mig."

"Derimod var Din Fader mig des mere hengiven. Gud lønne Dig tusinde Guld for den Kjerlighed, hans broderlige Hjerter stjenkede mig!"

"Min Fader var meget svagelig, og hans Svaghed tog Kar for Kar til. Det var hans inderligste Duffe at see mig formælet i hans levende Lis

ve, og om mueligt endnu at trykke en Sønesøer i sine Arme. Hvor villig var jeg ikke til at gjøre alt, hvad der stod til mig, for at opfylde en Faders Blikke, der kun bad, hvor han havde Ret til at befale."

"Conventianerne havde bestemt mig en Gemalinde af det ****d**te** Huus; imidlertid var jeg saa lykkelig, at jeg havde Valget mellem tre Søstre. Hvem jeg skulde vælge, blev jeg snart enig med mig selv om. Jeg bestemte mig for Amalie, som vel maatte vige sine Søstre i Skønhed, men derimod overgik dem langt i Uandsgaver. — Allerede længe have Kummer og Lidelser givet mit Haar Sneens Farve og betaget mit Blod dets forrige Friskhed, men endnu i Dag, i det jeg skriver dette, opstiger der i mine Næse en Blødestaaer, heliligt Mindet om den Dag, da hun tilsvor mig evig Kjærlighed. Præstens Haand beseglede vor Pagt, og til mit Fædrenes Huus bragte jeg en Gemalinde, — tænkt min Lykke — jeg, en tilkommende Regent, hjembragte, ikke en Kongelig Dame, som det blev min Løb at gjøre Cour, men en Ugtefælle, som jeg varmt kunde trykke til min Barm."

"Intet i Verden kunde faae ved Tiden af min Lykke. Min Amalia var mig alt, og hvor hun var, var og altid jeg. — Saa fuldkommen en Lyk-

te, som her var bleven mig til Deel, have nok
 faa Fyrster nydt. Allevegne bleve vi, min Ama-
 lie og jeg, paaberaabte som Exempel paa et folge-
 værdigt Egtepar."

"Inden et Aar var forløbet, kjendte hun mig
 en Son, hvis Fødsel blev hædret ved en Glædesfest
 over det hele Land. Hun opammede ham ved sit
 eget Bryst, lærte ham selv at gaae, og besluttede
 fast med mig at opdrage ham ved vor egen Haand,
 og ingensinde at betroe ham til Fremmede."

"At, jeg var for lykkelig, jeg stod paa Ely-
 falighedens højeste Trin, og strækkelig blev jeg
 nedskrytet herfra."

"Min Fader blev indbyllet i en Krig, som hans
 Allierede, det **v**ste Hof, var kommen i. Pligt
 kaldte mig i Feldten. Min Kjærlighed til min
 Gemalindes Fader, der var bragt i Knibe, overs-
 vandt hendes Frygt for mig. Hun rev sig løs
 fra mig uden Taarer med et hjerteligt Kys: dog
 kunde hun ikke ganske forfølge de bange Ahnløse,
 der bespændte hendes Sjæl. — At! jeg kulle
 aldrig see hende mere! — Det var det sidste Kys,
 hun gav mig!"

"Jeg kastede mig paa min Pest; Lyden af Trom-
 peter, Trommer og Pautere forjog enhver Betænkelse
 af mit Hjerte, og modig drog jeg i Feldten i
 Spidsen for min Armee. Den bestod af lutter

»vede Folk, hvis Kjærlighed jeg besad: Kunde jeg
altsaa ikke gjøre mig Haab om at vende seierlig
tilbage?»

„Mine første Operationer vare alle ledsagede af
Fælb. Fra to Felttslag vendte jeg seierlig til-
bage, og allerede begyndte Fienden at frygte for
mine Raaben. Det kom nu alene an paa en af-
gjørende Dræfning, hvilken, om den blev bunden,
vilde sætte mig i Stand til at undsætte *r*, hvor-
med alt vilde være endt. Ustøen-særend den af-
gjørende Dag opmuntrede jeg endnu engang mine
Folk til Tapperhed, og alle tilsvore mig, at de
enten Kulde seire eller døe. Med Dagbrækningen
rykkede vi fra vor Leir Fienden i Møde, og op-
stille os paa et betælligt liggende Sted i Slagor-
den. Kampen begyndte, mine Folk segte som
Løver, men Fienden holdt sig ikke mindre tapper.
Den vidste, hvor afgjørende Dagen var, og længe
forblev Seieren usgjort. Endeligen begyndte den
dog at helde til vor Side. Fienden veg paa nog-
le Puncter, og jeg commanderede det svære Caval-
terie til at hugge ind. Jeg anførte selv min Ar-
mee, var beständig i Spidsen, og dette opløbde
ibeligen deres Mod.“

„Et Stud, jeg sit i Hovedet, styrkede mig
fra Hesten. I henved fire Maaneder vidste jeg
aldeles intet af mig selv. Da jeg omsider sit

min Forstand igjen, saae jeg, at jeg befandt mig i Fiendens Hænder. Man havde fundet mig nogen paa Balpladsen, og da man tilfældigen endnu havde mærket nogle Spor af Liv hos mig, saa havde man bragt mig med de øvrige Saarede i et Feldtlazareth. Mit Saar i Hovedet havde været meget farligt; man havde endog maattet trepanere mig, og efter den Beskrivelse, man gjorde mig over de Operationer, der vare foretagne med mig, er det næsten ubegribeligt, hvor jeg kunde komme dertil med Livet. At, det var ingen behagelig Gave for mig; thi der forestod mig Lidelser, som næsten vare for tunge for mine Skuldre, der vare saa tunge, at det endnu er mig usforklærligt, hvor jeg har kunnet undgaae at bukke under for Byrden deraf."

"Mine første Ord vare Forespørgsel efter min Fader og min Gemalinde; min Gud, hvad hørte jeg!"

"Saa snart jeg var flyttet fra Hatten, — hede te det — havde mine Folk tabt Modet: De vare komne i Uorden, og havde givet Fienden mange siensynlige Fordele. Opmunttet herved havde den bovot et nyt Angreb, og med liden Anstrængelse beholdt Balpladsen. Min Fader havde ved Efterretningen om dette Nederlag og min Død ogsaa endt sit Liv, og min Gemalinde var af Sorg og Bedrø-

velse kort derpaa fulgt efter ham. Ligeledes var min Søn nogle Uger førend jeg kom mig, indgaaet i Esiigheden. Min ældre Broder havde i Forstningen overtaget sig Regjeringen i min umyndige Søns Navn, men var for kort siden bleven hylbet med største Pomp til Regent i ***."

"Hvorledes jeg blev til Mode ved disse Efterretninger, formaaer jeg ikke at beskrive. At de ikke i den svage Tilstand, mit Hoved var i, dræbte mig, kan jeg ikke begribe. Jeg havde altsaa mistet alt."

"Da jeg ikke lod mig mærke med, hvem jeg var, saa løslod man mig, saasnart jeg var ganske helbredet, uden Løsepenge. Endog mange af Officierene sammenstjod anseeligt til mig ved min Afreise. Til min Broder torde jeg ikke vende mig, uagtet han under hele Feldttoget, som ogsaa han bivaanede, havde anstilt sig yderst venstabelig mod mig. Det var, som om en usynlig Magt afholdt mig derfra. — Hvor kunde jeg og været ham en velkommen Gjest, da jo min Nærvarrelse maatte Filt ham ved en Krone, som han allerede havde bemagtiget sig? Og hvor kunde jeg i dette Fald vente mig noget godt af ham, da han beständig havde hadet mig, og hans Forstillelse lyste saa tydelig igjennem den Benlighed,

han under Feldttoget iagttog mod mig, at jeg, selv med mit umistroiske Hjerte, kunde sene den.

„Jeg gav mig derfor strax paa Veien til min Svigerfader. Det varede længe, inden jeg bragte det til at ssee ham i Tale; thi i det Optog, jeg kom, vilde man ikke indlade mig til ham, især da jeg ikke vilde aabenbare mig for nogen anden end ham. Dog, omsider lykkes det mig at træffe ham, just som han vilde stige i Bogen fra et Vykflot, uden for hvilket jeg havde ventet i fire Timer; men Udsalbet heraf blev ikke, som jeg havde ventet, da Sorg og Sygdom havde forandret mig saa aldeles, at han antog mig for en Bedrager, og jeg maatte takke Gud til, at jeg kom derfra uden at blive fangstet. At jeg vidste at nævne ham enhver lille Omstændighed, der var forefalden mellem ham og mig, da jeg havde forlangt hans Datter, hjalp mig til intet. Thi det kraftigste Beviis imod mig havde han deri, at mit bode Legeme var blevet fundet paa Balpladsen, at min Gemalinde og mine Brødre havde erkjendt det for mit Blig, at det var blevet bisat i vor Familiebegravelse, og at man endnu har Sorg over det hele Land for mig. At komme nogensinde i Besiddelse af min tabte Krone, syntes mig efter dette Forsøg umueligt. Min anden Broder, som jeg endnu satte noget Haab til, var reist uden

lands, og jeg fandt det derfor bedre at finde mig i min Ulykke, end at stræbe efter en Krone, som jeg — om jeg end havde fundet nogen Magt, der vilde været mig behjælpelig — dog kun ved Strømme af Menneskeblod kunde erobre igjen, og som alligevel ikke vilde været i Stand til at yde mig Erstatning for det jeg havde tabt."

"Jeg købte mig nu for de Penge, jeg havde tilbage, en Cithar, overgav mig aldeles til min Skiebne, reiste uden at have nogen bestemt Plan for Fremtiden fra Sted til Sted, og søgte mit Brød for de Riges Døre. Denne Levemaade har monerede fuldkommen med min daværende Stemning, og da alt i Verden var blevet mig ligegyldigt, befandt jeg mig ordentlig ganske vel derved."

"Engang førte min Vei mig ogsaa gjennem en Landsby paa de 8te Grændser. Da det allerede var mørkt ved min Ankomst til denne By, saa beslutte jeg at blive der Natten over. Det var netop en Søndag, og Bønderne, der vare i Kroen, bade mig ved at see min Cithar at spille et Stykke for dem. Jeg stemte og sang derpaa en Romanse, som jeg halvt havde gjort af min Historie, men som dog ingen under min Indklædning lettelig kunde anvende derpaa, efterdi den handlede om en Prinds, der vedrettes det ved onde Feer

Magt, som uden Saabant var overgaaet mig. Jeg sang intet saa gjerne som denne Romance, jeg kunde yttre mine Følelser, uden at røbe mig; thi hvo skulde falde paa at søge Kronprindsen af *** i mig, som man med Visshed ansaae for død? — Jeg blev bestandig ret underlig til Mode, naar jeg, under min Reise i mit Fædreland, horte Klokkerne ringe for mig, især da de tillige forkyndte Berden, at heller ikke min Amalia mere var til. Ut, havde jeg kun havt hende, hvor gjerne vilde jeg da ikke frasagt mig Purpur og Diadem! — Ethvert Klokkeslag erindrede mig om Tabet af hende, og det var da for mig, som om et tveægget Sværd foer igjennem min Sjæl."

„Jeg havde Dinene hestede paa min Cithar, og lagde ikke Mærke til, hvad der foregik omkring mig. Romancen var til Ende. Bønderne sadde alle med Haanden under Kinden, stirrede gabende paa mig, og havde endog i Tanker lagt Piben fra sig og gaaet ud. Barten, en gammel Invalid med et Træbeen, stod for mig i sin forslidte Uniform og syntes at betragte mig meget nøie. Ogsaa forekom det mig, som hans Physiognomie var mig bekjendt."

„Tag det bedste, Du har, Kone, frem, og sæt det for denne Citharspiller" — sagde

de han til sin Høstefalle. Han vendte sig til mig. — „J ved nok ikke, gode Ven, hvad for en fornøiet Aften J har gjort mig med Eders Sang. Netop saaledes, som der staaer i Eders Arie, eller hvad det hedder, var ogsaa vor naadige Kronprinds.“ — Ved disse Ord tog han ærbødig sin Hue af, og jeg blev heed i Hovedet. — „Jeg tjente under ham, og var ogsaa med i det Slag, der kostede ham Livet og mig mit Been. Jeg vilde ønske, jeg var død i hans Sted! — Den Skurk, der jog ham den Kugle gjennem Hovedet! — Man maa ikke sige, hvad man tænker; — men dersom han levede endnu, saa vilde det vist staae bedre til, med os end det staaer!“

„Det er Sandhed!“ sagde Bønderne, Hjøbde Huen i Beiret, og holdt en saadan Lovtale over mig, at jeg næsten ikke kunde beholde min Fatning.

„See J ikke, tog han Ordet igjen, at det er min Uniform jeg har paa? — Det er i Dag min Fødselsdag, og kun paa denne Dag og alle de store Føitider har jeg besluttet at bære den. — Lyftig altsaa, gode Venner! — Al, levede kun vor naadige

Kronprinds endnu! — Jeg har saa mangen engang staaet ved Siden af ham for Bagtilden og discureret med ham." — Han tørrede en Taare af sine Dine, og jeg maatte vende mig om. — Jeg vidste nu ret godt, hvem Verten var. Han havde staaet ved Garder, og jeg kunde ganske vel erindre mig ham. — „I Kulde kun have seet ham — vedblev han. Skal jeg beskrive Eder ham? — Naa, han saae netop saaledes ud, som denne Citharmand, kun at han var langt fjænnere. Baaede Størrelse og alt stemmer overeens. — Man burde vel ikke gjøre en saadan Sammenligning; men en Kronprinds er jo dog af den samme Muld, som en Citharmand, og hele Forskjellen bestaaer jo alene deri, at den gode Gud har givet hiin Fordring paa et Scepter og denne derimod et Cithar." — Han saae endnu engang stift paa mig. — „Ja, netop saaledes! Det faldt mig strax ind, saasnart jeg hestede Diet paa ham!" — Han tog et fuldt Glas og drak det til Bunds. „Dit var hoifalige Kronprindses Næmindelse!" raabte han, og alle Bønderne drak den samme Skaal." — „Jeg var bange for at blive robet, og istemte derfor strax et lystigt Stykke for at bortvende de Tilskødeværendes Opmærksomhed fra mig. Det

lyttes mig og med de andre, kun ikke med Berten, som det dog var mig meest at gjøre om. Han blev staaende tankfuld for mig."

"Omsider stilles Bønderne ad, og Bæsten viste derpaa alle sine Fødder ud af Stuen. Kun jeg og han bleve allene tilbage. Nu traadte han hen til mig med Huen i Haanden. "De er vor naadigste Kronprinds, jeg kjennder Dem ret godt endnu!"

"Jeg tvang mig til at lee. "J sagde jo selv nylig, at han var død," — fik han til Svar."

"Det sagde jeg rigtig nok; men jeg tænkte noget ganske andet. Der vil nok ingen drømme om, at jeg veed en Himmelighed, som vist kun faa ere vidende om uden jeg. De kan jo gjerne tilstaae mig, at det er Dem. Jeg skal vist ikke forraade Dem. — Den Tanke, at De mueligen var i Live endnu, havde jeg allerede for længe siden, og da jeg læste i Aviserne, at der var een, som havde givet sig ud i *** for Kronprindsen af ***, blev jeg endnu mere bestyrket derti. Da jeg nu dertil saae Dem her lige for mig, — ja, jeg maatte ikke have kjenndt Dem saa note, hvis jeg ikke strax paa Stedet havde kjenndt Dem igjen. Male og alt træffer jo ind. Ogsaa spillede vor Kronprinds paa Cithar og sang dertil. Jeg har man-

gen en god Sang hørt paa ham, naar jeg havde sagt udenfor hans Gemak, og endnu i det sidste Feldttog listede jeg ofte hen til hans Telt og hørte paa ham; thi han havde altid sin Cithar med sig. — Men desuagtet vilde det dog nok ikke faldet mig ind at søge vor Kronprinds i Dem, dersom jeg ikke havde vidst, hvad jeg veed, og dersom De ikke havde robet Dem selv, da jeg sagde til Bønderne, at der var den største Lighed mellem Dem og Kronprindsen." Han greb medarme min Haand. — „D, lad mig høre af Deres egen Mund, hvad jeg dog veed alligevel, at De er vor naadigste Kronprinds."

„Det kunde ikke nytte at forstille mig længer. Altfaa tilstod jeg ham det. Hans kloge Adfærd i Bøndernes Narværelse, da han den Gang allerede kjendte mig, var mig den sikreste Borgen for hans Sælsbed: og nu erfoer jeg Ting af ham, som Haarene reiste sig paa mit Hoved ved, og hvoraf jeg lærte at frye endnu omhyggeligere mit Fædreland, end jeg før havde skyet det."

„Veed De," begyndte han, „hvem det Skud kom fra, der skyrte Dem fra Hesten? — Det var fra een af Deres egne Folk. Kort efterat De var bleven skudt, traf en Canonkugle min Sidsmand og skilte tillige mig ved mit Been. Jeg faldt ved Siden af ham. Indvoldene hang ham

ud af Livet, hans Smertes vare græffelige, og dog kunde han ikke bære. Slagets Dummel havde trukket sig noget bort fra os, hans voldsomme Krig bragte mig til mig selv af min Ksmagt. Jeg havde endnu Kræfter og Bevidsthed nok til at forbinde saa godt jeg kunde mit Saar. Ved at see, jeg levede endnu, raabte han til mig: „Stik mig ihjel, Kammerad, beviis mig endnu denne eneste Begjærning! Dog nei, stik mig ikke ihjel, det er en Barmhertighed, jeg ikke fortjener! Døden tusindfold er endnu en alt for ringe Straf for mig; thi jeg, jeg har stude vor Kronprinds. Hans Broders fordomte Penge havde forledet mig til at begaae denne græffelige Misgjærning. Nu er Helvede min Løn.“ Han opgav Kanden under de skrækkeligste Forbandelser.

„Saa megen Dudskaab havde jeg albrig tiltroet min Broder; dog erfoer jeg langt skrækkeligere Ting endnu om ham. — Da man ikke havde kunnet finde mit døde Legeme paa Balpladsen, efterdi jeg befandt mig i mine Fienders langt menneskeligere Hænder, inden man kunde soie Anstalt til at opsøge mig, saa havde man gjort en anden, der lignede mig noget i Skabning, ukjendelig ved Anfigtets Masacrering, og udgivet denne for mig. Men alt dette var dog endnu ikke min umenneskelige Broder nok. Ogsaa min Gemalinde og min

spæde Søn lod han rydde af Veien ved Gist, og dog vil jeg ikke fæste Tro til det Rygte, der himmelig blev fortalt, at han endog skulde have opæfret min Fader for sin Begjærighed. Gud vil dømme ham, og til ham overlader jeg det."

„Nogle Dage forbliv jeg endnu hos min brave Svatid. Han maatte love mig evig Tausshed i Henseende til det, han vidste, og nu gav jeg mig paa Vrien igjen."

„I *nt**th fik jeg en Hidfigeber, under hvilken jeg i de barmhjertige Bonders Kloster nød den fortræffeligste Pleie og Opvartning. Da jeg en Dag, efterat Paroxismen netop havde forladt mig, ganske afmattet slog Wiene op, sad der for min Seng en Pater, som syntes at give Ngt paa et høvert af mine Klædedræt. Jeg saao stivt paa ham, og ser, det var en Pater Sorenz, der tilforn havde været i et Kloster i Nærheden af * ** , hvilket jeg ofte for dets romantiske Beliggenhed havde besøgt, og hvor jeg havde fortrukket hans Omgang for alle hans andre Ordensbrødre. Den gode Pater havde strax kjendt mig igjen, og da han var bange for, jeg i Paroxismen skulde forraade mig selv, saa havde han af egen Drivt paa taget sig at holde Vagt ved min Seng. Jeg takkede ham for hans Omhyggelighed, og Gud, førte hi han i saa kritisk en Tidspunct havde tilsendt

mig en Ven, som jeg ubetinget kunde fortroe mig til. Fra denne Tid nød jeg bestandig Pater Lovenzes Selskab."

"Min Sygdom ophorte omsider, men med den forgik ikke min Lust til at forblive i Klosteret. Jeg havde lært at kjende alt for mange gode Mennesker der, det forekom mig tungt at skilles fra dem, og desuden var jeg aldeles kjed af at stirre uophørligen om i Verden. "Kan Du vælge Dig noget æble-re Kald end at leve i de barmhjertige Brødres Selskab for Menneskehedenens Vel?" tænkte jeg, — og dermed var det fast besluttet hos mig, at lade mig indlemme i deres Orden. Det maatte jeg for at iværksætte denne Beslutning antage den Catholiske Religion, men vil nogen kunne fordomme mig derfor? — Seer ikke Gud paa Hjertet? — Og hvor finder man hos Protestanterne saadanne Anstalter som hos Catholikerne? — Man beskylder dem for Intolerance. — Spørge de da, førend de gjøre godt, om Religionen? — Aldrig! De hjælpe den Trængende, uden at bryde sig om, hvem han er. Har den Catholiske Kirke nogen Læresætning, der ikke er overeensstemmende selv med den strengeste Morals Grundsætninger? — At der gives Munk og Præster, der fordreie dens Læresætninger, kan dog ikke komme den til Bes-

breidelse; thi finder ikke og dette Sted hos Prote-
stanterne?"

„Dog hvorfor forsvarer jeg mig hos Dig for et
Skridt, som min Samvittighed aldrig har bebrei-
det mig, som jeg aldrig har fortrydt, hvorved jeg
altid har befundet mig vel? — See, allerede
venter jeg den forestaaende Time, da min Skaber
vil bortkalde mig fra min Post og fordre Regnskab
for mine Handlinger, og langt fra at skjelve, bli-
ver endog mit Die klarere. — Han spørger ikke
hvad troer Du? men: hvorledes han-
dele Du? Og hvilken Religion besorbrer meest
gode Handlinger? — Er det ikke den, jeg be-
kjender mig til?"

„Glad og lykkelig tilbragte jeg nogle
Aar i dette Kloster. Man sigte derimod,
hvad man vil, saa fandt jeg dog den Sæ-
ning grundet, at Klosterss stille Mure ere
det bedste Tilflugtssted, en Ulykkelig kan væl-
ge. Jeg havde vist aldrig forladt det, ders-
om ikke Nødvendigheden havde drevet mig der-
til. Himlen maa vide, hvorledes min Bro-
der var kommen paa Spor efter mit Op-
holdsked, nok er det, han kom efter det.
Pater Lorenz opdagede en Klosterbroder, der
tragtede mig efter Livet og som maatte til-
saae, at han var kjøbt dertil af een af min Bro-

bers Officierer. For ikke at svæve i bestandig Frygt, da jeg saae, at min umenneskelige Broder end ikke undte mig det Liv, der ikke var ham til mindste Skade, forlod jeg Klostret. Det var en Bestutning, der kostede mig mange Taarer."

"Jeg reiste over *3. Et Rygte, at jeg skulde leve endnu, havde ogsaa udbredt sig hertil, og gjorde mig ikke sjelden bange for at blive opdaget. Ogsaa skede det, men af en Ven, der lagde Grund til min hele tilkommende Lykke. Det var Regenten i *3. Han havde opholdt sig i lang Tid ved vort Hof, og været min inderligste Bev. Ved hans Mægling fik jeg Bispedømmet i **, og hvor meget jeg end satte mig derimod, maatte jeg dog modtage det. Men ei heller der var jeg sikker for min Broders; thi naturligviis maatte hans Frygt tiltage for mig, da jeg nu besad større Magt til at skade ham, end jeg havde havt, da jeg tilbragte mit Liv som en asmagtig Munk i * nl * th. Noogle feilslagne Anslag paa mit Liv gjorde mig forsigtig og bevægede mig omsider til at hentye til Benedig, hvor jeg i den daværende Dage B* * ri snart fandt en Beskytter, ved hvilken jeg og saa fik Tilladelse til at opsolde mit Hjertes Duster og Tilboieligheder, nemlig at præke, naar og saa ofte jeg vilde i St. Marcuskirken. Vel fik jeg ogsaa mange Fiender blandt de herbarende Geistlige, fordi

jeg ikke altid fulgte deres Vel: men jeg bar alt med Taalmodighed og takkede Gud for, at disse Forsølgelser ikke stammede fra min Broder, som jeg saa nodig vilde affrye i mit Hjerte. Jeg kunde fyde hele Tollanter med Fortællingen om mine Tildragelser, men dette er nok af min Historie for at bevæge Dig, min Søn, til at Kjenke mig, saa nær en Paarørende af Dig, efter min Død en Saare."

"En vis Ahnelse siger mig, at jeg ikke lever længe; i saa Fald anbefaler jeg Dig Pater Sebastiano. Ham kan Du følge trygt; thi jeg har prøvet ham, og han har bekræftet Proven. Lad den Omvendelse, jeg bekyndte, fuldendes ved ham. Han er vis og ulastelig i Ord og Gjærninger. — Min Betsignelse følge Dig paa alle Dine Veie! Lev vel!"

E. K. Biskop af **.
forhen Kronprinds af **."

Naa, min Ven! hvad siger Du dertil? Mågtet at den Sandsynlighed, Historien har for sig, forekommer den mig dog meget mistænkelig. Den synes saa aabenbar at have en vis Henfigts Opnaaelse til Wiisbed, at jeg aldeles ikke kan undertrykke denne For-

mobning hos mig. Vel er det sandt, at den afdøde Biskop var en Lydsker, og at ingen vidste rigtig Sammenhængen med hans Historie; ogsaa horte jeg ofte, at han hver Gang, Prindsen bragte denne Materie paa Bane, søgte i Diebliffet at lede Samtalen hen paa noget andet; men dog synes det mig, at der i det Hele ikke føres det Sprog, som ellers var ham saa naturligt, ligesom det og forekommer mig at have saa romanagtigt et Sving, at jeg ikke ganske kan troe det, i hvilket jeg ret vel veed, at der i Prindsens Familiehistorie ligger Hemmeligheder, som vel neppe ville blive Gjenstand for Historieffriverens Pen. Dog, jeg vil lade det staae ved sit Værd. Naar man er vant til at see Bedragerie allevegne, saa seer man det og ofte der, hvor det ikke er.

Prindsen er fuldkommen overbevist om Historiens Sandfærdighed. Jeg var nyligen nærværende ved en Samtale, som han havde derom med Sebastians. Han holder Biskoppen for sin Onkel og det Skrevne for hans Haand; et Beviiis paa, at ogsaa de anførte Facta maae være sande. „Derfor døde altsaa min Bedstefader saa pludselig, og derfor fulgte hans Svigerdatter og Sønneløn saa hastig efter ham!“ — raabte han med en frygtelig Stemme og tilsvøer høitideligen de Myrbede Havn

tilsvor dem blodig Havn. Sebastiano bestyrkede ham deri, og tilseiede den Anmærning: at det var siensynligt, at Dimmelsen havde udseet ham til et helligt straffende Redskab for disse skrækkelige Misgjerninger.

Johnson til Lord Seymour.

Trettende Brev.

December.

Den brave Baron G*** er bleven forgiven, forgiven efter Prindsens Befaling. Det er altsaa Lønnen for hans varme Hengivenhed! — Saa dybt er da allerede Prindsen sjunken, at han kan lade sine Folk snigmorderst bringe af Dage! — Jeg har hørt med mine egen Øren, at han befalede det, og Buonbello havde en saadan Hæst med at udføre denne Befaling, at det ikke var mig nær.

ligt at forekomme det. Man beskylder den gode F*** for at have skrevet til *** og sværet Prindsen; og saa skal Greven af D*** have bidraget sit til at male ham med uforbeholdelige Farver. — O, I gode Folk! det er en Forblænder, I interessere Eder for. — Rigtig nok er det sandsynligt, at Baron F*** maa have skrevet noget til ***, — som maaskee ikke er Prindsen saa behageligt; men fortjener han da at henrettes ved den langsomme og frygtelig dræbende Gift, der gaaer saa meget i Svang her i Benedig? Burde ikke Prindsen snarere vide ham Tak derfor? — O, det er ingen Tvivl underkastet, at han kun har gjort det for at drage ham bort fra Benedig og rive ham ud af den Labyrinth, hvori han mere og mere indvikler sig; thi at denne Mand ikke kunde have nogen slet Hensigt dermed, tørde jeg indestaae med mit Liv, med min Saligheds Haab for.

Noogle Dage derefter.

Dg dog, Ven! Jeg kunde fatte Mistro til det hele Mennesketjøn! — Baron F*** og Grev

D** maage dog nok ikke være saa brave Folk, som vi have forestillt os, eller og for at troe det bedste om dem — maage de af Venskab for Prindsen have ladet sig forlede til at gaae for vidt.

Jeg var atter i Prindsens Bureau. Der fandt jeg en Mængde Breve fra Baronen til Gr. v D**, og ligesaa nogle igjen fra denne til hiin, hvilke Blondello formodentligen efter Ordre havde opsnappet. Jeg retfærdig-gjør vel ikke Prindsens Forhold mod Baronen, men jeg dømmes ham dog ikke nu saa strengt som før; thi Brevene ere skrevne om ham i en Tone, der ikke kunde været bitterere, om han saa havde været det største Afskum-Dy hvad der endnu er det skrækkeligste: Baronen har, som man sees af denne Correspondence, ladet Grakerinden, efter det **ste Hofs Ordre, bringe af Dage ved Gift. Ha, det er u hørt! — Dog burde man have til-ladt Baronen at forklare sig, førend man erikuerede en saadan Straf paa ham; thi, maaskee, han med alt det endnu er uskyldig. Thi han var Prindsen saa inderligen hengiven, han viste saa stor en O. tskaffens-hed i alt, hvad han foretog sig, kort, jeg kan umueligen forestille mig, at en saadan Mand kunde være et Skarn, og et Skarn.

maatte dog den nødvendig være, der kunde beqvemme sig til at bagvaste sin Herre og myrde en uskyldig Pige, en Engel i menneskelig Skikkelse efter alle deres Vidnesbyrd, der kjendte hende. Endnu engang, min, Forstand staaer her aldeles stille.

Hertil var jeg kommen, da jeg blev standset paa en ret besynderlig og aldeles uventet Maade. Der traadte et Menneske ind til mig, og forlangte i en temmelig bydende Tone, at jeg strax skulde føre ham ind til min Herre. Hans Mine løb vild om i Hovedet, og Fortvivlelsen stod malet i hans hele Ansigt. Jeg maa tilstaae, at det frapperede mig, og at jeg ikke vidste i det første Dieblig, hvad jeg skulde svare ham. Da jeg altsaa ikke strax opfyldte hans Begjering, saa gjentog hgn den og ledsagede den endog med nogle Trusler. „Hvo veed, tænkte jeg, hvad der kan ske derunder,“ og førte ham til Priadsens Gemak. Saa snart Døren blev aabnet, styrtede han ind, trak en Doll ud af Barmen, holdt den for Prindsen, og raabte i en rasende Tone: „Denne, Prinds, den var D. m. bestemt.“

Prindsen var imidlertid retireret hen i et Hjørne, og havde trukket sin Kaarde. De

Lidtskedeværende styrkede den forbovne paa Livet, vristede Dolken fra ham og holdt ham fast.

„Det er unødvendigt,“ sagde han, i det han søgte at rive sig løs. — „Dersom jeg var saa slet et Menneske, at jeg kunde ville myrde min naadige Herre, saa havde jeg vist ikke dertil valgt en Tid, hvor nogen kunde hindret mig veri.“

Prindsen, som imidlertid havde fattet sig lidet, gjenkjendte nu ved at betragte Mennesket nøiere den Løjer i ham, som for et Karstid siden var forsvunden*). Det satte ham i høieste Forundring at gjenfinde saaledes et Menneske, som han ikke mere troede at være til.

„Og Du, som jeg altid ansaae for een af mine troeste Folk, Du kunde beslutte Dig til at trage mig, Din Herre, efter Livet?“

„O, ved Gud i Himmelen, jeg er Dem troe endnu, naadigste Prinds!“ — svarede han. — „I andet Fald havde denne Dolk sikkert truffet Dem, da et eneste Stød af den vilde bragt mig tu-

---

*) Man see første Binde.

finde Bedrager. — Sandelig en herlig Sum (Fik-
rende Tander) for en Prindses Liv."

"Og hvo vilde da anvende saa meget paa mit
Livs Forkortelse?

(Med en bitter Latter) Deres Herr Onkel, Hans
Durchlauchtighed ***.

"Altsaa jeg ogsaa? — Men da burde han
overdraget en anden Udførelsen af denne priselige
Gjerning; thi at han ikke vilde finde den rette
Mand dertil i Dig, kunde han dog nok forestille sig.
— Det var sandeligen meget uoverlagt."

"En Skurk er altid tilbøielig til at holde en
anden for det samme. Tag mig det ikke unaa-
digt op, naadigste Prinds, at jeg siger min Me-
ning saa reent ud, men det er Sandhed, jeg si-
ger. — Og troer De, at dette er det første
Forsøg, der er gjort paa at skille Dem ved Livet?
— Der har været sytten Brøder tinget dertil, men
de have ikke været istand til at udføre det. Over-
Gang, de stode i Begreb med at udføre deres Dr-
dre, og foreskille sig, der ikke var noget, der
kunde hindre dem, var det ligesom deres Hænder
bleve lamme. De bandede, saa at Haarene rei-
ste sig paa Hovedet, naar man hørte det, og de
sagde bestandig, at der var ingen anden Skyld-
deri, end — jeg husker ikke i dette Mieblik,
II Deel.

hvad det var, de kaldte ham — men det er et
 Menneske, der vandrer om i forskellige Stik-
 ker, og som skulde have hindret dem, fordi han
 havde taget Deres Høihed under sin mægtige Be-
 skyttelse."

„O! — Armenianeren," sagde Prindsen
 forundret.

„Nu var der ingen Bandit mere, der vilde
 paatage sig denne brodløse Commission, og derfor
 valgte man mig dertil. Jeg takker endnu for
 den priselige Tro, man havde til mig. Jeg
 skulde tage i Deres Tjeneste igjen, foregive at
 Munkene havde holdt mig fangen i deres Kloster,
 søge at forskaffe mig Deres Tillid igjen, og derpaa
 naar De ikke tænkte paa noget ondt og hverken havde
 nogen om Dem eller var forsynet med noget For-
 sværsmiddel liste mig til at myrde Dem og vende
 tilbage til dem, da jeg nok skulde blive bestyrt-
 tet."

„En uforlignelig Plan! Skade, at den blev
 udført saa slet! — Men hvor har Du da været i saa
 lang en Tid?"

„Jeg har ikke været et Fjed ubenfor Venedig.
 Man har holdt mig indspærret paa et lidet Kame-
 mer, hvor jeg hverken kunde see Soel eller
 Maane."

„Men hvor har Du der kunnet faae Kommissio-
ner fra ***?“

„Paa den naturligste Maade af Verden. Det
var jo netop af Udsendte fra *** , at jeg blev op-
snappet og indspærret! — Jeg gik jævnlig i et
Minoritikkloster i Siubecca for at holde min Guds-
tjeneste, da det behagede mig der særdeles vel, og
der i dette Kloster var en Pater, som altid var saa
forekommende mod mig, og virkeligen halv om
havde bevæget mig til at antage den Chatolske Re-
ligion. Dog mig det ikke unaadig op, naadigste
Prinds, men han besad saa stor en Gave til at
overtale, at man maatte give ham Ret i alt,
hvad han sagde. Jeg gjorde mig selv Bebreidels-
ser nok for det Forsæt, jeg havde fattet; men det
var altid, som der var noget, der trak mig hen
til Klosteret. Denne Pater var langt fra ikke
som de andre Venetianere, som man neppe engang
kan faae i Tale; men han var yderst artig og snaksom,
og han vidste allerede den første Gang, jeg saae
ham, at indtage mig saaledes, at jeg ingen No-
 havde paa mig, førend jeg allerede Dagen efter at-
ter havde besøgt ham. Dylaa af de andre Brø-
dre var der nogle, som beviste sig saa venstabelige
imod mig, at jeg, enten jeg vilde eller ikke,
maatte i mit Hjerte give deres behagelige Selskab.

Fortrin, for alle andre. Ibeligen vidste de noget Nytt, og altid spændte de min Nysgjerrighed for at erfare det saa stærkt, at Tiden hver Gang blev mig lang, inden jeg kom til dem igjen. Ufeilbartigen var det deres Hensigt at lokke mig til at antage deres Tro; thi hvad skulde de ellers have fundet hos mig, der kunde lønnet dem for al den Møie, de gjorde sig? De havde og sikkerligen emsibet naaet deres Duffe; thi, de kunde forestille een alt, hvad de vilde, saa behageligt og indtagende, at jeg altid gik med hjerteslig Glæde i deres Messer og Andagtsøvelser. Derhos vare de og bestandig noget nysgjerrige, og vilde have Efterretninger angaaende Dem, naadigste Prinds; men naar jeg sagde dem, at jeg ikke vidste eller ikke torde sige noget, saa lode de sig strax nøie og roste min Trofast. Hvad de maatte vide sagde jeg dem, men ikke et eneste Ord mere, og dog bleve vi lige gode Venner."

"En Gang, da Deres Poihed var gaaet i Selskab og havde sagt, at De ikke kom hjem igjen ferend filde om Aftenen, besluttede jeg igjen at gaae i Klosteret. Det var allerede i Skumringen, og næsten havde jeg naaet Klosteret, da jeg blev anholdt af tre Karle, som surrede mine Hænder og Fødder sammen, bandt mig for Winene og slæbte mig med sig. De bragte mig, som jeg saar

i et lidet og mørkt Kammer, og lode mig blive der allene."

"Efterat jeg havde været her en søie Tid, kom Oberste . . . & fra . . . til mig. Han gjorde Forsøg paa, at udlukke Ting af mig om Dem, som jeg deels ikke vidste og deels ikke vilde sige. Efterat han forgjeves havde gjort sig al den Umage, han kunde, og saae at han ikke med det Gode kunde bringe noget ud af mig, saa forsøgte man det ved Strænghed. De kan umuelig forestille Dem, naadigste Prinds, hvad for Spørgsmaale der blev gjort mig, men hvoraf de fleste næsten vare mig ganske uforstaaelige. De blev beskyldt for Udsvævelser, som De vist aldrig havde tænkt paa, og man udlagde enhver Ting, de foretog Dem, paa den allerflætteste Maade."

"Altsaa holdtes der allerede den Gang Nie med mine Foretagender, raabte Prindsen. — Det overgaaer dog al min Forestilling!"

"Foruden af Oberste ** & blev jeg og bestormet af nogle andre Officierer, som jeg kjendte ret godt, og som i lang Tid havde opholdt sig her in cognito. Men i de sidste otte til ti Maaneder havde de ophørt at indstille sig hos mig, formodentligen fordi de saae, at al deres Noie var forgjæves. Dog for nogle Dage siden, skjed jeg igjen et Besøg af Herr Obersten. Jeg var kjed af at sidde længer ind-

Spærret ved Band og Brød, anstillede mig derfor mere eftergIVEN end før, og strax rykkede han frem med sit Forslag, at forkorte Deres Liv. Jeg antog det af Frygt for, der skulde findes en anden, som virkelig vilde iværksætte det. Det øvrige veed De selv, naadigste Prinds."

Prindsen antog strax dette Menneſke igjen i sin Tjeneste, og ſeiede Anſtalt til at lade diſſe Offi- cierer opſøge. Paradox forekommer det mig imid- lertid, at jeg aldrig før har hørt noget om deres Rædſelſe her. — Hvorledes Prindsen nu er fremt med ſit Hof, er det let at begribe. Han har tilsvoret ſin Onkel Døden og al Ulykke. En Lykke er det, at han ingen Magt har i Hænde dertil; thi ellers kunde det maaskee træffe, han holdt Ord. Dog — da han kunde give Befal- ling til at henrette Baron F*** uafhørt, ſaa kan man juſt ikke være ſaa ganſke ſikker paa, at han ikke ogsaa lader ſin Onkel hemmeligen myrde, især da han anſeer ſig ſaa berettiget til at optræde ſom Hævner over de mange Forbrydelſer, han er be- ſkyldt for. Det er endog mueligt, han vil an- ſee det for et roesværdigt Foretagende; thi at det er det, deri bliver han beſtyrket af alle dem, der paa nærværende Tid beſidde hans Fortrolighed, og endſjønt han vel endnu sy- nes at foragte hemmelig Hævner, ſaa komme dog

endog hans EibensKaber med her i Spillet, ligesom det og synes mig, som det kun er for at blive endnu mere opflammet, at han hidindtil har modsat sig dette Tilflugtsmiddel. Hans første Forsæt at bede Kongen af *** om Hjælp, troer jeg derimod neppe, han beslutter sig til at realisere.

Slag paa Slag! For et Par Uger siden har Prindsen faaet Efterretning om, at ogsaa Biskoppen er bleven bragt af Dage ved Gift, og at det skal være skeet efter det ***ste Hoffes Foranstaltning. Forbryderne ere arresterede, og have alle rede bekjendt alt. Prindsen har selv talt med dem, og de have og tilstaaet alt for ham. — Det er virkelig for galt, og var det mueligt, vide jeg virkeligen ansee det Hele for et Bedragerie, da der skimler saa uendelig meget sammen til at øphibse Prindsen til at tage Havn over ***. Men hvor Fulde kunne have Interesse! derved? — men ubegribeligt er det mig.

Kunde Prindsens Sværgjerrighed endnu taget til, saa var det vist skeet ved denne Efterretning; men den er allerede stegen til det Høieste. Han taug længe bomstille, men hans Brysi var i en legende Bevægelse.

„Fader- og Brodermorder!“ raabte han omfiden klumrende af Forbittrelse. — „Du alle mine Benneres Morder! Guds Præfkeligste Havn

skal komme over Dig ved mig, det sværger jeg Dig til."

Jeg haaber, denne Harmen igien vil lægge sig hos ham; thi de heftigste Lidenskaber pleie jo snarest at ophøre. Men skulde jeg mærke, at han vedbliver sit Forsæt og fatter nogen farlig Beslutning, saa maae vi gribe til den Yderlighed, at berette den hele Historie til ***; thi hvor megen Usandsynlighed, jeg end har for mig, forekommer det mig dog bestandig, som det Hele er en blot Opdigtelse. Og er dette ikke at tiltroe et saadant Menneſte som den Gamle, hvis Samtale med Bindello jeg var Vidne til, og synes ikke og denne Historie at svare fuldkommen til hans Planer? — Sandeligen, jeg veed ikke selv, hvad jeg skal tænke derom.

Skulde det ikke være Dig mueligt at komme paa Spor efter disse Officierer? — Maaſkee Du ved dem kunde faae maangt et Lys i det Mørke, vi ere omgivne af?

Dagen efter.

Armenianeren optræder nu igjen. Sebastiano kom i Dag meget tidligere til Prindsen end han

Pleier. Allerede hans Mine røbede, der var noget Overordentligt paa Færde. Han nærmede sig stiltiende Prindsen, og leverede ham følgende Billede, som jeg har fundet Leilighed til at afstrive.

„Prinds!

„Taalmodighed og Lybighed vare de Betingelser, under hvilke De ikke allene vilde erhverve Dem Ret til mit nærmere Bekjendtskab, men ogsaa skulde forskaffe Dem Haab om at naae det Maal, der ved mig er bestemt Dem. Jeg fordrer nu Beviis paa begge Dele. Det er ingen Hemmelighed for mig, at De har fattet den Beslutning at hævne Dem paa ***. Dette Forsæt maa De uden al Betingelse opgive. Aldrig opstaae der nogen Tante hos Dem, derom, mindre prøve De nogentid paa at udføre den. Dette være et Beviis paa Deres Taalmodighed og Nødværelse! — Læg Mærke til, at det, der paa een Tid og under visse Omstændigheder er Ret, kan paa en anden og under andre Omstændigheder blive til Forbrydelse. Om Deres Lybighed kan De overbevise mig, naar De, inden Hanen

har gaaet syv Gange den kommende Dag i Møde, er bleven et Lem af den eneste saaliggjørende Kirke. Jeg veed, det allerede længe har været Deres Beslutning; men tilmed at udføre den. Grunde derfor kan og tør jeg nu ikke give Dem; men Fremtiden vil af sig selv fremstille dem."

Deres
usynlige,
men bestandige Bedfager."

„Fra Armenianeren," sagde Prindsen, da han havde gjennemlæst Brevet med Ærbødighed og Opmærksomhed. — „Hvorledes, kjender De ham?"

„Han fremstod i min lufte Stue for mig og gav mig Brevet; mere veed jeg ikke;" sagde Sebastianiano, i det han lagde Fingeren paa Munden, for at betegne, at Gjenstanden var af den Beskaffenhed, at det ikke var raadeligt at tale meget derom.

Prindsen forstod ham og taug.

Der er da altsaa atter Armenianeren paa Spil; men denne Gang er jeg næsten istand til at takke ham derfor, Piont mine Forestillinger om Tingene ere ved dette Brev blevene saa usikre, at

Jeg ikke veed, hvad jeg skal tænke derom; thi nu er der ikke mindste Gran Sandsynlighed i, at Beskyldningerne mod *** skulde stamme fra Armeniansneren eller hans Haandlangere, da han jo selv søger at forekomme Virkningen deraf.

Baron F*** er allerede sengeliggende. Det gaar han endnu af og til oppe; men Døden staar allerede malet paa hans Ansigt. Det gjør dog nok Prindsen nu ondt for ham; i det mindste synes mig, jeg kunde mærke det paa ham, og er det saa, vil det glæde mig hjertelig, da det dog vidner om, at ikke al Følelse endnu er uddød hos ham. Men at lade ham komme for sine Dine, kan han ikke overtale sig til, thiønt han dog synes at indsee, at han har ilet for meget med hans Dom. Den arme F***! Udentvivel maa Prindsens Forhold smerte ham mere, end den Gift, han har faaet, dersom han virkelig er saa uskyldig, som jeg formoder efter hans øvrige Character at slutte; men Brevene . . . . Dog, ret besynderligt er det, at jeg aldrig kan forestille mig, et Menneſte skulde have handlet slet, naar jeg ikke allerede forud har haft ufordeelagtige Tanker om det, og at Baronens skulde kunne være saa slet et Menneſte, uagtet jeg

dog her seet hans egenhændige Breve, der vidne derom.

For et Stins Skyld har Prindsen sendt ham en Læge, da han dog gjerne vil holde den sande Årsag til hans Sygdom skjult; men jeg troer, at denne gjør galt værre, da Baronen, siden han har faaet ham, har udstaaet mange ret smertelige Paroxismer, som dog ellers ikke pleie at indstille sig, naar den bibragte Gift er af det Slags, der er bestemt til, at berede Døden efterhaanden af Svækkelse.

Fortsettelse af Brev D**.

De øvrige Breve af Johnson vare bleevne fortærede af et Fyrs, som Lorden en Aften, han var gaaen i Seng, havde glemt at slukke, og som derfor var brændt, endog havde taget fat i Papirerne, der laae paa Bordet, hvorved den gode Lord selv useilbarlig var kommen af Dage, dersom ikke Røgen endnu i Tide havde vækket ham. — Jeg maa

altsaa meddele mine Læsere Indholdet efter hans Fortælling.

Billetten fra Armenianeren havde virket, hvad den fulde, paa Prindsen, eller rettere befordret Udførelsen af den Beslutning, som han allerede for lang Tid siden ved sin Omgang med Sebastiano og andre af Clerestet havde ladet sig forlede til at fatte. Han traadte offentlig over til den Romerske Catholiske Kirke, inden den syvende Dag endnu havde indskilt sig, og hele Venedig høitideligholdt hans Omvendelsesdag som en stor Fest.

At dette Skridt ikke kostede ham saa stor en Overvindelse, ja at han endog kunde gjøre det med Overbeviisning, det kan man let slutte sig til af hans Opdragelse, hvilket, som jeg allerede i Forbigaaende har sagt, havde været overhaands flavisk og bigottisk; naar man og tilføier det, der siden efter tildrog sig med ham og som forlede ham til at bortskjerne sig saa ganske fra de Grundfætninger, der fra Ungdommen af være saa dybt indprentede i hans Hjerte *).

Den Gamle, der

---

*) Hvor rigtig er ikke dette! — En Slave undskylder sit Aag, kun for som oftest om kort

beføgte Biondello, havde ikke læst urigtigen i hans Sjæl, da han sagde, at han umueligen kunde forblive sit Frikonkerie tro saasnart man ham lod føle, hvor utilstrækkelige Grunde det var bygt paa, og at han da i Begreb med at synke vilde begierligen gribe enhver Spaan, der lod sig see for ham, til at holde sig ved.

Den Troesbekjendelse, Prindsen aflagde for en talrig Forsamling af Folk og som ved Johnson kom i mine Hænder, kan jeg umueligen forbigaae, da jeg har gjort mig det til en ubrydelig Lov, at anføre alt, hvad der er Prindsen vedkommende, for ikke i mindeste Henseende at krænke Sandheden, hvilket, efter min Forestilling vilde skee, naar man udelod noget, der kunde bidrage til at characterisere den, man har foretaget sig at skildre. Og dette er unegteligen her Tilfældet. Vel maa jeg forudsætte, at Prindsen vil taabe betydeligen hos mange af Læserne, fordi han, begavet af Naturen med saa megen Forstand, kunde aflægge en Be-

---

eller lang Tid frivilligen at bøie sin Nakke under et nyt, der er haardere endnu. Bant til Byrden deraf, misbruger han sin Frihed og taffer den, der indskrænker den igjen.

Udgiveren.

Kjendelse, der for største Deelen stred imod al sund Fornuft og ægte moralisk Foelse; men jeg sagde jo allerede i Begyndelsen, at han sank, og med mine Læarer beklager jeg ham, i mit Hjerte undskylder jeg ham, da det var mere end djævelsk List og Ondskab, der havde lagt det Gærn, han lod sig fange i!

Der er hans Troesbekjendelse Ord for Ord.

„Jeg troer og bekjender,“ hedte det, „at jeg Formedelt denne kristelige Vrigheds besynderlige Forsorg ene og alene ved de Herrer Paters anvendte Tid og Omhu er overgaaen til den sande Romerske-Catholiske Religion og bleven optagen i den saliggjørende Kirke. Og at jeg frivillig og uden nogen Tvang har antaget denne Religion, bekjender jeg her med Mund og Tunge for den hele Verden.“

„1) Jeg bekjender og troer: at Paven er Christi Statholder og har Fuldmagt til efter sit Lykke at tilgive alle Mennesker deres Synder, at forstøde dem til Helvede eller at sætte dem i Band.“

„2) Jeg bekjender: at Paven er Kirkens Overhoved og alt, og kan ikke feile.“

„3) Jeg bekjender: at alt det Nye, Paven, grundet i og uden for Ekristen har Stiftet, samt

alt hvad han har befalet, er virkelig gudeligt og saliggjørende, og at det bør agtes af Folket lige med den levende Guds Befalinger."

4) „Jeg bekjender: at Paven bør af enhver bevises guddommelig Værdi, og at det bør ske med dybeste Andæthed, som det var for den Herre Christo selv."

5) „Jeg bekjender og erkjender: at det tilkommer Paven at æres af alle og i alle Henseender som den allerhelligste Fader, og at des fornemmelst saadanne Kjætere, som leve imod hans Forfkrifter, uden al Undtagelse og Barmhertighed ikke allene bør røddes ved Baaleet af Beien*), men ogsaa med Sjæl og Ledeme forstødes til Helvede."

---

*) Hvad dette angaar, saa var det nok ikke Tilfældet i Venedig, hvor Paven just ikke stod i saa stor Ansæelse. Vel gaves der og der en Inquisition; men den var underkastet saadanne Indskrænkninger, at den ganske tabte det Frygtelige og næsten ikke havde andet end det blotte Navn. Den kunde blot dømme Kjæterier i den meest indskrænkede Forstand, og selv deri var der sat Grændser for Munkerseriet, da Inquisitionen tillige bestod af Adelsmænd, som ikke sjelden besadde den Menneſke-

6) „Jeg bekjender: at den hellige Skrifts Læsning er Oprindelsen til alle Gester og Komplottet og en Anledning til Gudsbespottelse.“

7) „Jeg bekjender: at det er helligt, gudfrygtigt og gavnligt at anraabe de afdøde Helgener, at tilbede de hellige Fædre, bære Knæ for dem, gjøre Pilegrimsreiser til dem, pryde dem og tænde Lys for dem.“

8) „Jeg bekjender: at Præsterne ere op-
høiede endog over Guds egen Moder Maria, som kun eensgang har fødte vor Herre Kristus og ikke fødte ham mere, da derimod en Romersk Præst ikke allene forestiller Christi Person, men ogsaa disponerer over hans Legeme, naar og hvor han finder for godt.“

9) „Jeg bekjender: at det er gavnligt at bede, uddele Almisser og læse Messer for de Døde.“

10) „Jeg bekjender: at Paven i Rom er be-

lighed, ved deres Klogskab og Magt, at redde de Ulykkelige, der vate under Fordømmelsen.

Udgiveren.

rettiget til at forankve den hellige Skrift og efter
Gødtbesindende at formere og formindste den."

11) „Jeg bekjender: at Sjælen efter Døden
bliver renset i Skjersilden og at den ved Præsterne
Messeoffere forhjelpe til sin Forløsning."

12) „Jeg bekjender: at det er godt og saligt
gjørende at bruge den hellige Nadvere under een,
men kjetterst og fordommelsesværdigt at bruge den
under begge Stikfæser.

13) „Jeg bekjender: at hvo der bruger den
hellige Nadvere under een Stikkelse, nyder hele
Christi Legeme og Blod i Forening med Gudsdoms-
men."

14) „Jeg bekjender: at der er syv sande og
virkelige Sacramenter."

15) „Jeg bekjender: at Gud maa æres og
tilbedes i Billeder og formedelst dem erkjendes af
Menneskene."

16) „Jeg bekjender: at den hellige Jomfru
Marie er en himmelsk Dronning, regjerer i Fore-
ning med Sønnen, og at Sønnen retter sig efter
hendes Villie."

17) „Jeg bekjender: at den hellige Jomfru
Maria baade af Engle og Mennesker har agtes høiere
end Christus selv."

18) „Jeg bekjender: at Helgenernes Been

besidde saa stor en Kraft, at de bør æres af Men-
 nestene og at der bør opføres Kapeller for dem."

19) „Jeg bekjender: at den Romersk: Ca-
 tholske Tro er sand, usorfattet, guddommelig
 og saliggjørende, men den Evangeliske, som jeg
 frivillig er aftraadt fra, er falsk, vildfarende,
 gudsbespottelig, Kjettersk, Fædelig, oprørsk,
 ugubelig, opspunden og opdigtet. Da altsaa
 den Romersk: Catholske Religion uimodsigelig er
 god og velgjørende, saa fordommer jeg alle dem,
 der have bibragt mig det Fædelige og ugubelige
 Kjetterie under begge Skikkelser, mine Forældre,
 der have opdraget mig i denne Kjetterske Tro, dem,
 der have opvakt Tvivl og Mistro hos mig til den
 Romersk: Catholske Tro, dem, der have rakt
 mig Ralken, ja endog mig selv, fordi jeg har
 nydt denne Ralk, som det ikke tilkom mig at
 drikke."

20) „Jeg bekjender: at den hellige Skript er
 usuldkommen, saalænge den ikke er auctoriseret af
 Paven i Rom, og et dødt Bogstav, naar den læses af
 den almindelige Mand uden Pavens bertil giøne
 Tilladelse."

21) „Jeg bekjender: at en Sjelemesse af en
 Romersk: Catholsk Præst er meget nyttigere end
 hundrede og flere Evangeliske Prækener, og derfor

fordømmer jeg alle de Bøger, jeg har læst, hvort
denne gudsbespottelige og kjetteriske Religion læres;
ligesaa fordømmer jeg og alle mine Foretagender,
medens jeg bekjendte mig til denne kjetteriske Tro,
paa det de ikke paa Dommens Dag skulde komme i
nogen Betragtning hos Gud^{*)}.

„Alt dette gjør jeg af et oprigtigt Hjerte, og
bekræfter herved en offentlig Afsigelse af den kjet-
teriske Lære, i Overværelse af de ærværdige Fæderes
de høilærde Herrer og tilhørende gubte og ugubte
Mandsfolk og Fruentimre: at den Romerske Kirke
i de nævnte og andre deslige Artikler er den eneste
sande Kirke. Herforuden lover jeg: at jeg in-
genfinde i mit Liv, om det end var eller blev mig
tilladt, skal vende tilbage til denne kjetteriske Lære
under begge Stikkesler. Dagsaa lover jeg: at jeg
aldrig, saalange der flyder en Blodsdråbe i mine
Narer, om jeg skulde faae Børn, skal opdræ-
ge nogen af dem til denne Lære, ei heller tillade,
at det med mit Vidende skeer ved nogen anden.“

„Endeligen sværger jeg: at jeg hemmeligen
og offentlig med Ord og Ibrætter, Sværdet end

---

*) Formodentligen: paa det Gud ikke skal bet-
løvne mig for dem?
Udgiveren.

ikke undtaget, skal gjøre mit til at forsølge den
 Hjetterste evangeliske Lære. Ligeledes sværger jeg
 for Gud, Englene og Eder, I Tilskædehvarende:
 at jeg, dersom der skulde foregaae nogen Foran-
 dring i den verbelike eller geistlige Stand, hjer-
 ken af Frygt eller for Gunst og Gave skal forlade
 den guddommelige Romerske Catholiske Religion, et-
 ter vende tilbage til det evangeliske Hjetterie eller
 igjen antage samme."

„Dit min Eeds Bekræftelse modtager jeg tillige
 den hellige Næbvere, og lader denne min skriftlige
 Bekjendelse, som jeg egenhændigen har skrevet og
 underskrevet, indtage i den hellige Kirkebog*).

R. R. Prinds af ***

Hertil var der endnu soiet følgende Erklæ-
 ring:

---

*) Hvo, der er ubekjendt med Catholicismen
 vil maaſke ansee meget i denne Troesbekjen-
 nelse for overdrevet; men den, der tvivler
 om dens Rigtighed, meddeler jeg herved den
 høitidelige Forsikkring: at jeg har affrevet
 alt bogstavelig af Manuscriptet og ikke har
 gjort den mindste Tilſætning dertil.

Udgiveren.

„Alle og enhver, der faae det nærværende Brev at see, læse og høre, tilkjendegive og ber vidne vi: at den Durchlaughtigste Første, Herr R. R. — Prinds af *** i Dag, nemlig den * Dag i December Maaned 17**, af os, i Folge den os nædbeeelte Pavelige Magt og Myndighed er bleven absolveret for alle Synder og alt Kjetterie, og efterat han forud ved det tridentinske Consilium har affagt Lutherum og aflagt sin Troesbekjendelse, har antaget den Romerske-Katholske allene saliggjørende Religion, ligesom og efter den i den Katholske Kirke foreskrevne Maade med tilbørlig stor Erbødighed og Undægtighed af vore Hænder har nydt den hellige Nadvere. Til ydermere Betræstelse heraf have vi egenhændigen underskrevet denne Erklæring.

„Givet den *** Dag i ovennævnte
meldte Aar.“

R. R. Biskop af *** og 2c. 2c.

Prindsen var altsaa Catholsk, og fra den Dag af indstille Armenianeren sig personlig og flittig hos ham. Deres Sammenkomster bleve med hver Dag fordobblede, og varede undertiden i nogle Timer. Gjelden kom de sammen i Prindsens Palais, og traf det en-

gang, saa bleve altid Dorene lukte forsigtig og ingen sit Tillabelse at være nærværende. Dette tilligemed den Omkænbighed, at de til deres Samling ideligen valgte et afliggende Værelse, hvor ingen kunde høre eller see dem, gjorde det aldeles umueligt for den gode Johnson at opdage Hensigten med disse hemmelige Sammenkomster. Prindsen har selv Nøglen til dette Værelse hos sig, og forseglede endog undertiden Døren. Dette, saavelsom at et vis Bulker, Johnson troede at have hørt, bragte ham paa den Formodning, at de være syffelsatte med at mane Kander, hvilken Formodnings Rigtighed ogsaa siden blev be-
styrket.

Hvor meget denue Armenianer maatte have indtaget Prindsen, kan man slutte sig til deraf, at han for hans Skyld tilfidesatte endog den hel-
ligste Føtelse, den barnlige Kjerlighed, hvilken dog tilforn havde været ham saa dyrebar. Hans Moder, som han havde elsket meget høit og slit-
tig været Breve med, levede endnu og boede paa sit Enkesæde i **. Endog hende nægtede han nu
Svar paa et Brev, som vel var frevet i den pie-
tistiske Tone, der, efter hvad jeg allerede i Be-
gyndelsen har sagt, var hans hele Familie egen,
men alligevel har saa mange Spor af moderlig

Omhu og Kjærlighed, at ingen uden at røres vil
være istand til at læse det. Da der hidindtil in-
gen Anledning har været til at tale om hans Mo-
der, og dette Brev tillige er det bedste Beviis paa
Rigtigheden af hvad, jeg har sagt om Prindsens
Opdragelse, saa vil jeg, da det er i mine Hæn-
der, anføre her en Uffkrift deraf *).

„Min Søn!

„Derfom Du saae den Sammer, jeg er bleven
betagen af ved den forfærelselige Esterretning om
Dit uheldige Uffald fra den sande Gudsfrøgt og
den fatiggjørende Erkjendelse af Gud, saa tvivler

---

*) At man i dette Brev ikke vil vente noget
Mønster paa Brevstiil, derfor er der nok alle-
rede sørget ved Hrev D**s ovenstaaende Dom
derover. Dgsaa vil man formodentligen ikke
lægge mig det til Last at jeg har efterladt at
give det noget smagfuldere Snit, da det nok
i saa Fald vilde faaet samme desharmoniske Ud-
seende som en Udbring fra det sextende Aarhun-
drede, naar man iserte ham en Spradebasses
Klædning: man vilde hverken kjende denne eller
hiint igjen.

jeg ikke om, at Dit barnlige Hjerter, hvis Du ikke med Din sande Gud ogsaa har fornegtet Din bestandig trofaste Moder, vilde sønderknuses over mine uophørlige Taarer. O, Du min Smertesøn, mine Taarer ere nu min Føde Dag og Nat, da det ikke er Tabet af timeligt Gode, men af Din Salighed, det er Din arme Sjels evige Fortabelse jeg sukker og klager over. Jeg græder med Rachel over mit Barn, og kan ikke trøstes; thi det synes at være ganske ude med ham."

„Men er ikke al Skyldighed efter det fjerde Bud, al barnlig Kjærlighed til Din Moder ved Dine antagne Bildfarelser udflettende i Dit Hjerter, at, saa hør mig dog, nu jeg taler med Dig ved dette Taarabrev! — O, Du min kjædelige Søn, hør mig, paa det Din Gud igjen maa høre Dig. Jeg er Din Moder, min Søn, Du Kjød af mit Kjød. Af mig har Du, som er Din Samvittighed noksom bekjendt, nydt at den Trost, jeg har tilfagt Dig; jeg vil følgerigen kun søge og attraae Dit Bedste, især i Ting, der angaae Din Sjels evige Glæde og Salighed, som dog er os Christne det meest magtpaaliggende."

Forbandet den Moder, en Sjælemorderinde, ingen Moder er den, der enten af Ubetænksomhed, blind forudfattet Mening eller for timeligt Godes Skyld kunde raade sit Barn til at betræde Veien

til dets evige Undergang og Helvedets Evobøl.
 Væe en saadan Moder! Hun fortjente med et
 Tøie efter Christi Befaling Luc. 15, 26 at habes
 og ikke blive hørt af noget Barn. Mig frifinder
 min Samvittighed for at Vistanke om en saadan
 Kraftelig Retfærd og giver mig det Vidnesbyrd, at
 jeg bekræfter mig for at føre mit Barn fra Satans
 Kløer til min blodige Jesus. Utsaa anraaber,
 min Son, Din Moder, som her med mange tus
 sinde Laarer kaster sig for Dine Fødder, Din Mø-
 der, siger jeg, anraaber Dig om lydiggen at høre
 hende, og ikke at efterlade den Omsorg, Du bør
 drage for Din Salighed."

"Foragt mig ikke, mit Barn, paa Dine
 Forsøreres Anstiftelse, forbi jeg er et Fruentim-
 mer, der ikke formaaer at domme om Religions-
 stridigheder. Du veed jo, kjære Barn, at Gud
 af sin uendelige Naade har ladet mig fødes i en
 Kirke, hvor det efter den gamle hellige apostoliske
 Kirkes Naade ogsaa er Fruentimmerne tilladt at
 forsøge i Skriften og søge det evige Liv, og hvor
 ogsaa Fruentimre, efter hvad Paulus med Berem-
 melse fortæller om den hellige Thimothii stores Mo-
 der, Loide og Eunice 2 Thim. 1, 5, under-
 beres Saligheds Fortællelse tilhids at lære Troens
 Hemmeligheder. Enhver Retfærdig, det være
 Mandfolk eller Fruentimmer, bør leve efter sin

Tro, hvilken Forfærdigt jeg, og bestandig har fulgt
 og ladet min Guds Ord være min Lyst og mit
 Hjertes Glæde, som Du af Din egen Samvittig-
 hed vil være overbevist om. Netop efter dette
 Guds sandfærdige og ubedragelige Ord affiger jeg
 min Dom over Din nye Lære. Paa dette Guds
 Ord, som end ikke Helvedes Porte kunne under-
 trykke, grunder og heraa ber min Dom sig, naar
 jeg skriver med sonderknust Hjerte, at Du, uhye-
 salige, har ladet Dig forføre, til at antage en
 Tro, som ikke kan drage andet end evig Fordom-
 melse og Helvedes Qual efter sig. Vore Theolo-
 ger have allerede langt grundigere, karspindigere
 og udførligere bevist dette. Jeg holder mig til
 saadanne B. vises, som min Christelige Klogskab
 lærer af Bibelen.

Skulde det være en hellig og saliggjørende Re-
 ligion, der fryer den hellige Bibel, hvilken dog
 unegteligen er den evige Bog, hvorfra vi kunne lære
 vor Salighed, Joh. 20, 31, der frygter for Bi-
 belen, som for sin affagte Fiende, de der aldeles
 ikke vil underlæste sig dens Dem, af Frygt for,
 dens Falskhed og Bedragerie skulle blive opdagede;
 der river Bibelen, som dog Jesus har anbefalet alle
 Mennecker at læse, sine Børn, som en Hædelig
 Bog af Hænderne, og forbyder dem under Trussel
 af evig Fordømmelse at forste deri? — D, for-

dommelige Lære! Det Ord, de have foragtet, vil efter Christi Dom, paa den yderste Dag forbande og fordomme dem, Joh. 12, 48."

"Skulde det være en hellig og saliggjørende Lære, der bestandig spotter vor Saligheds eneste Mægler? — Maa Du, mit arme forførte Barn, ikke selv tilstaae dette? — Bekjend for mig, hvad Dine Dine have seet og Dine Dren have hørt. Hvor bliver Ralken af ved Rydelsen af den hellige Radvare, som dog vor døende Jesus selv saa alvorligen har anordnet og indsat? Spotter man ikke ret haanligen denne Anordning? Unddrager man ikke, Jesu til Trods, Communicanterne den, og anseer den for ganske unødvendig? — Det forekommer mig, den Helligaand har affagt en Dom over denne Lære Joh. Apenb. 22, 19: hvo, der tager derfra, fra Jesu Anordning, den vil Gud fratage hans Deel af Livets Bog og den hellige Stad."

"Du har dog hørt, hvorledes Mennesket med sine gode Gjerninger ogsaa maa tabe sin Salighed, hvorved den martrede Jesu smertelige Blod, som om dette ikke skulde være gyldigt nok til Menneskenes Salighed, ret forfærdeligen vorder krænket. Min Bibel foreskriver mig, at vi allene ved Jesu Blod blive salige, og at, Apskl. Gjerninger 4, 12,

de derimod, der søge Himmelen ved deres
Gjerninger, paadrage sig den evige Forban-
delse."

"Skulde den Religionslære være hellig og
saliggjørende, der anfører sine Børn til utal-
ligt og forfættligt Afguderie, Helgeners An-
raabelse, Knæling for Billeder o. s. v., da
det er Guds klare Ord, at Polen, som
brænder med Ild og Svovel, hvilken er den
anden Død, skal blive Afgudsdyrkerens Lod,
Joh. Nabenh. 21, 8?"

"See, elendige Barn! — thi jeg maa
flutte og forbigaae andre fordømmelsesværdige
Bilddfarelser med Tausched, efterdi mine Taa-
rer standse min Pen, — en saadan fordøm-
melig Lære, hvis Ende er Fordømmelse, har
Du antaget, og i saadanne helvedske Lanker
gaaer Du frem ved den papistiske Tro."

"Å, kjereste Barn, dersom altsaa Bibe-
len, dersom Din Jesu Blod, dersom Iesus,
der elsker Dig saa brændende, altsaa er Dig
kjer, saa riv Dig løs igjen fra de Baand,
Djevelen holder Dig i, og forlad det Pa-
velige Mørke, paa det ikke og dets Ptager
skulle blive Din Lod."

"Jeg anraaber Din Samvittighed, bekjend
Sandheden for mig, bekjend Dit Hjertes Tan-

Endnu maa jeg erindre her, at Prindsens Onkel afgik ved Døden kort efter at han var gaaen over til den Chatholiske Religion, og at han altsaa nu var Arveprinds ****.

Læserne behage nu at tænke sig tilbage i hiin Tidspunct, da Lord Seymour og jeg samlede os igjen.

Længe blev det os ved alle vore fælles Bestræbelser forgjeves at erfare noget mere angaaende Prindsen, end vi allerede vidste af Johnsons Breve, men som nu lode os staae i Dvndet, da alle de Kilder, han før havde øst af, bleve med eet aldeles floppede for ham. I ethvert Brev, vi fik fra ham; (thi han vidste naturligevis ogsaa min Nærvarrelse og at jeg tog Deel i den fastsatte Plan), berettede han os, hvorledes Prindsen Dag for Dag blev hemmelighedsfuldere og mere indsluttet i sig selv,

---

yttrede Meninger, gjør jeg Læserne her endnu engang opmærksom paa den Person, der skrev det. Man vil useilbarligen tilgive hende alle de deri forekommende haarde Udtrykke, naar man betænker, at hun stod i den urigtige Tanke: at man kun kunde blive salig ved hendes Religion, og at hun altsaa maatte anvende alt for at redde sin Søn.

Unm. af Brev D *

og at han, hvor megen Umage han end gjorde sig ei engang kunde bringe det til nogen sandsynlig Formodning om, hvad for Hensigter Armenianeren paa denne Tid havde med ham. At han maatte være meget nær ved Udførelsen deraf, troede vi imidlertid med Visshed; men desværre tjente denne Gissning kun til at forøge vor Belymring, da Armenianeren gik saa forsigtig tilværks ved sine Operationer, at man, ubekjendt med hans Machines Stilling og Bestemmelse, ikke var istand til at bringe et eneste Hjul i den i Staa. Det bekjendte Schifferbrev var vel nu blevet os langt forstaaeligere og frygteligere, end det havde været, da vi fik det, efterdi Prindsen nu var Catholik, og stod paa det nærmeste Trin til Tronen, men Tidspuncten til Opfyldelsen af den Betingelse, under hvilken Planen ganske kunde udføres, den nemlig, at han skulde være Regent i ***, syntes i det mindste endnu ikke at være saa ganske nær. Dette og den Tanke, at ingen af alle vore Formodninger endnu havde nogen sikker Grund, og at man, om der endog var nogen Dndskabsplan iværk, dog ikke kunde vide, om Prindsen, uagtet han skulde være Hovedpersonen, ogsaa vilde give sit Minde til den, afholdt os endnu stærke fra et Skridt, der nødvendig maatte drage ubehagelige Følger efter sig for Prindsen, og som vi derfor besluttede at udsætte til den Tidspunct, hvori Taren engang maatte stige til det højeste. — Men denne kom desværre alt for snart.

En Aften, temmelig sild, kom Lorden til mig. Allerede hans Mine røbede noget Overordentligt.

„Ven! — raabte han med en hoi Stemme, glemmende ganske al Forsigtighed — jeg har faaet en Efterretning, som De vist aldrig vilde have drømt om. Prindsen har sin Grækerinde, sin Therese igjen!“

„De spørger,“ faldt jeg ham i Ordet: — „hvor er det mueligt? Hun er jo død, Baron F*** saae jo endog selv hendes døde Legeme aabnes. — Hvor er det altsaa mueligt?“

„Det maa De spørge Armenianeren om. Hof er det, hun lever, og ethvert Mandbrat hos Prindsen er Glæde og Hentykkelse. Jeg har seet hende staae op af Liigkisten, jeg har seet ham omfavne hende og trykke hende til sin Barm, jeg har hørt ham nævne og atter nævne hende ved Navn, — kort, hun lever, og ved det besynderligste Tilfælde gjorde jeg denne Opdagelse.“

„Ved mine Vandringer — vedblev han — førte min Vej mig ogsaa forbi Klofret***. Prindsens Historie har gjort dette Sted saa mærkværdigt for mig, at jeg aldrig er kommen der forbi, uden at give mine Tøfler her frit Rum.“

„Jeg fandt Kirken aaben og gik ind. En hoi tibelig Stilhed omsvævede mig, og hvor sagte jeg end satte Foden paa Gulvet, forarsagede det dog en mærkelig Gjenlyd fra Murene. Denne i og for sig fløe Ubetydelighed opvakte endnu mere min Indbildningskraft, og jeg besandt mig nu saa vel her, at jeg ikke tænkte paa at forlade Kirken igjen.“

„Hændelsesviis faldt mit Die paa en Sidedør, som jeg ikke havde seet. Jeg aabnede den, og befandt mig strax paa en nedad løbende Trappe. Mechanist traadte jeg Trin for Trin, og inden jeg vidste af det, stod jeg i en temmelig stor aaben Begravelse. Paa begge Sider var der Ligkister, og en Lampe, hængende i Midten, udbredte et svagt Lys i dette Rum.“

„Inden jeg endnu var kommen rigtig til mig selv, — thi jeg maae tilstaae, at hvor naturligt det end var at formode her en Begravelse, havde jeg dog ikke gjort mig mindste Forestilling derom, da jeg gik herud, hørte jeg bag ved mig Døren at gaae op og Mennesketrin, der idelig kom nærmere, at passere den lange Bindeltrappe, ogsaa jeg var kommen ned ad. Af Frygt for at blive opdaget og maaſte endog anseet for en Tyv, traſt jeg mig hen i en Krog, hvor jeg kunde oversee det hele Rum og dog ikke letteligen blive seet af nogen, med mindre man gjennemløgte den hele Kjelder, hvilket der dog ikke var nogen Anrsag til at formode. Jeg havde neppe stillet mig tilrettes, for end ogsaa den nederste Dør pludselig blev aabnet og — Armenianeren i Følge med Prindsen traadte ind.“

„Den første var klædt i et langt, hvidt Klædebon, der hang i Folder flødesløst omkring ham. Stille Majestat og en høitidelig, men blid Alvertighed stode malede i hans Ansigt. Løst fremtog han otte Fakker, som han havde under Armen og tændte dem alle ved Lampen. Med hver af dem gjorde han en Bevægelse til alle fire Væggene, og ved hver Bevægelse bukkede han sig meget

dybt. Een af dem gav han Prindsen brændende i Haanden, og de andre syv stillede han i en halv Runddeel omkring sig selv. I denne Kreds kastede han sig paa Knæ, og blev liggende meget længe saaledes uden mindste Bevægelse i sit Ansigt. Endelig reiste han sig langsomt og udbredte sine Hænder over Fakterne, hvilke i det samme gavede et blussende Stin. Nu tog han frem af sin Barm en Crystalflaske, hvori der var noget Flydende, som han stænkede til alle sine Kanter, og hvorhos han sagde nogle Ord, som jeg ikke forstod. Strax løb der sig høre en behagelig Musik, som syntes at være langt borte, og dog lød som den var nær ved. Mig forekom det, som det var et lidet Orgel, forenet med et Klokkespil, endstjønt jeg maa tilstaae, at det Uventede og overhovedet den hele Forbindelse af Objecter, forenet med Armenianerens Ceremonier, ikke havde bidraget lidet til at sætte mig i en Stemning, hvori jeg maa sige troede at høre mere end et lidet Haandorgels Toner. Armenianeren optog nu ogsaa et Sals-Røgelsekar, i hvilket han kastede nogen Røgelse, der udbredte en behagelig Duft i den hele Begravelse. At dette maatte sigte til en Forestilling af Aander, havde jeg ventet fra først af; kun var jeg nysgjerrig for, hvorledes han vilde frembringe dem, da jeg ingen Apparater saae dertil. Jeg maa tilstaae Dem, kjære Greve, at det var mit faste Forsæt, dersom det var mueligt, at forskyde Armenianerens Gjøglespil, da jeg just var forsynet med Gevær. Men det kom ikke dertil. Han satte Røgelsekarret fra sig, kastede sig ned paa sit Ansigt, og blev liggende i nogle Minutter i denne Stilling. Da han havde reist sig igjen, sagde han endnu engang de samme ufor-

Kjaelige Ord, gjentog dem efter en kort Pause end-
 nu engang, strakte Pegerfingeren paa den høire
 Haand med en ganske ny Siigliste, og lod den der-
 paa langsomt synke igjen. Pludseligen faldt Laa-
 get ned, og — Grækerinden stod op af den.
 Hun var klædt i hvide Siigklæder. En ubestri-
 lig Blidhed og salig Rolighed laae udbredt i hendes
 hele Ansyn, og til nogen overstaaet Sygdom
 saaes der ikke mindste Spor hos hende. Prind-
 sen tabte Fattien, som han hidindtil havde holdt
 ubevægelig i Haanden, ilede hen til hende, og
 indsluttede hende, overvældet af Følelser i sine
 Arme, uden at give en Lyd fra sig. Jeg maa
 tilføe, at jeg selv ligesom var fortryllet af hendes
 Ansyn, og at der ikke manglede meget i, at
 jeg havde forraadt mig selv i mit Baghold. Tem-
 melig længe varede den stumme Pause, hvori de
 Elskende trykte hinanden til deres Hjerte, og et
 inderligt Kys beseglede deres nye Pagt. Derpaa
 nævnede de hinanden med svag Stemme ved Navn,
 og et: „Nu er Du igjen min, for evig min,“
 forlod i afbrudte Toner deres Læber.

„Armenianeren blev staaende rolig i sin halve
 Fakkelleirke, som han endnu ikke havde rørt sig vis-
 dere i, og gottede sig hjertelig ved dette Syn. Sin
 Glæde over den fuldkommen opfyldte Hensigt kunde
 han imidlertid ikke skjule saa tilstrækkelig, at det jo
 viste sig, den stred med hiin høitidelige Alvorlig-
 hed, som han søgte at vedligeholde. De Elskens-
 ke vare nu komne til sig selv efter den første Veru-
 selse, og bleve opmærksomme paa, at de endnu
 befandt sig i Begravelsen.“

„Lad os ikke længer forblive blandt de

Døde," sagde Therese, og førte Prindsen hen til Døren.

„Er Du nu tilfreds med mig?" sagde Armenianeren til Prindsen, — „og vil Du nu, soiede han til, villig og blindt følge min Willie?"

„D, i alt, i alt," fik han til Svar.

„De gif nu alle tre, og saasnart Lyden af det sidste Trin var forsvunden, kom jeg frem af mit Baghold. En Lykke var det, at jeg fandt Døren aaben endnu; thi ellers havde De vel neppe seet mig mere."

„Den næste Morgen, temmelig tidlig — vedbliver Brev D** at fortælle — medens jeg endnu laae i Sengen, blev der banket paa min Dør. Jeg kastede hastig nogle Klæder paa mig, og skyndte mig at lukke op. Armenianeren traadte mig i Møde, leverede mig et Brev til ** og en anseelig Sum Penge deels i Berler og deels i Contant, og paalagde mig at ile, bestændig med Extrapost. „Kommer Du hastig nok til ** og afleverer Brevet rigtig i de bestemte Hænder, saa vil Din Belønning blive stor, men efterlader Du noget, der kan tjene til at naae disse Hensigter, saa er Døden Din visse Lød, i hvilken Krog paa Jorden Du end forstikfer Dig." Dette vare de sidste Ord, hvor med han hastigen ilede bort. — Havde jeg virkelig været den, han ansaae mig for, saa kunde det ikke feilet, for vilde naaet

sin Hensigt med denne Trubsel, at den vilde ansporet mig til større Hurtighed og Forsigtighed ved mit Ariades Udrettelse, end selv min egen Fordeel vilde nødte mig til; men nu havde han neppe vendt mig Ryggen, førend Skaaden smak til for min Dør, og mine Hænder vare i Færd med at aabne Seglet. Brevet var skrevet med de samme Chifre, som det forrige, og neppe kunde jeg give mig Tid til at klæde mig ordentlig paa, førend jeg ilede Løden for at meddele ham min Fængsel. Vi satte os begge til at dechiffere det. Indholdet var saaledes:

„Prindsen er Catholik, og har nu samlykket i alt. Hans Onkel er ikke mere, og han staaer nu paa det nærmeste Trin til Tronen. Et Brev af mig, og han er der. Den festsatte Dag hertil er den * * April. Eders bød den * * April, og i Dieblicket udraabes Prindsen af * * * til Konge af Eder. At han vil indgaae alle Eders Betingelser og følge alle Eders Forskrifter, forsikker jeg endnu engang, og indestaaer jeg Eder for. Saa snart alt dette er skeet, maae Eders Tropper rykke til * * * og forene sig der med de * * * ; ogsaa der udruffes allerede hele Sømagten.“

„Uden fra Fienden, inden fra Borgerne, styrkende ind paa det stolte Benedig, maa det dog vel bukke under! — Glæder Eder! af dets Ruiner maa vor Lykke, som vi i saa mange Aar have bygt paa, opspire. Men sødere smager

og den Frugt, vi have aplet med Møie, end den, der af sig selv var falden os i Hænderne."

"De Sammensvorne i Venedig."

Her stode vi, saae paa hinanden og vidste ikke, hvad vi skulde sige.

"Nu er Faren der," — sagde Torben — "nu aabenbare Statsinquisitionen alt; i andet Fald hviler Forbrydelsen paa vor Samvittighed."

Inden jeg endnu kunde svare ham, styrte de Johnson ind til os.

Af ham erfare vi: at Prindsen og Armenianeren, som netop havde været hos ham, tilligemed Biondello, allerede vare afhentede af Statsinquisitionsbetjentene og bragte i streng Forvaring.

Ende paa Anden Deel.

A r m e n i a n e r e n

eller

den forreste

Intrigues Seier over Fornuften.

E n H i s t o r i e,

udbragen af Greven af D^{os} Papirer

ved

Friederich Schiller.

Oversat

af

J. Werfel.

Tredie Deel.

Kjøbenhavn, 1814.

Trykt paa Hofboghandler Beekens Forlag,
hos Th. C. Kangel.

at man her allerede saa ofte paa det strængeste havde straffet det blotte Skin af et Anslag mod Republikken, og at det almindeligen var disse uforsontlige Dommere nok til at lade et Menneske bøde med Livet, naar der allene var den fjerneste Mistanke om, at han kunde blive dem skadelig, besad han endog i andsa Henseende de største, de meest afgjorte Fortjenester af Staten, denne Tanke lod os befrygte alt. Hele min Standhaftighed var forsvunden, Lord Seymour, der ellers bestandig, selv i de mistligste Tilfælde, endnu pleiede at vide Raad, sad saa stum som en Støtte, og den paafundrige Johnson stirrede stift paa Loftet.

Ved den Efterretning, vi kort derefter fik af vor tro Gondolier, nemlig, at der allerede var heftet adskillige Venetianske Adelsmænd, og at mange havde reddet sig ved Flugten, steg vor Frygt til det højeste. Der var nu ingen Tvivl mere tilovers hos os om, at man maatte være underrettet paa det næieste om alt, og altsaa forsvandt enhver Straale af Haab, der hidtil undertiden havde ladet os skimte gjennem det Mørke, der omgav os. Vi fattede Forsætter

uden for Døren nogle Schirrer, som formodent-
 ligen, i Fald vi havde gjort Modstand, Kulde
 have brugt Magt. Uden at have tatt et eneste
 Ord underveis, ankam vi til vort Bestemmelses-
 sted, hvor man strax skilte os fra hinanden.

Det Gemak, hvori jeg blev indbragt, hav-
 de ikke mindste Udseende af et Sængsel, naar jeg
 undtager nogle Indretninger til at betage Be-
 hoeren enhver Tanke om at undvige. Det hava-
 de alle fornødne Bequemmeligheder, og dette for-
 stærkede ikke libet mine Forhaabninger. At vi
 vare bragte hld formeðelst Prindsens Historie,
 var meget let at begribe, men hvortledes man
 havde kunnet finde os i den Dunkelhed, vi leve-
 de i, det var saa meget vanskeligere at ind-
 see. Dmtrent en Time havde jeg nok tilbragt
 her med at lade alle de Mueligheder passere Re-
 sue, der maaskee kunde have foranlediget dette
 Optrin, da jeg blev fremkaldt til Forhor.

Jeg blev modtagen med megen Alvorlighed.
 Man forlangte en Beskrivelse af mig over mit
 Ophold og mine Foretagender i Venedig, og
 man formanede mig paa det eftertrykkeligste om
 at forblive Sandheden tro, saa fremt mit eget

Vel laae mig paa Hjertet, da man uden min Forklaring allerede vidste alt, og jeg følgerigen ikke maatte haabe, om det end kun var med et eneste usandt Ord, at kunne fore Inquisitoren bag Lyset.

Da jeg havde endt min Fortælling, hvorved jeg ikke havde fortaugt det mindste, der i nogen Maade stød i Forbindelse med Sagen, syntes Inquisitorens Alvorlighed at formindskes lidet. Det, der var ført til Bogs, blev mig derpaa forelæst, og da jeg endnu engang havde bekræftet alt det Unførte, tillod man mig at træde af.

Nogle Dage endnu forblev jeg i min Arrest, hvor det endog, imod min Forventning var mig tilladt at fordrive Tiden med at læse. Endelig forkomte man mig, at jeg havde min Frihed, dog med den Betingelse, at jeg skulde forblive i Venedig, for at kunne stilles til Forhør igjen, om det skulde gøres fornødent. Da jeg og Lorden havde staaet i saa noie Forbindelse med hinanden, saa tvivlede jeg intet Dieblisk paa, at han, uagtet jeg ikke saae ham, maatte have sqaet sin Frihed ligesom jeg. Og denne For-

modning var og rigtig. Han ventede paa mig
 udenfor, og vi gik Haand i Haand sammen til
 vor gamle Vaaning. Johanson kom os i Møde,
 og vor Omfavnelse var, uagtet vor korte Skils-
 misse, saa hjertelig, som om vi i hele Aar ikke
 havde seet hinanden. Glæden over at have faaet
 vor Frihed igjen var saa overvægtig hos os, at
 vi derover glemte Prindsen og alt andet, og kun
 befattede os med os selv. Jeg havde hidindtil
 ideligen staaet i den Tanke, at Prindsens Vel-
 laae mig mere paa Hjerter end mit eget; men nu
 fandt jeg, at jeg havde bedraget mig: thi hvor
 kunde ellers min Glæde endog kun paa et
 Diebtik bleven saa stor, da jeg jo var aldeles
 uvidende om hans Skjebne? Dog maa jeg lade
 mit Hjerter vederfares den Ret, at det tilforlades-
 ligen ikke saa let vilde ladet sig omstemme til
 Glæde, dersom jeg ikke havde naaret et levende
 Haab om hans Redning. Alt, hvad jeg hid-
 indtil havde tænt om denne Dødt, havde Anstrøg
 af Grusomhed eller i det mindste, om dette Ud-
 tryk kunde være for haardt, af en temmelig stor
 Uretfærdighed, da man ikke noie nok undersøgte
 Skyldighed og Uskyldighed, men handlede efter

den affvælsige Grundsætning: at det var bedre at lade mange Uskyldige lide, end at lade een Skyldig gaae ustraffet. Mig derimod havde man behandlet paa en Maade, der afveg aldeles fra min hidtil fattede Forestilling om denne Ret: var det altsaa vel at undres over, som jeg i det første Dieblik efter min Glæde og denne forandrede Dverbviisning begyndte at fatte Haab om Prindsens Redning, og at troe min egen Erfaring mere end det, jeg havde hørt, allerhelst jeg dog ikke vidste, om det altsaa havde været den strengeste Sandhed, eller om ikke andre Lidensskaber havde havt den største Deel deri. Hertil kom endnu, at jeg, uden at krænke Sandhed, havde sagt saa meget til Prindsens Fordeel, der maatte opvække Medlidenhed med en Mand af hans Stand, at man, uden just at begaae nogen Daarlighed, nok kunde falde paa den Tanke, at der her engang kunde gjøres en Undtagelse fra Reglen, og at Billigheden vilde gaae for den strenge Ret, allerhelst da han ikke henhørte til den Venetianske Adel, og folgelig ved at bortsendes maatte blive ganske uskadelig for Reputationen.

Efterat den første Beruselse havde lagt sig noget hos os, spurgte vi Johnson, om han ikke havde været i Frygt for os, da han fik at høre, hvor vi vare blevne af.

„D, i ingen Maade,“ svarede han smilende; og nu hørte vi til vor store Forundring af ham, at han selv havde givet Anledning til, at vi vare blevne fremkaldte for Tribunallet.

„Det har Du?“ — kaldt Lorden ham heftig i Ordet. — „Da er jeg dog ret nysgjerrig for at høre Aarsagen til dette besynderlige Forhold.“

„Den ligger saa aabentlyst, at Du maa tilskrive Din Hestighed og Forblændelse, at Du ikke strax blev den vaer. Troer Du, at Inquisitionen ikke vilde kommet paa Spor efter Eder? Maatte ikke Brevet fra ** til Armenianeren og flere andre Papirer, som maae være fundne hos Weindsen, have forraadt Eder?“

„Men det er dog mueligt, det ikke vilde skeet. Og indbremmer jeg endog, det virkelig var skeet, saa seer jeg dog endnu ikke deri nogen tilstrækkelig Undskyldning for saa uoveligt et

Foretagende, hvis gode Udfald Du ikke med
 Wisshed kunde forudsæe."

"D det kunde jeg — jeg vil kun sige med
 største Sandsynlighed — love mig deraf. Og
 antaget endog, mit Haab havde staaet mig heil,
 saa kunde Udfaldet dog aldrig blevet saa slemt,
 som det maatte blevet, om Tribunalet selv havde
 gjort Dpdagelsen. Nu troede man os lettere;
 i sidste Fald derimod vilde Sandheden meget
 vanskeligere fundet aabne Dren, da man jo nød-
 vendigen maatte falde paa den — vist nok nogen-
 ledes befordre Formodning at det var vor onde
 Samvittighed, der havde afholdt os fra at med-
 dele Staten saa vigtige Dpdagelser, indtil man
 selv havde affordret os dem. Og hvilket et for-
 deesagtigt Lys maatte sille vor frivillige Over-
 tagelse af saa farlig en Rolle til Prindsens Bed-
 ste, haad søtt os og ham i, hvor meget maatte
 ikke de Dpdagelser og Tugttagelser, vi havde
 gjort, bidrage selv til hans Undskyldelse, da
 han, forledet ved en Mængde Bebragerier og de
 mageløseste Skjelmstykker, næsten ikke havde kun-
 net handle anderledes. Hvor megen Tillid maa
 ikke og vort Udsigende nyde i Fremtiden, da

man har fundet alle vore Forklaringer saa noie
overeensstemmende med Sandheden!"

„Du har i det mindste gjort Din Beregning
over det Tilkommende temmelig vel, og da det
Skridt, Du har vovet, lykkeligtvis har faaet
saa godt et Udfald, saa vil jeg forstaae Dig
for den Bebreidelse, Du har fortjent, fordi Du
esterlod at underrette os forud om Dit Fore-
havende, hvilket dog nok var Din Pligt, hvor
sikert Du end troede det; thi selv om jeg vil
indromme Dig, at det — forlad mig min Ven!
— ikke var lidt selvrøadigt at handle saaledes
paa egen Haand, saa maa Du dog tilstaae mig,
at det i det mindste var meget uvovet, at bringe
os saa pludselig og uforberedt i en Forsatning,
som vi umuelig kunde dromme om.“

„Da Du handler saa beskedent og overbæ-
rende med mig, saa vil heller ikke jeg møde Dig
med den Erklæring: at vi jo og ganske usarbe-
redt maatte kommet i denne Forsatning, dersom
man uden min Foranstaltning var kommen paa
Spør efter os. — Men endydermere: erindrer
Du Dig ikke mere, at jeg, kort forend jeg gik,
gjorde den Anmærkning: at det, i Fald vi bleve

kalbte for Tribunalet, vilde være bedst for os, at vi holdt os til den rene Sandhed? Og behøvedes der her nogen videre Forberedelse? Kunde ikke Forberedelse her endog blive Skadelig? — Daa af denne Marsag fortaug jeg Eder mit Forehavende, og da jeg var sikker paa, det maatte løbe vel af, ventede jeg mig forud Eders Bifald bag efter. — Imidlertid var dog min Hovedbegrund her: ikke at spille Tid, men at gjøre min Angivelse saa bemelig, at man ikke, forend jeg kom dermed, allerede skulde være bleven underrettet om, hvad jeg havde at aabenbare. Dette kunde letteligen mødt os, dersom vi vilde delibareret længe derom, og dersom jeg det fornødent og rettest at handle saaledes, som jeg har handlet."

„Skade," — sagde Lord Seymour smilende, — „at dette Forsvar ikke bliver trykt: man vilde i det mindste deri have et Schema, hvorefter man kunde forsvare mangt et Foretagende af dets gode Følger."

Denne og flere andre spøgende Anmærkninger, som han stillede sin Ven med, bragte os uformærkt og uventet i saa muntert et Luns, at

vi overgave os til den Glæde, vor Friheds Gienvindelse stemte os til, uden at bryde os syndelig om Fremtiden, eller stræbe at bortdrage det Eler, der saa viseligen bedækker den for os.

„Men skulle vi fremdeles beholde vor Forskæbning?“ sagde omsider Johnson: „jeg anseer det for bedre at aflægge den, og tage vore sædvanlige Klæder paa igjen, da vi i saa Fald, om der endnu skulde være nogen her af de Sammensvorne uopdagede og paa fri Fod, ikke ville staae saa megen Fare for at blive bragte snigmorderst af Dage ved dem.“

Vi fandt Forslaget grundet, og Lærden og Johnson gik strax ud, for at besørge det Fornødne i denne Henseende.

Ikke fuldt en Time havde de været borte, da der kom et fremmet Menneske, som undskyldte sig hos mig paa flet Latin.

At han ikke først prøvede, om jeg forstod Italiensk, satte mig i megen Forundring, da jeg dog kunde mærke af alt, at han var en Venetianer. Det var mig næsten umuligt at troe andet, end at han forud maatte kjende mig og være vidende om, at jeg i Folge min antagne

Nolle bestandig havde negtet, at jeg forstod Venetiansk.

Jeg rigtigt var og denne Formodning. Thi efter at han havde bedt mig at være fortrolig mod ham og ikke forestille mig, erfoer jeg, at han var en Dpvarter i et af Staisinquisitionens Fængsler, og at han var sendt til mig fra Armenianeren, for at anmode mig om at modtage nok et Brev fra ham til **, og bede mig paa det indstændigste at ile dermed alt hvad jeg kunde; tillige sagde han mig, hvorledes jeg maatte forholde mig for at komme sikkert bort, og ikke opvække nogen Mistænke imod mig. Man slip ikke altid saa lykkelig derfra som jeg, naar man blev indkaldt for Tribunalet, foiede han til, og sagte desuden paa alle muelige Maader at gjøre mig angst, for at bevæge mig til at ile med at komme bort. Jeg lovede ham alt og bad ham at sige Armenianeren: at langt fra ikke min Ulydighed, men allene en lille Upasselighed havde været Skyld i, at jeg ikke strax efter det første Brevs Modtagelse havde givet mig paa Veien med det.

Saa snart han var gaaen, aabnede jeg Brevet, som var skreven med de sædvanlige Chifre og led saaledes.

„Dersom der ikke uopsættelig kommer Hielp, „
 „saa er det ude med alle Reg, Prindsen og „
 „adskillige af de Sammensporene stinde fængslede. „
 „Jeg har med Højsættelse foretaget mig dette engang muel- „
 „ligt, og jeg har derfor og allerede forud for- „
 „taget, at dette Tilfælde ikke skulde kunne for- „
 „styrre alt hvorfor og endnu intet vil være for- „
 „spildt, dersom vore Venner uden for det Be- „
 „netianske kun ikke ere seendragtige. Vi ere „
 „alle for lang Tid siden beredte paa, at vort „
 „Udsigende, under de nærværende Omstændighe- „
 „der, maa blive aldeles eensstemmigt, og det „
 „kan i det mindste ikke falde os vanskeligt at „
 „trække Undersøgelsen i Langdrag.“

„Da jeg selv sad ved Roret, og beklæbte „
 „adskillige betydelige Embeder i denne Stat, saa „
 „har jeg ladet alle Fængslerne indrette saaledes, „
 „at det vil blive os en let Sag at komme ud, „
 „naar vi have nogen Understøttelse uden fra; „
 „og saa har jeg Venner nok endnu, der kunne „
 „sætte os alle i Frihed, saasnart de see, at vore

„Bundsforvandre ere ligesaa standhaftige som
„tilforn.“

„Til *** og **d** har jeg og allerede
„skrevet, og det er ingen Tvivl underkastet, at
„alt fra nu af vil gaae onskeligere end tilforn,
„da man her troer sig suidkommen sikker, fordi
„man veed, vi sidde fængslede.“

„Overbringeren af dette Brev har ogsaa
„været for Tribunales og er bleven afgyrt, men
„har loiet sig lykkelig ud deraf, et Brevlis paa,
„at disse Herrer ikke ere saa alvidende, som de
„onste at synes, og at det vil være mig og
„mine Consorter en smal Sag at strøe
„dem Sand i Øinene.“

„I øvrigt bliver alt ved det gamle.“

„Formanden for de Sammensvorne
i Venedig.“

Mine Venner faldt ikke i mindre Forun-
bring over dette Brev end jeg, da jeg ved deres
Tilbagekomst viste dem det; men især forundre-
de vi os alle over den afgjørende Tone, der hers-
kede deri, og den listige Redningsplan, der alles-
rede forud var lagt saa konstigen og beregnet saa
fiint efter et muligt indtræffende Tilfælde.

At vi maatte overlevere Inquisitorerne dette Brev, det blev vi strax enige om; kun vidste vi ikke, hvor af os det bedst vilde lade sig gøre ved uden at opvække Misstanke hos de af Kameherensens Tilhængere, der maatte endnu befaandede sig paa det Gode.

Johnson tilbød sig at aflevere det, og ifølge og strax afsted dermed.

Under det foregikende: at han — som forhenværende Kammeretjener hos Prindsen — havde nogle Ting af Betydning endnu at aabentvare om ham — kom han uden Umiskendigheder ind. Man kunde ikke komme til sig selv af sin Forundring saavel over Brevets Indhold, som over Mængden af dets Tilblivelse i et Fængsel af saadan Indretning som Statsinquisitionens, og tilsendte mig ved Johnson, foruden en Tobakkskaase, rigelig besat med Brillanter, en høist forbindtlig Taksigelse for den Opdagelse, jeg herved havde gjort for Staten.

Efter hvad jeg siden erfoer, blev Fængslerne, efter at man havde bragt Jangerne til andre bequemme Steder i sitte Forvaring, uforlovet undersøgte, ved hvilken Undersøgelse man

virkelig fanbt Brækjern, Tongstiger, File og
 deslige Hjælpemidler, hvorved det allene var muel-
 ligt at slippe bort af disse ellers saa sikke For-
 varingssteder. De vare anbragte saa forsigtig
 og skjult i Væggene af de fleste Fængsler, at
 det, naar man ikke havde været gjort opmærk-
 som derpaa, vilde blevet umueligt at finde dem.
 Dgsaa var man saa lykkelig at opsnappe Brevene
 til *** og **d**.

Da hverken Armenianeren eller hans Med-
 skyldige for det første bleve afhorte angaaende
 nogen af disse Omstændigheder, og man anstille
 sig, som man var aldeles ubidende om disse nye
 Foretagender, for maaskee ved denne List at lokke
 de Sammensoorne, der endnu ikke vare opbage-
 de i Garnet, saa lod man mig bede, at jeg paa
 Ekstramt vilde reise bort fra Venedig i min Jode-
 habit, og anstille mig, som det virkelig var min
 Hensigt at besørge Brevene afleverede.

Men hverken herved eller ved de utallige
 Espioner, der bestandigen stode i Tribunalets
 Tjeneste og paa denne Tid endog bleve forogede,
 kom man paa Spor efter en eneste af de Sam-

mensvorne uden for dem, man allerede havde fat paa. De, der bleve falskeligen angivne for medelst Spionernes Pengebegjærlighed, men siden vare saa lykkelige at retfærdiggjøre sig, bør ikke henregnes hertil.

Jeg blev ikke længere borte fra Venedig, end det var fornødent for at gjøre de nødvendige Foranstaltninger til at kunne optræde igjen som Grev D**, og min pludselige Ankomst hertil gjorde nu megen Opsigt. Man troede neppe sine egne Mine, og jeg havde nok at gjøre for at hitte paa sandsynlige Historier til at forklare Marsagen hvorfor jeg i sin Tid var forsvunden saa hastig og hvorfor jeg var bleven anseet for død. I en saa hemmelighedsfuld Periode, hvor man var almindelig vant til at søge Besynderligheder hos dem, der paa hvilken Maade det end var havde staaet i Forbindelse med Prindsen, troede man mig uden Vanskelighed, eller ansatte sig i det mindste, som man troede mig, og selv dette sidste var mig allerede nok, da det dog befriede mig for videre Forklaring, hvilken jeg og ved at ontage en vis hemmelighedsfuld Mine selv søgte at forskaane mig for.

Lord Seymour viste nu ogsaa sig i sin sande Skikkelse. For et Skins Skyld havde han antaget Johnson, der ligesom alle de andre umiethænkkelige Folk, der havde tjent Prindsen, var bleven denitteret, i sin Tjeneste. Da man vidste mit Bekjendskab fra forrige Tider med Lord Seymour, saa opvakte det aldeles ingen Forundring, at man saae vor Omgang med hinanden, og at jeg endog tog mit Logis i hans Hotel.

Vi vare nu saaledes blevne samlede igjen, og det var endog skeet med Villie og Samtykke af Inquisitorerne, hvilke vi, for at undgaae al Mistanke forud havde underrettet derom, paa det man uden Undersøgelse kunde vide, hvor man vilde finde os. Den Forsigtighed, vi her og i alle andre Henseender brugte, troede vi at skulde os selv, endstjont man dog ikke mærkede det mindste til, at de af Armeniangrens Tilhængere, der muuligen endnu vare paa frie Fod, gjorde nogen Mine til at hævne sig paa os, fordi vi havde forstyrret deres Planer.

Jeg for min Part gjorde mig al optænke-
 lig Umage for at faae Prindsen i Tale, men
 dette blev mig bestandig afflaaet af de forsigtige
 Inquisitorer, hvor artige de end ellers viste sig
 imod mig; kun med Noie bragte jeg saa meget
 ud af dem angaaende ham: at hans Æiebne nu
 for Tiden var ganske taalelig, og at man be-
 handlede ham med mere Skaanset, end han,
 som saa stor en Forbryder, kunde vente at be-
 handles. Dermed maatte jeg lade mig noie,
 og for i det mindste at sørge for, at Tiden ikke
 skulde blive os lang, medens vi ventede paa Ud-
 faldet af denne vigtige Sag, besøgte vi alle de
 offentlige Steder, hvor vi kunde gjøre os noget
 Haab om at naae dette Døffe. De behageligste
 for os af disse vare de saakaldte Casini *), da

*) Disse Casinier vare enten Privatcasini,
 hvor de fornemme Venetianere tilbragte deres
 Fritimer for sig selv eller i Selskab med gode
 Venner, eller offentlige Casini, hvilke vare
 det samme som et Stads Klubber. Det er de
 sidste, der her tales om. Hvo, der vilde have
 Adgang til en Casini, maatte den første Gang
 lade sig indføre i den af een af dens Medlem-

man der sporede mindre til-hiin Kulde, Stiv-
hed og Tilbageholdenhed, der for det meste næ-
sten alle andre Steder forviste al selskabelig Glæ-
de fra Venetianernes Circles.

En Aften, da jeg var i een af disse Vassini,
sik jeg Die paa en Officier i ***st Uniform.
Med eet blev Erindringen om hiin Oberst og
hans Medhjælper, der vilde brugt Prindsens for-
rige Jæger til at myrde ham *), saa levende i
mit Hoved, at jeg aldeles ikke kunde maadige
den Tante: Mon denne ikke skulde være een af
disse Herrer? Og jeg havde virkelig ikke gjet-
tet feil; thi det var endydermere Oberste ** d) selv,
hvilket jeg tilfældig sik at vide ved at høre ham
nævnes ved Navn. Jeg kunde neppe skjule den
Skæfel, jeg herved blev betagen af; thi hvor
meget godt jeg end forrige Tider bestandig hav-
de hørt om ham, saa maatte jeg dog i dette

mer, men efter den Tid kunde han komme der
saa ofte han fandt for godt. Disse Selskaber
vare altsaa ikke offentlige, om man af Grev
D*** Uttring derom kunde falde paa at troe.

Anm. af Udgiveren.

*) Man see andet Bind S.

Tilfælde fornemmeligen troe Jægeren, og jeg var derfor temmelig forviffet om, at han, maaskee af alt for overdreven Hengivenhed for sit Hof, virkelig havde villet lade sig bruge til den ommielde Ujferning mod Prindsen af ***.

Jeg begav mig uførtøvet bort, opfogte Loren den og meddelte ham den Opdagelse, jeg havde gjort.

„Monne Obersten,“ spurgte han, „skulde være der endnu?“

„Formodentlig,“ svarede jeg; „thi han sad i et meget høit Spil, da jeg gik.“

„Kom da, saa vilke vi gaae derhen.“

„Det er formodentligen kun Deres Spog; thi hvad Gødt skulde jeg som Prindsens Ven kunne vente mig af en Mand, der har troget efter at bringe ham af Dage? Og tør De indestaae mig for, at han ikke er kommen hid for min Skyld, og at det ikke er mig, han har i Skikkerten?“

„Altsaa troer De virkelig, at denne Mand har havt Befaling af sit Hof at skille Prindsen ved Livet?“

„Og det spørger De mig om? Har De ikke læst Brevet fra Johnson, hvori det jo staaer med rene Ord.“

„Johnson fortalte jo blot, hvad han havde hørt af Jægeren, et Menneſke af meget indſkrænket Forſtaand og ſom alſaa let kan være bleven bedragen, derſom det har været den liſtige Armenianer om at gjøre ogſaa at bruge ham til en Snare til at fange Prindsen i, hvilken maatte være ſaa meget des ſikkrere, jo mindre han her kunde formode nogen ſaadan Snare. Men for at beſeie mig for at gjendrive flere Indſendinger af Dem, vil jeg endog indrømme Dem, at Oberſten virkelig har tragtet Prindsen efter Livet, ja end mere, at han ogſaa har farlige Planer iværk for Dem, og alligevel beder jeg Dem at følge med mig derhen. De vil i ingen Hensende vove noget derved; thi vi kunne jo forblive til det lysner i Caſſinen, og der vil De være ſikker nok, endog om Deres Miſtanke ikke opfordrede Dem til Forſigtighed; De vil derved vinde meget, for det første; at De, om han er en ærlig Mand, lærer at erkende ham for, hvad han er, og dernæſt, at De i ſaa

Fald bliver befriet fra en unødvendig Frygt. —
 Og hvo veed, hvad for Ting af Blyghed, for
 os og vore Duffer vi kunne erfare af ham.”

Jeg skamiede mig over min barnagtige
 Frygtfømhed og gav Lord Seymour Ret.

Saa snart det efter vor Ankomst i Casinen
 led sig anre, indled han sig med Obersten i en
 Samtale, som jeg noget derfra var Tilhører af.
 De bleve snart saa bekendte med hverandre, at
 Obersten lovede at tage Frokost hos ham Dagen
 efter, hvilket og var mig kjær, da jeg nu kunde
 haabe, at Gaaden maatte opløse sig.

Det hele Selskab syntes at gjøre sig al
 muelig Umage for at tilbringe denne Aften ret
 behagelig og underholdende. Man spøgede, toe,
 spillede, talte om muntre og om alvorlige Ting,
 ligesom enhver fandt for godt at more sig.

Allerede for længe siden var Morgensljernen
 opstaaen, da vi fornsiede begave os paa Hjem-
 veien. Obersten antog atter Lordens Indbydelse
 og beqvemmede sig til strax at følge ham. Vi
 toge ham derfor imellem os.

„Her er altsaa Deres Logis?” sagde han,
 da vi ankom til vort Hotel. „Det er mig ret

Hert. Saa kan jeg tillige afjøre nok en Bist, som jeg var her i Gaar for at aflægge, men jeg traf ikke Manden hjemme."

„Maa jeg spørge," svarede Lorden, „hvem det var, De vilde besøge?"

„Grev D**"

Lorden skottede fra Siden til mig, jeg taug, og saae til ham, som jeg vilde: „Seer De?"

„Kjender De Grev D**?" spurgte Lord Seymour igjen efter en kort Pause.

„Nei! — Men det er for at gjøre hans Velskendskab, jeg vil besøge ham!"

„Saa har dog Deres Besøg hos ham i det mindste ingen ubehagelig Anledning, som jeg i Forstningen næsten havde troet?"

„Jeg forstaaer ikke rigtig dette Spørgsmaal; men det begræber jeg dog, at De vil sole mig paa Tænderne dermed. Tag mig det ders for ikke ude op, om jeg erklærer Dem oprigtig, at dersom jeg ikke var en gammel ligefrem Lydsfær, eller dersom jeg ikke i Krigen, hvor jeg har samlet disse graa Haar, havde fattet Afsky for alle Sidevere, saa vilde jeg binde Dem en

ret ziirlig. Poan paa Hermet og lee Dem ud, naar de havde vendt mig Kvaalen."

Oberstens simple og aabne Tone indgjød mig steeds mere og mere Tillid til ham. Hoor megen Tvang han end syntes at paalægge sig formedelst min Nærværelse.

Nu aabnede Johnson Døren og kom os i Møde. Obersten blev med eet, som om han vaagnede af en Drøm. Han spurgte Lorden om hans Navn, og da han hørte det, traadte han et Par Skridt tilbage, satte forundningsfuld begge Armene i Siden og raabte:

"Seymour? De er Lord Seymour? — Har jeg ikke det af pure Høflighed begaaet den dumme Streg, ikke for længe siden at spørge om Deres Navn? — Og ikke engang gjøre det her? Ha ha, at lade mig invitere til frokost, og ikke vide hos hvem. Gamle Hoved, Du skulde dog vel ikke spille mig det Puds at blive forenkt! — Og De? — i det han vendte sig til mig, — De er maaskee Grev D** selv?"

Jeg besvarede det naturligtvis med Ja. Han greb min Hånd og trykte den hjertelig.

„Det glæder mig inderlig, ret inderlig,“
 sagde han, „at lære at kjende Dem.“

Enhver nok saa ringe Bevning af Mistro,
 der endnu kunde være tilbage hos mig, maatte
 begrebelygen forsvinde, saasnart jeg hørte af
 ham at han først var kommen her for saa
 Dage siden, og at det var første Gang, han
 nogensinde havde været i Venedig, især da han
 endog besørkede det med de troværdigste Beviser.
 Det var altsaa aabenbar, at Lord Seymour
 havde Ret: og at en anden efter Armenianerens
 Foranstaltning maatte hos Prindsens Jæger
 have forestillet Obersten, siden denne desuden net-
 op paa den Tid havde ligget i en meget haard
 Ergoem. Vi bleve med hvert Dieblig fortro-
 ligere Venner: hvilket isærlig var at undres
 over, da foruden mange andre Omstændigheder,
 som gjorde deres heetil, vi ogsaa bleve forenede
 ved en fælles Interesse grundet paa de Spis-
 ninger vi ventede af hinanden angaaende Prind-
 sen som nu naturligvis blev Hovedgjæststanden
 for vor Samtale. Hvad jeg kunde sige ham,
 vider mine Læser: allerede af det forgaaaende;
 jeg vil derfor blot søge at samle det, han dertil

fik Antledning til at sige under denne Samtale, deels uden for den i Henseende til Prindsen for saavidt det endnu er ubekjendt, udlød sig med, i en sammenhængende Fortælling.

„De har maaskee,“ begyndte han, i det han vendte sig til mig, „engang i sin Tid af Prindsens egen Mund erfaret, i hvilken god Forstaaelse den nu regjerende Herre i ** i forrige Tider stod med ham, og jeg kan derfor endnu ikke begribe, hvor Prindsen allene ved et Brev, om det end, som jeg gjerne vil troe Dem i, var skrevet i vel haarde Udtrykke, kunde lade sig med eet indtage saa forfækkeligen imod ham! Vurde man ikke ventet, han snarere vilde søgt at giendrive de Bagvaskelser, som desværre siden dog bleve alt for meget retfærdig gjorde? — Ak maaskee al den Ustøtte, der siden er skeet, da vilde bleven forekommen. Men istes det derfor sendte han et Svar, som næsten afsprettede den gode ** baade Bemodigheds og Uergjæsttaarer. Jeg har selv seet dette Brev; thi jeg maa sige Dem, at han staar paa en meget fortrolig Rod med mig. Hvad var nu naturligere, end at det kom til et seldkomment

Benfælsbrud mellem dem? Ingen af dem vilde
 give efter, fordi enhver af dem troede at have
 Ret, og at være den kornærmede. Da dog havde
 maaskee min gode Herre nedladt sig til at bede
 Prindsen at reifærdiggjøre sig, dersom han ikke
 var bleven afholdt derfra af flutte Mennesker,
 hvis Interesse deres Forsoning formodentligen
 har været stædende imod. Koriell D. m. derfor
 ikke, at de ufordeeltagte Skildrings. De maas-
 skee har hørt om ham, ere landsfærdige. Han
 er en meget god Kyrste, Mønt han rigtig nok
 ikke er Philosoph, og han opøver langt heller
 al Fordring paa Tilmavnet Stor, end han fjæs-
 her det ved Menneskblod. Deraf kommer det
 maaskee, at adskillige have givet ham Navn af
 den Svage, men efter min For mening robe disse
 netop derved deres egen Svaghed *).

*) Man horer vel, at det er en Ven, der taler her;
 men alligevel saae jeg ikke gjerne, at hans Ud-
 sagn derfor blev aldeles forkastet. Sandheden
 ligger almindelig midt imellem begge, og paa det
 Baserne selv kunne finde den, og i det mindste
 ikke af det Koregaaende Skul. lade sig forløbe til
 at domme *** alt for ufordeeltagten, har jeg

„Men — faldt ieg ham i Ordet — har De ikke hørt, hvem det var, der fra først af havde sværget Prindsen ved Deres Hof.“

„D, der indlob Efterretninger fra adskillige Steder, hvuile alle stemte saa noie overeens med hinanden, at de vilde gjort endog Umueligheder troværdige for os. Den første Efterretning kom fra Dræssent * — *, som havde i Venedig en Correspondent, der tilskrev ham alt, men det meste gjorde dog et Brev fra Baron S***, der var bekjendt for sin inderlige Hengivenhed for Prindsen, og af hvem man derfor kunde vendte, at han snarere havde seet hans Feil i et Formundskaafes end i et Fortforreiseglas.“

„D, — faldt jeg ham i Ordet — det kan umuelig være kommet fra S***. Min Selighed torde jeg sætte mod en Noddestal paa, at det aldrig er faldet denne Mand ind, at skrive et eneste ufordeelaigt Ord om sin Herte til Deres Hof; tværtimod: . . .“

optæner her alt, hvad der i den Henseende kan tjene til Oplysning.

Brev D***.

„Nu vide vi nok, at det Hese var Bedra-
gerie,“ afbrød han mig rask; „men hvad gjorde
sig den Gang nogen Tanke derom! — Det stam-
medtyste og største Skielmsdytte af dem alle er
nu opdaget, og for at komme snart efter om-
menhængen er jeg nu her og har maattet rade
alle Deeltagerne dert satte fald.“

„Det er åndsaa Dem, Dem, der har an-
givet det?“ raabte Lord Semour og jeg næsten
paa eengang. „Og hvortil er De kommen
efter den hemmelige Sammensværelse, som
endog bestandig er undgaaet den ideoig vaagne
og virksomme Statsinquisition's Opmærksom-
hed?“

„Præsident * — *, som jeg nævne for
lidet siden, var med i Complotten. Ved ham
ere alle de Forandringer foranstaltede, der ere
foregaaede hos os. Et farligt Fald af Hesten,
bragte ham til Gravens Bredder. Redning var
ikke mere at haabe, ikke Lægerne opgave ham;
men hans betyngede Samvittighed, som nu var
skrækkeligen opvaagnet, tillod ham ikke at døe.
Han laae i den største Gieleangst tilfold Døds-
kamp drev Blodet igjennem hans Porer. Nu

forlangte han at tale allene med ***, da han
 havde vigtige Hemmeligheder af aabenbare hann.
 Vi erfare med Forstækkelse, at han ved Gift,
 som han havde faaet herfra, havde bragt Arnes
 prindsen og hans Onkel af Dage, og at ***
 havde været bestemt en lige Eljebne. Døden
 — sikkert den marterfuldeste noget Menneſſe har
 udstaaet — hindrede ham fra at aabenbare alt.
 Alle sine Papirer havde han forud brændt, og
 neppe var han i Stand til at nævne os de her-
 værende Deeltagere i Sammensværgelsen. Sk-
 kun *** og jeg vare vidende derom, og Dag
 og Nat har jeg reist for at komme hertil det
 snarreste muligt. Inquisitorerne faldt i For-
 andring over mit Andragende, og hvor hastigen
 Foranstaltningerne bleve foiede, er Dem bes-
 kjendt. I Haar erfoer jeg først under Berin-
 gelse af den strengeste Tausked, hvad De, Lord
 Seymour og en vis Johnson havde gjort for
 Prindsen, og denne Opdagelse drev mig strax
 til Dem for at gjøre Deres Bekjendtskab og om-
 muligt at blive Deres Ven: jeg fandt Deres
 Tjener, men ikke Dem hjemme.

I det samme traadte Johnson ind fra et Siderørelse, hvor han havde hørt vor hele Samtale. Den Scene, der nu forefaldt og hvori Obersten mere og mere lagde sin skjonne Character for Dagen, vil evig forblive mig i hellig Erindring. Men hvor interessant den end var for os alle, vilde den dog ikke ved Beskrivelse ogsaa blive det for Læserne, hvorfor jeg og her ikke siger videre derom, allerhelst den eihæder egentligen hører til Historien.

Med Obersten, der havde faaet uindskrænket Magt af sit Hof til at handle i Henseende til Prindsens Historie efter sine bedste Indsigter, lyktes det os nu ogsaa at faae ham i Tale. Han hestede Linene paa mig med et bedrovet Smil, og tog mig væmodig i Haanden, da jeg traadte ind til ham.

„De kommer dog ikke, kjære Greve, for at gjøre mig Bebreidelser?“ — sagde han til mig efter en lille Pause, hvori jeg havde søgt at samle al min Standhaftighed.

„Min naadigste Prinds,“ — svarede jeg ham: — „Kan De troe det om mig? Gud

„gine, jeg aldrig havde fundet Dem i denne
 „Forsatning? Hvor gjerne gav jeg mit Liv til
 „Pris, dersom jeg kunde gjøre alt hvad der er
 „fleest, ugiort igjen. — Imidlertid forestiller jeg
 „mig, at ogsaa det har været besluttet af det
 „evige Forsyn, der ofte tillader det Onde for de
 „gode Folgers Skold, og skjenker Dem i det
 „mindste min fulde Medlidenshed, da jeg ikke
 „kan gjøre mere for Dem.“

„Jeg takker Dem. De gæder lindrende
 „Balsom i mit Saar; men ak — — ei heller
 „den er det mig ferundt at modtage: Store,
 „ædle Mand, som jeg saaledes har mistænkt;
 „jeg fortjener intet Menneskes Medlidenshed, men
 „allermindst Deres. Det vilde være for meget
 „for en saadan Forbryder som jeg er.“

„Vil De lade Dem selv være fores mindret
 „Ret, end den strengeste Dommer sigder Dem?“

„Man er jo altid tilbøjelig til at undskynde
 „sig selv; men jeg kan det ikke: altsaa vilte De
 „Dem til, om nogen anden vil være tilstand her
 „til. Forfaan mig for at optægne Dem den
 „Række af Forbrydelser, jeg har begaaet og som
 „saa haart nedgic mig.“

„Men blev De ikke, næsten med uimods-
 „staelig Magt, henreven til enhver af dem?
 „D, jeg veed alt, maaskee meget bedre end De
 „selv; og her vil jeg for den alvidende Gud be-
 „kiende: at De med alt det har stridt som en
 „Mand, at De ikke saa let, ikke saa hastig lod
 „Dem henrive, at hundrede andre vilde for-
 „længst været sjunkne, medens De endnu blev
 „urokkelig staaende.“

„Men jeg sank dog, jeg sank saa dybt! —
 „Burde jeg sunket, burde jeg ikke staaet imod?
 „— Al, jeg kunde det. Thi hvor blev Dyden
 „af, naar der ikke var medgivet os Gyde til
 „at imodstaae Lasternes Tillokkelse? Og hvad
 „var vel Menneſket, naar man vilde betage det
 „dets frie Villie? — Kunde man straffe For-
 „bryderen, kunde man elſke den Gode, naar de,
 „tvingne af udbortes Omstændigheder, handles
 „de som blotte Maskiner? — Nei, kjereste
 „Greve! jeg vil heller selv forgaae i Følelsen af
 „min hele Uværdsighed, end paadigte Gud den
 „Grusomhed, at han, liig Konſtneren, der af-
 „seer og det samme Metal baade forfærdiger vel-

„gjørende Instruenter og Mordervaaben, kun
 „de skabe Mennesker, som ved deres Tilblivelse
 „allerede uigjenkaldeligen vare bestemte enten til
 „det Døde eller til det Gode.“

„Det har jeg ikke villet sige dermed. —
 „Men, Prinds! jeg føler her min Fornuftis
 „Ufmægtighed: jeg kan ikke møde Dem her med
 „andet, end hvad Religionen siger os: At Gud
 „er Kjærlighedens Gud, at han er barmhjertig!“

„Men og i samme Grad retfærdig; ellers
 „manglde der ham den første af alle Egenka-
 „ber: — Tultkommenhed.“

„Da hvor meget vinder ikke da De da De
 „ikke forsættlig begik nogen Forbrydelse, da De
 „kun i Deres Beruselse lod Dem henvide dertil.“

„Dette har jeg allerede besvaret Dem. Det
 „undskylder mig ikke. Jeg forskjed mine overga-
 „tigste Benner; jeg lod endog een af dem myr-
 „de, — jeg lod ham myrde næsten med koldt
 „Blod: jeg lod . . .“

„Men De gjorde det dog blot, fordi De
 „ansaae ham for en Skurk, for en Forræ-
 „der!“ —

„Men jeg gjorde det dog! — — Unds
 „Skild mig ikke mere, kjere Greve; thi det tje-
 „ner kun til aldeles at knuse mit blodende
 „Hjerte.“ —

„Altsaa vil De forsættligen forskyde enhver
 „Trost, som en Ven, som Religionen kan til-
 „byde Dem“

„Det vil jeg ikke! Men maa ikke Følelsen
 „af min Misgjerning evigen martre mig? Vil
 „den ikke ledsage mig til Evigheden, ikke og
 „forbitte mig den? — Kan det, jeg har gjort,
 „nogensinde udslættes af min Hukommelse? —
 „Vil, ja kan den Allerhøieste gjøre det Skete
 „usikkert? — Ak, kjereste Ven! enhver Trost er
 „forspildt, ethvert Haab forsvundet for mig! —
 „En Arm, der engang har været bruktet, be-
 „holder for steds sit Bræk, hvor godt den endog
 „maatte være lægt. —“

„Men den gjør dog sin forrige Tjeneste
 „igjen, og dens Gier glemmer vel endog mangen
 „engang, at den har været bruktet. — Tro
 „mig, Prinds, paa mit Ded: De kan igjen
 „blive lykkelig, dersom De selv vil! — Skal
 „jeg erindre Dem om hine Skrivters subtime,

„hine for Dem saa trostende Ord: „Over een
 „Synder, der omvender sig, vil der være mere
 „Glæde i Himmelen end over ti Retfærdige, der
 „ikke have Gud behov.“ —

Prindsen blev staaende takkesfuld, men det
 Fortrukne, der havde hersket i hans Mine, for-
 svandt deraf. I hans Dine afledes det stierens-
 de Blik, den — jeg veed ikke noget ganske passe-
 ligt Udtryk her — den afmægtige Fortovelse
 af den tilbagevendende Nødsituation, det igjensom-
 mende Haab. Jeg troede, jeg burde lade ham
 allene.

Jeg har hidset hele denne Samtale for at
 sætte Læseren i Stand til at fatte den Sæns-
 punct, fra hvilken denne Ulykkelige nu maa be-
 dømmes. — O, Menneske, Du, som læser
 dette, kjenk ham taus Din Medlidenshed: han
 er endog berøvet den Trost, som dog enhver
 Dødtligs Hjerte ellers er aaben for, den Trost
 at erkjende sig værdig til Undskyldning. Trium-
 pheer ikke, fordi Du, som ikke lokkedes, ikke
 besnæretes af nogen Forfører, endnu ikke er fal-
 den. Lad hans Vidfarelse lære Dig: at det

mindste Skridt fra Dydens Bane er Begyndelsen til de største Lasten.

Bed mit næste Besøg fandt jeg Prindsen, til min største Glæde, meget roligere, end jeg den første Gang havde fundet ham. Det nye Testamente, som jeg paa hans Begiering havde forskaffet ham, laae opslaaet for ham.

„Nu først“ — sagde han til mig — „forstaaer jeg meget, som hidindtil var dunkelt for mig. Hvilken en Begiering er dog vor Religion! Den, den har igien opreist min, af saa tunge Byrder, nedtrykt Sjel. Den allene skylder jeg Takken for, at jeg ikke er bleven et Offer for den skrækkeligste Forvirrelse. — Nu opvagner igjen den Tanke levende i mig; Gud vil tilgive mig for den Gudsdommeliges Skuld, der ogsaa hengav sig for mig Gælden.“

Han lod til at have opgivet al Sands for dette Verdslige, og han søffesatte sig nu allene med at berede sig til det ukommende Liv: dette var hans eneste Tanke.

„Og har De intet Duffe mere, som det er Dem om at gjøre at see opfyldt, som det glæder Dem at haabe opfyldt?“ spurgte jeg ham.

Han be ønskede sig.

„Derfom det var mueligt,“ — sagde han — „gab jeg gjerne overseet den hele Bygning, af „Bedragerier og Dandskab, der har gjort mig „saa bundløs ulykkelig. Men denne Oversigt „kan ikke gives mig af nogen anden end Arme- „nianeren, og — at tale med ham vil ikke blive „mig tilladt. — Dernæst ønskede jeg ogsaa at „døe i mit Fædreland, og at tale endnu en „gang med *** og at bede ham om Forla- „delse. — „Men, kjereste Greve, De seer, mine „Ønsker sige for høit; jeg opgiver dem derfor.“

Jeg lovede ham at anvende alt, hvad der stod i min Magt for at see hans Ønske opfyldt, og ilede strax til Obersten. Glad kom denne mig midt i Bærelset i Nøde. Seer De — sagde han — hvilket et nyt Beviis paa, hvor ædelt min Herre, ***, tænker, og hvor meget der kan haabes for Prindsen af ham. I dette Øieblik har jeg modtaget det Brev, De her seer, fra ham. Han gav mig det, og jeg læste:

„Min kære Oberst!“

„Min Tilstand ved Deres Afreise tillod mig „kun at give Dem en almindelig Ordre i Hen-

„seende til Prindsen. Det er ikke af Misbillid
 „til Deres Forstand eller Deres Hjerter, at jeg
 „nu bestemt tilkjendegiver Dem min Villie, og
 „ikke overlader alt til Deres Klogskab; det er den
 „Tanke, der bevæger mig dertil, at De mueli-
 „ligen, formedelst Deres bekjendte Hjertelighed
 „til Ret og Retfærdighed og Deres Vished for
 „det Onde, ikke vil anvende alt for at gjøre den
 „desuden alt for uheldelige Prindses Tilstand
 „saa taalelig som mueligt. Viid altsaa, min
 „kjære Oberst, at jeg aldeles tilaiver ham alt,
 „at jeg skjenker ham al Straf, og at jeg endog
 „ønsker, at han maatte blive min Efterfølger.
 „Fra denne Side maa man altsaa fra nu af
 „betragte ham.“

„Jo mere jeg betænker, at det ikke har
 „været forsælig, han har handlet saaledes, men
 „at han af den ubørtefte Intrigue er bleven for-
 „ledet dertil, des mere befaler mit Hjerter mig
 „at forglemme alt. Jeg venter altsaa ingen
 „Tilbendinger af Dem.“

„Imidlertid forstaaer det sig, at de Ideer,
 „jeg har med ham, ikke kunne opfyldes, uden
 „han aldeles har forbedret sig, men hvilket jeg

„vil haabe, hans mangfoldige Lidelser have for-
 „maaet ham til. Den Brimmet af Ulykker og
 „Erfaringer, han har prøvet og gennemgaaet,
 „maae nødvendigten have skærpet hans Sinne og
 „luttret hans Sjæl. Menneſſeheden vil følge
 „ligen vide mig Tak for, at jeg til Gavn for
 „den beſtjærede den i ham en Røgent.“

„Skulde derimod Udfaldet ikke svare til
 „mine Ønſter, ſaa forſtaaer det ſig, jeg ikke kan
 „gjøre videre, end for min Part at tilgive
 „ham. — Dog formoder jeg ikke det. — Smid-
 „lertid maa mine Henſigter forblive en Venne-
 „lighed for ham, maa det min forkommande
 „Tilgivneſe ikke ſkal ſtandsæ ham paa Vejen til
 „ſin Forbedring. Blot i det Tilfælde, at
 „jeg ſkulle doe-uden ſelv at have kunnet ſagt
 „ham alt dette, paalagge jeg Dem at viſe ham
 „dette Brev.“

„I ovriat bliver det ved min forſte Be-
 „ſlutning, at den herte Hiſtorie vorder und rſagt
 „i Benedig, og at Straffen bliver fuldbrødet
 „paa Forbrydere. Men ſaſnart Prindſens
 „Nærværelſe ikke det lænder er fornøden, Laſt
 „De in cogito give Dem paa Reifen hertil

„med ham. For at bringe det dertil, at der
 „ingen Hindringer heri skal lægges Dem, har
 „jeg skrevet vedlagte Brev til Tribunalet, hvil-
 „ket De blot behøver at aflevere.“

„Her er ingen, der veed noget bestemt an-
 „gaaende den skrækkelige Historie, og hvad Dem
 „angaaer, saa veed jeg med Visshed, at De vil
 „gjøre alt, hvad der staar til Dem for at lade
 „den blive en Hemmesighed.“

„Min gamle Sygdom har nu igjen betaget
 „mig meget stærkt, hvortil vel og mine Bekym-
 „ringer have bidraget deres. Iydellig nok vil
 „De selv see det af min uslabige Haand og den
 „usammenhængende Stil, dette Brev er skrevet
 „i. — Jeg troer ikke mit Endeligt er langt
 „borte, og jeg ønskede dog meget førend min
 „Død at tale en engang med Prindsen. Lad
 „dette være Dem en Opfordring til ikke at lade
 „Dem upen af hvilket vigtige Omstændigheder af-
 „holde sig at ile med Deres Afreise.“

** af **

„Ikke sandt, en edel Herte?“ — udbrød
 Obersten, i det stredes og Kællsestaaret til-
 lede ham ned af Kindene. — „Løst engang saa

„Sjg som han er eg i en Tilstand, hvori det
 „allid falder ham tungt at samle sine Bænder,
 „sætter han sig ned og skriver et saadant Brev
 „til mig for at gjøre Prindsen, som dog . . . .
 „Men, tys! vi vilte glemme det; thi han var
 „dog ellers ogsaa en god Herre.“

Obersten havde imidlertid taget Hat og
 Stok, og vilde besørge Brevet afleveret. Jeg
 fortalte ham derfor Prindsens Ønske, paa det
 han ved denne Leilighed kunde tale med Inqui-
 sitorerne derom. Han ilede afsted.

Brevet og hans Foresstillinger udrettede saa
 meget, at Armenianeren allerede den følgende
 Dag blev bragt til Prindsen. Denne saae med
 en rolig Mine paa ham. Intet hævnjærrigt
 Blik vandrede hans Øie, ingen Bekræftelse be-
 smittede hans Læber. Hvilken en Forskjel mel-
 lem ham og Armenianeren, der ogsaa nu syn-
 tes at opbyde alle sine Kræfter for at skjule sin
 Fortvivlelse, hvilket dog, maaskee første Gang
 i hans Liv, mislykkes ham.

„Prinds,“ — begyndte han omsider — „De
 „seer min Forvirring, hvilken jeg, — jeg veed
 „ikke hvorfor — ikke er istand til i dette Øieblik

„at skjule. Har De ladet mig bringe hid for
 „at forlyste Dem ved dette Eyn? — Men jeg
 „sværger Dem til, De skal ikke have denne Blø-
 „de oftere, uagtet mit Legeme ved det skrælle-
 „ligste Fængsel er saa svækket, at jeg ikke mere
 „har fuldkommen Maagt til at byde over det. —
 „Eller“ — i det han lod Vinene løbe om i Væ-
 „relset — „agter De maaskee at nyde den Hævn
 „at see mig myrdet i Deres Vaasyn? — D,
 „jeg skal ikke døe som en Vultur, jeg, for
 „hvem Menneskeliv kun var en Bold. — I mit
 „Liv frygtede jeg ingen; ei heller Døden skal
 „koste mig noget Sult“

„De tager Feil,“ — svarede Prindsen med
 Bedrovelse over en saadan forstokkelse. — „Af
 „mit hele Hjerter tilgivet jeg Dem alt hvad De
 „har gjort imod mig, tilgiver jeg Dem med
 „Glæde, at De har gjort mig bundløs ulykkes-
 „lig, dersom De byder Dem noget om min
 „Tilgivelse.“

„De, De kunde tilgive mig? — Jeg veed
 „ikke, hvorfor denne Tante er mig saa behages-
 „lig. — Men, hvad forlanger De af mig?“

„Oplysning om, hvad der er foregaaet med
 „mig. Kan Deres Villighed negte mig den?“

„Nei, det kan den ikke. — D, Prinds!
 „jeg erkjender Deres Gdmodighed, som jeg ikke
 „fortjener, som jeg aldrig ventede. Den ned-
 „boier mig langt mere, end nogen Master kun-
 „de nedboie mig. Nu forst ser jeg mig selv i
 „den afskyelige Skikkelse, som... Dog, hoers
 „til dette? — Jeg fornemmer, at jeg bliver
 „svag, i det min Rolle nu gaar til Ende.
 „Men det er Tilfældet med alle saadanne som
 „jeg? — — De onsker Oplysning? — Hor
 „alssaa mit Levnedstob, uden hvilken der vil
 „gives meget, De ikke kan forstaae. Jeg vil
 „fortælle Dem det oprigtigt, thi nu har jeg jo
 „intet mere at tabe derved. De maa nedvænt-
 „dig allerede ansee mig for et af de største Af-
 „skum, og værre Forfælling kan ikke mit
 „Levned give Dem om mig. Om jeg selv troer
 „at være det? — Dette, Prinds, ville vi lade
 „usfajort. Snart troer jeg det, snart troer jeg
 „det ikke. Denne korte Samtale vil allerede
 „have underrettet Dem om, at maaskee Bly-
 „tagene allene have frembragt hos mig en Svage

„hed, som de Grundsætninger, jeg tilforn be-
 „sad, og som vist nok ikke passe sig for et svagt
 „Hoved, kunne bestaae med. Denne Svaghed
 „maa De altsaa tilskrive det, om jeg skulde af-
 „vige fra disse Grundsætninger, og ikke ansee
 „det for nogen Følge af, at jeg har forkastet
 „min forrige Moral. — Døg, — til Sagen!“

Jeg føler min Haand at ryste, i det jeg
 vil optegne hans Historie, der er en uafbrudt
 Række af de største Misgjerninger. Havde jeg
 ikke selv hørt den af ham, vilde jeg have tvivlet
 paa, at noget Menneske kunde begaae saadanne
 Handlinger, og dertil endnu undertrykke enhver
 opvoksende Spire til Fortrydelse derover. —

„Min Fader,“ --- saaledes begyndte Armes-
 nianeren — „var Senator i denne selsamme
 „Stad, der engang kjælvende for mig, men som
 „nu, da den anseer mig for en usladelig, gæ-
 „der sig som et BARN, der seer den Muur at
 „blive slagen, som det har stødt sig paa. Alle-
 „rede havde han med Kloeskab og Indsigt fore-
 „staaet adskillige anseelige Embeder. Formedest

„diffe Gøenløber, som han altid vidste at gjøre
 „gjætte de, og hans store Erfaring, udnævnte
 „man ham omfider til Gesandt i Rom. Hans
 „unge Gemalinde, der elskede ham indertigen,
 „ledsaælte ham derhen, og stjænkede ham saa
 „Agter efter deres Ankomst til Rom, en Søn.
 „Det var mig. Min Faders Glæde var ligesaa
 „stor, som den var kort. Thi min Moder havde
 „de stjent mig mit Liv for at ende sin. Hun
 „døde saa Dage efter sin Fortløsning.“

„En Doctor Silvio, som havde været min
 „Moders Consultant under hendes Frugtsumme-
 „lighed, og ved sin utrættelige Længsel havde
 „erhvervet sig min Faders Hengivenhed i meget
 „høi Grad, fik ogsaa nu i Commission at sørge
 „for mig. Han overleverede mig til sin Kone,
 „som ligeledes kort forud var bleven foreløst med
 „en Datter, og som lovede med Glæde at på-
 „tage sig alle de modertlige Pligter imod mig.“

„Derfom jeg vil tage det i den strengeste
 „Forstand, saa holdt hun ikke dette Lovte; thi
 „hun forstjælede mig, og lagde desuden aldeles
 „ikke Mærke til, hvad for Anlæg jeg røbede og
 „hvoreledes de burde ledes. Doctoren troede og

„at have gjort alt, naar han af og til foreskrev
 „mig et Renselsesmiddel; men mine Martigheds-
 „der — som man pleier at kalde de tidlige Vt-
 „tringer af en mere end almindelig Haand *)
 „— brød man sig ikke om. Deraf kom det, at
 „min utæmmede Willie meget tidligen antog en
 „Natur, som ikke lod sig underkaste nogen
 „Tvang.“

„Inden jeg endnu kunde nævne min Faders
 „Navn, var han, hjemkaldt fra sit Gesandtskab,
 „vendt tilbage til Venedig. Det var hans For-
 „sæt, at jeg, uden for det første at kjende noget
 „til ham, horte fra Venedig skulde opdrages
 „her, og at jeg først, naar jeg var bleven til,
 „hvad han ønskede at see mig dannet til, skulde
 „fremtræde offentlig i Verden. Han troede her-
 „ved at forskaffe mig store Fortrin for andre
 „abelige Børn i Venedig, hvilke almindelig
 „nyde den elendigste Opdragelse.“

„Der blev anvendt alt, hvad der kunde
 „tjene til at danne min Haand og mit Legeme.

*) Man glemme aldrig, at det er Armenianeren
 der taler.

„Hurtig begreb jeg alt, og aldrig glemte jeg det
 „igjer. Dømmekraften og Hukommelsen stode i
 „et meget sjeldent Forhold til hinanden hos mig.
 „Enhver Videnskab, enhver Kunst eller Dvølse,
 „som man lærte mig, var kun Leeg for mig,
 „og ofte satte jeg ved mine Spørgemaal og Ind-
 „vendinger mine Lærere i den ubehageligste For-
 „legenhed. Man udfreg mig allevegne som et
 „Underværk, og ikke sjeldent vrimlede Ugebla-
 „dene med Efterretninger om mig og mine Ind-
 „fald. Dette gik endog saa vidt, at de fornem-
 „ste Fremmede kom for at see mig, eller lode
 „mig hente til sig. Ved de store, ofte over-
 „drevne Foræringes, man gjorde mig, blev
 „Doctoren, — som jeg i Fremtiden vil kalde
 „min Fader, fordi jeg selv indtil en vis Tids-
 „punct ansaae ham derfor — inden føie Tid een
 „af de Rigeste blandt sine Colleger.“

„Jeg vil ikke troe, at jeg skulde gjøre mig
 „mistænkt hos Dem for Storpralerie. Denne
 „Tanke vilde være mig utaalelig. Jeg har
 „Sandheder nok at fortælle, som vilde synes
 „utrolige, dersom De ikke i den følgende Tid
 „selv havde været Dievidne til mange af dem.

„— Og hvad kunde jeg og vinde derved? —
 „Maaske ikke netop mine overordentlige Talenter
 „Skærpe min Fordommelsessevne hos enhver, der
 „ikke er af mine Grundsætninger? — Vil ikke
 „enhver, der troer at see et stort Svælg imellem
 „mig og sig, ansee sig beføiet til at sige: at den
 „— efter hans Forestilling — flette Anvendelse,
 „jeg har gjort af mine overordentlige Naturgæ-
 „ver, gjør mig til det største Uhyre, der nogens-
 „sinde i menneskelig Skikkelse har betraadt denne
 „Jord? — Vil man ikke affbøde mig, fordi jeg
 „har misbrugt et Pund som ved en anden Af-
 „benyttelse kunde haaret tusindfold Frugt til
 „Menneskehedens Gavn, istedet for det nu har
 „befordret dens Elendighed? — — — Prinds!
 „jeg formaaer ikke her at tilbageholde mine Tan-
 „ker. Hvoraf det kommer, veed jeg ikke. Jeg
 „solgte mig altid stærk nok; — nu ophører det.
 „— Det er ligesom alle mine Grundsætninger
 „undertiden vilde forlade mig, og næsten var
 „jeg i Begreb med at begaae den Daarlighed at
 „sige: at jeg fortryder, hvad jeg nu er. — De
 „gyses over, at jeg kalder det en Daarlig-

„had? — Men viid, at jeg ikke fortryd
 „der nogen af mine Handlinger, end
 „kjont disse ere Skyld i, at jeg ikke vil tilbringe
 „mine sidste Timer paa Ederduun. — Imidlertid
 „vil jeg, for ikke at give Deres igjenoms
 „vendte Hjerter nogen Forargelse, undertiden
 „spille den bodfærdige Synders Rolle. Jeg siger
 „Dem det forud, paa det De ikke skal ansee det
 „for Alvor, og mueligen for Liden, udstøde
 „andægtige Sukke over det forvildede og tilbage
 „vendte Faar! *)“

„Dog, jeg vedbliver.“

*) Disse Ord ledsagede han med en saadan Latter,
 at Haarene ved den blotte Tanke derom endnu
 reise sig paa mit Hoved. Hans Udseende havde
 noget skrækkeligt, der overgaaer al Beskrivelse.
 Jeg vidste ikke i dette Øieblik, om det var et
 Menneſke, da han anſaae Fortrydelse over Gjer
 ninger, som Djævelen selv ikke behøvede at rødme
 over, for en Skam, og endog, naar den mod
 hans Villie paanødte sig ham, gjorde sig Umage
 for at paatage sig den skammeligſte Skikkelse for
 at skjule den.

Ann. af Grev D**.

„Mit Udvortes harmonerede aldeles med
 „mine Sjelekræfter. Hvo, der saae mig, roste
 „mig og blev indtagen af mig, og havde jeg end
 „engang været uforsigtig nok til at lade mig
 „gribe i nogen Forsælse, vilde min Fader have
 „skammet sig over at tugte et Barn, der var
 „saa almindelig afholdt. Det varede derfor ikke
 „længe, inden jeg ansaae enhver Roes for en
 „Tribut, som man skyldte mig. Hvo, der neg-
 „tede mig den, fik mit Had, hvilket jeg visse-
 „ligen nærede længer, end noget Barn ellers er
 „istand dertil; vovede nogen at laste mig, o-
 „da hvilede jeg sandeligen ikke, førend jeg havde
 „hævnet mig derover.“

„For at give Dem et Begreb om, hvad
 „jeg allerede i mit syvende Aar var, vil jeg ind-
 „skrænke mig til allene at fortælle Dem en Hi-
 „storie.“

„Min Fader havde en meget god Ven ved
 „Navn Cabellioni. Denne kom næsten hver
 „Dag til os. Uagtet hans bestandige Alvortig-
 „hed, blev han agtet af enhver i vort Huus,
 „fordi han almindeligen gjalt for en meget rebes-
 „lig og retskaffen Mand. Ikkun mig havde han

„til dette Dieblif, da jeg fattede et hjerteligt
 „Had til ham, været ganske ligegyldig.“

„Jeg spillede med nogle andre Drenge Kort.
 „Allerede for meget vant til ved at have Fortri-
 „net ved alle Leiligheder, fortrød det mig, at
 „Lykken ikke denne Gang var galant mod mig.
 „Jeg søgte altsaa at opnaae det, den negtede
 „mig, ved Spillekneb, der meget overgik min
 „dauærende Alder. Mine Spillekamerater, skjönt
 „de alle vare meget ældre end jeg, bleve dem
 „ikke vaer; men derimod tonede der bag ved mig
 „en ~~Stuefærdigen~~ for mit utilladelige Forhold.
 „Herr Cabellioni havde, uden at jeg var
 „bleven der vaer, tisset sig hen bag min Stoel
 „og givet Agt paa mig. Men hvor forbittet
 „jeg end blev over hans Bedreidelse, vidste jeg
 „dog at skule min Harm under en antagen
 „mild Mine, og besad Landsnærverelse nok til
 „at udgiye mine Bedragerier for en blot Prove
 „paa: hvorvidt jeg vel kunde have drevet det.
 „Anden mine Kamerater bleve det vaer. Cabell-
 „ioni rykkede betænktsom paa Hovedet; men
 „denne Mysten foregede end mere min Forbit-
 „telse paa ham, da den var et Beviis paa, at

„han ingen Tro fæstede til min Undskyldning.
 „Nogle Dage maatte jeg imidlertid udsætte min
 „Savn.“

„Bag ved vort Huus laae der en lille
 „Hauge, hvori der var ei meget smagfuldt
 „Haugehuus. Et Selskab af min Faders Ven-
 „ner drak der en Dag Chocolate. Cabellioni
 „havde støttet sig med Ryggen til et Vindue,
 „der var meget lavt. Det kostede mig kun liden
 „Noie at krybe uformækt udenfra op, og bin-
 „de i hans store Alongeparok et Seglgarn, i
 „Enden af hvilket jeg havde befæstet en dygtig
 „tung Steen. Denne lagde jeg saaledes uden-
 „for paa Gesimsen, at den ved den mindste Be-
 „vægelse, Cabellioni gjorde, maatte falde ned
 „og tage Parokken med sig. Neppe var jeg
 „igjen kommen ind og havde med den uskyldigste
 „Mine stillet mig paa min Plads, da dette
 „fæde. Medens Selskabet forlystede sig med en
 „høi Skoggerlatter over det besynderlige Pro-
 „spect, den forstrællede Cabellioni gav, havde
 „jeg pakket mig ud for at løse Stenen af Pa-
 „røkken og bringe dens Eier den. Han takkede
 „mig saa forbindtlig for denne Opmærksomhed,

„som om jeg havde bevist ham en stor Begjæ-
 „ning. Men medens han klappede og kysede
 „mig, pønsede jeg, endnu ikke herved tilfreds-
 „silt, paa en ny Dandskab, der skulde tilføie
 „ham virkelig Skade. Leilighed dertil fandt
 „jeg let.“

„Cabellioni havde en udsøgt Samling af
 „konstige Porcellainsager, som han satte megen
 „Pris paa. Det var ikke mindre end at til-
 „intetgjøre den og at stille ham ved hans største
 „Fornøielse, jeg studerede paa. Dysaa lyktes
 „det mig, uden at den mindste Mistanke faldt
 „paa mig. Jeg lod ikke et eneste Stykke blive
 „heelt, og Dagen efter havde jeg den Glæde at
 „see, at han med Taarer i Øinene beklagede sin
 „Ulykke for min Fader.“

„Denne Hævnjerrighed, der ved det mind-
 „ste Fortrin, nogen nød for mig, ved den mind-
 „ste Krænkelse af min Stoltthed, kunde stige til
 „det høieste, vorede saaledes med mig, at jeg
 „allerede i mit tiende Aar med koldt Blod stodte
 „een af mine Skolekamerater en Dolk i Hjertet,
 „fordi jeg for hans Skyld havde faaet en Trettes-
 „søttelse af vor Lærer. Det døde Legeme kastes

„de jeg i Liberfloden, og intet Menneſke fik
„nogensinde denne Misgjerning at vide.“

„De vil let begribe, hvad for Folger det
„maatte have for min Character at ethvert af
„mine Foretagender lyktes mig, og at jeg ikke
„ſielden vidſte at benytte mig ſaaledes af denne
„Lykke, at jeg drog den ſtorſte Fordeel deraf.“

„Men“ — faldt Prindsen ham i Ordet —
„der er jo dog Dieblikke, lad end være de ere
„ſieldne, hvor man ſeer ſelv den ſtorſte og meeſt
„bevandrede Hykler under Masquen i dens ſans-
„de Skikkelse: ſkulde da diſſe aldrig have ind-
„ſtilt ſig hos Dem?“

„Det indtraf kun meget ſieldent hos mig,
„og indtraf det engang, ſaa vidſte jeg altid ſaa
„ſnedigen at rede mig ud deraf, at man lette-
„ligen antog det, det var raffineret Dndskab,
„for en blot Ungdomsoverileiſe. — Jeg ſparede
„i ſaa Fald ikke mine Taarer, anklagede mig
„ſelv, forſtorrede min Forſeelse, og gjorde mig
„Bebreidelſer derover. Ofte, naar mine Fore-
„ſatte allerede havde glemt det, erindrede jeg
„mig ſelv med Sukke derom, hvorfor de da ind-
„ſtattede mig henrykt i deres Arme, og ſelv

„bade mig, ikke at tænke mere derpaa. — Hav-
 „de jeg Harsaa til at befrygte, at set eller andet
 „af mine Foretagender vilde blive robet, saa var
 „jeg altid sels den første, der angav mig, og
 „man forlod sig siden efter ubetinget paa min
 „Aabenhjertighed og Hjertensgodhed. — Let og
 „hurtigen opdagede jeg ogsaa den svage Side
 „hos enhver, som jeg blot nogle Gange havde
 „været i Selskab med. Saa snart jeg behøvede
 „det, vidste jeg at benytte mig deraf til min
 „Fordeel, og ligeledes derved slap jeg godt fra
 „mangen en Forseelse; thi man var nu allerede
 „vant til at see mig med forblændede Dine. —
 „Og hvor uopmærksomme vare ikke ogsaa de
 „paa mig, jeg nærmest var omgivet af! Min
 „Fader var i de saa ledige Timer, han havde,
 „alt for sysselsat i sit Laboratorium og ved sin
 „Skrivepult til at kunne lægge synderlig Mærke
 „til mig; selgelig kunde han ikke lære at kjende
 „mig saaledes, som jeg var, efterdi den aabne
 „Charakter, der ellers er Børn saa egen, ikke
 „hos mig var andet end Skin og Forstillelse.
 „Ejelden talede han med mig uden ved Bordet,
 „og her vidste jeg steds at vise mig for ham fra

„saa fordeelagtig en Side, og at gjøre alle mine
 „Talenter saa gjeldende, at han bestandig over-
 „ste mig med Lovtaler. — Min Moder, — o,
 „hende behøvede jeg kun at sige een eller anden
 „Smiger, og strax glemte hun alt, hvad hun
 „mod min Willie havde fundet at udsætte paa
 „mig. — Og mine Lærere? — De vare tilfreds,
 „naar de fik deres Maanedspenge, og de ophvæ-
 „de mine Gaver, naar jeg for at smigre min
 „egen Eegjerrighed, lærte mere, end der var
 „mig paatagt.“

„Foruden alle disse i min Alder saa over-
 „drevne Feil, foruden den største Eegjerrighed,
 „den utaaligste Stolthed, der ofte lod mig see
 „ned med Foragt paa Mænd af de største Fors-
 „tjenester, foruden den skammeligste Misundelse
 „og den umætteligste Hævnjerrighed mod en-
 „hver, jeg troede at maatte ansee for min Fien-
 „de, besad jeg ogsaa en grændseløs, en aldeles
 „utilfredsstillig Herkesyge. Alle mine Legekæ-
 „merater maatte staae under min Befaling.
 „Der, hvor jeg ikke torde befale, anvendte jeg
 „andre Midler for at naae mine Hensigter,
 „hvilke ogsaa sjelden mislyktes mig. Jeg var

„uindskænket Herre i Huset, uden at nogen
 „mærkede det, ja jeg var ofte den Befalende i
 „det Dieblik, enhver ansaae mig for den Udlys-
 „dende. Jeg vidste at benytte mig af alt til
 „mine Dusters Tilfredsstillelse, jeg kunde med
 „den største Smidighed fikke mig i enhver Stils-
 „ling, og ethvert særskilt Dieblik havde ogsaa
 „en særdeles Maske for mig til at bedække mig
 „med.“

„De gode Eider, jeg havde, — kjønt der
 „kun var faa, jeg efter Moralisternes Begreber
 „kan kalde saaledes, da jeg altid vidste at be-
 „nytte mig af dem til min egen Fordeel. Smida-
 „lertid vil jeg som jeg hidindtil har gjort, forta-
 „sætte min Fortælling efter disse Begreber om
 „Dndt og Godt, da De maaskee ellers ikke vil-
 „de forstaae mig, naar jeg bortfjernede mig saa
 „meget fra den almindelige Talebrug, eller steds-
 „kun vilde tale efter mine antagne Grundfæts-
 „ninger.“

„Med de fortrinligste Talenter til meget
 „hastigen at begribe enhver Ting og holde et
 „eget Raisonnement derover, besad jeg tillige en
 „meget sfin og rigtig Følelse, som end ikke den

„mindste Omstændighed Kunde undgaar. Snad
 „jeg eengang havde begyndt, fortsatte jeg med
 „den største Standhaftighed, uden at lade mig
 „endog af de hyppigste Hindringer affrække der-
 „fra; og at opgive det igjen, vilde jeg have
 „skammet mig for, om jeg end siden virkeligen
 „havde følt Modbydelighed derfor.“

„Min foielige og smigrende Udfærd fæng-
 „slede alle til mig, skjønt det i Grunden ikke
 „var andet end hiin Politik, som den overtrois-
 „ske Eenfoldighed tillægger Navn af Hykkerie.“

„Herredomme over alle blev snart
 „mit Symbolum; at glimre og gøre mig beun-
 „dret var min Hovedtilbeielighed. Til at til-
 „fredsstille den forekom ethvert Middel mig godt,
 „var det endog saaledes, at andre Meennesker
 „vilde have korset sig derfor; det, der bragte
 „mig snarest til Maalet, var mig altid det kje-
 „reste. Selv over myrdede Legemer syntes Veien
 „mig ikke skræksom, naar det var den nærmeste
 „Bei. — Min brændende Phantasi dannede
 „mig den skjøne Top, jeg vilde svinge mig op
 „paa, og mine Drømme om Natten maalede dem
 „for mig med fortryllende Farver. Henryllende

„svævede Billedet af min Høihed for mine Dine,
 „og ligesom Helten fryder sig ved de Strømme
 „af Broderblod, der omvandt hans Tinding med
 „Laurbær, frydede og jeg mig ved Tanken deraf
 „om. — Dste pukkede jeg i Løndom paa Skjeb-
 „nen, fordi min Herkomst ingen Gørdring hav-
 „de givet mig paa Regentscepteret eller Feldts-
 „herretaven, men tidlig indprentede det Forsæt
 „sig i min Sjæl: at forskaffe mig den selv, og
 „da opklaredes min fortrædelige Dine igjen.“

„Saaledes var jeg som Orøng, i saadanne
 „Tanker var jeg ofte fordybet, naar mine Ka-
 „merater raabte til mig, at jeg ikke gav Agt
 „paa vore Lege. Menneſtekeljenderen, der havde
 „kunnet læse i mit Hjerte, vilde, ligesom hans
 „Kone havde været, enten læst eller sukket over
 „saadanne Tanker; muligens havde han og sum-
 „det i mig en tilkommende naragtig Projectma-
 „ger, som Daarekisten vilde været en Belyjer-
 „ning for. — Dette tænkte jeg allerede den Gang
 „selv, men ingen Yttring af hvad der foregik i
 „mit Inderste, unødslap nogenſinde mine Læber.“

„Det var blot min Hensigt at give Dem
 „et flygtigt Materie af mine Egenſkaber og Ans-

„læg. Allerede mere end det troer jeg at have
 „gjort. Endskjønt de første Perioder af min
 „Ungdom maaffee indeholde mere end mangt et
 „Menneske, hvis Onsker og Tanker aldrig over-
 „skride dets Legemsfornödenheders Kredts, og
 „som, støvet af Mættelse, bestandig er uvirka-
 „som og derfor efter de sædvanlige Begreber god,
 „i hele sit lange Liv har foretaget sig, — vil
 „jeg dog nu aldeles overspringe den. Da Tiden,
 „medens jeg stod i Døvert, forekom mig at
 „vandre en langsom Snealegang: hvor kan jeg
 „da opholde mig længe ved den?“

„Tidligere end almindelig trængte jeg mig
 „ud af den Kredts, der er betegnet med Udruk-
 „ket: Legeaarene. Med Magt afskaffede jeg
 „Barneskøene, ligesom en Sommerfugl, der
 „føler sit Liv og i denne Føtelse for Tiden gjens-
 „nembrøder den Cocon, der omgiver den, saas-
 „ snart en varmende Soelstraale falder derpaa.
 „Uophørligen pidsket, om jeg saa maa sige, af
 „den meest brændende Videlyst, vovede jeg mig
 „til Foretagender, der langt overgik min Alder.
 „Aldrig blev jeg mættet. Det første Skridt,
 „jeg havde vovet i en ny Mark, aabnede min

„Horizont for mig, og de ubekjendte Prospec-
 „ter, der viste sig for mig, indgjøde mig Mod
 „til at vove alt for at lære nærmere at kjende
 „dem. Dste var jeg utilfreds med mig selv
 „over, at min Aand ingen Vinger havde, og
 „at den jævnlig maatte blive staaende ved det,
 „der i den fjerne Afstand havde forekommet mig
 „som blotte Smaabatter “

„Med enhver Dag tiltog min Faders Lyst
 „til Chemien. Dste maatte hans Patienter
 „smægte, medens han opviste sine Kul, og
 „omfider søgte næsten aldeles ingen ham mere.
 „Dette var ham saa meget kjærere, da han nu
 „uforskyrret kunde følge sin Tilboielighed. Det
 „kostede mig Noie at holde mig for at lee,
 „naar jeg saa ham, bedækket med Kulstov,
 „Aske og Snavs, komme op, som af Underver-
 „denen, fra sit Laboratorium; og da opstod den
 „Tanke hos mig: hvad Indtagende mon der er
 „ved Chemien, siden Din Fader kan lade sig
 „holde fængslet saa vafladeligen til den? — Dette
 „var nok til at oppuste min Nysgjerrighed for
 „selv at undersøge det. — Intet blev mig nu
 „lettere end at bevøge Docteren til at tillade

„mig Dagen efter at gjøre ham Selskab i hans
 „Laboratorium, ja han glædede sig endog over
 „denne Bøn. Min Moder, der var den meest
 „affagte Ziende af disse Forretninger, fordi der
 „vankede urene Hænder og man fordærvede sin
 „Teint derved, søgte vel af alle Kræfter at moda
 „sætte sig det, men forgjebes. Hun udrettede
 „her intet med alle sine Grunde, hvor megen
 „Respect min Fader end ellers bar for dem.
 „Den Anmærkning, at det endnu var alt for
 „tidligt for mig og at det, — seiede hun sagte
 „til — ogsaa aldeles ikke stikkede sig for mig,
 „blev besvaret med en koldsendig Smil og den
 „Forsikkring af min Fader, at saa fortræffelig
 „en Tilbøielighed ikke kunde opstaae for tidlig
 „og gjorde enhver Ure, der havde den Tegn
 „der følte mig saa meget mere ansporet ved den
 „Formening, at det endnu var for tidligt og
 „ikke stikkede sig for mig (hvilke begge Dete jeg
 „hentydede paa min Ungdom) bortkøffede de øv
 „rige Indvendinger fra min Moders Læber, og
 „altsaa blev det ved den fattede Beslutning. —

„Jeg gik, saasnart Dagen gryede, med min
„Fader i Laboratoriet.“

„De mange Redskaber, jeg forefandt her,
„Dyne, Smelteedigler og Kolber af enhver Form
„og Størrelse, opvakte strax min Opmærksom-
„hed. Neppes kunde min Fader besvare den
„Brimmel af Spørgsmaale, jeg gjorde ham, da
„det ene forjog det andet, hvorfor han efter
„nogle Oplysninger bad mig at have Taalmo-
„dighed. Dette var at sætte Skranker for min
„virkelige Aand, som den ikke kunde taale;
„altsaa vovede jeg mig selv strax til at gjøre et
„Forsøg, da min Fader paa en søie Tid forlod
„Laboratoriet. Han irttesatte mig for min
„Utaalmodighed, og overdrog mig nu eet og an-
„det Arbeide, der vel passede sig for en Begyn-
„ner, men voldte mig den største Kjedsommelig-
„hed. Kun min Ergjerrighed afholdt mig fra
„at forlade Laboratoriet igjen, og udsætte mig
„for at blive ugleet af min Moder, der havde
„forudsagt mig det; ligesom jeg og var bange
„for at tabe i de store Tanker min Fader gjorde
„sig om mig for min tidlige Tilboielighed til
„dette Slags Forretninger. Hertil kom mi

„Haab om at erhverve mig nye Beundrere der-
 „ved, hvilket saa aldeles overvandt min opsti-
 „gende Modbydelighed derfor, at jeg forrettede
 „enhver Ting, min Fader overdrog mig med
 „den største Ufortrodenhed. — Men længe varede
 „de ikke den Evang, det kostede mig; thi snart
 „fandt jeg virkelig Smag i disse Forretninger og
 „afgav mig ligesaa meget dermed som min Fa-
 „der. — For ikke at give Dem Leilighed til no-
 „gen Indvending, har jeg her været lidet vidt-
 „løstlig. Dersom jeg havde indskrænket mig til
 „allene at meddele Dem Resultatet, kunde det
 „forekommet Dem usandsynligt; thi jeg var den
 „Gang kun elleve Aar gammel.“

„Inden føie Tid bragte jeg det saavidt, at
 „min Fader selv faldt i Forundring derover.
 „Jeg forfærdigede Phosphor af den bedste Bo-
 „nitet, beredte allehaande sympathetisk Blæk,
 „og opfandt overhovedet meget, som hidindtil
 „ingen uden jeg er vidende om. Nu havde jeg
 „en ny Mark at vise mig paa. Blandt mine
 „Skolekammerater og ukyndige Folk antog jeg
 „Mine af en Mirakelmager, og virkelig en an-

„saae de mig ogsaa derfor. De faldt i største
 „Forundring, naar de saae mig om Natten lyse
 „over det hele Legeme som Ild, naar jeg ved
 „Campherdamp fatte en heel Stue i lys Lue,
 „eller naar jeg ved at gnide Veien paa Væggen,
 „tændte et Lys, eller gjorde et andet saadant
 „Konststykke. Alle bleve paa saadan Maade
 „holdte i en vis Afstand fra mig; thi de feng-
 „tede mig, men elskede mig ikke, hvilket dog
 „sielden er Tilfældet i den Alder, hvor Hjertet
 „staaer saa varmt, og pleier at være saa aabent
 „for blide Følelser. Det snigrede min Uergjer-
 „lighed, at ingen vovede at stille sig ved Siden
 „af mig. Ved den overordentlige Vigtighed,
 „jeg søgte at give ethvert saadant i sig selv ubes-
 „tydeligt Konststykke, vedligeholdte jeg dette Skil-
 „kerum, der gjorde mig skadesløs for Manglen
 „af en Ven, af en Fortrolig, som ellers i denne
 „Alder pleier at være saa stor en Fornødenhed
 „for os. — Saaledes vandrede jeg allerede tid-
 „lig ene min Vej, saaledes blev det naturlige
 „Kum, der i ethvert Menneskehjerte staaer
 „aabent for en Ven, for steds lukket hos mig.
 „— Dste syntes jeg at være een eller anden

„Dokeligs Ven, atbrigt var jeg det virke-
 „ligen. — Daaaa vore Tjenestefolk nærrede den
 „største Frygt for mig. Mine Sjøglerier for-
 „skrækkede dem, og aabnede saameget des mere
 „deres Dren og Hjerter for mine tilføiede Skry-
 „derier. Min Fader loe af deres barnagtige
 „Frygt, og lod dem blive i deres Tro, da han
 „selv havde sine Løier deraf “

„Næsten bestandig omgiven af Menneker,
 „der frivilligen indrommede mig Plads over sig,
 „og selv saa tydeligen yttrede det, seer De mig
 „allerede nu paa den lige Vej til det, der i den
 „følgende Tid blev af mig. Men jeg vil ikke
 „spilde den Tid, jeg kan anvende til at tale om
 „store Foretagender, til at fortælle, hvad for
 „Smaating, jeg den Gang søffelsatte og for-
 „nøiede mig med. Min Higen efter at komme
 „videre lod mig ei heller blive staaende længe
 „berved. Enhver Bog af min Faders Biblio-
 „thek, der passede sig til mine Hensigter, læste
 „jeg med den største Begjerlighed eller rettere op-
 „slugede den med Graadighed. Snart gjorde
 „jeg deels ved Hjælp deraf og deels af min egen
 „Opfindelse Experimenter, som ikke vare ganske

„almindelige. At dette sidste er Sandhed, kan
 „De slutte Dem til deraf, at jeg siden efter
 „ansaae adskillige af dem værd at benyttes af
 „mig, og at jeg endog har anvendt nogle deraf
 „i Intriquen med Dem min Vriind, hvor jeg
 „dog maatte befrygte klarere Dine end almindes-
 „lig. Indtil jeg kommer dertil, vil jeg og tove
 „med at nævne disse. — Men særdeles Tjeneste
 „havde jeg i hiin Tid af en Bog, der er skrevet
 „paa Latin af en vis Albertus Magnus *) og
 „befandt sig i min Faders Bibliothek. Af denne
 „lærte jeg at kjende adskillige Ting og deres Brug,
 „som ved deres Anvendelse idelig førte mig videre.
 „At jeg derforuden ogsaa besad andre Apparater,
 „saasom magiske Laterner, Magneter, Electric-
 „seermachiner og deslige, er saa meget begribe-

*) Denne Bogs hele Titel er: Albertus Magnus
 de secretis mulierum, etem de virtutibus
 herbarum, lapidum et animalium. Amstr.
 1665. Det har kostet mig megen Nøie at over-
 komme den. Om den for vore Tider endnu er
 det, den maaskee den Tid var, har jeg Grund til
 at tvivle om,

„ligere, da jeg allerede forefandt dem blandt
 „min Faders Sager. Med Electriscermachinen,
 „søen den Tid endnu kun var lidet bekjendt og
 „søen man ikke forstod synderligen at omgaaes
 „med, gjorde jeg mange Forsøg, hvorfor og
 „nogle af mine Opdagelser i den følgende Tid
 „have været af megen Rigtighed for mig.“

„Tillad mig nu at forbigaae det Tidsrum,
 „der forløb til mit sextende Aar. Det blev for
 „største Delen udfyldt med de omneldte Sysler,
 „hvorhos jeg dog ikke forsamte nogen Videnskab,
 „der kunde bidrage til min Dannelsse.“

„Den lille Cirkel, hvori jeg hidindtil hav-
 „de levet, glimret, og, naar Dinstændighederne
 „tillode det, tyranniseret, blev nu for snæver
 „for mig. Det Bifald og den Beundring, jeg
 „indhøstede af dem, der dagligen omgave mig,
 „havde allerede længe forarsaget mig Bæm-
 „melse, og jeg saae mig følgelig ikke mere til-
 „fredsstillt derved. En usluttelig Tørst efter nye
 „Foretagender og en større Virkekreds havde be-
 „taget mig. Det var mig let at forudsæe, at
 „min Fader ikke vilde tillade mig at forlade
 „ham, og det kostede mig derfor ikke meget at

„beslutte mig til at begive mig uden hans Sam-
 „tykke ud i den store Verdens Brimmel. — Lad
 „dette ikke forundre Dem; thi enhver Betragt-
 „ning blev tabt af Synne hos mig, saasnart den
 „ikke bidrog til mine Lidenskabers Tilfredssti-
 „kelse, end sige naar den endog lagde Hindringer
 „i Veien for dem. Den følgende Nat, efter at
 „denne Idee var opstaaen hos mig, anvendte
 „jeg til at indpakke de Ting, der forekom mig
 „nødvendige og nyttige paa mine Vandringer,
 „og den paafølgende Morgenrøde fandt mig alle-
 „rede underveis, opfyldt af Glæde over min
 „heldig udførte Plan. Til mine formeente For-
 „ældre efterlod jeg følgende Brev, hvilket jeg
 „lagde paa et saadant Sted, at jeg var sikker
 „paa, man ikke vilde finde det førend om Aften-
 „nen, og da haabede jeg at være langt nok borte
 „til ikke at kunne findes mere:“

„Mine kjære Forældre!“

„Min Aand higer efter hviere Gjenstande,
 „end der kunne blive mig til Deel i Deres Selv-
 „skab. Disse søger jeg nu, og venter derfor, at
 „det vil tjene mig til Undskyldning for, at jeg
 „saa hastig og uden Deres Forevidende har for-

„ladt Dem, da jeg ikke torde haabe at opnaae
 „Deres Samtykke dertil. Noget andet og bedre
 „Middel til at naae min Hensigt, som maaskee
 „kunde været Dem behageligere, har ikke været
 „at finde af

„Deres
 „Ferdinando.“

„Uden at have udkastet nogen egentlig Plan
 „passerede jeg ud af den nærmeste Port. Liges-
 „guldig over, hvor jeg kom hen, var den første
 „Vei mig den bedste, og fordrøbet i mine tilkom-
 „mende Foretagender, hvoraf et dunkelt Billede
 „svævede for min Sjæl, gik jeg ligefrem, uden
 „at lægge synderlig Mærke til de Gjenstande,
 „der vare omkring mig. Min Vei førte mig
 „gjennem et lille Krat, som idelig blev tættere
 „og tættere. — „Holdt,“ tonede der med eet en
 „tordnende Stemme, og i det samme stod der
 „for mig en frygtelig Karl, der satte mig en
 „opspændt Pistol for Brystet. Jeg ansilte mig,
 „som jeg vilde levere ham min hele Kramliste,
 „og i det han henvendte sin Opmærksomhed paa
 „den og tabte den paa mig, slog jeg med min

„venstre Haand Pistolen bort fra mig, og stødte
 „ham i det samme med den hoire en Dolt saa
 „lykkelig i Dødstet, at han styrtede død ned for
 „mine Fødder. Hvad jeg fandt hos ham, be-
 „mægtigede jeg mig. Deriblandt var der et
 „Pas, hvorved jeg strax kom paa den Tanke,
 „at et saadant ogsaa i Fremtiden vilde være for-
 „nødent for mig; altsaa slak jeg det i Lommen.
 „Bed Hjelp af hans Klæder gjorde jeg mig al-
 „deles ukjendelig, hvorfor jeg nu var sikker, om
 „jeg ved noget Signalement skulde blive efterfat.
 „Jeg fortsatte altsaa nu min Vandrestav hjerte-
 „lig glad over den udføvede Gjerning og det Bytte,
 „jeg havde gjort.“

„De barnagtige, høie Tanker, jeg havde
 „havt om mig selv, og i Følge hvilke jeg ind-
 „bildte mig, at jeg allevegne skulde gjøre Dy-
 „sig og blive beundret, fordi det havde været
 „Kjæfældet i mit Hjem, begyndte temmelig ha-
 „stig at synke, efter at jeg var kommen igjen-
 „nem nogle faa Steder, og havde prøvet det
 „ganske modsatte. Jeg havde ventet, man skul-
 „de allevegne modtaget mig med aabne Arme,
 „og hvor stedsede jeg derfor ikke, da jeg mør-

„lede, at man ikke allene ingen Tro fæstede til
 „mine, rigtig nok temmelig pralende, Fortæls-
 „linger om mig selv, men endog ikke ganske
 „sjeldent lod sig forstaae med, at man ikke var
 „utilbøielig til at ansee mig for en Windmager.
 „— Endnu i dette Drebtik kan jeg ikke forklare
 „mig, hvor det den Gang var mig mueligt at
 „fordøie disse Krænkelser, og hvorfor jeg ikke
 „hævnedede mig derfor paa en Maade, der kun-
 „de bibragt mine Fornærmere Tro paa mine
 „Ord. — Var det den Gang Manglen paa Er-
 „faring, der ogsaa hævnedede sig paa mig, fordi
 „jeg maalte alle Mennesker efter den Ales, som
 „jeg havde dannet mig i min forrige snævre
 „Virkekræds? Eller havde Nyhedens Tillokkelse
 „fortryllet mig saa stærkt, at jeg tabte for en
 „Deel Sandten for alt andet? — Begge Dese
 „forenedede sig nok her med hinanden, og ligesaa
 „gjorde nok ogsaa Erindringen om mit Hjem sit
 „dertil, da jeg nu var forladt af alle; thi det
 „lod virkelig, som min forrige Land var vegen
 „ganske fra mig, og som en uimodstaaelig
 „Magt, hvilken jeg neppe formaade at mod-
 „sætte mig, vilde nøde mig til at vende tilbage

„til mine Forældre igjen *). Dog, saalænge
 „min Pengebeholdning varede gik alting godt
 „endnu, men med Forstrækkelse mærkede jeg, at
 „det omsider gik paa Hædningen med den, og
 „at Manglens Jurier truede snartligen at anfælde
 „mig. Alligevel havde jeg endnu ikke søgt noget
 „Middel til at holde dem borte fra mig, endnu
 „var det ei engang faldet mig ind at tænke der-
 „paa. Jeg skammede mig for mig selv over
 „min Ligegyldighed, men pludselig vagnede nu
 „ogsaa min gamle Tillid til mine Vener saa
 „levende i mig, at jeg, med en næsten ganske
 „udtømt Kasse, gik ind paa et anseeligt Gjest-
 „giversted og lod mig beværte paa det prægtig-
 „ste, uden at brøde mig om at tænke paa, hvad
 „jeg skulde tilfredsstille Værten med. Det var
 „mig en let Sag at forandre Couleuren paa
 „mine Klæder, og give mit Ansigt og min hele

*) Eller monne det ikke skulde have været Samvittighedsens endnu ikke ganske undertrykte Sremme, denne ubestikkelige, denne kun ved taag Dødsle undertrykkelige Dommer over vore Handlingers Moralitet?

„Øvrige Figur en anden Skikkelse, der maatte
 „gjøre mig aldeles ukjendelig. Jeg besluttede
 „derfor og, dersom der ikke blev noget andet
 „Raad, at bejene mig af dette Middel for at
 „unddrage mig Gæstgiverens Krav. Men dette
 „blev endog ufornødent for mig.“

„De fleste af den store Mængde Gæster,
 „der havde spist ved det samme Bord, som jeg,
 „satte sig efter at Maaltidet var endt, til
 „leborde. Man indbød ogsaa mig, Maaskee
 „min kostbare Ring, som jeg havde faaet til
 „Foræring af en Velynder, stak dem i Dinene,
 „og at man gjorde sig Regning paa en sikker
 „Gevinst af mig formedelst min Ungdom og
 „Uerfarenhed. Man behøvede ikke lang Tid til
 „at overtale mig. Der blev spillet meget høit,
 „og foruden det, at Lykken var mig meget gun-
 „stig, bragte jeg ved nogle Konstgreb inden feie
 „Tid næsten alle de Penge, disse Herrer havde
 „i min Lomme. Høist fortrædelige hørte de
 „omfider op og jeg — gjorde mig selv Betreis-
 „deser, at jeg ikke før var falden paa den Idee,
 „at vælge denne saa indbringende Næringsvei.
 „Fra nu af besluttede jeg at gjøre Spil til min

„fornemste Erhvervsskilbe, og det lyktes mig
 „ogsaa fortræffeligen, at det ikke varede længe,
 „førend jeg kunde holde mig haande Equipage og
 „Domestiquer. For ikke at lide Skaar i min
 „Anseelse formedelst mit unge Udseende, eller
 „for dog at skaffe mig mere Air, omstøbte jeg
 „mig saaledes, at enhver maatte ansee mig for
 „en Mand paa tredive Aar. Da jeg den Gang
 „allerede var ligesaa voksen, som jeg nu er, faldt
 „det mig saameget besletere ved et forfalsket
 „Skjæg og en mere mandig og brunladet An-
 „sigtsfarve at vedligeholde denne Illusion. Ved
 „et Patent, jeg selv havde forfærdiget mig, aab-
 „nede jeg mig Udgang til alle Selskaber.“

„Foruden Spillet efterlod jeg heller aldrig
 „at tilfredsstille min Tilbøielighed til at fore-
 „stille noget overordentligt. Paa ethvert Sted,
 „hvor jeg opholdt mig nogle Dage, anstille jeg
 „altid eet eller andet Optraadelse, der kunde ved-
 „ligeholde mit Minde efter min Afreise. Men
 „hvad jeg foretog mig af dette Slags, var dog
 „altid saaledes, at de ingen umiddelbar Skade
 „antattede. Saaledes blev for Exempel, man-
 „gen en kneisende Prælat i mit Selskab en

„Gienstand for den hjerteligste Patter, naar
 „man istedet for hans indviiede Hoved, saae ham
 „prydet med et pralende Hælhoved. Mangen
 „en Dame tabte næsten Contenancen, naar jeg
 „forsikrede hende, at hun istedet for et rødt
 „Sikkebaand, havde et graat uldent Baand paa
 „Hovedet, og selv fandt denne høist bedrøvelige
 „Sandhed stadfæstet i det nærmeste Speil. En
 „anden kunde neppe komme sig af den farligste
 „Besvimelse, naar man sagde hende, at hun
 „lignede paa det nøieste en Morrinde, og en
 „trede blev halv Dødsens, naar hun blev vaer,
 „at hendes sorte Skjønpletter som hun med den
 „største Nøie havde ordnet som Soel, Maane
 „og Stjerner i sit Ansigt, havde antaget alle
 „Regnbuens Farver.“

„Af saadan Bestaaffenhed vare alle mine
 „doværende Experimenter. Jeg har blot nævnt
 „net dem her for Guldstændighedens Skyld, men
 „vil i øvrigt ikke phoide Dem længer dermed,
 „da jeg selv ikke giver dem ud for andet end
 „Smaating og sine hidtil ubekjendte Tassen-
 „spilkerkonster. Dgsaa havde jeg kun sjelden
 „anden Hensigt dermed, end at forstaafe mig

„selv den Fornøielse at see mig begabet og be-
 „undret af dem, i hvis Selskab jeg gjorde disse
 „Experimenter, og de have altsaa for saavidt
 „ikke den mindste Indflydelse paa det Følgende
 „af min Historie. Dmgangsmaaden derved kan
 „De, hvis De ikke af Dem selv falder derpaa,
 „for det meste finde i den omtalde Albertus
 „Magnus, og desuden er dette alt for uvigtigt
 „til, at jeg kan vente, De vil gjøre mig et ene-
 „ste Spørgsmaal derom.“

„Og nu vil jeg da overgaare til hiin sam-
 „menhængende Kjede af Begivenheder, som alle
 „sik deres Tilværelse ved mig, eller dog blev
 „foranstaltte af mig til at fremme et vist hem-
 „meligt Formaal af største Betydning. Rigtig
 „nok vil den forsagte Uæling, der krybende i
 „Støvet tillader sin flaviske Sjæl at lade de
 „Binger af Mangel paa Brug vorde unyttede
 „der kunde opløste ham over alt det Skabte og
 „føre ham op til den meest svimlende Hvide;
 „den Hængore, der kørser sig for ethvert stort
 „Foretagende af dette Slags, fordi hans Dine
 „ikke kunne række dets Hvide og blænder af
 „dets Glæde uvilkaarligen maae lukke sig for

„det; rigtig nok, siger jeg, ville disse tillægge
 „dem Navn af en Sammenfletning af Ondskab,
 „Hævngjerrighed og Bedragerie, og paatrykke
 „dem Affkyens Stempel, uden at have kunnet
 „overskuet dem i deres Forbindelse med sine kort-
 „synede Dine. — Men maastee Efterverdenen
 „engang vil nedrive Trophæerne af mangen en
 „Helts Urestøtte og befæste dem, — mueltigen
 „endog, paa min — Skamstøtte. Hiin blev
 „stor, mangen engang allene fordi han fulgte
 „sine Forgjængeres Forfkrivter, eller vild For-
 „tvivlelse drev ham ind i Brimten; — jeg stod
 „allene, ene i mit Slags, uden Forgjængere,
 „— og handlede koldt, — vel ikke uden Ma-
 „chiner, men hvis mindste Bevægelse og Virk-
 „ninger jeg dog bestemt havde beregnet. — Hiin
 „lod myrde og myrdede selv, hvem Hendelsen
 „førte ham i Møde; jeg myrdede itkun dem, der
 „voldte nogen Disharmonie i den Accord, jeg
 „harde angivet, og som aldrig forekom mig
 „tjentlige til en Disharmonies Opøsning. —
 „De, Prins, skulde spille en Hvedrolle der:

ved. Men med Magt nedreb man Forhænge-
 ,,og hysler, inden Stykket er til Ende.

Enhver Dverspændelse — tilføier Brev D**
 — er kun af meget liden Varighed. Armenia-
 neren søgte ved den Extase, han bragte sig selv
 i, at skjule den Fortrydelse for sig og os, det
 med eet havde betaget hans aldeles forhærdede
 Hjerte, og som, — hvilket man tydeligen saak
 paa ham — saa meget des voldsommere martred
 de det. — Nu var han udmattet, og vi maatte
 lade ham fare bort. — Paa det nu hans Sund-
 hed, som virkelig allerede syntes at aftage, ikke
 skulde aldeles blive undergravet i det skrækkelige
 Fængsel under St. Marcuspalladsens Blytage,
 og han, der var den eneste, der kunde meddele
 os Oplysning om saa vigtige Begivenheder, ved
 en pludselig Død eller en paakommen, let be-
 frygtelig, Affindighed skulde blive hindret derfra
 saa bragte Obersten det ved sine Bestræbelser
 dertil, at hans Skjebne blev formildet, indtil
 han kom til Ende med sin Fortælling, og den
 fortjente Straf kunde blive fuldbyrdet paa ham.

Efter nogle Dages Forløb følte han sig
 igjen stærk nok til at fortsætte sin Fortælling,

hvortil han desuden selv syntes at spore Længsel hos sig. Mueligen havde han anvendt disse Dage til at igjennemgaae sit tilbagelagte Liv; thi den Selvtillid, der forrige Gang laae i hans Mine, havde nu forandret sig meget og nedruemt hans Tone, skjønt han siden af og til antog den igjen, og formedelst denne Ustabighed gjorde det umueligt for os at demme med Sikkerhed om hans indvortes Tilstand. Mig forekom det som den tilbagevendende Menneskefølelse var i bestandig Kamp hos ham med den yderste Fornegtelse og Undertrykkelse deraf.

Han begyndte nu igjen.

„Hvad der kan tjene til min Characteristik „har jeg,“ sagde han, „udkastet saa upartist „for Dem, som det nogensinde kunde ventes af „en Selvbiograph, hvilken dog altid er vant til „at betragte sine Handlinger fra en langt an- „den Synspunct end andre. Den Periode, der „forløb til mit to og tredivte Aar vil jeg gjæn- „nemgaae ganske kort, omendskjønt den er saa „indholdsrig, at jeg gjerne kunde fylde adskill- „lige Foliaanter dermed. Den indeholder intet,

„der egentlig vedkommer Deres Historie, min
 „Prinds; ei heller naaede jeg i den endnu den
 „store Dørvægt over alle mine Eigemænd, som
 „den følgende Tid virkelig gav mig. — I
 „dette Tidrum indhentede jeg det, der forme-
 „delt min Ungdom endnu naturligtviis maatte
 „mangle mig. Jeg samlede en stor Mængde
 „Erfaringer, og min Menneskekundskab blev
 „saa bestemt ved de hyppige Leiligheder og min
 „Jagttagelsesaand, at et eneste Blik paa et Sub-
 „ject saare ofte underrettede mig om dets For-
 „fatning og hele Handlemaade. — I disse Aar-
 „ringer gjennemreiste jeg næsten hele Europa og
 „endeel af Asia og Africa. Ogsaa havde jeg
 „vidst at forskaffe mig Tilhængere ved nogle af
 „de anseeligste Hoffet. Ved dem kunde jeg virke
 „paa ethvert Cabinet, hvori de arbeidede; og
 „uden endnu at have nogen bestemt Idee om,
 „hvorledes de kunde nytte mig, smigrede
 „det dog altid min Uergjerrighed, der rigtig nok
 „ikke gik ud paa mindre, end at opkaste mig til
 „Behersker af een eller anden mægtig og stor
 „Stat.“

„Og dette var virkelig Deres Forsæt?“
 falde Prindsen ham hastig i Ordet.

„Det var det. Dgsaa havde jeg“ — svarede han — „useilbarlig naaet min Hensigt, dersom jeg kun havde beholdt fri Hænder et Gjerdingaar endnu, uden at blive opdaget.“

„Utroligt, skrækkeligt er det,“ tog Prindsen Ordet igjen, „at kunne ansee det mueligt, at udføre en saadan Idee, ja endog at ville, med alle Kræfters Anstrængelse udføre den! — Men hvor var det Dem mueligt at skaffe Dem, i Cabinetterne saadanne Tilhængere, paa hvis Indflydelse De kunde forlade Dem? — Vælger man ikke til saa vigtige Embeder Folk af saa prøvet Troskab og Retsskaffenhed, at det ikke er saa let en Sag at forlokke og besnære dem?“

„O, min naadigste Prinds; medens andre, endnu mangen, engang tvivlede om en Tinges Muelighed, havde jeg allerede drevet den igjen, nem, og ikke sjelden bygget nye Planer med største Tryghed paa Følgerne deraf. Pludselig stod den hele Bygning opreist i al sin Guldkommenhed. Man gæbede og stirrede paa som

„den Blindsøgte paa Himmelen, naar hans
 „Dine, uvante til at taale Dagens Lys, første
 „Gang luktes op. — Ingen havde ahnet dens
 „Tilblivelse, ingen Begreb, hvorledes det var
 „gaaet til. Selv Medarbejderne som jeg nød
 „vendig altid maatte have, vidste som oftest
 „ikke, hvad det var for en Bygning de hjalp
 „at opføre, i det de lagde den sidste Sten til
 „den.“

„De glemmer Hovedsagen,“ sagde Wrinds
 fen, „og giver mig nye Gaader, inden De har
 „opløst de foregaaende for mig. Jeg forlangte
 „at vide af Dem, ved hvad for Midler De hav
 „de seet Dem istand til at bringe Arbejderne i
 „Cabinetterne saa ganske paa Deres Side.“

„Den Indvending, at man kun vælger
 „Mænd af prøvet Rettskaffenhed til saadanne
 „Poster, kunde jeg, om jeg vilde, med god
 „Føie gjendrive ved den Erfaring: at det ikke er
 „sjældent, der begaaes Forræderier netop af saaa
 „danne Folk. — Og egentligt Forræderie for
 „langte jeg eengang af dem. Det Middel, hvort
 „ved jeg fortryllede alle, bestod i: at benytte
 „mig de menneskelige Lidenskaber

„til min Fordeel. Den Gjerriges Hæn-
 „der fyldte jeg med Guld, Sværmeren satte jeg
 „i Enthusiasme, den Uergjerrige aabnede jeg
 „Udsigt til hans Onskers Tilfredsstillelse, den
 „Hævnjerrige hjalp jeg til at naae sit Maal,
 „og den Vellystlige havde jeg ganske i min Magt.
 „O, De kan ikke forestille Dem, hvad for en
 „Indflydelse jeg ofte vidste at forskaffe mig end-
 „og hos de reelleste Mænd ved et Par blaa smøgs-
 „tende eller to sorte fyrige Dine, ved et uskyldigt
 „ladende Madonna eller et lokkende Venusans-
 „sigt, — alt eftersom mine Subjecters Smag
 „fordrede det. Næsten ingen fandt jeg, han
 „være saa stærk han vilde, uden at jeg jo op-
 „dagede hos ham een eller anden svag Side, fra
 „hvilken jeg paalagde ham Tommen eller Naget,
 „hvormed jeg efter mit Lykke kunde lede ham,
 „ja ofte vare endog Guderne paa Jorden selv
 „villige til at lyde mine Bink. Jeg siger dette
 „sidste til Deres Beroligelse, min naadigste
 „Prinds, om det skulde kunne bidrage noget
 „dertil, at andre vare i lige Forfatning med
 „Dem.“

„Lad os,“ sagde Frindsen, „forbigaae
 „dette paa naerwaerende Tid. — Dares Svar
 „derimod tilfredsstiller mig ikke; det forantes
 „diger mig endog til at gjøre Dem nye Spørgs-
 „maale. — Hvorfra, for Exempel, fik De de
 „store Summer, som det er begribeligt, der
 „maatte behøves, for, som De selv sagde, at
 „fulde de Gjerriags Hænder? — Saameget kun-
 „de De dog umueligen erberve ved Spil, naar
 „De deraf tillige skulde betride alle de store Uds-
 „gifter, De nødvendig maatte gjøre.“

„Ved Spil allene lod dette sig riigtig nok
 „ikke gjøre, hvor store Summer jeg endog vandt,
 „da jeg havde Udgang allevegne formedelst den
 „Rang, jeg stedse vidste at give mig selv; men
 „hvor mange andre Midler havde jeg ikke for-
 „uden dette i Hænde? — Jeg gjorde falske Ver-
 „ter og Bancosedler, og begik hermed og ved
 „flere andre Midler de fineste Spidsbubstreges.
 „Jeg vil fortælle Dem een af dem for at gjøre
 „Dem Mueligheden endnu mere begribelig.“

„J * * n, hvor jeg var henreist blot i den
 „Hensigt at forskaffe mig tredsindstyve tusinde
 „Daler, hvilke jeg netop behøvede til at under-

„Fioke noale Minifre med ved det ***** ffe
 „Hof, — gav jeg mig ud for Hertugen af****.
 „Denne Hertug var, fom jeg vidfte fra en fik-
 „ker Haand, netop paa Reifen, og opholdt fig
 „paa den Tid i *** i ftrænøefte Incognito.
 „Hendelfen foiede det netop faaledes, at han
 „lignede mig meget, og hvad det fattedes deri,
 „erftattede jeg ved Konft. Ved megen Omgang,
 „fom jeg under mit Lphold ved hans Hof havde
 „havt med ham, var det blevet mig en let Sag
 „at efterligne hans Manerer og hvad særdeles,
 „han ellers befød, ifær da hans Lader, vare
 „meget Characteriftiffe, og jeg havde megen Gave
 „i at kunne efterligne fandant. Virkelig tilfam-
 „mentagne Dmftændigheder, der maatte gjøre
 „det faameget lettere at udøve det Bedragerie,
 „jeg havde i Ende. Hertil kom endnu, at jeg
 „i alle Ting meget noie iagttog Coftumer, klædte
 „alle mine Domestiquer med hans fædvanlige
 „Livree, og overhovedet ikke glemte nogen Ting.
 „Hvor ringe en Kløgfkab hørte der nu til at
 „udføre det Dvrige? Hvo ffulde vel kunne fatte
 „noagen Miftranke til mig, da jeg, for at gjøre
 „Bedrageriet fuldkomment, nogle Dage førend

„min Ankomst, under Hertugens Incognitos
 „adresse, som jeg havde erfaret ved een af mine
 „Spioner, affendte til * * n nogle falske Breve,
 „hvilke jeg selv havde skrevet og hvilke jeg efter
 „min Ankomst imodtog — Man gjorde sig en
 „Gere af at overlade mig Kostbarheder og laane
 „mig betydelige Pengesummer, og det varede
 „ikke længe inden jeg besad mere, end jeg bes-
 „høvede.“

„En utrolig Driftighed!“ raabte Prinsfen.
 — „Men tænkte De da aldeles ikke paa, at det
 „jo dog var mueligt, De kunde blive opdaget.“

„Det havde jeg ingen synderlig Aarsag til
 „at frygte for. Endog de der selv havde seet
 „Hertugen toge mig for ham, og netop min
 „overordentlige Driftighed var mig behjælpelig
 „til at afvende, at man faldt paa den mindste
 „Tanke her om noget Bedragerie. Og vidste
 „jeg ikke, at den virkelige Hertug var langt nok
 „borte fra dette Sted. — Føier De hertil end-
 „nu, at jeg ikke egentligen sagde med r e n e
 „Drod, at jeg var Hertugen, men at jeg blot
 „benyttede mig af alle de gunstige Omstændig-
 „heder, der kunde give mig ud for ham. Man

„gjettede altsaa blot, og antog Formodningen
 „for Visshed. Jeg gialt allevegne for Grev
 „*sta*, — hvilket Navn jeg havde givet mig,
 „fordi det netop var Hertugens Incognitonavn,
 „— og man hviskede til hinanden: det er Her-
 „tugen af ****; og efterlod kun at kalde mig
 „saaledes i mit eget Vaaher, fordi det hdre,
 „jeg reiste i Incognito, og ikke opholdt mig
 „nogensteds længer, end til det lod til, jeg var
 „bleven kjendt — — Da sæt endo, at alle
 „Omstændigheder havde forenet sig for at fors-
 „raade mig, hvor let vilde jeg ikke da have for-
 „ved en fuldkommen Omstabeise, som altid stod
 „i min Magt, at gjøre mig ukjendelig, og fors-
 „svinde næsten lige i mine Efterspeideres Paa-
 „syn? I Deres euen Historie vil De finde Exem-
 „pler derpaa, som jeg kun efterlader at anføre
 „her, for ikke at forstyrre Ordenen i min For-
 „tælling.“

„Saasnart jeg havde faaet mine bestemte
 „Summer indsamlet, kjørte jeg, under Fores-
 „givende af en Lystreise paa Landet, bort fra
 „*n. — Ved Enden af en Skov, jeg kjørte
 „igjennem, havde jeg gjort saadanne Foranstalt-

„ninger, at alt, baade paa og om mig, var
 „forandret og omhyttet, da jeg kom ud af den,
 „Min Bogn havde en anden Form, mine Hæ-
 „stes brune Farve var bleven sort, een af mine
 „Tjenere sad som min Kone ved min Side, og
 „saa de andre vare ganske omfaktede, og jeg selv
 „var bleven til en Hollandsk Major. Hvo skulde
 „de nu have kunnet kjende mig igjen? For et
 „Stins Skuld havde jeg efterladt mig nogle af
 „mine Domestiquer, og adskillige tunge Coffer-
 „ter i **n. Domestiquerne vidste selv endnu
 „ikke hvem jeg var; thi jeg havde faa Dage i
 „Terveien taget dem i min Tjeneste, uden an-
 „den Hensigt, end at kunne efterlade mig dem
 „til Underpant, og ei heller Cofferterne indeholdt
 „engang saamegen Værdie, at min trostesløse
 „Vært kunde gjøre sig betalt derved; thi de vare
 „fyldte med Steen og Snavs.“

„Det er skrækkeligt,“ udbrød Prindsen. —
 „Men kunde De da for steds forlade Dem paa
 „de Domestiquer, der vare Vidner til Deres
 „Forvandling, og endog selv maatte underkaste
 „sig den? — Frøgte De ikke for, de engang
 „skulde forraade Dem?“

„De vare alle,“ svarede Armenianeren,
 „saa dybt indvirkede i min Interesse, at de
 „havde ligesaa megen Aarsag til at frygte for
 „Opdagelsen som jeg. Og dernæst havde jeg
 „ogaa kun raffinerede og snue Folk i min Tje-
 „neste, som mesterligen kunde læse i mine Dine
 „og som allerede, førend jeg havde faaet dem,
 „vare udlærte i Bedragerier og Skjelmsstykker.
 „— Lang Tid havde jeg tilbragt, inden jeg
 „havde faaet samlet saa mange, som jeg kunde
 „behøve til alle de Roller, jeg havde at give
 „dem, og mangen een, der forekom mig fattig,
 „sendte jeg til den anden Verden. — Og havde
 „de ikke hos mig det bedste Liv, de, som Folk
 „af det Slags, de allerede vare, inden de kom
 „i min Tjeneste, nogensinde kunde ønske sig?
 „Hvor de saae hen, var der Overflod af alt,
 „Arbejde foresalbt der kun sjelden for dem, og
 „foresalbt det engang, var det af saadan Be-
 „skaffenhed, at de selv gjerne forrettede det, og
 „at det hverken kostede dem Eved eller Nøie.
 „Derhos kunde de spille store Roller, og vare,
 „eller troede i det mindste at vare, ved min
 „Klogskab, mine Tusindkonstnerier og min Magt

„til at gjøre Underværker — som de selv sagde,
 „og hvorved de og fornemmeligen bleve holdte
 „i Respect for mig. — sikke for nogenstunde at
 „blive greben i nogen Misgjerning — Dro mig,
 „min naadigste Prinds, at disse Folk vare mig
 „saa hengivne, at de hana saa fast ved mig *),
 „at de saa noagtigen adløde mine mindste Bes-
 „falinge, og at de vare saa bange for mig, at
 „det overgik al Beskrivelse. En fortørnet Mine
 „af mig, bragte dem til at skjælte, og denne
 „overordentlige Frygt for mig tilskriver jeg for-
 „nemmeligen de Koresagender, jeg undertiden
 „udførte allene i den Hensigt, at binde dem
 „paa Ormet, at jeg havde at byde over over-
 „naturlige Kræfter, saasnart jeg vilde gjøre
 „Brug deraf.“

„Wien,“ afbrød Prindsen ham, „hvor let
 „maatte ikke disse Folk — som De selv kalder
 „kloge og snue — komme efter det Modsatte,
 „naar de saae, at De ved en anden Leilighed
 „behøvede dem saa meget til at naae een eller

*) I det Følgende synes han dog at modsigge dette,
 dersom han ikke forbinder en egen Mening med
 disse Ord.

„anden Hensigt, hvilken De, om De virkeligen
 „havde besiddet den Talisman, De foregav,
 „uden noget Menneffes Hjelp maatte kunnet
 „opnaae?“

„Denne Indvending synes at have meget
 „for sig Men betant allene, hvad Troen paa
 „Underværker ofte formaae, naar den først en-
 „gang er bleven rigtig opvakt! — Af den, man
 „har seet et Mirakkel af, haaber man siden
 „alt; i det mindste anseer man det ikke for
 „nogen Mangel paa Evner, men blot for
 „Mangel paa Villie, naar han lader det fors-
 „blive allene ved det Underværk, han har gjort,
 „Men hertil beder jeg Dem endnu at overveie,
 „at jeg bestandig kun lod mine Folk spille Bis-
 „rollerne og selv udforte Hovedrollerne, og at
 „de altsaa endnu eet og andet Sted kunde skjelne
 „noget Overordentligt, om de endog selv havde
 „medvirket til enkelte Dele af det Hele. Dsaa
 „satte jeg dem i Hovedet at jeg kun i yderste
 „Nødsfald betjente mig og torde betjene mig af
 „noget Underværk.“

„Jeg maa tilstaae Dem,“ sagde Prindsen,
 „at De, naar det De siger, er Sandhed, rigt-

„tig nok her iagttog al den Forsigtighed, der
 „nogensinde kunde anvendes: Men nu kommer
 „jeg tilbage igjen til mine forrige Spørgsmaale,
 „hvoraf De kun allene tilfredsstillende har be-
 „svaret mig eet, nemlig det, hvor De fik de
 „store Pengesummer fra, der behøvedes til De-
 „res Planers Udførelse. Hvorledes De kunde
 „stemme Eværmere for Dem, hvorledes De
 „kunde tilfredsstille den Hævnjerrige og den Vel-
 „lystige, og derved fængsle disse til Dem, kan
 „jeg endda begribe, efter hvad jeg har hørt;
 „men hvad kunne den Urojerrige vente af Dem,
 „da De hverken havde Ordener eller vigtige Uress-
 „poster at bortgive?“

„Dve: maade meget, min naadigste Prinds,“
 svarede Armenianeren: „Thi inden jeg indløb
 „mig med nogen, eller rettere, inden jeg lod
 „nogen komme mig nær, — thi jeg vogtede mig
 „omhyggeligen for at sætte nogen i Hovedet,
 „at det var mig, der søgte at indlade mig med
 „ham, men maagede det almindelig saaledes,
 „at man maatte søge mig — havde jeg allerede
 „stillet Tingene saaledes, at de havde faaet faa-
 „danne Beviser paa min Magt, som lode dem

„vente alt af mig. — Og hvor lettroende ere vi
 „desuden ikke, naar det kommer an paa vore
 „Ønskers Tilfredsstillelse? — Og denne Til-
 „fredsstillelse fik de og almindelig af mig, om
 „det endog syntes at grændse til det Umuelige.“

„Det var egentligen ikke min Hensigt at
 „være saa vidtløftig med denne Epoque af mit
 „Levned; jeg vilde bestandig kun anføre de Re-
 „sultater, jeg frembragte ved mine Foretagen-
 „der. — Imidlertid læser jeg, naadigste Prinds,
 „i Deres Dine, at dette ikke kan tilfredsstille
 „Dem, at De ønsker at følge mig Trin for
 „Trin, og altsaa indlemmer jeg atter her en
 „Historie af mit Levnedsløb, som, i Fald det
 „stod isoleret, allerede kunde have gjort mig
 „navnkundig, men som blandt de følgende Be-
 „givenheder kommer til at staae langt borte i
 „Baggrunden.“

„Det ***ste Hof, som fornemmeligen
 „i hiin Tid spillede saa stor en Rolle, som
 „blandede sig næsten i enhver Krig, som var
 „Mægler eller endog foreskrev Betingelserne ved
 „de fleste Fredsslutninger, og om hvis Alliance

„næsten alle Magter beilede, dette Hof fores
 „kom ogsaa mig alt for vigtigt til, at jeg
 „ikke burde søge ved det at forskaffe mig Crea-
 „turer, som paa een eller anden Maade kunde
 „blive mig nyttige, naar jeg trængte til dem.“

„At udfinde blandt den store Sværm dem,
 „der vare tjenligst for min Plan, maatte na-
 „turligviis være mit første Diemeed. Jeg be-
 „høvede ikke at søge længe; de fandt mig i Dine
 „af sig selv. Det var begge Geheime- Secre-
 „tairene. Gjennem deres Haand gik de vigtig-
 „ste Ting: intet var dem ubekjendt. De vare
 „Draclet for Ministrene, hvis Arbeide næsten
 „allene bestod i at sige Ja til hvad der blev
 „dem forelagt, og i det højeste at sætte deres
 „Navn derunder, uagtet dog Sama med fuld
 „Gub udbasunede deres Roes og priste deres
 „Viisdom. Med eet Ord, de første Ministre
 „havde ingen anden Fortjeneste, end den at de
 „nedstammede fra meget gammel Adel, bare
 „Ordnere og havde Titler; alt Arbeidet maatte
 „Secretairerne forrette. De forundres, men
 „alligevel er det en Sandhed, skjønt ikkun saa
 „vidste det. Thi den Gang var allerede den

„høist fortjente Statsminister Baron — * — *
 „formedelst Alderdoms Svaghed og hans fordom
 „virkfomme og skarpsende Lands Aftagelse fat
 „i Roilighed og ikke mere istand til at besatte sig
 „med Statens Forretninger. De Mænd, disse
 „nu vare betroede til, havde fornemmeligen en
 „Person at takke for deres Udnævnelse, der ikke
 „havde seet saa meget paa, om de vare deres
 „Vost vorne, som at de vare — rank og vel
 „vorne. Imidlertid maa jeg dog undtage hers
 „fra nogle faa, men som enten vare borte i
 „Gesandtstøber, eller kun havde liden Ind-
 „flydelse.“

„Alt, hvad der var af Bigtighed, laae
 „derfor paa disse to Secretairer, og allene ved
 „dem vedligeholdt og formerede Hoffet den Un-
 „seelse, som den ovennævnte Baron — * — *
 „havde forskaffet det. — Det er utroligt, hvad
 „to Mænd i saadanne Embeder kunne udrette,
 „naar de, brevene af lige stærke, men forskjel-
 „lige Lidenskab, have forenet sig med hinans
 „den. Denne eskede med den største Hestighed
 „Frøken ***, som var eneste Datter af Confe-

,,renceminister *** , og den anden higebe efter
 ,,en hoi Crespost. Men de vare begge uhel
 ,,dige i deres Duffer , og dette bidrog fornem
 ,,meligen til deres Forening. De vare begge
 ,,kun af borgerlig Herkomst , og Krokenen kunde
 ,,følgelig ikke blive den ene og nogen hoi Cres
 ,,post den anden , af denne Marsag , efter Tænkes
 ,,maaden den Tid , til Deel. Daa maatte
 ,,deres Foresatte af alle Kræfter forebygge deres
 ,,Sphøielse , paa det de ikke ved dem skulde tabe
 ,,al deres Indfødselse. Begge disse Mænd ar
 ,,bejdede med utrættelig Anstrængelse , og kom
 ,,ikke deres Maal et Haarsbred nærmere. Gra
 ,,kenens Elsker , Secretair L** , troede saavel
 ,,ved de Fortjenester , han selv havde erhvervet
 ,,sig , som ved sine virkelig store Talenter at
 ,,vinde hendes Hjerte , og han bedrog sig for saaa
 ,,vidt ei heller i sin Forventning , da hun satte
 ,,hoiere Pris paa Mandens end paa Fodselens
 ,,Fortrin. Men hvor kunde hun lære at kjende
 ,,ham for hvad han var , da man klogeligen vils
 ,,ste at tilskrive en anden det , han gjorde i sit
 ,,Embede , og det stive Ceremoniel affkrællede
 ,,ham fra at forskaffe sig Dmgang med hende ,

uden allene ved nogle hemmelige Dietast, som
 det forekom ham, hun ikke ugunstigen besva-
 rede ham. Men om Frokenen end virkeligen
 elskede ham, hvor kunde han alligevel gøre sig
 noget Haab om at opnaae hendes Haand, da
 hun ikke talte mindre end atten Ahner? En
 frækkelig Afstand mellem en Froken med atten
 Ahner og en borgerlig Mand, der ikke besad
 andet end blotte Fortjenester! — Desuagtet
 nærede han længe sit Haab."

D**, den anden Secretair, havde alle-
 rede arbejdet i adskillige Aar med den største
 Trofskab i sin Post, udført de vigtigste og mest
 kritiske Foretagender, og alligevel seet sig be-
 standig forbigaaen ved høiere Embeders Be-
 sættelse. — Disse to arbejdede dagligen sam-
 men; og den lige Skiebne, de havde, den
 Misfornøielse, de begge følte over deres idelig
 fejlslagne Ønsker, knyttede mellem dem et Ven-
 skab, som uden saadanne Omstændigheder er
 en Sjeldenhed i deres Forhold, hvor den ene
 gjerne søger at forekomme den anden, og i det
 høieste bestræber sig for ved Miner og Lader
 at anstille sig som den andens Ven. Derhos

„indsaae de tillige ret vel, at de maatte være
 „enige og forbundne med hinanden, dersom det
 „nogensinde skulde blive dem mueligt at naae
 „deres Hensigter. Og dette skede ogsaa. E**
 „opsogte enhver Leilighed, hvor han hos sin
 „Regent kunde gjøre D***s Fortjenester gjel-
 „dende, overlod ham gjerne enhver Forretning,
 „der sigtede dertil, og var tilfreds, naar kun
 „D***, som gjalt meget hos Conferenceminis-
 „teren, indførte ham der og lagde et godt Ord
 „for ham hos Frøkenen.“

„Allerede vare de begge meget nær deres
 „Maal. E** blev elsket af Frøken***, som
 „var ude af sig selv af Glæde og Hensigter,
 „og haabede som alle Siftende, at der vist
 „vel vilde give sig af sig selv, og D*** skulde
 „de have en ledig Legationsraadspost med Forsi-
 „sikring om endnu større Forfremmelse med det
 „første, da alting strandede med eet. — Og
 „hvo udrettede dette? — Jeg.“

„Jeg maatte tilintetgjøre deres Planer, i
 „det de vare deres Udforelse nærmest, for at
 „blive istand til at hjælpe dem i alen at naae de-
 „res Lyster, naar det lyntes dem allerumueligst,

„i hvilket Fald jeg siden med den største Vished
 „maatte kunne gjøre mig Regning paa deres
 „hele Hengivenhed. Hvorledes jeg begyndte og
 „fuldendte dette svære Værk, skal jeg nu for-
 „tælle Dem.“

„I Conferenceministerens Huus havde jeg
 „allerede for længe siden vidst at forstaafe mig
 „Udgang, hvilket aldeles ikke havde været mig
 „vanskeligt. Jeg forestilte den Gang der en
 „Staliensk Baron Batiffello; det var Kortspil,
 „som Ministren var en stor Elsker af, der hav-
 „de hjulpet til at introducere mig hos ham,
 „Uden at have behøvet at anvende nogen anden
 „Kunst, end at lade ham bestandig vinde, —
 „hvilket naturligviis var mig ligesaa let og end-
 „nu lettere, end at vinde fra ham — bragte jeg
 „det i temmelig soie Tid til at erhverve mig
 „hans hele Bevaagenhed. Han besad den store
 „Svagthed at spille meget interesseret, og jeg
 „var saa artig endog med den ventligste Mine
 „at tabe en Deel igjen til ham, af hvad jeg
 „selv forud havde vundet af andre. Jeg var
 „altsaa hver Dag, naar hans Forretninger,
 „som just ikke vare mange, tillod det, enten

„hos ham eller i Selskab med ham, og blev
 „saaledes snart ganske fornøden for ham. Hos
 „ham blev jeg og tilfulde bekendt med de to
 „nævnte Secretairer, hvoraf L** vist ofte i
 „sit Hjerte takkede mig for, at jeg saa meget
 „underholdt Ministeren, og derved forskaffede
 „ham Leilighed til uforstyrret at kunne fordrive
 „Tiden med Frukenen.“

„Nu forekom det mig, at være Tid til at
 „lade de Miner springe, som jeg saa konstigen
 „havde anlagt. To mindre Kaderen hidtil hav-
 „de fattet nogen Mistanke til Secretairens Om-
 „gang med hans Datter, des lettere faldt det
 „mig, uden han engang mærkede, det var min
 „Hensigt, at opvække den, hvorfor og Fruke-
 „nen snart fik den strengeste Befaling at afskots-
 „de sig fra al Dmgang med L**, som hun nu
 „virkeligen havde fattet en heftig Kjærlighed til.
 „— Dette kostede hende brændende Taarer, naar
 „hun var i Centrum. L** blev modtagen kold-
 „findig, naar han kom, saae aldrig Frukenen,
 „og mærkede snart med Bedrøvelse Karsagen der-
 „til. Han blev nu borte, søgte forgjæves på
 „Bjerget og i Dale, Skove og Enge sin tabte

„Molighed, og klagebe sine Lidelser for Lunden,
 „Maanen og Ekkoet. — Tro ikke, min naadig-
 „ste Prinds, at dette er noget Tillæg af mig
 „selv; nei, det arme Menneske elskede virkeligen
 „saa bestig, at han var nær ved at blive affin-
 „dig og næsten ikke fandt sig stikket mere til
 „sine Forretninger.“

„D*** var imidlertid ikke allene gaaen
 „Glip af den vacante Legationsraadspost (hvils-
 „ken var bleven besat med en ung Laps), men
 „han havde endog faaet Arrest, fordi der var
 „forkommet ham et vigtigt Document, som han
 „kort forhen havde haft under Hænder, og som
 „man end ydermere hemmeligen ymte om, at
 „han paa en foræbelsk Raade skulde have prac-
 „tiseret til et fremmet Hof. — Forestil Dem,
 „hvad for et Indtryk ogsaa denne Omstændig-
 „hed maatte gjøre paa den arme L**, da han
 „havde Grund til at befrygte at ogsaa han
 „kunde blive indviklet i D***s Sag. Maa-
 „ske dette og vilde skee, dersom jeg ikke havde
 „været bange for, at det omsider vilde blevet
 „mig for vanskelig at opløse Knuden efter mit
 „Onske, dersom jeg lod den knyttes for stærkt,

„ja at jeg endog ganske kunde forfeile den Hensigt, i hvilken jeg havde indledet alt dette, om jeg lod det komme forvidt.“

„Jeg listede mig engang uformærkt efter L** paa een af hans melancholiske-eensomme Spadseretoure. Jeg maatte lang Tid søge om ham, bestige mangt et Bjerg, trænge mig gjennem mangen en Buss, vade over mangen en Nøse inden jeg fandt ham. Allerede havde jeg opgivet Haabet og vilde vendt tilbage, da jeg blev ham vaer. — Han kunde ikke valgt nogen Plads, mere svarende til hans Stemning end den, hvor jeg fandt ham.“

„Korhi' hans Kædder strømmede der majestætisk høitidelig en Floed, hvis Bølger bredes paa smaa Skjær, der kneisede paa Overfladen i Nærheden af den anden Bredde, og dannede der adskillige Grotter. Over disse hvælvede der sig en uhyre Klippe, hvoraf Toppen næsten rakte over til ham. Ufrugtbar efter sin Natur værede den ikkun noget Smaakrat, som morsommeligen havde udviklet sig af dens Sprækker, og dens graa Røg var sparsomt bedækket med Mos. Fra Midten af Klippen

„nødsfjælede der en lille Bæf, som med lydelig
 „Brusen forenede sig med Globen, der foruro-
 „ligedes af den. Solen forgyldte endnu med
 „sine sidste Straaler den øverste Spidse af Klip-
 „pen; utaalsmodig syntes den blege Maane at
 „haabe sit nær forestaaende Herredømme, og
 „speilede sig i de rullende Bølger; — og aller-
 „de forlode Mattens Rovfugle deres Smuthul-
 „ler, slagrede hæs strigende omkring og ventede
 „deres Rov.“

„Her sad han paa en gammel mosbegroet
 „Træstub. Paa Vandet holdt han den slabe
 „Haand, som om han stred med en allerede fat-
 „tet Beslutning. I den venstre Haand havde
 „han en Skrivecalender. Sagte listede jeg mig
 „hen til ham, strerede over hans Skuldre og
 „læste deri disse Ord:“

„Indtil Barmen er det Lidelsesbøger tømt,
 „som vak foldt til Manden. Det synker mig nu
 „af Haanden. — Vag mig det utubagetales lige
 „Forbigangne, for mig et uigjennemstueligt
 „Nørke, i mig Fortvivtelse. — Af denne La-
 „byrinth af navnlose Lidelser er der ingen Ude-
 „vei uden igjennem Dødens Porte. — D, sag

„Kom da, sønskelige Ven! — Dit udrundne Li-
 „megtas er mig intet Skrækbillede, dit Nafsyn
 „forekommer mig ventligt som Brudens for Al-
 „taret, Klingringen af din tilintetgjørende Lee-
 „toner behageligere for mig end den skønneste
 „Musik paa den længe ventede Bryllupsdag. —
 „D, saa kom da og før mig Udmattede til Ros-
 „lighedens Sale! — Du kommer ikke? — —
 „Saa vil jeg ite til dig, du, som har dit Sæ-
 „de i ethvert Element, til hvem fra hver See-
 „cund af voct Liv der løber en banet Vej. — —“
 „I disse Bolger, Concordia, svale jeg
 „Enden paa mine Lidelser, fordi min Ajerlig-
 „hed til Dig var evig. Mit sidste Gul var
 „Dit Navn, mit ferske Handedræt vil og være
 „det, naar Raaber Opstandelse toner, naar det
 „trænger let til Havets dybeste Dyb.“

„Nu sprang han hastig op, hævdede sine
 „sammenfoldede Hænder mod Himmelen, og
 „raabte: Du Evige, tilgiv mig; thi Du er
 „nandig, og jeg er Din Skabning! — Concor-
 „dia! — — Med disse Ord foer han ned til
 „Flodbredden, og — — — jeg indsluttede ham
 „i mine Arme.“

„Skækken over denne pludselige Overras-
 „kelse bragte ham næsten til at besvime; vog
 „fattede han sig snart igjen, men taledede i lang
 „Tid ikke et Ord, og saae blot stivt paa mig.
 „Jeg fandt det tjenligst, ikke heller at tale til
 „ham, men at tøve for at see, hvad for Ibrier
 „han, efter saa stor en Anspændelse og saa plud-
 „seligt et Indtryk paa hans hele Væsen, havde
 „fattet. Altsaa taug jeg.“

„Jeg veed ikke,“ — sagde han endeligen —
 „om jeg skal vide Dem Tak for eller forbande
 „det Indfald, der bragte Dem til at besøge
 „denne onde Drk i dette Dieblis og være mig til
 „Hinder, da jeg endeligen havde besluttet selv
 „at overrykke mine Lidelsers Rjebe, fordi den
 „blev mig for lang.“

„Naar De kommer til at betænke, hvad
 „for vigtig en Gave, jeg gav Dem, feiler det
 „ikke, De vil takke mig.“

„Et kummerfuldt Liv, — denne Gave skal
 „de jeg takke Dem for?“

„Ja, det vil De.“

„Ikke det, jeg troer. — Hvo talter den,
 „der med Moie op søger og tilbage giver os en
 „Ting, som vi selv have bortkastede?“

„Men naar det Bortkastede er en Diamant,
 „som man af Feiltagelse ansaae for en vægte
 „Steen: hvad da?“

„Det er ikke Tilfældet her. Jeg vilde skilt
 „mig ved en trykkende Byrde, hvilken De mod
 „min Willie noder mig til at beholde.“

„En trykkende Byrde? — Naar var vel
 „Livet det Menneſke en Byrde, der saa sig saa
 „nær ved sine Dnskers Dødslybelse? — Forsagte
 „Mand! hvormegen Glæde forestaaer der Dem
 „ikke, som De selv havde berøvet Dem, om
 „jeg ikke havde afvendt Deres sorte Forsæts
 „Udførelse?“

„Jeg skulde være nær ved mine Dnskers
 „Dødslybelse? — Paa mig skulde der endnu vente
 „Glæde? — — Grusomme Spot! — Kunde
 „jeg vente mig den af Dem, der kjenner min
 „hete Historie?“

„Ja, De er nær ved Deres Dnskers Døds
 „lybelse! — Mine Ord indeholde ingen Spot,
 „de ere den rene Sandhed! Kun at jeg glemte

„i dette Dieblik, at der ikke er givet alle de
 „Dødelige Magt til at kaste Fremtidens Sløer
 „til Side og skue ind i de af Viisdommens
 „skjulte Dybheder, der ere uubgrundelige for uover-
 „ordentlige Menneskers kortsynede Die.“ — —

„Dg er ikke De et saadant Menneske, som
 „vi andre? Nærer ikke De de samme menneske-
 „lige Begjærligheder og Forhaabninger, som vi?
 „Erindrer ingen Svaghed Dem om den Grund-
 „stof, vi ere af, den Grundstof, der hammer
 „vor Svingkraft, naar vi søge at flyve op over
 „den tykkere Luft, der er fornøden til at bære
 „os?“ — —

„Det er Spørgsmaale, som Fremtiden til
 „Din Bessjæmmelse vil opløse Dig.“

„Har jeg da ikke seet Dem ofte, endog
 „med Lidenskab, at spille med Conferencemini-
 „steren?“

„Med Lidenskab? Jeg skulde have spillet
 „med Lidenskab?“

„Kan der formodes andet, naar man seer
 „et Menneske at gjøre Spil til et Hverdags-
 „brug?“

„Kortsynede! — Du vil altsaa ikke tiltrøe
 „mig høiere Hensigter? — — Men, jeg til-
 „giver Dig Dog, læg Mærke til den Regel,
 „at naar Du seer en Viis, efter Din Forme-
 „ning, at handle svagt eller uanstændigen, saa
 „er det ofte med ham, som med den kloge Bo-
 „taniker, der nærer og pleier de giftige Planter
 „for at kunne see gavnlige Lægemidler beredte
 „af dem, nemlig, at han foretager sig disse
 „Handlinger, som synes Dig saa uværdige for
 „ham, allene for de gode Følgers Skyld, som
 „flyde deraf.“

„Men, — hvad er Deres Hensigt med
 „mig?“

„At gjere Dig lykkelig. — — Hør mig,
 „unge Mand uden at afbryde mig, og besvar
 „mig blot mine Spørgsmaal. — — De
 „vilde med egen Haand formasteligen overstjære
 „Deres Livs Traad, fordi De ansaae Dem for
 „en Ulykkelig, der fandt Hindringer for sin
 „Kjerlighed?“ —

„Ja, Hindringer, — der vare uoverstige-
 „lige, mod hvilke jeg havde opbudet alle mine
 „Kræfter, men forgjæves forødt dem. — Og

„maatte ikke dette gøre mig ulykkelig? — Med-
 „styrter ikke den største og prægtigste Bygning,
 „naar man fratager den de Stykker, dens hele
 „Tyngde allene hvilede paa? — Og min Vens
 „Gjenvordighed, vil ikke og den gøre sit til at
 „knuse min timelige Lykke? — Vil ikke ogsaa
 „jeg blive indvikket i hans Historie? Vil jeg,
 „der seer min hele Tænkraft forstyrret ved Be-
 „tragtingen af min haabelose Kjerlighed, ved
 „Tanken om, at min Ven er ulykkelig, vil
 „jeg være istand til at redde min egen Ulykkelig-
 „hed? Ja, vil jeg ikke ivertimod selv forøge
 „Mistanken imod mig? — Lad mig gaae, be-
 „der jeg, paa det jeg ikke skal blive endnu mere
 „afsindig ved at see der gives et Menneske, som
 „kan taale at høre alt dette, og — (han gjøs)
 „forblive kold!“

„Jeg har forsætlig ladet Dem tale ud.
 „Deres Ord ere Feberpatientens, medens He-
 „den varer: Havde De roligere hørt mig, saa
 „ville De bleven istand til at forklare Dem den
 „Kulde, der forekommer Dem saa usædvanlig,
 „saa strafværdig, og som dog ikke er andet end

„en Følge af den faste Bevidsthed: at jeg kan
„tilbagegive Dem alt, hvad De anseer for uop-
„rettelig tabt for Dem.“ —

„De, De kunde tilbagegive mig det? —
„Åh, hvor gjerne vilde jeg troe Deres Ord, ders-
„som jeg kun var istand dertil.“

„Naa, saa see da, Du Bantroende, og
„overbeviis Dig selv!“ — —

„Under denne Samtale vare vi komne til
„en Kulsvoierhytte, der laae skjult af et tæt Skrat,
„ved en lille rislende Kilde, og hvorhen jeg
„uformærkt havde styret vor Bei. Concordia
„sprang frem af den i den forundrede & * * *
„Arme.“

„Med Grund kan jeg vente af Dem Prinds,
„at De nu vil spørge mig, hvorledes hun var
„kommen hid. — Net p og ved — mig“

„Hvor stor en Anseelse, jeg stod i hos
„Conferenceministeren, veed De allerede, og
„hans fordeelagtige Forestilling om mig var end
„mere bleven fordøjet, da han saae, at ogsaa
„jeg var af den Mening, at hans Datters Kjers-
„lighed burde forblive haabeløs, fordi den var
„falden paa et Menneſte, der, om han end bes

„saa at optænke sig Fortjeneste, dog formedelst
 „hans borgerlige Herkomst vilde være en Plet
 „paa hans ældgamle Familie. — Han overdrog
 „mig derfor at gjøre denne uomstødelige Sand-
 „hed indlysende for hans Datter, og jeg var
 „strax beredvillig til at paatage mig det. Dag-
 „lig tatede jeg fra nu af under fire Dine med
 „den trostesløse Concordia, og af denne Veltil-
 „hed benyttede jeg mig saa ivrigt til at bes-
 „styrke hende i hendes desuden standhaftige Kjær-
 „lighed, at hun tilsidst selv forstikkede mig, at
 „hun vilde være alt for sin E**, at hun vilde
 „opofre alt for ham, ja endog sætte sin Faders
 „Kjærlighed, sin Liv og sit gode Rygte paa
 „Spil for hans Skyld — Men da jeg tillige
 „bestændig vidste at tilintetgjøre hans Bestræ-
 „belser for at faae hende i Tale eller at tilsende
 „hende et Brev, saa græmmede hun sig ikke
 „desmindre saa eiensyntigen, at hendes Fader
 „fandt fornødent ved en Læge ogsaa at sørge for
 „sin eneste elskede Datters legemlige Vel. Denne
 „raadede hende nu, som jeg havde forudsæet,
 „til at gjøre sig megen Bevægelse i Forstænt-

„gen til Begns og siden, naar hendes Kræfter
 „tillode det, til Guds. Jeg maatte nogle Gange
 „ ledsage hende, fandt paa een af vore Spadse
 „retoure Kulsvierhytten, og foreslog hende at
 „vælge den til sit Tilflugtssted, da man mindst
 „vilde falde paa at søge hende der, og man
 „imidlertid kunde vinde Tid til at gjøre videre
 „Foranstaltning. Hun antog mit Forslag, og
 „var netop denne Dag, da det traf sig, hendes
 „Fader just befandt sig fraværende, efter mit
 „Raad fløgtet derhen. Imidlertid havde jeg
 „søgt efter L**. Af en Hændelse fandt jeg
 „ham netop i denne Egn, og dertil søiede ende
 „nu Lykken det saaledes, at jeg ligesom det ske
 „de ganske tilfældig, kunde føre ham hen til
 „Kulsvierhytten, hvor Indtrykket af det, jeg
 „havde sagt ham, ved Concordias's pludselige
 „Indstilling maatte flaae saa meget fastere Rod
 „der og blive saa meget uudsletteligere hos ham.
 „— Hans Sjelekrafter vare allerede forud
 „spændte i høieste Grad, ethvert Ord, han sag
 „de, vidnede derom. De har af det Foregaaens
 „de seet, hvor fordeelagtigen jeg vidste at be
 „nytte mig af denne Stemning, og at jeg ikke

„allene selv angav den Tone, han var i, men
 „endog saameget som mueligt søgte at forstærke
 „den, paa det han, som jeg ønskede, i sin nær-
 „værende Forvirring ikke skulde kunne forstaae,
 „hvad jeg sagde ham. Først da hans Elskede
 „saa ufornodentligen sank i hans Arme, maatte
 „alt blive ham fuldkommen forstaaeligt, og jeg
 „følgetigen vinde betydeligt derved. Saaledes
 „havde jeg calculeret, og at jeg ikke havde reg-
 „net feil, vil De strax faae at høre.“

„Længe varede denne Omfavnelse i Ind-
 „gangen til Hytten i mit Vaasyn; endelig rev
 „L** sig løs, stødte ud, og sank ned for mine
 „Fødder.“

„Tilgiv mig“ — raabte han — „tilgiv
 „mig, at jeg ikke troede Deres Ord — Men
 „hvor kunde jeg og have ventet dette af Dem,
 „da jeg troede mig forlaet af alt?“ — —

„Jeg lofede ham op.“

„Holdt jeg Ord.“ — spurgte jeg ham smil-
 lende, — „opfyldte jeg hvad jeg lovede Dem?“

„O, ædlest, ædelmodigste af alle Menne-
 „sker! Tilgiv mig!“

„Er Deres Liv Dem endnu ligegyldigt?“

„At De har reddet det, vil denne Engel
„takke Dem for.“

„Han trak Concordia, som endnu ikke havde
„fattet sig efter denne Overraskelse, og græd
„af Glæde og inderlig Kærlighed, hen til os.
„Det var naturligt, at denne Sammenkomst
„maatte gjøre det heftigste Indtryk paa hende,
„da jeg, selv uvidende om, at jeg vilde finde
„ham saa beleilig paa dette Sted, ikke havde
„sagt hende det mindste derom, og hun altsaa
„umuelig kunde ventet at see ham endnu.“

„Nu forefaldt der et Optrin! — O, kunde
„de noget i Verden forbedret mig, saa maatte
„det skeet i dette Dieblis! — Jeg saae to lige
„ædle og gode Sjæle, lykkesiggyorte ved mig,
„maallose at takke mig, at tilbede mig som en
„Afgud; jeg folte alt, hvad de folte — og jeg
„beregneede desuagtet i det samme Dieblis alle
„de Fordele, jeg kunde drage af at have gjort
„diffe Mennesker uindskrænket afhængige af mig.“

„Saa snart den første Glædes og Overra-
„skelsesruus var forsvunden, vaagnede og hos
„Concordia den Frygt og Bekymring, der er
„Kjennet saa egen, og som ei heller her efter saa

„boveligt et Skridt var at undres over. Jeg
 „stod et Stkke borte, og hørte lig paa alt.
 „Der kom nu mange Ting paa Bane, som der
 „forhen ikke i mindste Maade var tænkt paa.
 „Concordia, som saa hoimodig havde villet fra-
 „sige sig sit Fædreland, sin Faders Kjerlig-
 „hed og sin Formue, var nu, da hun holdt
 „den elskede Gjenstand i sine Arme, yderst bes-
 „kymret over, hvor de skulde flygte hen, og
 „hvor de skulde faae deres Ophold fra; thi hun
 „erindrede sig nu med Forstrækelse, at hun i
 „sin Forvirring hverken havde taget Guld eller
 „Kostbarheder med sig.“

„„Da vil da“ — faldt P** hende i Ordet
 — „vor ædelmodige Ven hvis overnatursige
 „Gobhed vi have at takke for vor hele Lykke,
 „lade sit eengang begyndte Værk forblive ufulds-
 „ændt?“ —

„„D, det vil han ikke!“ — sagde hun, „i
 „det hun vendte sig til mig, greb min Haand,
 „og hastigen trykte den til sine Læber, hvor ed
 „enhver Skye, der havde leiret sig paa hende,
 „Pande, aldeles forsvandt fra den — „Med den
 „Tanke, den skrækkeligste, der nogensinde kun-

„de opstaae i min Hjerne: at min L** igjen
 „kunde blive frareven mig, glemte jeg for et
 „Djeblik, at De er vor Skyttsaand, at De
 „nok har tænkt for os. Tilgiv den svage, den
 „elskende Pige, der maatte behove at erindres
 „om Dem.“

„Jeg kunde let forestille mig, at det Svær-
 „merie, der nu havde indtaget dette Par Folks
 „Sjel, ogsaa maatte have nogen Deel i denne
 „overordentlige Tiltro til mig, og jeg havde
 „blot ventet paa det Djeblik, hvori den maatte
 „yttre sig, for at vise dem i hele sit Omfang-
 „hvad de kunde vente af mig, naar de saae det,
 „der maatte forekomme dem som en Umuelig-
 „hed, gjort aabenbar mueligt ved mig.“

„De har Joie,“ — begyndte jeg altsaa —
 „til at bygge paa mig, De har Grund til at
 „vente Deres Lykke af; thi i min Magt staaer
 „det at lægge Grund til den, at give Dem mere,
 „end selv Deres forvoxneste Dnsker torde vove
 „at haabe. — Endnu i Dag, — Dagen bes-
 „gnyndte allerede at grye — endnu forend Maa-
 „nen paa ny udbreder sit Lys over Jorden, ere
 „De ved Præstens Betsignelse forenede, ere De

„forenede til uadskillelig Samvandring gjennem
 „dette jordiske Liv, ere De det endog med Sam-
 „tykke, Kroken, af Deres Hader, som vil have
 „givet Dem sin Velsignelse. Endnu i Dag,
 „inden Solen staaer i Sonden, har D***
 „forladt sit Fængsel, og er overost med Tre-
 „og Værdigheder, som og — til G** — ville
 „forestaae Dem. — Forbliv begge her i dena-
 „Hytte, indtil jeg afhenter Dem! —

„Jeg overlod dem til deres Forundring, og
 „ilede saa hurtigen bort igjennem Stoven, at
 „de — som de siden forstikkede mig — stode i
 „den Tro, som jeg naturligvis og lod dem
 „blive i, at jeg var forsvunden for deres Dine.

„Jeg skyndte mig nu alt, hvad jeg kunde,
 „tilbage til Residencestaden, og begav mig i
 „Dieblikket til Conferenceministeren, som jeg
 „fandt siddende trostesløs over sin Datters Und-
 „vigelse paa en Sopha. Alle de, der havde
 „været udsendte efter hende, vare komne tilbage
 „uden at have seet eller hørt til hende. Nu
 „forbandede han sin Haardhed i de meest for-
 „tvivlede Udtrykke. Under Trosterens Masque
 „vilde jeg underrette ham om, hvad der nu kun-

„de ventes; men han havde ingen Dren for
 „mine Tid, og kunde end ikke under disse Om-
 „stændigheder udstaae den Tanke: at forskaffe
 „sig sin Datter igjen ved at lade hende give en
 „Mand af borgerlig Herkomst sin Haand, om
 „endog dette skulde været det eneste muelige Mid-
 „del, der gaves, til at naae dette Puske. Jeg
 „forsøgte paa alle oprættelige Maader at be-
 „væge ham til at forandre sine Tanker, men
 „inden jeg endnu havde kunnet bringe det hertil,
 „og inden jeg selv havde ventet det, kom der en
 „Officier med nogle Mand for at afente Hert-
 „Conferenceministeren som Statsfange. Lillige
 „blev jeg anmodet af den samme Officier om at
 „følge med ham til hans Monarch, der ventede
 „paa mig og allevegne havde ladet søge efter
 „mig. Jeg fulgte saa meget villigere med ham,
 „da jeg havde forudseet denne Anmodning, og
 „det hørte med til min Plan.“

„Af den Maade, jeg blev modtagen paa
 „af Monarchen, kunde jeg letteligen slutte mig
 „til, hvor stor en Høiagtelse, han havde fattet
 „for mig. Han fortalte mig, at D***s Tje-
 „ner den afvigte Nat var løben bort og havde

„efterladt sig et Brev, som han leverede mig.
„Det lod saaledes:“

„Min Herre, Secretair D***, er aldeles
„les uskyldig. Det Document, der er blevet
„borte, har jeg hemmeligen og paa den snedigste
„Maade practiceret fra ham, og solgt til
„Conferenceminister *** for en stor Pengesum,
„hvoraf det meste endnu findes i min Kuffert,
„da jeg ikke endmere vil betyngge min Sjæl med
„diss' Blodpenge. Angest og Fortrydelse for
„følge mig. Jeg er bleven forført til denne
„Misgjerning og jeg var saar forblændet af de
„forbandede Penge, at jeg ikke indsaae, hvilk
„ken Ekhændighed jeg havde begaaet, førend af-
„vigte Nat, da Baron Batistello pludseligen lod
„sig til Synne i mit tilslukte Kammer og advarede
„de mig. — Gud veed, hvoraf han vidste det;
„han maa vist være alvidende! — — Man kan
„spørge ham ad; thi jeg er saar angst, at jeg
„ikke har nogen Røselighed mere.“

„Johan Kleinbart.“

„Jeg læste det rolig fra først til sidst.
„Kongen saae forskende paa mig. „Er det

„sandt?“ spurgte han mig. „Jeg besvarede
 „det blot ved et Blik, hvori jeg søgte at lægge
 „saa megen Majestæt, som det nogensinde var
 „mig mueligt. Han forstod det uden al Tvivl;
 „thi han syntes skamfuld, og takkede mig for
 „den Tjeneste, jeg havde gjort ham, ved at rede
 „de en uskuldig brugbar Mand for ham“

„Efter nogle Minutter begyndte han igjen.“

„Efter alt, hvad jeg blot i Dag har hørt
 „om Dem, forekommer De mig at være et
 „ganske ualmindeligt Menneſke, som jeg forbyr
 „der mig sely at fælde nogen Dom om; imid-
 „lertid troer jeg dog at kunne haabe af Dem,
 „at De vil besvare mig nogle saa Spørgs-
 „maale. — Men forinden jeg gjør disse, er
 „der noget, der falder mig ind. De syntes
 „ikke ganske tilfreds med det Spørgsmaal, jeg
 „gjorde Dem: om det, der stod i Brevet, var
 „Sandhed? — Det var ingen Mistro — til
 „Dem, der bevægede mig til at gjøre det; jeg
 „vilde blot høre Deres Stadfæstelse paa denne
 „overordentlige Historie.“

„Da jeg troede, at mit Blik vilde bebre
 „tilfredsstillte Dem i denne Henseende, end

„mange Ord. Det er kun Præsiden, der taler
 „meget om sig selv. — Men, Deres Spørgs-
 „maale? —“

„Man fandt Dem jo i Dag endnu hos
 „Conferenceministeren, og De vidste dog, at
 „han er en Gædrenelands = Forræder?“

„Det er han ikke.“

„Han har jo dog kjøbt det Document, der
 „var mig saa magtpaaliggende, for — —“

„Nei, han har ikke.“

„Den ene Gaade over den anden. Men
 „Brevet da?“

„Konge! ofte bedrager Skinnen. Den Le-
 „gationsraad, der fik den Post, der var be-
 „stemt D***, ham er det, der har kjøbt Do-
 „cumentet, for igjen at sælge det med Nager
 „til Fienden, som det under den nærværende
 „Krig er saa høist magtpaaliggende at besidde
 „det. Behag, Monarch, at sende Bud til
 „ham. Documentet vil man finde indstøkket
 „bag hans Bureau, og ham selv finder man
 „død i Sengen af Gift, da han under den
 „Bending, Tingene have taget, frygtede for at

„Conferenteministeren og Secretair D***
 „bleve strax satte paa fri Fod, og takkede mig
 „i Dyrkværelse af Kongen, der rørt var Til-
 „stuer ved dette Optrin. Han bad mig maatte
 „indstaaende at blive hos ham, være hans
 „Ven og Raadgiver, tage Sæde ved Siden af
 „ham, og hjælpe ham at regjere hans store
 „Rige; men jeg — afflog det aldeles ikke fordi
 „det jo noksom smiaredede min Uergjerrighed,
 „men fordi jeg ikke kunde fortsætte den Rolle,
 „jeg nu havde spillet, at vide alle Hemmelig-
 „heder, og desuden, fordi jeg havde en endnu
 „større Plan, end allene at være en Konges
 „Yndling. Jeg gav ham altsaa paa hans ind-
 „stændige Bønner dette Svar:

„Dit Rige, Konge! er stort og vidt ud-
 „strakt; men langt større endnu ere alle de an-
 „dre Riger i Verden. De have alle Fordring
 „paa mig, og min Virkekreds er derfor alles-
 „vegne. Jeg tør ikke give Dig og Dit Land
 „det, jeg maatte stille de andre ved. At være
 „Din Yndling eller endog Din Medregent, vil-
 „de altsaa endnu være en alt for snæver
 „Virkekreds for mig. Mere kan jeg ikke sige

„Dig, og ei heller vilde Du forstaae mig, om
 „jeg sagde mere. Spar altsaa Dine Bonner,
 „som jeg er nødsaget til at aflaae Dig. Vil
 „Du ære mit Minde, saa følg mit Exempel:
 „red Ufkyldigheden, hvor Du kan, og gjer
 „Mennesker, der fortjene det, lykkelige. Jeg
 „vil allerede nu give Dig Keilighed dertil.“

„Dine to Secretairer E** og D*** ere
 „de fortreffeste Mænd ved Dit hele Hof. Du
 „har hidtil kun kjenbt libet til Dem og ikke be-
 „lønnet dem. Indhendi det nu. I dem vil
 „Du finde Mænd, der engang kunne beklæde
 „de første Poster i Dit Rige. Naar de blive
 „dygtige dertil, skal jeg underrette Dig derom.
 „Lad dem begge for det første blive Fine Ge-
 „heimeraader. E** elsker Conferenceminister-
 „rens Datter; befal denne haardnakkede Fader
 „at give ham hende til Hustru. De ere be-
 „stemte for hinanden, deres Forening er beslut-
 „tet i Himmelen: Mennesker og Conueniencer
 „maa derfor ikke adskille dem.“

„Kongen bevilgede med Fornoielse alt, og
 „Conferenceministeren var en alt for klog Hof-
 „mænd til ikke at gjore sin Herres Villie til sin.
 „Dg hvor kunde han og nu finde nogen større
 „Lykke for sin Datter, da han i Tankerne alle-
 „rede saae E** som min og Kongens Indling
 „beklædt med de høieste Værdigheder i Staten,
 „og han tillige pludseligen faldt paa det kloge
 „Indfald, at Kongen jo, naar han vilde gjore
 „sin Naade mod ham fuldkommen, kunde til-

„løgge L** ved i Diplom det fornødne Antal
 „Ahner — Men i det samme erindrede han sig,
 „at hans Datter og L** vare forsvundne, og
 „beklagede sig over dette Tab for Kongen.“

„Ingen spørge mig: hvorledes!“ —
 „afbrød jeg ham. — „Mine for Menneskets Die
 „uudforskellige og ikke sjelden modsigende Hand-
 „linger ere bedækkede med Hemmelighedens
 „Sleer; for og efter mig spørver der Nat. —
 „Om soie Tid ere de begge her.“

„Min Datter? min Datter?“ — raabte
 den henrykte Conferenceminister. — „Jeg sprang
 „i min Vogn, som allerede ventede paa mig,
 „og forsvandt som et Lyn.“

„De Elskende fandt jeg endnu i Kulfviers
 „hytten. Om deres Henrykkelse, da jeg bragte
 „dem disse glædelige Tidender, siger jeg ikke et
 „Ord. Kun min mørke Alvorlighed, affødt
 „dem fra at quæle mig af Taknemmelighed,
 „Kjerlighed og Hoiagtelse, og saasnart de an-
 „kom til Slottet, fandt de, efter min Foran-
 „staltning i det kongelige Gemak en Præst, der
 „strax lyfte Bessignelse over dem.“

„Siig nu selv, naadigste Prinds, om jeg
 „ikke kunde vente alt af disse Folk? Jeg hav-
 „de forsætliggen maget det saaledes, at deres
 „videre Forfremmelse var afhængig af mig, og
 „de altsaa bestandig maatte bestrebe sig for at
 „beholde min Gunst. — Havde jeg ikke og des-
 „uden viist mig for dem fra en Side, hvor de
 „maatte ansee mig for det fuldkomneste og bed-
 „ste Menneske, som der ikke kunde ventes andet

„end det høieste Gode af? — De har udenbivl
 allerede mærket, hvor fast endog Kongen selv
 var i denne Tro, og hvor meget jeg i fornø-
 dent Fald kunde haabe af ham, da jeg lod til
 at handle saa aldeles uegennyttig og kun at
 sørge for andres Vel.”

„For endnu dybere at indprente disse Ind-
 trykke, forlod jeg, uden at noget Menneske
 vidste det, pludselig * * * * *, og paa det
 man ikke skulde komme paa Spor efter mig,
 skete det i en Stikkelse, som ingen endnu
 kjendte mig under, hvorved jeg, altsaa virke-
 ligen naaede den Hensigt, at alle troede om
 mig, jeg var forsvunden.”

„Da nu høre De, hvor naturligt det efter
 min Koranstaltning var til med alle disse til-
 syneladende Underærker.”

„En af mine Kois havde, allerede førend
 jeg kom til * * * * *, maattet tage Tjeneste
 hos Secretair D * * * *, og ved dette Menneske
 fik jeg Efterretning om alt, hvad jeg ønskede
 at vide. Det var netop ham, der havde an-
 taget Manden Johan Kleinbart. Efter min
 Befaling stjal han Documenter, der blev borte,
 hvilket for en Karl som denne kun var en let
 Sag — Nu maatte jeg have een, som man
 kunde beskylde for at have kjøbt ham hertil,
 og denne kunde jeg ikke lade blive i Live, da
 han ellers vilde have forfegtet sin Ufkyldighed.
 Ingen forekom mig bekvemmere hertil end Le-
 gationsraaden. Johan havde nemlig forub-
 indgaaet en Kjærlighedsforbindelse med hans

„Kollepige, og befandt sig desformodentst ofte i
 „hans Huus, naar han var ude. Disse gun-
 „stige Omstændigheder behøvede jeg altsaa kun
 „at benytte mig af. Thi Aftenen forend Aanu-
 „den skulde løses, fandt Johan Keilighed til
 „efter min Forskrift at stikke Documentet bog
 „Legationsraadens Bureau, og pütte det Brev,
 „jeg selv havde forfattet, i hans Skaabrokkomme.
 „At rydde ham lykkelig af Veien, kostede ham
 „Drikkellet megen Noie; thi den samme Aften
 „kom han et Pulver, han havde faaet af mig,
 „i en Spøkkom Drikke, som stod for hans
 „Seng, til han kom hjem, og som han altid
 „pleiede at fortære, inden han lagde sig. Hvor-
 „for jeg havde skrevet disse Breve saaledes, og
 „hvorfor jeg ogsaa trak Conferenceministeren med
 „ind i Spillet, vil De uden min Forklaring
 „lettelig indsee; thi dette var jo netop Midlet
 „til at vise mig i min hele Stands. Dvethover
 „det ligge alle de Hensigter, jeg paa eengang
 „spøgte at opnaae, saa aabenbar for Dagen af
 „det allerede fortalte, at jeg ret vel her aldeles
 „kan tie dermed. — Og tilstaaer De ikke selv
 „at De i Fremtiden ikke behøver at spørge mig,
 „hvor det var mig mueligt umodstaaetliagen ad
 „indtage endog de bedste og klogeste Mennesker,
 „og bevæge dem til at gjøre, alt hvad jeg
 „ønskede.“

Sjette Bog.

„Og nu — vedblev Armenianeren — nærs
„mer jeg mig endeligen hiin Tidspunct, da,
„min Plan, som jeg før allerede har sagt,
„begyndte at gaae ud paa et bestemt For-
„maal. Hvad jeg hidindtil havde foretaget
„mig, havde, naar jeg undtager den Rund-
„skab, jeg havde erhvervet mig om adskillige
„Hoffer, og den Indflydelse, jeg havde for-
„skaffet mig hos dem, næsten allene bestaaet
„i en sammenhængende Kjede af Bedragerier
„hvorved jeg havde søgt at forskaffe mig Crea-
„turer og erhverve mig Anseelse i deres Dine.
„Men jeg indsaae snart, at min Gravæ-
„relse fra et Sted hastigere, end jeg havde
„ventet, svækkede de Indtryk, jeg havde
„efterladet mig der. Saaledes blev jeg til

„min Bedrøvelse var, at de Taknemmelig-
 „hedsbånd, hvormed jeg ved min Bistand
 „til manges Hensigters Opnaaelse, troede
 „at have fængslet disse til mig, ikke vare
 „saa stærke, at jeg kunde love mig meget
 „deraf, naar den siensyntlige Fordeel op-
 „hørte, jeg havde forskaffet dem. — Dog
 „maa jeg her gjøre en Undtagelse i Henseen-
 „de til mine Tilhængere i **d**. Der
 „have alle Omstændigheder været mig gun-
 „stige. Ved ingen af mine Handlinger, kun-
 „de de spore andet end det ædlest, det rene-
 „st Formaal, et Menneske nogeninde kan have:
 „at gjøre andre lykkelige. Jeg havde
 „sletter gode Mennesker for mig, som ikke
 „nærede noget, pligtsfridigt Ønske, og som
 „alle mine flammelige Midler bleve Hjul-
 „for. — Men hvor sjelden var jeg andens
 „Keds saa lykkelig! — Ofte maatte jeg sin-
 „de mig i at blive anseet for en Skjelm selv
 „af dem, som ved mine Planer saae deres
 „sande Hensigter opnaaede, og af saadanne
 „blev jeg hadet, om de endog af Frygt for
 „mig ikke vovede at ytre det.“

„Af egen Erfaring veed jeg desværre,
 „at et ondt Menneſſe end ikke engang bli-
 „ver elſket af ſine Lige, og at mellem ſaa-
 „danne alle de Vaand ophøre, der ellers
 „med ſaa ſød en Magt knytter det ene
 „Hjerte til det andet. Hvad der bringer
 „deſlige Folk ſammen, gjør dem uundvær-
 „lige fra hinanden, underdanige mod hinan-
 „den, ja endog bevæger dem til at forene ſig
 „til et fælles Maal, er — allene nedrig
 „Egennytte, den yttre ſig paa hvad Maade
 „den vil. Skulde denne engang blive ganſke
 „tilfredſtilt, ſaa vilde ſtrax alle Vaand
 „mellem dem overrylkes, den ene — jeg vil
 „kun ſige — ligegyldigen ſee paa den an-
 „dens Undergang, ja han vilde endog glæde
 „ſig derover, naar han ſelv kunde hſte no-
 „gen Fordeel deraf.“

„At et virkelig ſlet Menneſſe kan have
 „Erbødighed for den Dyd, han ſelv træder
 „under Tødder, veed jeg af mit eget Exem-
 „pel, hvor omhyggeligen jeg end undertrykker
 „alle ſaadanne Bevægelſer i mit Hjerte; —

„men at selv de Mennesker, der med fuldt
 „Overtæg blive opmaalte Skjelmer, danne
 „sig et System for deres Umoralitet og
 „ufravigeligen følge det, aldrig kunne
 „elske den, der vandrer den samme Vej som
 „de og følger deres Grundsætninger, men
 „hade ham — det er noget, der stedse var
 „mig ubegribeligt.“

„Jeg sagde: det var mig ubegribeligt.
 „Nu, desværre forfælde, ser jeg, at dette
 „netop er et Beviis paa, hvor stor en Bærd,
 „den sande Dyd har, uagtet jeg tilforn an-
 „saae den for blot Hjernesvind og var blind
 „for, at det er den allene, der gjør os lyk-
 „kelige, den allene, der kan stemme et an-
 „det Menneskes Hjerter til Kjærlighed til os,
 „den allene. — O, jeg har aldrig smagt no-
 „gen sand Glæde; thi naar jeg havde væ-
 „ret saa heldig at udøve venstabsfuld Gænde-
 „sing efter mit eget Ønske — det eneste,
 „jeg nogensinde glædede mig over, — saa
 „tørffede jeg allerede efter at begaae en ny.
 „— Hvor skulde og et slet Menneske kunne
 „nyde nogen sand Glæde? — Det er kun

„Dyden, der formaaer at aabne Hjertet for
 „denne søde og salige Sølelse, og for hans
 „er Dyden en Affky. — Forsmag havde jeg
 „nogle Gange derpaa, men den tog sin Eien-
 „dom tilbage, og jeg — fross.“

„Ogsaa har jeg, min naadige Prinds
 „elstet, jeg har elstet — men snart fandt
 „jeg denne Sølelse ikkun at være til for gode Sjæle
 „og uværdig for mig. — Jeg forstyrrede
 „med Belyst en menneskelig Engels hele
 „timelige Lykke, og — udioe med Dødsfar-
 „bens første Bløde af hendes Læteroehed.
 „— Hun reiste efter mig, omfavnede med
 „sine afsmægtige Arme mine Knæ, vred sig
 „som en Orm for mine Fødder, slog sine
 „forgræbte Hine op til mig, — og jeg
 „stødte smilende Staalet i hendes Bryst, og
 „dræbte med hende Haabet af vor Omfav-
 „nelse.“

„Dog bort, bort! — Forbedre mig
 „kan jeg ikke, hvortil da Fortrydelse!“

Medlidenheden — tilføier Grev D*
 her — er bløde Hjerter saa egen, at vi og-
 saa her lode os flusse og stjenkede det affky-

ligste Ufflum Armenianeren den. Vi saae
 hans Fortrydelse og Sorgmodighedens Taa-
 rer traadte os i Dinene over hans Fordær-
 velse. Vi gif endog saavidt dermed, at vi
 søgte at trøste ham ved Religionen og an-
 vendte alt for nogenteds at berolige ham.
 Den Opmærksomhed, han syntes at skjente
 os, forstærkede vort Haab, og vi opsøgte alt,
 hvad der kunde bidrage til at fremme vort
 Maal. Vi vilde vedblevet at bygge paa
 hans Ytringer om Dyden, men — — han
 opflog den gyseligste Latter og bed i sine Læn-
 ker. — De Forbandelser over Religionen og
 alt, hvad der er helligt, som udstrømede fra
 hans blaae Læber, viste tydeligen, hvor stærkt
 han nu følte Manglen deraf, og hvormeget
 enhver af dens Trøstegrunde sørgede hans
 Fortvivlelser. — Paa Prindsen gjorde alt
 dette et fordoblet Indtryk. Saasnart Ar-
 menianeren igjen var børsført — hvilket ske-
 de sirax — faldt han paa sine Knæ og tak-
 kede Gud fordi han havde sviet alting saa
 ledes, og igjen ladet ham indsee, hvilken en
 Skat han i sin Religion havde villet kaste

fra sig og bortbytte for elendige Fornuftslutninger. — Men han forlod ikke Herren med hine Sjelsstilsfredshed, hvormed en rein og uskyldig lidende Sjæl pleier at søle sig styrket. Hans Afsyn syntes at aflægge Bekjendelse om Forbrydelser, som hans forrige Irreligiositet havde forledet ham til at begaae, og ængstelig Tungstindighed omgav hans Pande og nødede ham til at nedslaae sine Dine.

O, Menneske, Du, som læser dette, maaskee først læser det naar mine forlængst til Støv forvandlede Been roligen i Jordens slumre Opstandelsen i Møde, — lad Dig ikke berøve Din Religion, Din største Skat, der, der leder Dig sikkert igjennem dette jordiske Liv. Betragt enhver, der vil angribe den, som en Fiende, der mordisk søger at forstyrre Din Rolighed, og flye ham. Stol aldrig for meget paa det Lys, den velgjørende Slæber nedlagde i Dig, 'allene for at lade Dig skjælnet det Gode fra det Onde, finde den rette Vej til Dyden, og kunne indsee: at han er Kjærlighedens Gud; tiltro aldrig Din Fornuft for meget! Forlad

Dig aldrig allene paa den; thi hvor let
 kan ikke den tage Feil! — Antag den ikke
 for en ubedragelig Maalestof for alt,
 hvad der ligger over den Sphære. — Af,
 lær dette af den ulykkelige Prindses Historie.
 — Han var saa god, og blev ved en over-
 dreven Indbildning om sin Fornuft og en
 alt for uindskrænket Tillid til sine egne Kræf-
 ter saa ubeskrivelig elendig, at hans forri-
 ge Rolighed og Sjelefred aldrig vendte til-
 bage.

Indprent Dig, Christen, dagligen dybere
 den Sandhed. At kun Religionen led-
 der os sikkert igjennem Dødens
 Dale. Ved den bliver Graven betagen det
 Redselfulde, ved den bliver Døden en Ven,
 der aabner os Porten til en evigvarende
 Salighed. — Uden den forsvinder alt i Nat
 og Dø, uden den betages vi af Gysen og
 Forærdelse. Ved dens Haand allene blive
 Fornuftens velgjørende Gave, dette Billede
 af Guddommen, den Betsignelse for os, som
 den efter den Algodes Henfigt er bestemt til
 at være. Hoo, der troer uden den at van-

dre sikkert og rigtigt, forekommer mig at ligne en Daare, der forsættligen forlader den lige Landevei, hvor Uvisere vogte hans Fod for at gaae vild, og forvirder sig paa sin selvvalgte Bane i veilsøse Egne, hvor hans Raad ikke mere kan naae til nogen Veileders Dre, og hvor han endeligen redningsløs nedsykker i den usæete Afgrund.

Harde jeg end aldrig været overbevist om disse Sandheder, saa vilde jeg dog blise ven det ved Synet af Armenianeren. O, — gid dog alle de, der staae i Begreb med at afvige fra den rette Bei maatte været nærværende, da Armenianeren talte. De maatte da fattet Kjerlighed til Religionen og dens Datter Dyden, og følt den varmeste Hensivenhed for dem. Neppes har vel nogen malet deres Elskværdighed og den Lykke, de berede deres Tilhængere, med saa levende Farver, som Armenianeren fremstillede dem ved sin Forvildelse og sin hele Udsærd. Skal de, at jeg blot kan optegne hans Ord,

men ikke give dem det Imponerende, han lagde deri! *)

Da Armenianeren Dagen efter blev bragt til Prindsen, var han igjen i alle Maader den samme som før. End ikke det mindste Spor af det sidste Oprin var nu mere at see hos ham. —

Han begyndte igjen:

„Den Eiggylbighed, jeg mærkede mod mig hos saa mange af mine Tilhængere, saasnart de ikke længer kunde vente nogen umiddelbar Fordeel af mig, bragte mig til at pønse paa et Middel til at sængsle dem fastere til mig og om mueligt endog at indvikle Deres Interesse i min. Jeg fandt det meget let.“

*) Jeg behøver vel ikke at bede nogen af mine Læsere om Forladelse fordi jeg har ladet Guds D**s Opfordringer og Bønner blive staaende her? Maatte jeg befrygte, at disse store Sandheder . . . Men, hort med denne Tanke!

Udgiveren.

„Allerede i hiin Tid stod ^{den} Ordenen i
 „sin største Anseelse, og talte Medlemmer
 „af enhver Stand, enhver Religion og en-
 „hver Tænkemaade og Character. At alle
 „dise kunde vedblive at være den saa inders-
 „lig hengivne, bragte mig paa den meget
 „naturlige Formodning, at enten enhver
 „maatte finde sin Regning derved — hvor
 „utroligt dette end næsten syntes at være,
 „— eller at det ikke uden Fare var mueligt
 „at udtræde af den igjen. — Begge Dele
 „troede jeg med Tiden at kunde anvende til
 „min Fordeel, og uden at betænke mig videre,
 „lad jeg mig indlemme i den.“

„Dens Hovedgrundfætninger vare: at
 „forøge Medlemmernes Antal saa meget som
 „mueligt, og ved dem at kunne virke paa
 „og beherske alt. — Dette Princip var kun
 „Overhovederne bekendt, og at svinge op
 „blandt dem, var temmelig svært. Enhver
 „af de ringere Lemmer tænkte sig et eget For-
 „maal, eftersom helst dets individuelle Stif-
 „ling og Tænkemaade krævede det, og en
 „hellig Tavsighed i Henseende til alt, hvad der

„angik Ordenen var Borgen for, at intet
 „nogensinde blev yttret derom, og at enhver
 „trøstede sig med den Formening, at have
 „gjort et dybere Blik end de andre, uden dog
 „at aabenbare nogen det. — Den almindel-
 „lig indførte Lighed var saa forblændende,
 „at ingen tænkte paa, at han blot var et
 „Redskab i den andens Haand, og alle
 „denne Lighed var nok til at fængsle de Rit-
 „gere, som jo herved saae sig i fælles For-
 „bindelse med saa mange af de Store paa
 „Jorden“ *1801 m. 1812 som 1813*
 „Billedsprog og Viisdomsaffectering,
 „Symboler og Characterer lokkede det stør-
 „merste Hoved, der saa gjerne hæver sig op
 „over den menneskelige Kundskabs Sphære;
 „menneskekjerlige Handlinger af ethvert Slag
 „indbod de Røde, og aabnede de Riges og
 „Mægtiges Hænder til rundelige Bidrag;
 „og ikke sjelden var ogsaa blot Nysgjerrighed
 „Bevæggrunden til Indtrædelsen.“
 „Uttrede den Eilbsielighed, de fleste
 „Mennesker have til ualmindelige Foreninger,
 „var Borgen for, at der ei heller her nogen

„Ande vilde fattes Deeltagere. Deres An-
 „tal var Legion. Til at opnaae Medlem-
 „mer, behøvedes der altsaa ingen videre Konst-
 „greb, og for at beholde dem, var der sor-
 „get ved adskillige Midler, ligesom deres
 „Udtrædelse ei heller, om den endog skulde
 „funden Sted, nogensinde kunde blive skade-
 „lig for Ordenen.“

„Utrættelig og med Anvendelse af alle
 „optænkkelige Midler arbejdede jeg paa at
 „svinge mig i Beiret, og omsider lyktes det
 „mig. — Jeg blev eet af Overhovederne. —
 „Man valgte mig dertil med den største Høitid-
 „delighed, og først nu erfoer jeg Ordenens
 „sande Formaal, hvilket hidindtil ei heller
 „for mig havde været ganske begribeligt.
 „En Table af Sels med forte deri ætsede
 „Bogstaver underrettede mig derom. Der stod
 „paa den:“

„„Det Godes Herredømme være det
 „„Maal, enhver sigter til, enhver utræt-
 „„telig bestræber sig for! At forbedre
 „„sig selv og sine Brødre være hans dag-
 „„lig Tid! Hemmelighed og Mærke be-

„dække det Gode, paa det den Onde
„ikke skal kunne afvende det.“

„Men forestil dem ikke, at dette store
„Formaal, som syntes at være saa aldeles
„stridende mod mig, betog mig Modet,
„stjont jeg ikke havde ventet det ganske saar-
„ledest. Min første Tanke var: at alting
„etter Behandlingens Beskaffenhed vel lod sig
„ansende til min Tjeneste, og jeg besluttede
„mig derfor paa, for det første kun at bringe
„ge mig i al muelig Anseelse.“

„Ordenen søgte at ophøje de af sine
„Medlemmer, som den erkjendte for gode
„og brugbare Mænd, til de høieste Poster
„i Staten. Intet var lettere end dette, og
„netop herved blev det mueligt at besætte
„enhver Post med den, der var den voxen-
„og værdig; følgelig vilde med Tiden
„det hele Corpus fra den Laveste til den
„Høieste, komme til at bestaae af Ordens-
„lemmer, og det almindelige Formaal da des-
„bedre opnaaes.“

„Arligen to Gange, naar de fremkom-
„ne Knopper udviklede sig til Blade, og

„Naar disse igjen skilte sig fra Moderstamm-
 „men, forsamlede Overhovederne sig paa
 „forskjellige Steder. Her meddeelte de hin-
 „anden de Erfaringer, de havde samlet, her
 „bleve Subjecterne foreslagne og prøvede,
 „og her bleve de, naar de vare befundne
 „gode og tjenlige, bestemte til den Post, de
 „skulde beklæde, og hvilken de og kort efter
 „bleve ansatte i *).“

„Men hvor megen Forsigtighed end Loe-
 „vene foreskrev i Henseende til Valget af
 „Selskabets Overhoveder, og saa mange Bes

*) Paa det ingen Windviet skal falde paa nogen
 urigtig Formodning, (noget man ikke noksom
 kan forebygge), forsikrer jeg her høitideligen
 at det (hvilket desuden enhver, der har den
 mindste Kundskab om Trimurerordenen af sig
 selv vil indsee) ikke var denne Orden; thi
 Trimurerordenen bestaer endnu, men hiin blev
 omsthyrtet, saasnart dens ædle Formaal ophørte
 eller blev misbrugt til skammelige Foretagens-
 der, og dette omsider eygtebes.

Anm. af Grev D**.

„tingelser der end bleve gjorte dem for at
 „forøge Vanskeligheden ved disse vigtige Po-
 „sters Opnaaelse, saa faldt det mig dog me-
 „get snart i Sinne, at jeg ikke var den eneste,
 „der gjennem en Sidevei var kommen her-
 „til. Mange havde ikke andet end den blotte
 „udvortes Masque, og søgte under Skin af
 „at arbejde for Ordene allene at fremme de-
 „res egne Ønsker. Og saa blev jeg med For-
 „nøielse vaer, at det var de fleste af disse
 „Overhoveder ikke om det Godes Herre-
 „dømme, men allene om deres eget at
 „gjøre. At bringe disse paa min Side, uden
 „dog at lade dem overflue mine Planer,
 „faldt mig ikke vanskeligt.“

„Og nu havde jeg vundet Epil. Næ-
 „sten alle Befordringer stode ved mig eller
 „min Mægling, og snart saae jeg allebegne
 „Embederne besatte med Folk, der kun vent-
 „tede paa mine Bink, og i Følge mine Bes-
 „falinge maatte meddele mig alt, hvad der
 „i nogen Maade kunde være mig magtpaa-
 „liggende. — Min Virkefreds gik altsaa fra
 „nu af i det Store, og jeg kan vente, at

„Hvad jeg allerede har sagt, vil have givet
 „Dem Oplysning nok til at forstaae mig,
 „naar jeg i Fremtiden sigter til denne Or-
 „den, uden hvilken jeg vel neppe vilde have
 „bragt det til den Punct, jeg ved Hjelp af
 „dem er kommen.“

„Imidlertid var Monarchen i * * * *
 „død. Ved Regjeringens Tilrædelse af hans
 „Efterfølger foregik der meget vigtige Foran-
 „dringer. Fra een af mine derværende Til-
 „hængere fik jeg med en Estaffette, et saa-
 „dant Brev, skrevet med Skifte.“

„De nuværende * * * * Creature
 „reise nu modigen deres Nakke, de omringe
 „næsten stedse deres Herre, og vide saa kon-
 „stigen at omtaage ham, at han i Blinde
 „følger alle deres Forslag. Alting antager
 „en forandret Skikkelse, og af blot Ratio-
 „nalhad er man allerede paa Veie til at
 „ophæve en Alliance, som vor Hof hidindtil
 „med Grund var saa stolt af, og uden hvil-
 „ken vi ikke kunne undgaae en snart forestaa-
 „ende Krig.“

III Deel 2den Afsnit.

Begge Premierministrene P** og D***
 — "de vare ved mig ophsiede til disse Bær-
 digheder," tilfsiede Armenianeren her —
 ere blevne styrtede og derefter i deres Fænge-
 sler halshuggede. Den Tilfsiardighed, hvort-
 med dette gif for sig, tillod ikke tilstrække-
 ligen at undersøge den Forbrydelse, man
 bekyldte dem for, og det Mærke, (alt er
 indhyllet i, forbyde endog at ytre de
 mindste Formodninger. Jeg troer, det
 tillægges dem en Forbrydelse, som har
 bragt P** i en saadan Passion, at hans
 ophidsede Hoved ikke tillod ham med Kold-
 sindighed at bedømme Sagen."
 Grev P***, der paa nærværende
 Tid opholder sig som Gesandt i Rom, har
 faaet Befaling, det snarreste muligt, efter
 at være bleven afløst at komme tilbage
 Monarchen, hvis hele Hjerte han besidder,
 venter med Smerte paa hans Ankomst, og
 søger paa alle mulige Maader at fremskynde
 den. Han har udseet ham til sin Premier-
 Geheimeminister, og alt er spændt af For-
 beretning om ham.

„Den Nøiagtighed og Omhyggelighed,
 „jeg stedse har anvendt for kun at meddele
 „Dem paalidelige Efterretninger, og den
 „store Hurtighed, hvormed jeg bestræbte
 „mig for at bringe dem i Deres Hænder,
 „lader mig den næst smigrende Forventning
 „see Deres videre Befalinger i Mæde, og
 „giver mig Haab om Deres Tilfredshed mod
 „mig.“

„Charles“

„Denne Charles, af Fødselen Fransøis,
 „mand, var en af mine Hovedredskaber, hvil-
 „ket og hans overordentlige Talenter gjorde
 „ham stikket til at være.“

„Aldrig saasnart havde jeg læst dette
 „Brev, førend jeg kastede mig i Vognen, og
 „reiste Dag og Nat for det snarest mueligt
 „at være i Rom. — Jeg lærte at kjende Brev
 „P***, og fandt ganske i ham den Mand
 „jeg ønskede at finde. — At lokke ham ind i
 „** Ordenen, var mig saa meget besletere,
 „da han desuden allerede var tilbøjelig til at
 „træde over. Dersom Forbindelsen af en sæl-
 „des Interesse kan kaldes Venstabs, saa op-

„stod der snart det allerfortroligste mellem os.
 „Ham lod jeg nu see en Deel af min Plan,
 „og han forpligtede sig til at medvirke til dens
 „Udførelse, imod at jeg lovede da at hjælpe
 „ham paa den * * d * * ske Trone, hvilket Løb
 „te jeg dog aldeles ikke havde i Sinde at
 „holde. — — At jeg dertil endnu viste ham
 „min Indflydelse i alt gennem et Forstørrelse
 „sesglas, og søgte ved nogle foregivne over-
 „ordentlige Virkninger at give mine Ord
 „Trosværdighed og Esctertryk, behøver jeg vel
 „ikke her at erindre.“

„Endnu stedsse var jeg tsivolraadig, hvil-
 „ket Rige jeg egentligen skulde gjøre til Gjen-
 „stand for min Herksesyge. Jeg valgte, og
 „fort derefter viste der sig almindeligen Om-
 „stændigheder, som igjen lode mig forkaste
 „det Valg, jeg havde gjort. Jeg besluttede
 „derfor at lade et gunstig Dieblis afsjære,
 „hvilken Vending jeg skulde give min Magt,
 „og lod mig imidlertid nøie med at forsøge
 „Tallet paa mine Tilhængere.“

„Dette gunstige Dieblis var nu nærmere
 „end jeg forestilte mig, og alle mine Foret-

„tagender fik nu en bestemt Punct at kunne
„sige til.“

„Foruden Erhvervelsen af Grev P...s
„interessante Bekjendtskab, havde jeg og den
„Fordeel af min Reise til Rom, at jeg fandt
„min Pleiefader, som jeg uden Anledning vel
„ellers neppe vilde have bekyndret mig om, og
„erfarede af ham Hemmeligheden angaaende
„min Herkomst.“

„Hans bestandigen Laborering og hans
„Forsømmelse af sine Patienter havde nu, da
„han meest trængte til Understøttelse, bragt
„ham i den bedrøveligste Fattigdom. Eieren
„af det Hus, jeg kom til at logere i, og
„hvor han i forrige Tider havde været Husb.
„læge, gav ham af Medlidenhed det nødtorf-
„tige Ophold. Ved en Hændelse kom jeg
„til at see ham. Det var ikke vanskeligt ved
„første Blik at kjende ham igjen; thi hans
„Physiognomie var alt for udmærket til, at
„det skulde kunne være gaaet mig af Minde,
„og at jeg ikke endog efter en længere Tids
„Forløb skulde have fundet ham selv blandt den
„største Mængde Mennesker. — Det havde

„fra først af været mit Forsæt aldrig at op-
 „søge ham og heller aldrig at give mig tilkjøn-
 „de for ham, og dette Forsæt blev endnu
 „uforandret, uagtet jeg saa den fattige Ol-
 „ding, der saa høiligen trængte til min Hjelp,
 „i denne Tilstand at staae for mig. Jeg glæ-
 „dede mig over at finde mig saa standhaftig i
 „mine Grundsetninger, at de end ikke vækket
 „des ved Synet af en Fader, og at ei engang
 „mit Hjerter i mindste Maade rørtes for
 „ham.“

„Ved et Fælstrin styrtede jeg ned af Trapp-
 „pen og faldt i en Besvimelse. Da jeg kom
 „til mig selv igjen, befandt jeg mig i Sengen
 „under min formeente Faders Hænder og intet-
 „gen tilstede i Stuen uden ham. Han saa
 „meget nøie paa mig, og syntes med Magt
 „at tilbageholde noget, han vilde sige.“

„Hvad er der foregaaet med mig? —
 „raabte jeg fortrædelig over, at jeg befandt
 „mig og dertil endnu alene, hos en Mand,
 „som jeg troede det var saa fornødent
 „at sige, om han ikke skulde aabnøre min
 „Klinge Hverkomst.“

„Et Fald fra Trappen, — — Deres
 „Bespimelse. — — Jeg hjalp Dem — løste
 „Deres Skjortekrave . . .“

„Jeg skal belønne Eder. — Hvor ere mine
 „Folk?“

„Jeg har søgt at bringe Dem af Veien,
 „da . . .“

„Det har J understaaet Eder? — Jeg
 „befaler, at de strax skulle komme ind. —
 „Ring siger jeg.“

„Hans Knæ rystede og Laarerne styrtede
 „ham ud af Sinene.“

„Kjender De mig ikke?“

„Hvilket Spørgsmaal! — Ring, siger
 „jeg! — “og i det samme sprang jeg selv op
 „af Sengen for at tage fat i Klokken. Han
 „stillede sig i Veien for mig.“

„For Guds Skyld, tillad mig blot et
 „Par Minutter! — Jeg er jo Silvio og De
 „er min Ferdinando. — Ere da mine Ansigts-
 „træk blevne saa ganske ukjendelige for Dem?
 „— Eller tillader Deres Lykke Dem ikke mere
 „at erindre Dem min faderlige Kjærlighed til
 „Dem?“

„Graver, Menneſke!“ — „raabte jeg og
 „ſkjød ham bort, da han aabnede ſine Arme
 „for at omfavne mig.“

„See dette Tegn paa Deres Hals. Paa
 „det kjendte jeg Dem igjen, da jeg under De-
 „res Beſvimmeſe loſte Deres Halskrave. O,
 „lad mig ikke forgjebes have takket den Al-
 „mægtige, fordi han lod mig finde Dem
 „igjen og derved ſætte mig i Stand til at
 „give Dem tilbage til Deres gamle Fader,
 „der ſukker efter at omfavne Dem. O, om
 „der end ikke er den mindſte Taknemmelig-
 „hedsfølelſe i Deres Hjerte for mig, ſaa
 „erkjend dog i det mindſte Deres egen For-
 „deel og bortſtød ikke mig, der er den enesſte
 „paa Jorden, ſom kan bære drage det Slægt
 „der ligger for Dem over Deres Herkomſt,
 „og derved hjelpe Dem til de umaadeligſte
 „Nidomme.“

„De er alſaa ingen Bedrager?“ — „ſagde
 „de jeg for at ſadle om og begynte den Rolle,
 „jeg nu maatte spille.“

„O! hvorfor ſagde Deres Hjerte Dem
 „ikke dette ſtrax! — Dog, jeg tilgiver Dem!

„Hvo kan vide, hvad for Bedragerier der
 „kan have hærdet det, der kan...“

„Ja, kjæreste Fader!“ — „faldt jeg ham
 „i Ordet og trykte ham til min Barn. Et
 „heller kostede det mig meget at se skønne
 „dette Optrin med nogle Taarer, hvortil og
 „saa den gamle Doctor ydede rundelige Bi-
 „drag“ — „O, der gives mange, mange
 „nedrige Skabninger,“ — „vedbl. v. jeg.“ —

— „Et Menneſte, som jeg ſjenkede mit hele
 „Venſkab, ſom jeg, da jeg ingen Efterretning
 „vidſte at forſtaffe mig om Dem, og ei heller
 „mine Forretninger tillode mig ſelv at foretage
 „mig den behagelige Reife, havde overdraget
 „at opſøge Dem, — bedrog mig ſaa ſkand-
 „melig . . . Det Uhyre! — Han miſbrugte
 „min Fortrolighed, instruerede en Svitſchub
 „og lod ham spille Deres Diotte. Mit ſomme
 „Herte var leiuroende, og aabnede ſig med
 „Barme for ham. — Kun ved et lykkeligt
 „Tilfælde opdagede jeg, at han trængte mig
 „etter Livet, for at bemægtige ſig min For-
 „mue, ſom diſſe to efier Vitale ſkulle dele.
 „— Og dette Menneſte ſkyldte dog allene mig

„Takken for sin Lykke. — O, min Fader!
 „der behøves sandeligen megen Tro paa
 „Gud *), — naar man ikke ved saadanne
 „Erfaringer, hvorat jeg har hørt mange
 „flere, omfider skal blive en Menneskehader.“

„Den Gamle troede uden Betænkning
 „min Opdigtelse, og Glødestaarer trillede
 „ham ned af Kinderne“

„Ja,“ — „raabte han henrykt.“ —
 „Du er min Ferdinando. Skun Maffien
 „af en Menneskehader kunde sette Mennesker
 „gibe Dig, men Dit Hjerter er og bliver,
 „hvad det altid har været. Af, hvilken
 „Glæde vil det ikke blive for Din Fader,
 „som for længe siden havde været fjed af
 „Livet, dersom han ikke ideligen havde næg-
 „ret Haabet om at see Dig igjen.“

„De er ikke min Fader?“ — „sagde jeg
 „under en ny Strøm af Taarer.“ — „Ja,

*) Flere andre saadanne Udtrykke har jeg ubelæbt
 I dette mere en djævels Affums Mund an-
 faae jeg dem for Bepottelser

„Jeg fortjener, [at De nu stødte mig fra
„Dem.“

„„Nei, min Søn, nei! Jeg var kun
„„Din Pleiefader, og allene det er en Lykke
„„for mig, endskjønt Din Undvigelse. — Dog,
„„ikke et Ord derom; jeg har Dig jo nu
„„igjen! — Læs selv dette Brev!““

„Jeg læste.“

„„Benedig, d. 6 Aug. 17* * * * *“

„„Min kjæreste Silvio!““

„„Jeg gjorde Dem med mine Bebreidelser
„„Uret. Thi jeg veed nu, at De er uskøt-
„„dig i, at jeg har mistet min Søn. Det
„„var ikke formedelt Deres Esterladenhed
„„eller Haardhed, at han flygtede. — Ak,
„„tilgiv det beklemte Faderhjerte, at jeg
„„kunde behandle Dem saa haardt.““

„„Jeg agtede at gjøre min Søn lykke-
„„ligere end andre hans Lige. Han skulde
„„glimre, han skulde udmærke sig for dem!
„„— Men Gud har haardt straffet min Hov-
„„mod, — nei, ikke haardt, — han har
„„straffet den mildere, end jeg fortjente det.“

„„Thi kan ikke min Søn leve endnu, kan
 „„han ikke tilbagegives mig? — Denne Tan-
 „„ke, — den bortryser endnu Tanken om
 „„Døden, hvilken jeg svage forlode Dikings
 „„ellers vilde fjerne med Vellyst; den sætter
 „„ofte mit allerede stærkede Blod i nyt Om-
 „„løb; den er den eneste, min Sjæl endnu
 „„nærer.““

„„Ak, om jeg fik ham igjen, den Høit-
 „„elstede, om jeg kunde tyde hans Hænder
 „„med de store Rigdomme, hvormed Guds
 „„Gødhed saa ufortjent har velsignet mig
 „„og som jeg kun har samlet for dette mit
 „„eneste Barn; om jeg kunde lægge mine
 „„skælvende Hænder velsignende paa hans
 „„Hoved, og han igjen til Taknemmelighed
 „„maatte tilrykke mine bristende Dine; —
 „„om da enhver eter min Død endnu maatte
 „„prise mig lykkelig for en saadan Søn, —““

„„, mit gamle, svage Hoved, du
 „„maa vel uden denne Trøst, uden denne
 „„Glæde tage dit graa Haar med dig i
 „„Staden.““

„Og Silvio, er det Alderdoms-
 „hed eller Ahneffe, jeg — kan endnu ikke
 „opgive Haabet. — Spar ingen Noie for
 „at finde ham — Gjerne vil jeg da —
 „o, hvad vilde jeg ikke! — ja, endog Des
 „res Synder, om de end vare de største,
 „d res Misdgjerninger, om de havde be-
 „gaaet nogen, vilde jeg affone for Dem i
 „Stjerpilden.“

Miscarine.

„Egentligen var det ikke saa meget min
 „Begjærlighed efter at see min Fader, som
 „mit Huske at sætte mig i Besiddelse af
 „hans Formue og flere andre derpaa grun-
 „dede Planer, som strax opstode i min Sjæl,
 „der dreve mig til at haste med min Reise
 „til Benedig. Silvio maatte forudsende et
 „Brev, som kunde forberede min Fader paa
 „min pludselige Afkomst, og dernæst maatte
 „han, for at berøge ham enhver Tvivl om,
 „at jeg var hans Søn, ogsaa personligen
 „gjøre Reiten med mig.“

„Hurovte slatted min Fader mig i sine
 „Arme, og hans Alderdoms Skrøbelighed

„ syntes at forsvinde hos ham. Jeg ansatte
 „ mig som en kjerlig Son, og gjorde mig
 „ skadesløs for denne modbydelige gamle
 „ Knark's Dimjavnelser ved Forefillingen om
 „ hans Guld og de Hensigter, jeg haabede at
 „ drive igjennem der ved.“

„ Men aldrig saasnart erfoer jeg, at
 „ hans rystende Hoved søgte med Haardnak-
 „ kenhed at udforske mit Troessystem, hvilket
 „ hvilket noale af mine Papirer, som han af
 „ Nysgjerrighed tilpændte sig, havde givet
 „ ham Oplysning om, og at han i Følge
 „ deraf agtede at arbejde paa min Dimjav-
 „ nelle, førend jeg begyndte at søle, at den
 „ korte Tid, han efter al Sandsynlighed end-
 „ nu havde at leve i, mueligen vilde blive
 „ mig for lang. — Han kunde ikke gavne
 „ mig mere, ja han var mig endog i Veien
 „ ved mange af mine Foretagender: — hvore-
 „ for skulde jeg altsaa længere plage mig
 „ med at bære en Marque for ham, som jeg
 „ ikke mere kunde haabe at drage nogen For-
 „ deel af?“

„Bedre er det, tænkte jeg, at den alle-
 „rede døende Stamme gjør Plads for den
 „opfydende Spire, som bedre allene kan
 „nytte Rodens Kraft, og af dette Raisonne-
 „ment havde han den Fordeel, at han blev for-
 „skaanet for Dødens Kamp. — Jeg standt
 „sede i en sød Slummer hans allerede svæ-
 „ge Aandedræt, efter at jeg noget forud
 „havde sendt hans inderlige Ven, Silvio,
 „den samme Vej.

„Gud,“ — „raabte Prindsen,“ —
 „Hvor er det mueligt for et Menneſte at
 „myrde sin egen Fader!“

„Med koldt Blod, maa De ſige“ —
 „tog han Ordet igjen.“ — „Thi dette net-
 „op udmærker mig fra dem, der før have
 „begaaet en ſaadan Handling, men begaaet
 „den i lidenſkabelig Overiſe. Jeg havde
 „rigtig nok kunnet ſkaane ham, derſom han
 „ikke af en utaalelig Nyſgjerrighed havde be-
 „mægtiget ſig mine Papirer, og ved dem
 „for en Deel var bleven underrettet om
 „min Plan og min Tænkemaade. — Men
 „fra nu af troede han intet af hvad jeg

„sagde, vilde ved Silvio's Hjælp gjøre sine
 „Rettigheder som Fader gjeldende hos mig,
 „— ja understod sig endog at formane, be-
 „sæle og true. — Naadigste Prinds!: aldrig
 „kunde jeg udstaae nogen over mig, og han
 „vilde endog hemme min Flugt! — Ja,
 „maatte jeg ikke befrygte, at hans Brev
 „ringer over mig kunde blive tydelige og
 „vilde mig megen Gode, da jeg galdt hos
 „mange for et Myrder paa Gudsfrygtighed?“

„Nu den Keige Sjælver for Hindring
 „aer, som af Fordommen ansees for uover-
 „vindelig; — jeg var vant til at gjenne-
 „bryde dem.“

Alle mine Muesler — tilføier Brev D**
 — fortrak sig, her af ti, ja tusinde Gode
 Redet og Gøfærdelse. Det forekom mig
 som min Sjælsenflette Substance var bleven
 til Millioner selsomme Væsen, hvi de alle
 overvældede af Ustke truede voldsomt at
 sprænge deres B a r g for at komme ud af
 den Sphære, der f g i tededes af den mere
 end Djevelfke Dristas, denne Nyggestole
 udaandede. — Mine Dine stode viid opspis

lede, ubeværgeligt, langsomt og besværdt hans
 fede mit Hjerte, mit Bryst forekom mig at
 negte mig den Luft, jeg trængte til, og paa
 ethvert af mine Haar stod der en kold Sved-
 draabe.

Men Armenianeren beholdt sin antagne
 Contenance, og hans Blik hestede sig med-
 lidende paa os alle. Intet Træk af Fortry-
 delse i hans Ansigt skjendte mit Die nogen
 Hvilepnnet, hvor jeg kunde skimte Spor af
 Mennesket.

Endeligen tog han igjen Traaden fat i
 sin Fortælling.

„Rum faa Maaneder havde jeg opholdt
 mig i Venedig, førend allerede en stor Mængde
 unge Patrieire trængte sig til mig, og
 kappedes med hverandre om at opnaae mit
 Beskab. Min Herkomst og min Formue
 gave mig Fordring paa alle muelige For-
 trin, og disse søgte jeg og allevegne at gjøre
 gjeldende, uden dog i mindste Maade at lade
 noget Menneske mærke det.“

„Med Hornsielse opdagede jeg, at saare
 „mange nærede et uudslukketigt Had til Re-
 „gjeringen, at jo mere de nødedes til at unders-
 „trykke dette Had, desmere voxede det, og
 „at jo hemmeligere det modnedes, des stærk-
 „keligere vilde det engang bryde ud. Ogsaa
 „forenedes alle øvrige Omstændigheder for
 „at befæste mig mere og mere i den Tanke,
 „jeg allerede fra først af havde fattet:
 „„Benedig worde styrtet ved mig,
 „og paa dets Ruiner worde der
 „lagt Grund til min Trone! At
 „svinge mig høiere, vil blive mig
 „en let Sag, naar jeg først har
 „saa høi en Standpunct at opfly-
 „ve fra“ — „Enhver Dag gav mig
 „mere Visshed om, at min Plan ingensteds
 „vilde lade sig udføre saa let som her, hvor
 „der allerede var lagt saa god en Grund
 „dertil. En stor Deel af Adelen, utilfreds
 „med den tyranske Regjering, de fleste Pro-
 „vindser, succede under det meest trykkende
 „Dag, det almene Folk, vaklende som et
 „Rør i Esteraarsstorm, let at opflamme og

„let at ophidse; — et saadant Sted mang-
 „er der ikke andet end at benytte sig for-
 „deelsagtigen af alle disse gunstige Omstæn-
 „digheder.“

„Allene det, jeg vidste af Nygte om
 „denne Stat, havde forenet med et Blik i
 „den, foreskrevet mig den aldeles ubrødelige
 „Regel: at bruge den største Forsigtighed
 „ved alt hvad jeg agtede at foretage mig.
 „Denne Regel iagttog jeg saa meget des
 „omhyggeligere, da den desuden tilforn alle-
 „rede havde været mig en Lov; og mit sv-
 „rige dermed forenede Forhold tiltrak mig
 „snart Opmærksomhed og erhvervede mig en
 „udmærket Ugtelse. Jeg anvendte alle op-
 „stændelige Midler for at udforske enhver
 „Tænkemaade, — hvor vanskeligt det end
 „og faldt her, — uden igjen at lade nogen
 „mærke det mindste til min.“

„Men hvor meget jeg endog troede at
 „bære skjult for alles Øine, havde dog nogle
 „seet dybere, end jeg nogenstunde kunde for-
 „mode.“

„Skjult af en ukjendelig Maſquering
 „og fordybet i grandſtende Jagttageller, og
 „jeg engang ſpadſerende paa St. Marcus
 „pladsen. Allerede begyndte det at mørkne,
 „da en Flok Balladefangere kom mig i Møde,
 „og indſlutsede mig imellem ſig. Det
 „ſaldr mig ei engang ind, at der her kunde
 „ligge noget andet end en almindelig Fortæl-
 „ſtelse til Grund; men jeg tog mærkelig
 „ſeil. Allerede det Slags Romance, der
 „blev ſjunget, forekom mig, der var ſaa
 „opmærksom paa alt, at indeholde i en alle-
 „goriſk Fortælling nogle hemmelige Binde-
 „ſom vare ſkjulte under den dybeſte Fortælling
 „ning og umueligen kunde gjøre nogen an-
 „den end mig opmærksom derpaa. All-
 „givel vilde jeg allerede tilſkrive det en
 „blot Hændelſe, da een af Selskabet trængte
 „ſig hen til mig og trykte mig et Papire i
 „Haanden, imedens de andre ſang følgende
 „Strophe:

„„Bevar det vel, lad intet dig,

„„Bevæge til derom at tale!

„I andet Fald Du sikkerlig,

„Ei Solen meer seer at dale.“

„Disse Ord, som i sig selv, overeensstem-
 „mende med det hele Optog, syntes at være
 „lagte en Fæe i Munden, og i Forening med
 „det forrige lode romantiske nok, forleilede
 „alligevel ikke formodest det Eftertryk, hvor-
 „med de bleve sjungne, den Virkning, de
 „bare bestemte til at gjøre. Jeg stak mit
 „Papiir i Lommen, og begav mig strax hjem
 „dermed.“

„Det var et Brev. Jeg ilede alt hvad
 „jeg kunde at aabne det, og læste nu:“

„Ven eller Fiende!“

„Det vil allene beroe paa Dem selv,
 „hvilket af disse Navne De i Fremtiden har
 „at vente af os. Til Deres Bedste ønske
 „vi, at det maatte blive det første. De
 „høre nu vort Unliggende“

„Vi alle ere utilredse med den Nes-
 „gjering, der hidindtil tyranserede vort
 „Fædreland, undertrykte dets ædreste
 „Mænd, og lønnede dem med Uraemmer-

„„„lighed, der have gjort sig høist fortjente
 „„„ved deres Bestræbelser for det Heles Vel.
 „„„Forvin som i andre Lande give deres Bes-
 „„„iddere befriet Ret til enhver Patriots
 „„„Agtelse, Fuldkommenheder, som den be-
 „„„sleede Digter gjør til Gjenstand for sine
 „„„Mesterstykker og forplanter til de tidligste
 „„„Efterkommere, hvad nytte de vel til her?
 „„„— De aabne den visseste Udsigt til den
 „„„forsmædeligste Død. — Er ikke det at
 „„„forjage med Magt alle sublime Kands-
 „„„gaver fra vort Fædreland, og forsællis-
 „„„gen at gaae enhver Spire til store og be-
 „„„rømmelige Foretagender? „„„

„„„Hvor ofte blev ikke den tappreste og
 „„„klogeste General, den Feldtherre, som hav-
 „„„de reddet sit Fædrelands Frihed, og med
 „„„Glæde og Heltemod udøst sit Blod for
 „„„det; hvor ofte blev ikke den største Stats-
 „„„mand et Offer for den nedrigste Misun-
 „„„delse? „„„

„„„Vor Historie vrimler af saadanne
 „„„Exempler, hvoraf ethvert for sig er en
 „„„Stamstøtte for vor Character, som man

„Brændemærke og i alle Fremmedes Dine. —
 „Og det skulde vi taale længer, da Mags-
 „ten til at forandre det ligger i vore
 „Hænder?“

„Og vi, vi drømme om Frihed, me-
 „dens vi ei engang have den svageste Skyg-
 „ge deraf. — Bliiver ikke ethvert af vore
 „Skridt bevogtede af utallige Spioner, lytte
 „de ikke efter ethvert af vore Ord, og ere
 „vi ikke ofte, selv ved den største Uskyldig-
 „hed, givne til Pris for de samvittigheds-
 „løseste Creaturers Magt og Gudsbejndem-
 „de! — Anraaber ikke vore Brødre og
 „Slægtningers, af umættelig Blødtørst —
 „under Statsklogskabs Navn — uskyldig
 „udøste Blod — og høit om Hævn!“

„Ferdinando, Du som stammer fra
 „den ædle Miscariniske Slægt, skulde det
 „være fornødent at sige Dig mere? — Ops-
 „stiger ikke allerede Dit kogende Blod fra
 „Dit fulde Hjerte til Din Hjerne og truer
 „at sprænge den? — Kan Dit Kædreneland
 „være Dig ligegyldigt? — Vil ikke ogsaa
 „Dine Slægtningers Blod røre Dig?“

„„Vi drømte om Frihed, vaagnede
 „„og det drømte Billede var forsbundet.
 „„Enten skal sand Frihed træde istedet
 „„derfor, eller skal en evig Søn forskaffe
 „„os i det mindste en evig Drøm; hvori
 „„det skønne Billede, som vi saa villigen
 „„gave vort Liv til Pris for, evigvarende
 „„vil svæve for os.““

„„Allerede ere vi en anseelig Hob, sam-
 „„menhvoren paa Liv og Død; større vil
 „„den blive, naar omsider vort Skrig væk-
 „„ker dem af deres Drøm, der drømme om
 „„Frihed, og vaagnede ville see, at det kun
 „„var en Drøm.““

„„Mod besjeler os alle, store Pengesam-
 „„mer befinde sig i vore Hænder: kun en
 „„klog Anfører fattes os. Ferdinando! vil
 „„Da være den?““

„„Dine blændende Guldkommenheder,
 „„Din Klogskab opfordrer os til denne Bøn.
 „„Ogsaa ere vi nøiere bekendte med Dig,
 „„end Du selv foresætter Dig. Et besynder-
 „„ligt Tilfælde har gjort os, — men og kun

„,os allene — kendskede med den Historie, Du
 „,har havt i **d** med begge Statssecre-
 „,tairerne. Den er os ligeaa ubegribelig,
 „,som Du selv, og netop derfor er Du vor
 „,Mand““

„,Vi haabe, Du ikke vil vægre Dig
 „,for at antage vort Tilbud; thi Du er
 „,vel ikke saa fremmed her mere, at Du
 „,jo veed, Veien under vor herlige Regje-
 „,ring allevegne staaer aaben for Banditer-
 „,dollene. — Mueligen kunde og vi da
 „,bruge dem. — Men vi forlade os paa
 „,Dig, og selv dette Brev maa jo overbevise
 „,Dig om vor Tillid til Dig.““

„,Antager Du — som vi haabe — vort
 „,Forflag, saa brænder den forestaaende Mid-
 „,nat et meget klart Lys i Din Dagligstue.
 „,Al sig selv forstaaer det sig, at Du er
 „,allene — Du skal da erfare mere fra os.
 „,Til den Tid bliver der lagt naie Mærke til
 „,Dig““

„,Sagen fordrer Forsigtighed; derfor

„„og i det bedste Haab kalde vi os blot
„„ubestemt

Dine

Benner.““

„Intet kunde være mig uøsteligere end
„dette Brev. Jeg maa tilføie, at det endr
„og overraskede mig. Vel havde jeg selv alle
„rede anvendt alt for at kunde vente om kort
„eller lang Tid, et saadant Tilbud, da jeg
„kjendte Gjæringen hos mange af de Veneti-
„anske Nobili; men at det vilde blive gjort
„mig allerede nu, det overgik endog min
„Forventning.“

„Den sværmerste Tone, der herskede i
„Brevet, henrykte mig saa meget, at jeg
„læste det adskillige Gange; thi min Erfar-
„ing havde allerede for længe siden lært
„mig, hvad man kunde vente af Hoveder, der
„lode sig bringe i en saadan Hede. Deelige
„Hoveder behøver man kun at opflamme og
„klogelig at føre sig til Nytte: da lade de sig
„lettelig lede til, hvad man vil. Jeg kunde
„allerede forud temmelig sikkert slutte mig til

„hvem Forfatterne vare, og med Utaalmodighed saa jeg den bestemte Midnatstime i „Røde.“

„Den kom. Min Følelse havde en høitidelig Stemning, og Klokkerne forkom mig „at tone anderledes end de pleiede. Jeg ansaa det for Besejelse til mine forestaaende „Bedrøfter.“

„Pludselig sprang Døren op, og en tæt „masqueret Person stod for mig.“

„„Ferdinando Mascari, har Du bestemt „Dig?““ — sagde han med et stærkt Eftertryk „og en høitidelig alvorlig Tone.“

„Jeg er bestemt.““ — „svarede jeg.“

„„Saa følg mig.““

„Jeg maatte ligesom han, indhulle mig i sort, og derpaa gave vi os paa Veien. „Saa snart vi ankom til Canalen, hvor vi „allerede foresandt nogle ventende med en „Gondol paa os, blev der bundet for mine „Dine, og da man igjen tog Bindet dersfra, befandt jeg mig i den Sal, hvor os.“

„saa de (til Brindsen og mig) siden engang
„blev bragt *).“

„Omtrent en Snes Figurer, indhøllede
„i Sort, reiste sig fra deres Sæde og buk-
„kede med Ærbødighed for mig. Min Led-
„sager førte mig noget længere frem, i det
„han sagde: „„Han er bestemt; han er
„„Bores.““

„„Du har altsaa besluttet at antage
„„vort Forslag, at opgive vor Begjering?““
„— sagde een af dem, der havde det øverste
„Sæde.“

„Ja!“ svarede jeg.“

„„Dg Din Beslutning er fast, er ikke
„„overilende?““

„Den er evig“

„„Dg vil aldrig fortryde Dig?““

„Jeg er en Mand!“

„„Dg dersom den meest vanærende, den
„„forsmædeligste Død formedelst vort For-
„„bund vilde blive Din Lod, og Du ved at
„„forraade os kunde redde Dig, og endog

*) See første Deel.

„habde Gæ og Rigdomme, at vente der-
for, hvad vilde Du da gjøre?“

„Behøves der her noget Spørgsmaal?
„Om man endog stegte mig langsomt i kogende
„de Olie, og trængte Marven ud af mine
„Been med gloende Jern, saa vilde jeg
„tie.“

„„Saa sværg os!““ — „raabte de alle
„næsten paa eengang. Dette skeede da ogsaa
„med al optændelig Høitidelighed, medens
„jeg laae paa Knæ og de alle holdt mig de-
„res dragne Dolke for Brystet. Paa samme
„Maade, fordi jeg udtrykkelig forlangte det,
„tilsvore ogsaa de mig Lydighed. Efter dette
„Optrin rev de Masquen fra deres Ansigter og
„raabte: „„Velkommen, vær os velkommen,
„„Ferdinando Mascaroni, som vort For-
„bunds Overhoved.““

„Og nu være følgende Eder den belligste
„Pligt: Været forsigtige ved ethvert Ord, I
„tale, ved ethvert Skridt, I gjøre, og styer
„enhver hemmelig Samtale! Tæmmer den
„besøiede Ild, der brænder i Eder, indtil

„den Tidspunct kommer, da jeg siger Eder.
 „Nu bryde den løs! Da, da skal den for-
 „tære alt som en rivende Strøm. — Love I
 „mig det?“

„„Det løbe vi!

„Jeg skal gjøre alt, endog mere end
 „Eders dristigste Forventninger kunne fordre
 „af mig; men til den Tid — jeg gjentager det
 „endnu engang: Taalmodighed og Lydighed!“

„Fra dette første Dieblik søgte jeg af alle
 „Kræfter at erhverve mig mine Medsammen-
 „svornes jeller snarere mine Undergivnes Til-
 „lid i en endnu høiere Grad, og enhver Dag
 „gav mig nye Beviser paa, at dette fuldkom-
 „men lyktes mig.“

„Nu blev det een af mine Hovedbestræ-
 „belse at udbrede * * Ordenen saa meget
 „som mueligt. Der var ingen Embedsgreen,
 „ingen Stand, som ikke inden søie Tid hav-
 „de Medlemmer af Ordenen. Det gode Ryg-
 „te, den stod i, havde allerede forekommet
 „mig, og man glædede sig over at finde i
 „mig en Repræsentant for den. Man strøm-

„mede hobevliis til for at lade sig optage i
 „den af mig, og man ansaae det for et Wres-
 „tegn at maatte betjene sig af dens Symbol.“

„De anseelige Optagelsepenge, der
 „maatte erlægges af de Rige, og de betydes-
 „lige Tilskud, der desuden bleve gjorte af
 „dem, tillode mig, i Forening med mine egs-
 „ne store Indkomster, ikke allene at anvende
 „uhyre Summer til mine Hensigters Op-
 „naaelse og underkjøbe saadanne Personer
 „som jeg behøvede til min Tjeneste, men end-
 „og at henlægge store Capitaler for den kom-
 „mende Tid.“

„Om den egentlige Ordens Sammen-
 „komster vil jeg forbigaae at tale; thi det er
 „her uvedkommende. De bleve holdte hver
 „Uge, og jeg benyttede mig at fremme de for-
 „udfattede gode Meninger, derom endnu høie-
 „re. Dgsaa ville de vel troe mig paa mit
 „Ord, naar jeg siger, at jeg vidste at frem-
 „lægge saadanne Beviser for Anvendelsen af
 „Ordens Penges, som matte tale for Sel-
 „skabets Ære, om jeg endog allene havde

„anvendt dem til Befordringen af mine egne
„og de Sammensbornes Hensigter.“

„Det var gjort til en usvælgelig Lov i
„denne Orden, at man for at forebygge Sta-
„de og Ulykke, skulde aabnære dens For-
„mand alt, hvad man vidste, og dette var
„en fortræffelig Lov for mig. Alle Forhand-
„linger alle Hemmeligheder, der kunde have
„endog den fjerneste Indflydelse paa mig, var
„jeg vis paa at blive vidende om. Ingen
„Tauschedseed var saa høi eller høitidelig, at
„den ikke her blev brudt; ingen Person var
„saa usforkrænkelig, at ikke det dræbende Staal
„rammede ham, saasnart man troede at have
„noget at befrygte af ham; og der gaves kun
„saare faa, som ikke med Fornøielse eller i
„det mindste med den største Beredvillighed
„havde udryddet et Menneske af Verden, som
„jeg i Ordenens Navn havde affagt Dødsdom
„over.“

1,,Det forundrer mig dog meget,“ —
faldt Prindsen ham med nogen Mistro i
Ordet — „at Ordenen ikke tabte i sin Ans

„seelse, siden man endog brugte dens Medlemmer til Mordere.“

„Denne Gaade er saa let at opløse, at jeg forundrer mig over, at De behøver Oplysningen af mig, — Hvor mange ere ikke blevne myrdede af Cleresiet, uden at dets Magt derfor er sunket! — Og hvorved bragte vel Cleresiet det hertil? — Det gjorde det til Religionens Sag, og jeg — jeg gjorde det til Ordenens Sag, det skete jo af Iver for det Gode. — Tiltroer De mig da ikke saa meget, at jeg skulde kunde vise den, jeg vilde have rydet af Veien, for Guldbyrderen af min Befaling som et Afstump, der ikke forjente nogen Skaansel, hvor gjerne man endog vilde vise ham den? — — Ogsaa tog jeg Folk hertil, paa hvis Tausked jeg kunde forlade mig, om endog Sagen selv havde gjort det til en Nødvendighed for dem. — Det blev folgelig altid en Hemmelighed, de veltænkende Medlemmer erføre det aldeles ikke, og Ordenen tiltog daglig.“

„Men forekom da denne saa mægtig
 „Forbindelse ikke den altid mistroiske Stat
 „omsider farlig?“

„Dertil stod Ordenen i et alt for godt
 „Rygte. Den havde ikke det mindste, hvor
 „af der kunde formodes endog blot toer-
 „dige Hensigter — de mange Belgjeringer,
 „den — deels for et Skins Skyld, deels for
 „at befordre mine Hensigter — udøvede mod
 „Nødlidende, og som mueligen vilde gjort
 „en privat Person mistænkt, kunde derimod
 „umuelig opbække nogen Mistanke mod et
 „heelt Korpus. — Staten var altsaa rolig
 „over, at Ordenen besad saa mange Lem-
 „mer, da der endog indtraadte i den Mænd,
 „som beklædte de høieste Statsværdigheder
 „og stode i det bedste Rygte i Henseende til
 „deres Moralitet, og derved lod den sig ganske
 „dyffe i Søvn“

„Men skulde der da ikke blandt saa stor
 „en Mængde i det mindste været nogle, som
 „maatte have seet længere end andre og op-
 „daget, at Ordenen kun var en beqvemt
 „Masque til at skjule farlige Hensigter un-

„Der? — — Maatte ikke denne Tanke i det
 „mindste opstaae hos dem, der bleve brugte
 „af Dem til onde Handlingers Udøvelse?“

„Troer De da ikke at den, der kunde
 „lægge saa store Planer og bringe dem til
 „Modenhed, ogsaa maatte besidde den Kløg-
 „skab, der var, fornøden dertil. — Enhver,
 „der forekom mig at være af nogen Vigtig-
 „hed, havde sine Paapassere, og var det en
 „Mand, der holdt Domstolier, saa bleve
 „disse brugte dertil. Ved dette Middel blev
 „det mig umuligt at indhente Efterretning
 „om enhver af hans Handlinger og Foreta-
 „gender, og forekom disse mig mistænkelige,
 „saa var et eneste Bink af mig tilstrækkeligt
 „til at sætte ham ud af al Activitet. Jeg
 „tilstaaer gjerne, at min ellers saa tro Hu-
 „kommelse, ikke vilde være i Stand til at
 „angive Tallet paa dem, der havde denne
 „Skjebne. Fandtes vore sædvanlige Spio-
 „ners Udsigende ikke tilstrækkeligt, saa blev
 „det en let Sag for een af os at indsmigre
 „sig hos ham som Ven og ublokke hans hem-

„meligste Tanker af ham; og slog ogsaa
 „dette Middel os feil, saa troede jeg at
 „have den samme Ret, som al sin Tid har
 „gjort Inquistorerne og hvad der vedkom
 „mer dem saa frygtelige, nemlig at lade
 „mig af det blotte Skin bevæge til Fordoms
 „melsesdommens Uffigelse.“

„Utilfredsheden med Regjeringen søgte
 „jeg ved ethvert Middel der tilbød sig, om
 „hyggeligen at vedligeholde og forstærke hos
 „de Sammensvorne; ja jeg vidste endog at
 „saae Misforntielse i de Hjertes, der for
 „hen havde været aldeles frie derfor. Det
 „var mig en saare let Sag, uden at nogen
 „kunde opdage min Hensigt dermed.“

„Den overdrevne Statskkinsyge, der
 „ofte rev det ædlest Lem af den anseeligste
 „og rigeste Familie, og opofrede det for
 „den mindste Mistranke, for de elendigste,
 „ofte blot af de fletteste Mennesker opvakte
 „Formodninger, denne Skinsyge havde al sin
 „Tid været bittert hadet af disse Ulykkeligens
 „Paarsørende; men man havde allerede for

„Længe siden vant sig til at ansee deune
 „blødtørstige Hæne som et nødvendigt Onde
 „og at berolige sig, eller og frygtede man
 „dens graadige Tand saa meget, at man al-
 „drig vovede at ytre sine heftige Smerter,
 „mindre endnu at lade sig mærke med sin
 „Miltfredshed derover. Saaledes tilgrøede
 „omstøder det dybslagne Saar, ja man fandt
 „maaskee endog nogen Trøst deri, at der
 „var andre, som det ikke gif bedre, eller
 „at man efter en fortjent Mand's Bortryk-
 „kelse beviste ham al muelig Ære og Res-
 „pæctighed og i det mindste derved søgte at
 „oprette den mod ham udøvede Grusomhed.“

„Jeg besluttede nu, ikke allene at op-
 „rive alle disse Saar igjen med Magt, men
 „ogsaa at slaae nye ved Siden af dem.
 „At det vilde gjøre den Virkning, jeg øns-
 „kede, kunde jeg forudsee med Visshed; thi
 „Smerterne vilde nu blive saa heftige, at
 „der vel ikke gaves nogen, der roligere kun-
 „de udholde dem. Søger ikke — tænkte jeg
 „— selv den elendigste Dru at bide den, der

„træder den ihjel? All saa kan vel eiheller
 „her endnu al Følelse være saa udryddet, at
 „man ikke omsider maa tænke paa Hævn.“

„Min og Mines iøvrigste Bestræbelse blev
 „nu at bringe denne Statsklynghse flere og
 „flere nye Offere, og naturligtviis valgte vi
 „hertil dem, der desuden forekom os
 „mistænkelige. Falske Vidner optraadte,
 „opdigtede Breve bleve opsnappede, og ofte
 „behøvedes der ikke andet end dette, og den
 „Mistænkte fandt sin Død i Canalen Orsano.
 „Jeg kunde fortælle Dem mange Historier
 „om, hvorledes vi fatte dette og saadant i
 „Verk; men da det er Ting der saa ofte
 „lykkes endog den elendige Spion, som det
 „blot var om en Belønning for sin Angivelse
 „at gøre, saa anseer jeg det for alt for
 „store Ubetydeligheder til at ville opholde
 „Dem dermed, allerhøjest jeg selv ikke almindelig
 „delig gjorde andet derved, end udfastede
 „Planen og overlod Udførelsen til mine Un-
 „dergivne, og vi desuden og havde den
 „Fordeel paa vor Side, at der paa denne
 „Tid næsten i enhver Green af Statsbesty-

„Kelsen sad Sammensborne, som anvendte
 „al deres Indflydelse til at befordre vore
 „Hensigters Opnaaelse. — Og hvorlidet ber
 „høves der og til at sætte en Stat som Bes-
 „nedig til et Mord!“

„Ethvert Foretagende blev kronet af det
 „bedste Udfald, og Anstallet af de Sammen-
 „borne tiltog Uge for Uge. Deres Hævn-
 „sjerrighed var allerede stegen til en saa-
 „dan Høide, at kun jeg ved de alvorligste
 „Forestillinger om: at det endnu var for
 „tidlig — kunde afholde den fra at brude ud.
 „Jeg anvendte alt, for at bremse dem til
 „Taalmodighed en føie Tid endnu og indtil
 „vi kunde være sikker paa et lykkelig Udfald,
 „og mine Grunde, mit Mod, min Bestemt-
 „hed og mine Foretagender erhvervede mig
 „nart saa megen Anseelse, at man med
 „Glæde overlod sig blot til min Førelse,
 „uden at spørge mig om nogen Aarsag, selv
 „om et og andet derved syntes dem noget
 „paradox.“

„Ikke sandt Prinds, det forundrer ikke
 „Dem at en Hob Oprørere, som De vilde

„falde disse, overlod sig saa ubetinget til
 „min mindskrænkede Førelse, gave mig —
 „saa lidet dette endog vilde sige noget hos
 „mig — deres Eed derpaa, og nsiagtigen
 „holdt denne Forsikkring? — Ikke sandt, De
 „spørger mig ikke om, hvor det var mig
 „mueligt at bringe det til saa stor en Anseelse
 „hos dem? — For at spørge derom maatte
 „De sandeligen have glemt, at ogsaa De,
 „den store Moralist, den dydige, gudsfrygtige,
 „ge, hellige, berømte Mand, den fine, den
 „store Menneskekjender, saa villigen adlød
 „mit Bink, hvad for en Handling det endog
 „bød Dem at udøve! *)

*) Det forstaaer sig af sig selv, at Prindsen aldrig
 besvarede saadanne Uttringer. Kun hans Mi-
 ne røbede da hvor stærkt det krænkede ham,
 hvor inderlig han folte sine Feiltrin, og hvor
 tydelig han indsaae, at han maatte medregne
 disse bittere Krænkelser — endnu bittere af
 hans Forforers Mund, — blandt Folgerne af
 hans Forsyndelse. — Den Medlidenhed, der
 ved ethvert saadant Optrin opsteg i mit Sin-

„Kun stod der tilbage endnu ogsaa at
 „bringe Almuen i Gjæring; da Sammen-
 „sværgelsen; uden denne, unegteligen vilde
 „blive frugtesløs.

„Som jeg allerede har sagt, beklædte
 „mange af de Sammensvorne Statens Em-
 „beder, og denne Lykke havde jeg paa denne
 „Tid og. Vi opsogte nu alt, hvad der kun-
 „de forstærke Folkets Aag og gjøre det Byr-
 „den deraf utaalelig. Foruden den egents-
 „lige Fordeel, vi søgte at naae derved, havde
 „de vi ogsaa den deraf, at man ophsiede
 „os til de vigtigste Statsværdigheder og lo-
 „de os forblive i dem; thi det kan vel ikke
 „seile, De har gjort den Sagtagelse, at
 „dette almindeligen er Tilfældet med dem, der
 „ere hadede meest af Folket, da man gjerne
 „troer, der er mindst at befrygte for Sta-

berste med ham, blev endog svækket ved den
 heftige Affly, jeg følte for Armenianeren, som
 Dndskabens Glæde ved denne Ulykkelige Videls-
 ser løste ud af ethvert Ansigtstræk.

Unm. af Brev D**.

„ten af saadanne Mænd. Vi bleve altsaa
 „ideligen mægtigere, og jeg anvendte en
 „hver indført og prøvet Statépolitessé til vor
 „Fordeel.“

Den Undertrykkelse, Folket leed, skulde
 „nu tiltage i samme Grad, som Sammens
 „sværgelsens Udbrud nærmede sig. Allerede
 „arbejdede vi paa at sætte Grændser for den
 „overdrevene Tilbsielighed til Lediggang. Det
 „hyppige Betlerie skulde forbydes, Almuens
 „skulde holdes til Arbejde, og dens mange
 „Fester og Forlystelser skulde indskrænkes. —
 „De saa Statébetjente, der ikke hørte til
 „Sammensværgelsen, bleve deels lettelig
 „overstemte, deels forblændede af de gode
 „Frugter disse Forandringer lovede; og lod
 „hverken det ene eller det andet sig gjøre —
 „naa, saa gaves der jo et andet ubedragel
 „ligt Middel til at befordre vor Billie
 „Hvor helligén man end altid havde holdt
 „over at lade Pøbelen denne Skygge af Fri
 „hed, der ene formaaede at holde dem i
 „Tømme, at lukke dens Dine for dens Elendig
 „hed, og at gjøre den kraftesløs, slavis? og

„rolig, — saa var der dog ingen Grund
 „til at frygte for, vi jo ved den Magt, vi
 „vare i Besiddelse af, skulde blive istand til
 „at drive vor Plan igjennem med Lediggan-
 „gens og Almuefesterne's Afstæffelse.

„Hvor stor en Fordeel, vi maatte dra-
 „get heraf, er let at see. Den Almue,
 „der anseer sin Regjering for god, for ufors-
 „bederlig, allene fordi den aldeles ingen
 „Skranker har sat for dens Skjedelyster og
 „Tilbøieligheder, denne Almue maatte na-
 „turligviis blive saa meget mere rasende,
 „naar den saa pludseligen saae sig ind-
 „skrænket, og ikke blev lovet det mindste
 „Spør af den Afgud, den forhen udelukkens-
 „de havde ydet sin Tilbedelse. — Da behø-
 „vede vi kun at lade som vi vilde opkaste
 „os til dens Forsvarere, at søge ved Bel-
 „gjerninger at erhverve os dens let opnaae-
 „lige Gunst og med Visshed kunde vi gjøre
 „os Regning paa, at den skareviis vilde
 „strømme til os. — Allerede laae alting beredt,
 „Bekjendtgjørelsen af denne Befaling var

„hidindtil kun opsat, fordi — jeg endnu
 „fandt den for tidlig.“

„Jeg forudsaae med Visshed, at ingen
 „Sammensværgelse, om den endog virkelig
 „voldte saa frygteligt et Oprør, som jeg her
 „havde lagt Grund til, umueligen kunde op-
 „høide mine Duffer og sætte mig paa Sta-
 „tens Trone. Rigtig nok kunde Republikken
 „derved blive rystet i sine Indvolde; men
 „at afvige aldeles fra den saa rodfæstede,
 „saa gamle Grundfætning, ikke at hade no-
 „gen Ting, saa meget som den souveraine
 „Regjering, det var noget man aldrig her
 „kunde falde paa! At see mig gjort til et
 „Slags Doge, kunde ikke tilfredsstille mig,
 „deels fordi jeg havde vovet alt for meget
 „til at ansee dette for nok, deels fordi jeg
 „so meget lettere kunde have banet mig Vej
 „til denne Værdighed. Desuden var det ei-
 „engang sandsynligt, at denne Post under
 „en Opstand vilde falde i min Lod, da uskil-
 „barligen enhver af de Adelsmænd, der vare
 „i Sammensværgelsen vilde troet sig berettiget
 „til lige Fordring derpaa med mig, hvor

„ubetinget de end hidindtil i eet og alt have
 „de beviist mig deres Indighed. I det mindste
 „maatte jeg vente dette af deres Egenlystige
 „hed og Forsængelighed, saa snart de saae,
 „at deres Hensigt var opfyldt og jeg var
 „bleven undværlig for dem.“

„Skkun et fremmed Hofs Indvikling i
 „min Interesse var i stand til at lade mig
 „naae mine Ønsker. At bringe det hertil
 „ansaae jeg for en let Sag, da jeg allerede
 „havde lagt saa god en Grund dertil; men
 „uheldigviis mødte der mig Hindringer, der
 „bleve saa meget vanskeligere at overvinde,
 „da de indtraf ubentet, og jeg var aldeles
 „uforberedt paa dem. Min personlige Rørelse
 „værelse paa Stedet kunde mueligen ryde
 „det dem aldeles af Veien, men denne var
 „alt for nødvendig i Venedig. Uden at regne
 „ne mangfoldige Forretninger i mine egne
 „Anliggender, var jeg og netop paa den Tid
 „Statsinquisitor.“

„Inden jeg endnu var kommen i Rigtighed
 „lighed med Valget af mine nye Forholds-

„regler, fik jeg et Brev, der hjalp mig ufor-
 „modentligen ud af al Forlegenhed. Det
 „var fra Charles. Jeg havde befalet ham
 „at forblive i **d^oo, og meddele mig den
 „bestemteste Efterretning, om alle der fore-
 „faldende Forandringer. Hidindtil havde
 „jeg ikke hørt det mindste fra ham, og alle-
 „rede ansaae jeg ham upaalidelig, da der
 „uventet fra ham indløb et Brev, skrevet
 „med Chiffre, af følgende Indhold *).“

„**d**, 15** 17**.“

„„Dersom det har forundret Dem, at
 „De i saa lang en Tid intet har hørt fra
 „mig, saa maa jeg sige Dem, at jeg ikke
 „har anseet det umagen værd at skrive Dem
 „til om Ubetydeligheder, og derimod ikke

*) Jeg har ved saadanne Leiligheder som denne
 hidtil glemt at sige, at alle disse Papirer
 have været i mine Hænder. Man havde fundet
 dem i Armenianerens Gjemme, og det er
 paalidelige Afskrifter deraf der leveres her.

har vilket betroet Posten Ting af Vigtig-
 hed. Jeg veed at man i Venedig har
 Argus Dine, og at et Brev med Chifer let
 kun gjøre Dem mistænkt. Skulde De
 være fortørnet over, at jeg ikke har be-
 tjent mig af et andet Middel til at med-
 dele Dem Efterretninger, beder jeg Dem
 blot at læse videre, og da vil Deres For-
 tørnelse, som jeg haaber, snart forvandle
 sig til Glæde og Tilfredshed med mig;
 thi jeg er selv saa stolt af hvad jeg har
 gjort, at jeg forud med Visshed venter
 Deres Nøds. For at indhaste den i des-
 rigeligere Maal har jeg desuden ikke vil-
 let meddele Dem nogen Efterretning om
 mine Foretagender, førend jeg kunde væ-
 re vis paa et fuldkommen godt Udfald
 deraf, og dette har været en Medaarsag
 til min Tausshed. — Men til Sagen!

Jeg tilskrev Dem i mit sidste Brev,
 at begge de første Ministre L** og D**
 vare blevne halsknyttede i deres Fængsel.
 Glæd Dem med mig over, at denne Ef-
 terretning var urigtig. Disse Deres var.

///, me Tilhængere ere blevne reddede for Dem, ///
 ///, hvor sikkert der end blev talt om deres ///
 ///, Død, og hvor almindelig — hvorvel es' ///
 ///, ter hvis Befaling — det uimodfagte Rygte ///
 ///, end var udspreedt derom. — Det var saa ///
 ///, bekjendt, at ogsaa jeg lod mig skuffe ///
 ///, deraf. — Overhovedet var der under ///
 ///, disse Omstændigheder et Lidbrum, hvori ///
 ///, man aldeles ikke vidste om man var kjøbt ///
 ///, eller solgt, og hvori man ikke kunde er- ///
 ///, fare noget bestemt, eller faae mere at vi- ///
 ///, de, end der almindelig blev fortalt. Si- ///
 ///, den efter opdagede jeg, at kun meget faa, ///
 ///, som desuden bestandig havde været om- ///
 ///, * * * *, vare den Gang vidende om mere ///
 ///, end vi andre; og altsaa forundrede det ///
 ///, mig ikke længer, at mine Universalmidler ///
 ///, til at løse Tungerne havde gjort saa slet en ///
 ///, Virkning. ///

///, Nu ankom Greb P * * *. I ham ///
 ///, har De vundet utrolig meget, og dersom ///
 ///, De ikke var den, De er, saa vilde jeg ///
 ///, falde i Forundring derover; thi han taler ///
 ///, med Enthusiasme om Dem, og det pleier

Han ellers ikke at gjøre om nogen. De
 maa have angrebet ham saaledes fra hans
 svageste Side, at han ikke formaaer at
 være sig mere. Han troer Dem istand til
 ethvert Underværk, og jeg begriber alde-
 les ikke dette Phænomen i hans Sjæl, da
 det staaer i den aabenbareste Modsigelse
 med hans Tænkemaade i alle andre Hen-
 seender. — De Herrer Psychologer kunde
 overhovedet lære meget af os Folk, ders-
 om deres Die strakte sig saa vidt, eller
 reetere: de vilde maaskee blive mere vild-
 farende end de ere i deres Virvar af Hypo-
 theser.

Jeg lærte at kjende Greb P*** i
 i een af vore Ordensforsamlinger, og da
 jeg, som De veed, spiller paa denne Tid
 en betydelig Rolle her, saa kunde jeg nar-
 turligvis saa meget desletteligere blande
 mig i hans Privatselskaber, — og see:
 det lyktes mig at vinde hans Fortrolig-
 hed, saa meget mere da han hørte af

„„mig, at jeg var personlig bekjendt m d
„„Dem.“

„„Af ham erfarede jeg nu, at Mini-
„„strene L * * og D * * vel ikke vare hen-
„„reittede, men befandt sig endnu i stræng
„„Forbaring, og at * * d * * da de alle an-
„„vendte Midler uagtet ikke kunde bevæges
„„til nogen Tilstaaelse, endnu ikke havde
„„beslutter, hvad der skulde foretages med
„„dem. Inden jeg endnu havde hørt Hi-
„„storien heel til Ende, var det allerede mit
„„faste Beslutning, at redde disse Mænd, det
„„kostte, hvad det vilde, og dette Dusk har
„„jeg og opnaaet suldkommen, ja saa suld-
„„kommen, at De vil forundre og glæde
„„Dem over deres værdige Discipel.“

„„Min første Forretning bestod i at her-
„„rede Fangevogteren et roligt Endeligt.
„„Ved Grev P * * * s Hjælp fik jeg i hans
„„Sted ansat et Subject, der allerede var
„„i Forstaaelse med mig og er en Karl af
„„et meget forslaget Hoved. Af denne blev
„„de nu alle Laase, Beslug, Skaader og

„„deßlige indrettede faaledes, at man kunde
 „„sprænge dem med liden Nøie, og det
 „„Erfevand, De har opfundet, viste her
 „„en utrolig Virkning. En mørk Nat blev
 „„anvendt til at sætte dem begge i Frihed,
 „„og i det samme Fængsel kastede jeg, for
 „„at forebygge Underføgesser og forrøge De-
 „„res Ansæelse — om det var mueligt —
 „„hos Grev P*** og enhver anden, søl-
 „„gende Seddel: ““

““J kjendte min Magt, og bovede dog
 „at holde mine Yndlinger i et skjændigt
 „Fængsel? — Kunde J ikke forestille
 „Ed r, at det vilde være mig en let-
 „Sag at bryde Laase og Skaader? —
 „Man forske ikke videre; thi ellers fuld-
 „byrder min mægtige Arm den Straf,
 „som ikkun Medlidenhed med Eder og
 „Eders Svaghed hidtil har forskaaet:
 „Eder for ““

„„Baron Batiffello *)““

*) Læserne behage at erindre sig, at det var under
 dette Navn Armenianeren opholdt sig i ***b***.

„„, Virkningen, denne Seddel gjorde, var
 „„, saa stor, at det paa det strengeste blev
 „„, forbudt at tale om denne Begivenhed,
 „„, allerhøjest da man fandt Hangevogteren —
 „„, rigtig nok af mig, men saaledes dog, at det
 „„, lod, som han selv havde gjort det — Skidt
 „„, tbiel. — Det gjorde mig ondt for denne
 „„, Karl; thi jeg kunde og brugt ham ved
 „„, andre Leiligheder; men jeg var dog al-
 „„, drig saa forviffet om, at han vilde tie,
 „„, som naar han laae der, og desuden havde
 „„, de jeg lovet ham en Belønning, som jeg
 „„, hverken kunde eller vilde give ham. Ogsaa
 „„, maatte alt gjøre et stærkere Indtryk, naar
 „„, det fik et saadant Udseende, som om han
 „„, selv af Skræk havde taget Livet af sig,
 „„, og han havde jo desuden kun været saa
 „„, kort en Tid i sin Tjeneste, at ingen kunde
 „„, de indestaae mig, man ikke vilde fattet
 „„, Mistanke om Sammenhængen dermed. —
 „„, Den sikreste Bei er i saadanne Tilfælde
 „„, altid at foretrække den usikrere, har De
 „„, jo selv saa ofte sagt mig; og havde jeg
 „„, betænkt dette noget før, saa kunde jeg

„forfaanet mig for den videlsøftige Und-
 „skyldning, jeg har gjort, og at røbe dem
 „den Svaghed, at jeg endnu sætter mig
 „Skrubler i Hovedet, naar jeg for Deres
 „eller min Interessens Skyld — hvilket jo
 „næsten er eet, — seer mig nødsaget til
 „at opofre et Menneske. Jeg stammer mig
 „i mit Hjerter derover, og haaber, at jeg
 „paa denne Grund, og naar jeg tillige gi-
 „ber Dem den hellige Forsikkring, at jeg
 „skal forbedre mig, vil opnaae Deres
 „Forladelse.“

„Saasnart mine Fanger saae sig i
 „Frihed, kastede de sig ned for mine Fødder;
 „thi indtil den Tid forekom det mig,
 „som Skræk og Urbødighed havde holdt
 „deres Tunger bundne. De ansaae mig
 „for en Sendingsmand fra Dem; jeg lod
 „dem naturligviis forblive i denne Lanke,
 „og nu tilstode de mig, at de havde ha-
 „bet med Bished deres Nedning ved Dem.
 „— Disse Mennesker høre Dem til med
 „Legeme og Sjæl, og de lovede mig at

adlyde Dem i Blinde, hvad De endog maatte
 befale Dem. Efter at jeg havde givet
 dem de fornødne Instructioner, sendte jeg
 L** til * og I*** til ***, hvilket jeg
 haaber, De vil være tilfreds med, aller-
 helst jeg i Dag fra D*** har modtaget
 et Brev, som jeg her vedlægger en Af-
 skrift af.

At P*** er **d**s Favorit, har
 jeg allerede sagt, og jeg tilsier derfor
 kun her endnu, at han har gjort sig saa
 uundbærlic for ham, at der ingen Ting
 skeer mere, uden at han har Deel deri.

Charles.

Eft. Skr.

I dette Dieblis faaer jeg den Efter-
 retning fra L**, at han allerede begyn-
 der at spille en stor Rolle i **. — Saa-
 ledes gaaer jo alt efter Dnske, og saa-
 snart jeg har faaet noget mere Bestemt at
 vide om ham, skal jeg usortøvet tilmelde
 Dem det. — Jeg mener, han der en

„Gang kan gjøre Dem vigtige Tjenester.
 „Overbringeren af dette kan De trygt for-
 „lade Dem paa ""

Bilag

Præsident * — * til Charles.

*** den. — 17**

„Glæde og Til nøde mig til at sige
 „Dem det med saa D. d, som jeg ellers vilde
 „fylde hele Ark med. — Men hvormed skal
 „jeg gjøre Begyndelsen? — Jeg seer dette
 „er sværere, end man skulde forestille sig ""

„Utrolig heldig har jeg været i alt.
 „Ved Deres Foranstaltninger er jeg saa
 „ukjendelig, at den Frygt, jeg havde i Først-
 „ningen for at blive røbet, nu har forvande-
 „let sig til Uforsagthed. — Ingen har no-
 „gen Formodning om, hvem jeg er, og jeg
 „forestiller mig, at ogsaa dette maa fors-
 „nemmeligen tilskrives Baron Vatisello. —
 „Gid han dog engang vilde gjøre mig saa
 „lykkelig at betjene sig af mig til et Red-
 „skab ved sine beundringsværdige og uover-

„„Kuelige Foretagender! Men jeg anstter
 „„maaskee for meget.““

„„Som De veed, har jeg antaget Nabo
 „„net *—*, og er allerede bleven Præsident.
 „„Sin Gunst har *** skjenket mig i høieste
 „„Grad. — Til at skrive alt dette eller endt
 „„og kun en Deel deraf paa min personlige
 „„Tjenestes Begning, kunde jeg maaskee være
 „„fortængelig nok; men overveier jeg det al-
 „„vorligen, saa finder jeg, at jeg uselbar-
 „„ligen skylder Baronnen og *—* Ordenen,
 „„som De havde den Godhed at indføre mig
 „„i, Takken derfor.““

„„Tuden jeg slutter dette Brev, maa
 „„jeg dog give Dem et Beviis paa, hvor
 „„høit jeg staaer anstt ven hos *—*. Hans
 „„Brodersøn kommer med det først til Be-
 „„nedig, for at opholde sig der i nogen Tid
 „„i strengeste Incognito. Dette har han i
 „„Fortroilighed aabenbaret mig. De vil
 „„mueligen indvende mig, at dette ikke fore-
 „„kommer Dem af saa stor en Bigrighed,
 „„at det fortjener, jeg glæder mig derover;

„— men om jeg endog giver Dem Ret heri,
 „,saa bliver det dog altid noget saare Mærke-
 „,ligt, at *** fortier det omhyggeligen for
 „,enhver anden uden Undtagelse, uden
 „,at jeg hidtil kan gjette anden Hensigt ders-
 „,med, end at skjenke Prindsen saa megen
 „,Frihed som mueligt. Og saa har jeg alle-
 „,rede i hans Navn maatte tilskrive Prindsen
 „,nogle Gang: „

„Jeg maa affærdige Budet, da det,
 „,for at undgaae al Opstigt, afgaaer i min
 „,Herres Grunder, og tilstiller Dem dette
 „,Brev ved en tredie Mand; men jeg haa-
 „,ber snart at finde Leilighed til at tilskrive
 „,Dem omstændeligere. — Jeg slutter med
 „,at forsikre Dem om min Taknemmelig-
 „,hed for Deres Velgjerninger, og jeg gjør
 „,dette her blot med saa D. d., da mit Hjerte
 „,vilde søle sig uilfredsstilt, om jeg endog
 „,med al muelig Flid vilde skildre Dem
 „,ders Følelser. — Med den bedste Villie
 „,til paa det nøiagtigste at efterkomme alle
 „,deres Befalinger, venter jeg mig med Vel-
 „,lyst beæret dermed, forsikkrende Dem, at

„„denne Belyst ikke forringes, men forøges
 „„ved den Tanke: at jeg, om jeg endog kun
 „„de gjøre alt for Dem, dog vilde evigent
 „„forblive:

Deres
 store Skyldner.

„„Efter. Skrift.„„

„„Jeg har maattet aabne dette Brev
 „„igjen. Forestil Dem, det er ved en utro-
 „„lig Efterladenhed af Budet blevet glemt, da
 „„han har gaaet lang Tid med det i sit
 „„Kjolesoer. Derfra altsaa Deres Laushed,
 „„som jeg ikke har kunnet forklare mig! —
 „„Allerede har jeg en heel Pakke Breve, der
 „„ville levere Dem det i Detail, som mit
 „„nærværende kun summarisk underretter
 „„Dem om — thi dette er jo Deres Billie —
 „„liggende færdige for Dem. Disse skulle
 „„ufortøvet blive Dem sendte, saasnart De
 „„underretter mig om, hvorhen jeg maa ad-
 „„dressere dem. — For at undskyldte den
 „„Albenhertighed De vil finde deri, be-
 „„høver jeg vel ikke at erindre, at det kun

„er mod Dem, som jeg skylder alt, jeg til-
 „lader mig den!““

„Prindsen af *** har allerede været
 „nogen Tid i Venedig Dette er det Vig-
 „tigste, jeg for dette Øieblik har at melde
 „Dem; thi det gaaer her meget stille til,
 „da *** er heftig betagen af een af sine
 „sædvanlige Upasseligheder““

„Den Efterretning, at De, min Prinds,
 „befandt Dem her, saa vel som alt det Øv-
 „rige, dette Brev indeholdt, var mig saa
 „ønskelig, at jeg troede at see min Plan drevet
 „igjennem, saasnart jeg blot med liden Møje
 „havde ryddet nogle saa Ubetydeligheder af
 „Veien. De blev fra dette Øieblik af min
 „Hovedperson, og jeg gjorde mig, inden jeg
 „endnu kjendte Dem, saa sikker en Regning
 „paa, at De maatte blive min Mand, at
 „jeg eiengang var i Stand til at tænke mig
 „det Modsatte. Endnu saa meget vissere
 „blev jeg i min Sag, da jeg omsider fik Dem
 „at see, og opdagede i deres Mine en vis
 „sværmest stille Melancholie, som lovede

„mig den bedste Indgang hos Dem, hvor me-
 „get end Deres øvrige Egenstaber syntes at
 „spærre mig Veien dertil.“

„At gjøre Dem ganske afhængig af mig,
 „var strax min faste Beslutning, og paa
 „denne Forventning grundede jeg min Plan.
 „— — Dem vilde jeg nemlig bringe paa
 „Tronen i *** , og tillige agtede jeg at ma-
 „ge det saaledes, at man ogsaa skulde vælge
 „Dem til Konge i **. Det sidste forekom
 „mig saa meget des gjørligere, da jeg un-
 „der mit lange Ophold i ** havde lært at
 „kjende denne urolige og efter Forandringer
 „higende Nation og opdaget at det var
 „dens brændende Ønske at faae en Regent af
 „Huset ***, hvilken den ventede sig af, at
 „han skulde indføre den igjen i alle dens gamle
 „Retligheder.“

„Allerede længe havde **d** forgjæves
 „stræbt efter et anjeligt Stykke af **, der
 „ligger særdeles beqvemt for det, og som
 „det troer at have grundede Fordringer paa-
 „For at bevæge **d** til at bruge sin

„Sømagt imod Venedig, blev dette Stykke
 „Land gjort til Løffemad for det; men da
 „den Venetianske Sømagt er saa anseelig,
 „saa skulde det, for at blive deevissere om
 „sin Seier, forbinde sin Sømagt med den
 „***ste; ja for at have alting paa det Vene,
 „skulde endog de **ste Landtropper støde til
 „de Allieredes. — Saaledes maatte det ind-
 „vortes Oprør i Venedig gjøre det bestemt
 „at foreskrive det Love, og saaledes skulde
 „jeg i Spidsen for fremmede Magter bestige
 „dets Trone.“

„Prinds! jeg føler selv, hvor slet det
 „vil lykkes mig — der bestandig kun har
 „været vant til at udføre og skabe Umuelig-
 „heder til Virkelighed — at gjøre nogen af
 „de Planer, jeg havde lagt, saa tydelige
 „og begribelige for en anden, som de svæ-
 „vede for min egen Sjæl. — Udførelsen der-
 „af indtil den Tidspunct, da man satte Grænd-
 „ser derfor, og gjorde mig, Hovedsjæren i

„Machinen, ubirksom, — den vil tale i mit
„Sted *).“

„De behage nu at erindre Dem den
„Tidspunct, da jeg først optraadte for Dem;
„thi fra den vil jeg nøiagtig gjentage Deres
„Historie. Det var paa St. Marcuspladsen,
„jeg forfulgte Dem i en Armenianermasque,
„og forkyndte Dem Dødsfaldet. Jeg troede,
„at de te vilde være et Middel til at sætte
„Dem i en saadan Forundring, at De maatte
„te fatte Erbødighed for mig og blive be-
„sjerlig efter et nærmere Bekjendtskab med
„mig.“

„Dette — faldt Priindsen ham med Be-
mødighed i Ordet — lykkes Dem desværre
og alt for vel; thi Tanken om Dem var næ-

*) Hvad han fortæller her, har jeg ubeladt, da
Læseren allerede vide det af de opsnappede Breve,
der findes anførte i anden Deel, hvilke Breve
Armenianeren endnu ikke vidste, man kjendte
Indholdet af.

Men den eneste, jeg nærede. — Men kunde det vel og være andet, da Deres Udsigende skemte saa nøie overeens med Sandheden! — At De vidste mit sande Navn; forundrer mig nu ikke mere, men at de kunde vide Urveprindsens, min Kousins Dødstime saa nsiagtig, det er mig alligevel en Gaade, hvis Oplysning jeg ønskede mig af Dem, for ikke at falde paa en feil Formodning.

„Jeg har allerede sagt Dem, at D*** den Gang under Navnet *—* var Præsident i ***, og besad ***s hele Bevaagenhed. Ham behøvede jeg altsaa kun at betjene mig af. Jeg sendte ham en Gist, som han maatte komme i Urveprindsens Drikke, og da jeg meget nøie kjendte Gistens langsomme Virkning, saa forstaaer det sig, jeg uden Hexterie var i Stand til længe forud med den største Tilforladelighed at angive hans Dødstime.“

„Hidindtil havde De tilbragt Deres Liv i megen Stilhed, og dette maatte jeg søge at afvende for Fremtiden, dels for at lette

„mine Undergivne — eller endnu rettere sagt,
 „mine Medsammenboerne — Afgangen til
 „Dem, deels og for at trække Dem ind i
 „en større Udspredelse, der kunde afholde
 „Dem fra at rolig Estertanke, hvilken na-
 „turligviis ikke kunde være til Fordeel for
 „mig. Derfor gjorde jeg Deres Stand be-
 „kjendt og deraf kom det, at de blev mod-
 „tagen med Ceremoniel af Statens Ufsendte.
 „At jeg ogsaa forudsagde Dem dette, skete
 „ligeledes deels for at give Dem et nyt Be-
 „viis paa, hvor nsie jeg forud var bekjendt
 „med alt, hvad der argif Dem, og deels
 „for at forstaae Dem for en uventet Over-
 „raskelse. — I Uffembleen, hvor man led-
 „sagede Dem hen, var jeg allerede som Nos-
 „bili tilstæde, og saae der med Fornoielse,
 „hvor dybt det Indtryk, jeg havde gjort paa
 „Dem, stod malet i Deres Pande, og hvor-
 „om De endog yttrede noget for mig selv,
 „naagtet jeg var ganske fremmed for Dem.“

„I den Hensigt, at overraske Dem med
 „noget ander Forunderligt og om mueligt at
 „opvække den Ider hos Dem, at jeg fulgte

„De
 „de
 „i er
 „Ma
 „læn
 „O*
 „ind
 „erin
 „inge
 „jeg
 „mar
 „var
 „og
 „fer
 „var
 „theo
 „hvo
 „befa
 „staa
 „alt
 „end
 „det

Dem ushyelig allebegne, gjorde jeg, ventende Dem, Ustemen derefter en Spad'eretour ni en Masquedragt, De ikke kjendte paa St. Marcuspladsen. Jeg havde ikke været der længe, da ogsaa De kom der med Gress D**, og derpaa, nødet af Regnen, gik ind paa et Caffehus.

„Hvad der forefaldt paa dette Sted, erindrer De Dem vel endnu. Jeg havde ingen videre Deel i dette Optrin, end at jeg og benyttede mig af det. — Den Sal, man efter min Be'aling førte Dem ind i, var Samlingsstedet for de Sammensvorne, og den Halsbagningsaact, der i Deres Tanker foregik med Venetianeren — som selv var een af vore Lemmer — var ifkun en theatralisk Forestilling med en stor Marionet, hvorved jeg tillige havde til Hensigt at anbefale Dem Forsigtighed under Deres forestaaende Ophold i Venedig. Da jeg vidste alt, hvad der vilde ske, i Forveien, og endog selv havde foranstaltet det, saa vil det eiheller nu mere forekomme Dem besyn-

„derligt at jeg kunne levere Deres Uhr —
 „som jeg i Trængsten selv havde taget fra
 „Dem — til een af Deres Cavaliere til Tegn
 „paa, at De den Aften vilde blive længe
 „borte.“

„Og hvad var Deres Hensigt dermed?
 „— Formodentligen ingen anden end at for-
 „skaffe Dem endnu større Anseelse i mine
 „Dine?“

„Dette vel tildeels; men tillige vilde
 „jeg derved forebygge al Efterspørgsel efter
 „Dem, da De ikke, som man troede, be-
 „fandt Dem i Statsinquisitionens Hænder,
 „hvilken Opdagelse kunde have fremme
 „Følger.“

„Det var mig tilfulde bekjendt, at det
 „ikke var Dem meget Nagtpaaliggende at
 „forklænge Deres Ophold i Venedig, hvor
 „mange besynderlige Ting der endog var
 „modt Dem, og derfor bragte jeg det ved
 „Præsident — dertil, at De fik et Brev,
 „hvori Deres Hof lod sig forstaae med, at

„det vilde være det kjert, om De forblev no-
 „get endnu i Benedig. Deraf kom det da,
 „at man satte Dem i Stand til at kunne
 „besfride de betydelige Udgifter, Deres nye
 „Forsatning unegtelig krævede, og uden hvil-
 „ken Foranstaltning De vel neppe var forble-
 „ven her længere.“

„Det var efter min Befaling, at Lægen,
 „efterat De var kommen Dem af en Feber,
 „foretog Dem en Lysttour paa Brente, og
 „hvad der tildrog sig der med Dem, var li-
 „geledes forudbestemt af mig og blev foran-
 „staltet af en meget forslagen Karl, som De
 „vel erindrer Dem endnu under Navn af en
 „Sicilianer. Han gav Dem selv den rig-
 „tige Forklaring om alt, og jeg vil der or-
 „kun berigtige det Usande, han for sin Rol-
 „les Skyld, maatte udsmykke Historien med “

„Allerede Optrinnet med Børnene havde
 „foruden den Hensigt, at ophidsede Deres
 „Phantasi, ogsaa den, at opvække det Dulle
 „hos Dem, om Kronens Besiddelse, som

„hidindtil endnu aldrig var falsket Dem
„ind.“

„Altsaa havde jeg dog ikke taget feil,
„da jeg troede Sicilianeren i Forstaaelse med
„Dem.“

„Nei, det var saa langt fro, at jeg end
„og selv blev forskrækket derover og kun end
„nu forlod mig paa, at der vel gaves an-
„dre Midler, som jeg kunde betjene mig af
„hos Dem; thi at jeg vilde faae saa længe
„at bestille med Dem, tænkte jeg i Først-
„ningen lige saa lidet paa, som det nogens
„sinde var min Hensigt, at anvende saa me-
„get og saa megen Møie for at lede Dem
„til det Maal, jeg havde med Dem.“

„Hvorledes det første Syn blev frem-
„bragt, er Dem allerede bekendt; heller ik-
„ke kunde det være vanskeligt at falde der-
„paa af sig selv, da jeg kun betjente mig
„deraf til Indledning, og desvørmødelst be-
„tjente mig dertil af et Menneske, som ikke
„allene uden min Skade gjerne maatte blive

„anseet for en Bedrager, men som endog
 „forsøgede min Anseelse hos Dem, naar jeg
 „selv var den, der rev Masquen af ham.“

„Og denne Hensigt havde De og alde-
 „les opnaaet, der om ikke Sicilianeren havde
 „fortalt saa meget om Dem, som nødvendig
 „maatte svække eller endog ganske udslutte
 „det Indtryk, De havde gjort.“

„Det veed jeg, og han har og maattet
 „bøde haardt derfor; thi dette netop gjorde
 „det nødvendigt for mig at aubende siden
 „fter saa mangen en Kunst hos Dem, som
 „ellers havde været ufornoden, dersom disse
 „Omstændigheder ikke havde opvakt Mistæn-
 „ke hos Dem om mig.“

„Men det andet Syn“, — faldt Lor-
 „den, som altid var nærværende med os, hurt
 i Ordet — „det har De endnu ikke forkla-
 „ret os Sammenhængen med.“

„Denne Gjenganger blev forestilt af en
 „meget forslagen Karl, som jeg havde af-
 „rettet til hans Rolle, og som desuden, om
 „der skulde blevet brugt Magt, havde fors

„synet sig med et stærkt Harnisk. — Da jeg
 „havde havt Deres Daase en Tidlang i mine
 „Hænder, og meget nøie havde betragtet
 „Portraitet, som jeg vidste at være en Copie
 „af Deres afdøde Ven, saa faldt det mig
 „let at give ham ved en hastig forsærdiget
 „Boxmasque en blændende Lighed med ham.
 „Det øvrige var Smaaating, da jeg nok kun
 „de gjøre Røgning paa, at De i en saadan
 „Sindsforsatning, og dertil i en Damp af
 „Spiritus og Olibanum, ikke saa nøie vilde
 „lægge Mærke til alt.“

„Men hvor blev dette Menneske saa
 „hastig af?“ — spurgte jeg.

„Erindrer De Dem ikke mere, at Bæ-
 „relset blev opfyldt af en Røgsky? — Den
 „ne Sky, kom fra en Abning i Gulvet og
 „medens Skikkelsen var bedækket deraf, steg
 „den ned i denne Abning, som strax blev lukket
 „efter den.“

„Og Retsberjentenes Ankomst?“

„Var en Foranstaltning, jeg selv hav-
 „de føiet, allene for desfikkere at undertrykke

„den mitelig opstigende Tanke: at jeg paa
 „nogen Maade stod i Forbindelse med Sicili-
 „aneren.“

„Men Kuglen trillede langsomt hen
 „over Alteret,“ — afbrød jeg Armenianer-
 „neren — „hvortledes gif det da til?“

„Jeg havde ladt Pistolerne med løst Krud,
 „og det var Sicilianeren selv, der villede:
 „Kuglen hen ad Alteret.“

„O Gud! — raabte Prindsen, og Saa-
 „terne traadte ham i Diene — „saa var jeg
 „den Gang saa nær ved at opdage Bedrøgt-
 „riet og dog! —

„Saa meget mere maa De beundre
 „mig,“ — sagde Armenianeren og slog en
 „høi Latter op. — „Ikke sandt, Prinds, min
 „Konst gaaer langt over Deres Horizont. —
 „At fange Een, naar han allerede seer det
 „opstilte Garn!“

Det Øvrige, Armenianeren endnu for-
 klarede angaaende dette Optrin, stemte —
 tilføier her Grev D. . . — i alle Maader

obereens med de Formodninger Prindsen hørte derom, og som allerede ere læserne bekendte, men jo mere det opdagedes, des mere tiltog hans Bedrøvelse saa at vi neppe formaaede at berolige ham igjen.

„De lod Sicilianeren arrestere“ — begyndte Lord Seymour efter en Pause for at lede Samtalen hen paa en anden Gjensand: — „havde De da ikke og den Hensigt dermed, at forstaafe ham Leilighed til ved en Samtale med os at give os Noglelen til hans Sjoglerie?“

„Unegetelig! Netop derved, at han forklarede Dem Sammenhængen med et Syn, som De selv ved mere Opmærksomhed maatte kunnet forklare Dem, troede jeg saa meget sikkert, at De skulde ansee min Præsentation for et Underværk.“

„Og netop det“ — tog Prindsen Ordet — slog Dem aldeles fejl. Netop det var et Middel til at aabne mine Dine.“

„Men hoorkænge vel? — Ja, Prinds, jeg tilstaaer, at det overgif min Sorvent-

„ning om Dem. Det var virkelig ualmin-
 „deligt, og jeg kjendte den Gang endnu for
 „lidet til Dem til at kunne tiltroe Dem det.
 „— Desuden gif og Sicilianeren videre end
 „jeg havde overdraget ham!“

„Det mærkede jeg. — Ikke sandt, den
 „hele Fortælling om Lorenzo del M**te var
 „en Opdigtelse?“

„Det forstaaer sig.“

„Men den hjalp Dem kun saare lidet,
 „især da Sicilianeren ved Historien om Rins-
 „gen begik en Forseelse, hvorved han alt for
 „viensynligen røbede, det kun var en elendig
 „Bedrager, vi havde for os.“

„Og dog havde jeg lovet mig meget af
 „denne Opdagelse af Dem?“

„Hvorledes det?“

„Jeg har allerede tilforn sagt Dem, at
 „jeg den Gang endnu ikke kjendte dem rig-
 „tig, og at jeg troede, det maatte gjøre et
 „meg-t stærkt Indtryk paa Dem, naar en
 „Bedrager, som jeg havde afrevet Masquen

„paa saa skræffelig en Maade, selv vidnede
 „om min overnaturlige Magt, da han dog,
 „efter det foregaaende, havde saa megen
 „Karsag til at hade mig.“

„Men hvad bevægede Dem da til at lade
 „os blive vidende om, at han var undvegen,
 „da vor Mistanke til Dem jo maatte blive
 „meget forstærket derved?“

„Det skede imod mit Vidende. Medens
 „en nødvendig Reise nødte mig til at være
 „fraværende i nogle Dage, begik man den
 „Uforsigtighed at lade det blive berjendt, at
 „han var flygtet, da man dog letteligen kun
 „de holdt hans Undvigelse skjult for Dem.“

„Men een Ting erindrer jeg mig endnu
 „— tog Prindsen Ordet igjen: — hvad for
 „en Hensigt havde De dermed, at De lod den
 „anden Mand, der viste sig, sige mig: „at
 „jeg i Rom skulde erfare, hvorledes jeg
 „maatte tænke paa mig selv.““

„Det skulde ikke være andet end et fint
 „Bink om Deres tilkommende Overgang til

„den Catholiske Religion, og et uformærkt
 „Forsøg om de derved vilde lade Dem bevæge til
 „at reise til Rom. Havde jeg mærket, at
 „dette sidste var blevet Deres Forsæt, saa
 „forstaaer det sig, jeg ved andre Midler
 „havde søgt at bringe Dem til at afftaae
 „sigjen dersfra. Fordelen, jeg herforuden søgte
 „ved denne Prøve, var den, at jeg der-
 „af vilde erfare, om De antog den Aand,
 „jeg visse Dem, for en virkelig Aand, og
 „dette var allerede nok for mig til at rykke
 „videre frem med mine Operationer.“

„Imidlertid erfoer jeg snart, hvor til-
 „bøielig De var til at ansee det Hele for et
 „Bedragerie og søge Opløsningen deraf paa
 „en naturlig Maade; sølgelig saa jeg mig
 „nødsaget til at betjene mig hos Dem af
 „saadanne Midler, hvorved jeg vel ikke kun-
 „de haabe saa hastigen, men derimod saa
 „meget des sikkrere at naae mit Maal.“

„Allerede for lang Tid siden havde jeg
 „overdraget en vis Munk at gjøre Bekjendt-

„Stab med Deres Fæger, og dette Menneske
 „lod jeg endog siden snappe op.“

„Dette var altsaa og Deres Foranstalt-
 „ning? — O, Gud! — Og hvad for Hen-
 „sigt havde De dermed?“

„Udskillige, men hvoraf den at forskaffe
 „mig Efterretninger angaaende Dem, aldel-
 „ikke blev opnaaet. Dog blev han mig me-
 „get nyttig en Tid derefter, men hvorom jeg
 „ikke vil tale, førend denne Periode fore-
 „kommer. Desbedre derimod lyktes det mig
 „for nærværende Dieblik at anbringe een af
 „mine allerlistigste Kreature, Biondello i
 „hans Sted i Deres Tjeneste. Alt hvad det
 „i de første Tider blev sagt Dem om ham,
 „havde allene til Hensigt at formaae Dem
 „til at beholde ham. At det siden vilde
 „falde ham meget let at rodsætte sig i Deres
 „Gunst, lærte Tiden mere end nok. Da
 „man havde bundet Dem saa skøn en Hi-
 „storie om hans Trostaa og Ulegennyttighed
 „paa Ermet, og han ved de mange Med-
 „hjelpere, der hvert Dieblik vare ham til

„Tjen-
 „vær-
 „turli-
 „tjent-
 „res
 „blev
 „Fore-
 „med
 „jeg
 „der
 „at
 „klare
 „som
 „et U-
 „det
 „Ung-
 „at b-
 „else
 „begy-
 „eller
 „som
 „noge

„Tjeneste, nødvendig maatte gjøre sig uund-
 „bærlig for Dem, saa var det ganske na-
 „turligt, at De ogsaa næsten udelukkende be-
 „tjente Dem af ham og skienkede ham De-
 „res hele Fortrolighed. Ved ham altsaa
 „blev jeg underrettet om ethvert af Deres
 „Foretagender, og jo mindre De saae mig,
 „med i Spillet, des virksommere Deel havde
 „jeg saaledes med deri.“

„Uden at jeg havde ventet det, tilfod
 „der mig en Fordeel af den Omstændighed,
 „at De var falden paa den Tanke, at for-
 „klare Dem det paa en naturlig Maade,
 „som De ved første Biekast havde anseet for
 „et Underværk, nemlig den Fordeel: at hele
 „det Troesystem, som fra Deres tidligste
 „Ungdom var blevet Dem indprentet, begyndte
 „at blive Dem mistænkeligt. Med Fornis-
 „else erfoer jeg af Biondello, at De allerede
 „begyndte at drage saadanne Sætninger —
 „eller om De vil, Sandheder — i Tvivl,
 „som De forhen havde anseet for hellige, til
 „noget Angreb derpaa. Hvor mange Ind-

„Vendinger Biondello end gjorde mig, fore-
 „kom dog den Fordeel, jeg maatte hofte der;
 „af, mig faa aabenbar og sikker, at jeg
 „greb ethvert Middel til at bortdrage Dem
 „fra Deres Religion, om det var mueligt
 „at gjøre Dem den forhadt, og efterhaant-
 „den at skabe en Fritænker af Dem. — Kun
 „da troede jeg at kunne bringe Dem til fald,
 „hvad jeg vilde bruge Dem til. Det var i
 „Følge deraf efter min Foranstaltning, at
 „Deres formeente Venner spillede Dem alle
 „de Skribter i Hænderne, der kunde befordre
 „min Hensigt, og at man derefter loffede
 „Dem ind i Bacentauroen. For at afholde
 „Dem fra igjen at antage den rolige Sindss-
 „stemning, der til den Tid, om jeg saa skal
 „sige, havde været Deres udelukkende Eiend-
 „dom, og som meget let kunde hindre den
 „Gjæring, der nu foregik i Dem, søgte
 „man nu paa alle muelige Maader at ad-
 „spede Dem. Man søgte Deres Venfkab,
 „trak Dem ind i de behageligste Selska-
 „ber, og gjorde sig al optænkelig Umage

„for
 „De
 „alt
 „det
 „get

*)

„for at gjøre Dem den nye Levemaade,
„De førte underholdende og behagelig *).“

„Forestil Dem altsaa ikke, Prinds, at
„alt dette var blot Tilfælde, hvor tilfældigt
„det endog syntes at være. — Hvor ydmyg
„get De end allerede her sidder for mig,

*) Jeg har udeladt her meget, som for største
Delen allerede findes i første Deel, endstjont
med andre Ord og under andre Raisonnements.
Om det end havde fortjent ogsaa at staae her,
for at vise Læserne Armenianerens sine Sagt-
tagelser over det menneskelige Hjertes Tilstand
og give dem Leilighed til deraf at udtrage een
og anden Regel, som formedelst de Bendinger,
dette Menneske vidste at give dem, maatte
gjort saa meget stærkere Indtryk paa dem,
maa jeg dog undlade det af Frygt for saar-
banne Læsere, som blot ønske at høre Hi-
storie. — Hvo, der altsaa søger mere,
han behage atter at læse første Deel med Of-
tertanke, og af den, saa godt han kan, at
erstatte det Manglende.

Anm. af Udgiveren.

„maa det dog nødvendigen have meget gode
 „Følger for Deres Christelige Hjerte, om
 „De endnu mere over Dem i denne — Njøn-
 „ne Dyd. Jeg siger Dem der er endnu en-
 „gang, at De vel neppe allene ved Deres
 „Egenskaber, hvor meget De end brystede
 „Dem af disse, vilde blevet Afguden i alle
 „Circles, dersom De ikke for det første hav-
 „de været en Prinds — hvilken jo ofte zi-
 „ves af det, der vanzirer en anden, — og
 „dersom ikke jeg — for det andet og for-
 „nemmeligen — havde fundet saa for godt.
 „Hører De Prinds? Jeg — For disse Ti-
 „mer, De tilbragte i saa sød en Tilfredshed,
 „er De mig endnu takskyldig.“

„Nu søgte jeg at faae Dem af Veien,
 „min Herr Grev D**.
 „Det kostede mig
 „blot et Brev til een af Ordensbrødrene
 „ved Deres Souverains Hof, og Deres Nær-
 „værelse blev strax der — som De selv veed
 „— saa fornøden, at De, hvor gjerne
 „De end ønskede det, ikke vovede at for-
 „blive her længere.“

„Men da forundrer det mig“ — faldt jeg ham i Ordet — „at De ikke gjorde fortere Proces med mig og lod mig rydde af Veien ved en Snigmorder.“

„Indbild Dem ikke for meget, Herr Greve! — Til at lade Dem myrde, var De mig for ubetydelig; ogsaa vilde dette Skridt maaskee den Gang gjort Indtryk paa Prindsen, ja endog — thi hvad kunne ikke Smaating undertiden udrette — opvakt hans Opmærksomhed“

„Jeg forekom Dem for ubetydelig, og dog frygtede De for min Nærværelse?“

„Jeg frygtede? — For Deres Nærværelse frygtede jeg? — Man kaster jo og ofte en lille Steen af Veien, eller, rettere sagt, støder den bort med Foden, blot for at kunne gaae des bekvemmere, men ikke fordi man frygter for at brække Hals eller Been over den. — Den Modstand, De i Henseende til Prindsen kunde gjøre mig, var saa ubetydelig, saa . . . Dog, hvor

„for forsvarer jeg mig? — Fader endog den
 „støste Bise sig stikke af en Blue, naar han
 „kan jage den fra sig? — Men jeg faaer
 „vel at være galant imod Dem, altsaa vil
 „jeg gjerne tilstaae Dem, at jeg, i Sam-
 „menligning med Prindsens øvrige Cavaliere,
 „havde saa meget i Forhold at befrygte af
 „Dem, som om De blandt disse Smaafluer
 „haode været en Spysflue. — De seer, Herr
 „Grebe, at jeg endog er meget retfærdig mod
 „Dem.“

„Nu igjen til Dem, min naadigste og
 „høie Herre!“

„Hidindtil havde De endnu ikke ført
 „den Pragt, der omsider maatte bringe Dem
 „i en saadan Forlegenhed, som jeg saa hjer-
 „telig ønskede at see Dem i. Jeg forudsaae,
 „at dette ikke lod sig paa nogen Maade bedre
 „gjøre, end naar jeg opstillede en Person, som
 „De var nødsaget til at søge at maale Dem
 „med, og som det vilde falde Dem vanske-
 „ligt at naae, i hvilket Fald jeg kunde vente,
 „Deres allerede opvakte Værgjerrighed vilde

„tage en saadan Retning, som jeg maatte
 „ønske for at naae mit Maal med Dem. —
 „Ingen Skikkede sig bedre hertil end Prind-
 „sen af ^oo^d**, og ingen kunde jeg bedre
 „trække herhid end ham, da ** Ordenen
 „og Grev P^oo^o, som formaaede saa meget
 „ved dette Hof, stode mig til Tjeneste. —
 „At hans Nærværelse her havde den Ind-
 „flydelse, jeg ønskede, paa Dem, er Dem
 „selv noksom bekjendt, uden at jeg videre
 „forklarer det.“

„At De nu meget snart vilde falde i
 „Agerkarles Hænder, var naturligt; imid-
 „lertid var det mig om at gjøre at forhin-
 „dre det, for at kunne derved indvikle en
 „ny Person i Deres Interesse, og gjøre Dem
 „saa at sige, afhængig af dette mit Redskab.
 „Det var Marchese Civitella, som De hid-
 „indtil kun var lidet bekjendt med.“

„Hvad? — raabte Prindsen — Marche-
 „sen? — Jeg reddede ham jo af Bandidter-
 „nes Hænder, og . . . . !

„Ja, efter min Foranstaltning, Prinds!“
 — faldt Armenianeren ham rask i Ordet. —
 „Erindre Dem hiin Aften, da De lod Dem
 „bære hjem fra Bucentauroen. Biondello
 „havde forsættligen valgt en Portechaise der
 „var saa skrøbelig, at den snart maatte gaae
 „itu med Dem, og ligesaa forsættligen førte
 „han Dem vilde for desmere uformærkt at
 „bringe Dem hen til det Sted, hvor Civi-
 „tella og hans Banditer ifkun ventede paa
 „Dem for at begynde det afdalste Skuespil.
 „Saasnart man hørte Dem komme, gav
 „man et lydeligt Skrig. — Jeg kjendte Dem
 „for vel i Henseende til Deres Mod til ikke
 „at kunne forudsee med Visshed, at De vil-
 „de ile den Angrebne til Hjelp. Saasnart
 „dette skede, toge efter Aftale Banditerne,
 „— nemlig nogle af de Sammensvorne —
 „Flugten — og De troede, De havde red-
 „det Marchesen.“

„Men hans Saar?“ — spurgte Prinds-
 „sen. — „Jeg saa dem jo dog, og var end-
 „og selv plettet af Blodet.“

„O, han havde ikke et eneste Saar.
 „Det var ganske naturligt, at De paa den
 „Tid, det var, nemlig i Dogbrækningen,
 „ved skinnet af de næsten udgaaede Lyger,
 „og i den Forsætning, De besøgte Dem,
 „maatte blive ført bag Lyset af det Blod,
 „han havde bestænket sig med. Svi nu her-
 „til endnu, at det var Biondello, der paa
 „Skromt forbandt hans Saar, og at de ikke
 „bleve seete af Dem eller nogen anden saa
 „noie, at der kunde opstaae nogen Tvivl hos
 „Dem derom . . .“

„Men hvorfor betjente De Dem af et
 „saadant Middel til at indføre Marchesens
 „hos mig, da det jo paa enhver anden Maas-
 „de vilde ladet sig lettere gjøre for Dem?“

„Fordi det var mig magtpaaliggende
 „at bringe ham meget hastigen i en noie
 „Forbindelse med Dem, hvilket ikke let vilde
 „blevet mueligt paa en anden Maade, da
 „De, omgivet af saa stor en Sværm, som
 „der paa den Tid trængte sig til Dem, ikke
 „kunde tjente nogen enkelt deriblandt De-

„res Opmærksomhed. Herforuden vilde det
 „og vist sat Dem i Forundring, at han til-
 „bød sig at forskyde Dem saa anseelige Sum-
 „mer, naar De ikke havde staaet i den Tro,
 „at det var hans Taknemmelighed, der
 „fængslede ham til Dem. Følgelig lod dette
 „Phænomen sig lettelig forklare. — Ufor-
 „mærkt ledet ved min Foranstaltning, lod
 „De Dem af Deres egen Egoisme bevæge
 „til at gjøre Dem Umage for at forbedre
 „Marchesen, hvorved De uden selv at blive
 „det vaer gav ham Leilighed til at følge
 „Dem som Deres Skygge og ved sin overs-
 „ordenlige Fimhed at sære Dem, saa at
 „sige, i sit Ledebaand: tvende Ting, der
 „stemte fuldkommen overeens med min Plan
 „og den Rolle, jeg brugte ham til. Bionts
 „dello havde paa den allerlistigste Maade
 „vidst at forskaffe sig sit Værelse ved Siden
 „af Deres Sovegemak; og nu betænke De
 „selv, om det ikke vilde været et sandt Un-
 „derværk, hvis jeg var bleven uvidende om
 „den mindste Bevægelse, De foretog Dem,
 „da De nu bestandig var omgivet af to af

„mine Creature, som besadde Deres hele
 „Fortrolighed; thi de andre Paapassere, som
 „jeg ellers satte ud paa Dem og som jeg
 „havde tilstæde i enhver Cirkel, De ind-
 „traadte i, vil jeg ei engang her beraabe mig
 „paa. — Jeg har gjentaget disse Omstænd-
 „igheder her endnu engang, allene for at
 „forstaae Dem for at blive overrasket, naar
 „De erfarer, at det, De mangen engang
 „troede at gjøre af egen Tilskyndelse, ikke
 „var andet end — min Billie.“

„Hvad jeg ikke allene havde forudseet,
 „men endog udtrykkelig havde bestemt, skede
 „nu. De kom i den største Betyrkt for Pens-
 „ge. — Deres Bøxer udebleve — efter mit
 „Foranstaltning, — for at gjøre Deres For-
 „legenhed des større og nøde Dem til at op-
 „tage Penge hos en Lagerkarl. Den Hvir-
 „vel af Udspredel'er og det yppige Liv, som
 „fornemmeligen Prindsen af *o o d o o* ved sit
 „Ophold havde indtrukket Dem i, tillod
 „Dem nu ikke mere, uden at frænke Deres
 „Sorfængelighed, at vende tilbage til Tarve-
 „lighedens Enemærker, undtagen de skulde

„ forlade det Sted, hvor De nu en Tidlang
 „ havde gjort saa stor en Opfigt. Imidlertid
 „ var dette dog uundgaelig nødvendigt, der
 „ som De vilde undvige den Afgjærd der viste
 „ sig alt for tydelig for Deres endnu ikke
 „ ganske forblændede, men for Haren aabne
 „ de Øine. Skulde nu alt det Arbeide, jeg
 „ hidtil havde havt, ikke være aldeles spildt,
 „ maatte jeg udtænke et Middel, som ikke
 „ allene kunde fængsle Dem her, og holde
 „ Dem i de behageligste og fasteste Lænker,
 „ men som jeg og desuden saa meget des sik-
 „ kere kunde berøve mig af til at føre De-
 „ res af en ganske ny Gjenstand indtagne
 „ Aand til det Maal, jeg havde med Dem.“

„ Efter min Formening var Kierligheden
 „ det retteste Middel hertil, og saa meget me-
 „ re lovede jeg mig her af det, da det var
 „ mig tilfulde bekjendt, at denne Lidenstabs
 „ aldrig før havde været opvakt hos Dem,
 „ og jeg følgerlig kunde forudsee, at den, een-
 „ gang opvakt, maatte virke des heftigere
 „ hos Dem. For at gaae sikkert tilbærks og
 „ ikke nødes til at gjøre noget frugtesløst

„Forsøg, foresatte jeg mig først at udforske
 „Deres Smag. Til den Ende lod jeg nogle
 „af de skønneste Originaler afmale, og disse
 „Malerier var det, der bleve Dem saldbu-
 „den af den Florentinske Maler. De veed
 „selv, hvor indtagen De blev af Madonna-
 „billedet, og altsaa behøvede jeg ikke at gjø-
 „re noget Forsøg med de andre Stykker. —
 „Da jeg af utallige Erfaringer har lært, at
 „Phantasien virker saa meget desstærkere,
 „naar den seer sig berøvet den Gjenstand,
 „den syssel sætter sig med, saa magede jeg det
 „og saaledes, at De ikke kunde saae dette
 „Billede tilkjæbs; thi det var allerede den
 „Gang min Eiendom, og Maleren havde
 „kun Ordre at vise Dem det, men ingen
 „Tilladelse til at sælge Dem det, hvor hvi-
 „en Sum De end maatte byde derfor. Og
 „saa albeles forsvandt Deres Haab om at
 „komme i Besiddelse deraf, da man kort der-
 „efter foregav, at det var solgt.“

„Copien havde gjort saa heftigt et Ind-
 „tryk paa Dem, hvad maatte da ikke Ori-
 „ginalen gjøre, især naar man viste Dem

„den i en saadan Forbindelse af Omstændig-
„heder, som De virkelig siden efter saae
„den?“

„Hvorledes?“ — raabte Prindsen — „Og
„saa dette var Deres Foranstaltning? — Den-
„ne Kjerlighed, som . . .“

„Det forstaaer sig. — Vær ikke vant-
„troende, min Prinds! De skal strax blive
„overbevist derom. — Erindrer De ikke, at
„Civitella var Deres Veileder, og gjorde Dem
„opmærksom paa den Kirke, hvor De sandt
„den Skjonne, som allerede der ventede paa
„Dem? — Behovedes der siden videre, end
„at overlade det Ybrige til hendes forud
„studerede Rolle, da De allerede var bleven
„saa heftig indtagen af hendes blotte Port-
„rait?“ —

„For at blive end mere forbisset, om
„hun havde gjort det Indtryk paa Dem,
„jeg ønskede og haabede, maatte Civitella i
„den Foranstaltede Concert ogsaa opføre en
„meget smuk Sangerinde. En behagelig

„Stem-
„get,
„eneste

„nok t
„ikke t
„denn

„maat
„get

„igjen
„at t
„dag

„Cæn
„sigt
„hvo

„Gje
„at
„spr

„me

„rag
„for
„for

„—
„for

„Stemme af en indtagende Mund virker me-
 „get, og i det hele Selskab var De den
 „ eneste, der forblev adspredt og urørt. Grund-
 „ nok til den Formodning, at hiint Indtryk
 „ ikke var nogen flygtig Følelse. For at gjøre
 „ denne Følelse endnu stærkere og varigere,
 „ maatte Biondello kun aabne Dem en me-
 „ get svag Udsigt til at finde den Skønne
 „ igjen, og af denne Aarsag var det netop,
 „ at De ikke fandt hende i Kirken den Evers-
 „ dag, De havde ventet paa med saa stor en
 „ Længsel. — At Civitella ikke uden Hen-
 „ sigt forledede Dem i denne Periode til Spil,
 „ hvori De endnu mere fordybede Dem i
 „ Gjæld, vil De finde ligesaa begribeligt, som
 „ at det ikke var allene formedelst Deres Ud-
 „ spredelse, at De tabte saa uhyre store Sum-
 „ mer.

„Nu var det endelig Tid til at lade Dem
 „ rage i Uenighed med Deres Hof. Allerede
 „ for længe siden havde *** formedelst nogle
 „ foregaaende Efterretninger, som Præsident
 „ *—* havde maattet bibringe ham om Dem,
 „ for endeel formindstet sin Tilfredshed med

„Dem, og nu kom det allene an paa, og
 „saa at saae nogen Misfortælsessæd i De-
 „res Hjerter. Begyndelsen dertil skede ved
 „hiint Forgivende af Biondello, at man
 „havde udsat hemmelige Speidere paa Dem.
 „— Deres — for at berøve mig af dette
 „Udtryk — Deres onde Samvittighed for-
 „modede strax, at denne Foranstaltning ikke
 „var gjort af nogen anden end ***; altsaa
 „behøvedes der nu ikke videre end at for-
 „stærke denne forudfattede Mening hos Dem,
 „og Deres Tillid til Biondello vorede —
 „om den ellers kunde vore — endnu mere
 „ved disse Prøver paa hans Trost. Og
 „saa var der herved tillige givet Dem et
 „Bink om, hvem De maatte tilskrive det,
 „hvis Deres Breve — om jeg, som virkelig
 „blev Tilfældet, skulde finde det fornødent at
 „afbryde Deres Correspondence — engang
 „skulde udeblive.

„Det var altsaa derfor — faldt Prinds-
 „sen ham i Ordet, — at Biondello raadede
 „mig, jeg ikke skulde lade disse Speidere an-
 „holde! — O, det bliver mig nu idelig kla-

xere,
 alle den
 de und

Ar
 spottend
 Duene
 vilde fr
 han, t
 Rab, n
 sin So

„Dem
 „slutte
 „Græ
 „Stød
 „Bebe
 „hadv
 „for o
 „Dem
 „Hva
 „rykt
 „deku
 „havi

og Nere, hvor skammelig jeg blev bedragen af
 alle dem, jeg skjenkede den Forrolighed jeg havde
 ved de undraget mine værdige Venner.

Armenianeren kastede et saa haanende og
 spottende Blik paa Prindsen, at denne slog
 Dienerne ned og undertrykte de Taarer, der
 vilde fremtrænge sig i dem. Dog udstødte
 han, til min store Tilfredshed ingen ny Ord-
 skab, men lod det blive derved, og fortsatte
 sin Fortælling.

„Det begyndte at gjøre mig ondt for
 Dem, min naadigste Fængslede, og jeg be-
 sluttede derfor at lade Dem finde Deres
 Grækerinde igjen, deels for at formilde det
 Stød, der forestod Dem, naar De fik det
 Bebreidelsesbrev fra Deres Hof, som jeg
 havde udsirket ved Præsident *—*, og deels
 for at afvende, De ikke derved skulde lade
 Dem bevæge til at forlade Venedig. —
 Hvad jeg havde forestilt mig, skede. Hen-
 rykt over den gjorte Erobring, og stolende
 deuden paa den Understøttelse, De hidtil
 havde faaet af Deres Søster, besvarede

„De Brevet i saa stødende en Tone, at der
 „paafulgte et afgjort Fiendskab, hvilket end
 „nu blev forstærket ved et nyt ankommet
 „Brev, hvori man beskyldte Dem for mang
 „foldigt, som De til den Tid endnu ikke hav
 „de tænkt paa at gjøre Dem skyldig i.“

„Og hvor var det mueligt, at *** end
 „og blot kunde troe saadant om mig?“

„Den Sorg, overlod jeg til Præsident
 „ten, som i Haab om ved mig at blive en
 „stor Mand, maastee og af Taknemmelighed
 „imod mig, ikke sparede noget for at op
 „fylde min Villie. Og dette var ham end
 „og det letteste. Jeg sørgede for at forsyne
 „ham med Breve, som han blot behøvede at
 „søge Leilighed til at vise ***. Blandt disse
 „var der ingen, der gjorde større Virkning
 „end de, jeg affendte under Deres Sjelebens
 „Baron F***s Navn, da man fremfor en
 „hver troede denne Mand, som bestandig med
 „den største Varme havde taget Deres
 „Partie.“

„O Gud,“ raabte Prindsen: „gid jeg den
 „Gang havde retfærdiggjort mig!“

„Og De troer altsaa, at jeg havde til-
 „ladt et Brev, der havde dette til Hensigt,
 „at afgaae til sit Bestemmelsessted? — Der
 „afgif aldrig noget Brev fra Dem, og hel-
 „ler aldrig indløb der noget til Dem, førend
 „det var læst af mig. I Nødsald kunde jeg,
 „— istand til at efterskrive enhver Haand,
 „— have affendt et falskt Brev og altsaa
 „havde det ikke hjulpet Dem noget — Og
 „om De endog havde affendt een af Deres
 „egne Brev dermed, — naa, saa gaves der
 „jo Midler til at afbryde Reisen.“

„Deres Søster havde ved et Tilfælde
 „erfaret af . . . alt, hvad der var bleven
 „skrevet til ham, medens jeg endnu pønsede
 „paa at stemme hende. Altsaa brødes Fre-
 „den mellem hende og Dem til min største
 „Glæde af sig selv. — Nu var der altsaa
 „intet mere, der kunde binde Dem til Deres
 „Vaarsørende, og roligere lagde jeg mig nu
 „til at sove.“

„For at drive Deres Fortvivlelse, og
 „da at vise mig pludselig som Deres Frelser,

„maatte jeg endnu skille Dem ved alt, hvad
 „De hidindtil havde støttet Dem til, Deres
 „Elskede og Deres Marchese.“

„Det var for igjen at vække Tanken om
 „mig ret levende hos Dem, og tillige at for-
 „berede Dem paa, hvad der forestod, at jeg
 „foranstaltede det Syn, De veed. Den li-
 „den Overvindelse, det kostede Dem den Gang,
 „at ville tilskrive det ganske naturlige Om-
 „stændigheder, lod mig slutte med god Grund,
 „at dette Oprin havde været aldeles for-
 „nødent, og at det Paafølgende vilde forstærke
 „Indtrykket saa meget mere deraf, jo ivri-
 „gere De bestræbte Dem for at svække det
 „ved en kunstig Forklaring over det Fore-
 „gaaende.“

„Næsten vilde jeg selv ansee det for
 „overflødigt at forklare Dem Sammenhæns-
 „gen, med dette Syn, dersom jeg ikke haa-
 „bede derved at forskaffe mig den Glæde af
 „see Deres Smerte over, at De ei engang med
 „Deres ellers saa skarpe Blik, kunde trænge

„dybt nok til at udgrænse, saa simpelt et
 „Experiment.“
 „Behag altsaa med Opmærksomhed at
 „høre mig. — Det var Biondello, den Bi-
 „ondello, som De elskede saa hjertelig, som
 „alle Deres gamle Venner maatte vige for,
 „ham var det, der udørte den hele Intri-
 „gue. For at afvende al Mistanke fra sig,
 „og for tillige at vinde Tid til Tilberedels-
 „serne, ansilte han sig nogen Tid i Forveien
 „sig. Den Bog, man havde spillet Dem
 „i Hænderne, holdt Dem, som jeg havde for-
 „modet, længere vaagen end De pleiede at
 „være, paa det De i det mindste ikke skulde
 „kunne holde det, der skulde forgaae for en Drøm.
 „— Lysene vare forsynede med Væger, som neppe
 „gik halv igjennem dem; de maatte altsaa sluk-
 „kes saasnart disse Væger vare brændte. Paa
 „det De ikke skulde opdage dette, bragte Bi-
 „ondello to andre brændende Lys tilbage med
 „sig. Oven over Deres Bærelse var der an-
 „bragt en Tordenmøchine, som blev sat i Be-
 „vægelse af een af Deres Heidukker, en For-
 III Deels 2den Udsæt.

„trolig af Biondello medens han selv lyvede
 „med Califonium gjennem nogle i Forveien
 „foranstaltede Abninger. Den stærke Ry-
 „stelse af Tordningen forarsagede, at Dø-
 „ren og Vinduerne, som ikke vare ret tilluk-
 „te sprang op af sig selv. De Ord, De hø-
 „rte, raabte Biondello igjennem et Talerør,
 „hvis Munding blev skjult af Deres Skris-
 „berpult.“

„Og tilbagefald nu i Deres Erindring
 „hiin Aften, som De i Førstningen tilbragte
 „saa fornøjet i St. Benedetto, og som siden ef-
 „blev saa vigtig for Dem. — Det vil vel
 „ikke være Dem uventet, naar jeg siger Dem,
 „at ogsaa alt, hvad der her tildrog sig med
 „Dem, var mit Bærk. — De vendte Dem
 „i Dansen omkring Deres Sidemand. Dem
 „ne Sidemand var jeg. Hurtig og uden at
 „nogen mærkede det kastede jeg en lille Krog
 „i Deres Dragt, og et stort Stykke deraf
 „fulgte med den. De maatte træde ud af
 „Dansen, og Biondello førte Dem ind i det
 „Bærelse, inden for hvilket i det tilføedende

„Cabinet Marchesen allerede længe havde ventet paa Deres Ankomst.“

„Uffhyeligt! — raabte Prindsen — Og hvo var det Fruentimmer, der sad ved Siden af ham? — Nu er jeg i Stand til at troe, at det dog var Therese; thi...?“

„Det var ikke hende, men en løsgtig Venetianerinde.“

„Og Ligheden?“

„Var en Forblændelse, frembragt ved Masque og Paaklædning.“

„O, hvorfor undersøgte jeg det ikke! Seg havde den Gang saa let kunnet opdage Deres fordomte Bedragerie, og jeg havde da været reddet!“

„O, langt fra! Troer De da, jeg saa let vilde ladet det Bytte fare, jeg nu engang havde gjort? — En Opvættelse af saa Dage var alt, hvad De kunde vundet derved, og De havde da saa meget des sikkrere ladet Dem holde i en anden Snare. — Men jeg

„havde beregnet Hviden af den Lidenskab, der
 „ved et saadant Syn maatte berage Dem,
 „alt for bestemt, til ikke forud at vide med
 „største Nøiagtighed, hvorledes det vilde gaae.
 „Jeg var saa vis paa, at intet vilde afholde
 „de Dem fra at ile Marchisen paa Livet med
 „den Kniv, der var lagt i Beredskab for Dem,
 „at jeg endog Ustuen forud kunde advare
 „Dem for at begaae et Mord, uden at be-
 „høve at frygte for, jeg derved skulde læg-
 „ge mine Hensigter nogen Hindring i Veien.
 „— Og havde jeg endog taget feil, havde
 „hine Ord faldet Dem ind og bevæget Dem
 „til en Undersøgelse: hvad havde jeg da tabt
 „derved? — I dette Fald havde De jo fundet
 „det, at det ikke var Deres Therese, De
 „havde heroliget Dem igjen, og den Udoar-
 „sel, der var givet Dem, havde alligevel
 „saaet Bægt hos Dem, om endog Biondello
 „skulde gjort Dem opmærksom derpaa, da
 „De jo virkelig havde befundet Dem i en For-
 „fatning, hvor det ikke vilde været usand-
 „synligt, der kunde blevet begaaet Mord.“

Men hvor kunde De ville udsætte Deres Creature for en saadan Fare? Sæt, at jeg havde stukket Marchesen ihjel!

„Det var der sørget for. Foruden den bevidste Kniv, som først blev lagt paa Bordet af Biondello, da De traadte ind, var der intet Instrument i Nærheden, som De kunde tilføjet Dem nogen Skade med. Og ikke allene var Odden af denne Kniv forsynet med en lille Knap, men ogsaa trak Bladet sig ved det mindste Stød tilbage i Skafet, og sprang af sig selv frem igjen, saasnart Trykket ophørte; følgelig kunde Kniven endog ved det heftigste Stød ikke saare, uagtet det dog lod som, den virkelig trængte ind i det Legeme, den blev appliceret paa. — Og maa De ikke tilskaae, at Civicella spillede sin Rolle mesterligen? — Det Blod, der syntes at springe ud af det foregibne Saar, kom fra en Dreblore, fyldt med Blod, som han havde skjult i sin Barm, og De store Helt, som endnu i det foregaaende Dieblik sugs af Hevn og Forbitrelse, De

„Iod Dem i det paafølgende, saa taalmodig
„som et Lam slæbe bort af Biondello.“

„Til Franciscanerklosteret førte ham Dem
„blot for at indjage Dem endnu større Frygt
„ved Efterretningen om Banditernes Esters
„stræbelser, og derved igjen at drive Dem
„fra dette Tilflugtssted til * * * Klosteret,
„hvor der sørend Deres Ankomst endnu hav
„de været nogle Forberedelser at gjøre. Der
„fandt De Deres Elskede.“

„Utsaa var det hende selv?“

„Ja, hende selv.“

„Og hvor kunde det være mueligt? —
„Jeg saae hende jo at døe, 3*** var nær
„værende, da hendes Liig blev aabnet, og
„De gav mig hende siden efter levende igjen.
„— Efterat jeg har ophørt at troe paa De
„res Magt til at gjøre Underværker, finder
„jeg saa mange Modsigelser heri.“

„At De nu selv er bleven Modsigelse.
„De var jo selv Di-vidne til alt, og dog
„vil de ikke troe Deres egen Erfaring! —

„Ja, i
„lyg og
„dog v
„E
„Blæ n
„D
„des in
„Rei, i
„
„mig
„Lænk
„opvæ
„ikke
„hadv
„ser?
„saad
„mig
„at u
„i Fre
„til
„være
„det.
„at v

„Ja, det var Deres Therese, som De saae
 „hig og som De saae at døe, uden at dette
 „dog var andet end blot Blændværk.“

„Er det mueligt? — Ogsaa det var
 „Blændværk?“

„Blændværk, ikke andet!“

„Og jeg saae hendes blege Læber, hendes
 „des indfaldne Kinder, hendes hule Pine —
 „Nei, det var Sandhed!“

„Prinds! hvad Lanker skal jeg gjøre
 „mig om Dem? — Hører De, hvor mine
 „Lanker rasle? — Hvor havde jeg kunnet
 „opvække hende igjen, dersom hendes Død
 „ikke havde været en Forblændelse? Eller
 „havde jeg formaaet det, vilde jeg da siddet
 „her? — Paa enhver anden Tid vilde en
 „saadan Bildfarelse hos Dem have fornsiet
 „mig, men nu er det mig kun om at gjøre
 „at udrydde ethvert Cædeforn, hvoraf der
 „i Fremtiden maaske kunde opstaa en Spire
 „til Glæde for Dem, og skulde det endog
 „være til min egen Skade, at jeg udryddede
 „det. — Nei, Prinds! Begynd allerede nu
 „at vænne Dem til den Tanke, at den Gud-

„inde, De tilbad, ogsaa bidrog Sit til at
 „bedrage Dem, og lad hende aldrig, selv
 „ikke i Drømme, vise sig til Deres Glæde,
 „anderledes for Dem end som en deilig
 „Slange, der stak Dem med sin Braad, me
 „dens De flappede den, som en Slange,
 „der aldrig elskede Dem. — Eller troer
 „De maaskee endnu, det var en anden Pers
 „son, der virtelig var syg, en Person, der
 „døde, og kun havde søgt at efterligne De
 „res Elskede? — Var det det, De meente, da
 „De sagde: Det var Sandhed? — I dette
 „Gald overlader jeg til Dem at betænke:
 „om det var mueligt for nogen i den sidste
 „Time af sit Liv at besidde saa megen Nærheds
 „nærberørelse, som der behøvedes til at fores
 „stille en andens Person. — Og om der end
 „gaves et Menneffe, som dette vi de været
 „mueligt for, hvad for en Fordeel skulde
 „det da kunde love sig, for hvilken det vil
 „de finde det Umagen værd at anvende de
 „sidste Dieblitke af sit Liv til et Bedragerie?
 „— Var desuden ikke og den Samtale, De
 „tilsidst havde med hende, af et saadant Ind

„hold
 „kund
 „horfo
 „at be
 „den
 „tage
 „der
 „at
 „af
 „—
 „at
 „alt
 „hent
 „vær
 „den
 „st
 „anft
 „ber
 „betu
 „min

„hold, at det var aldeles umuligt, det
 „kunde være nogen anden end hende selv?“

„Ja, desværre er det sandt. — Men
 „hvorfor formerede De min Tvivl, istedet for
 „at betage mig den?“

„Ha, — hvor gjerne vilde jeg formere
 „den, dersom det ikke var en Belyst at be-
 „tage Dem den! — Hendes indfaldne Kin-
 „der, hendes blege Læber, hendes hule Dine,
 „at dette var ikke andet end — en Virkning
 „af Smerte, hendes Mæthed var Forskillelse.
 „— Erindrer De Dem ikke, at hun foregav,
 „at Lyset var hende utaalrigt, og at man
 „altid søgte at holde det i lang Afstand fra
 „hende? — Hvor let maatte det altsaa ikke
 „være at forblænde Dem, allerhelst De ikke
 „den Gang var nogen kold Tilskuer, men
 „øste enhver Smerte med den Syge, som hun
 „anstille sig at føle! — Da var nu endelig
 „hertil endnu den Sindsforsætning, hvori De
 „betraadte Klosteret!“

„De har naaet Deres Hensigt! Det er
 „min største Smerte, at ogsaa hun bedrog

„mig, at hun, som jeg endog havde været
„min Salighed for, bedrog mig saaledes!“

„Ikke sandt, Prinds? — O, gid De
„ikke var faret ved saa meget andet, men
„maatte se den ret dybt! Gid jeg i dette
„Dreblik kunde give Dem tusendfold Hjælp,
„og den kunde træffe enhver Punct deraf,
„til der ikke var en eneste mere tilbage for
„den! — Og hendes Død, ei heller den var
„andet end en forstilt Usmagt, i Begyndelse
„sen af hvilken man bragte Dem til Side
„for at mage det saaledes, at den ikke skulde
„de opvække nogen Mistanke hos Dem.“

„Men Obductionen?“

„Skede paa et andet Fruentimmer, som
„jeg blot til denne Bestemmelse havde ladet
„forgibe, og som havde temmelig Lighed med
„hende i Henseende til Legemsbygning. Til
„at forblænde Deres Baron F*** her, vilde
„de den fletteste Boxmasque have været mere
„end nok, om man ikke havde haft en bedre
„ved Hæanden, især da hendes Ansigt næsten
„altid var bedækket.“

„Nu troede jeg, det var Tid til at søre
 „Dem ind i Publico igjen, og vise mig for
 „Dem som Deres sande Ven. Paa en al-
 „mindelig Maade lod dette sig ikke gjøre;
 „altsaa maatte der hertil atter et Syn, hvilk-
 „ket det var saa meget lettere at tilveiebringe,
 „som alting længe førend Deres Ankomst var
 „forberedt dertil. Himmelen af Deres Seng
 „stødte umiddelbar til Loftet, og dette kunde
 „hisses op i det ovenpaa værende Værelse.
 „Den Genius, der lod sig her see for Dem, var
 „ikke andet end Gjenstinet af et Billede,
 „som fra en Paterna magica, der var ind-
 „rettet hertil, blev kastet ned paa det tynde
 „og gjennemsigtige Løi, der forestilte Sengen
 „hinlen.“

„Ney den syntes dog at svæve ned til
 „mig.“

„Det syntes den rigtig nok; men det
 „kom deraf, at den i Herningen viste sig
 „meget lille for Dem, og siden ved en Sam-
 „mensielse af Huulpeite, Forsørrelsesglas
 „og andre opriste Glas blev større og større.“

„De Ord, De hørte, bleve sagte af et Barn,
 „der havde lært dem udenad, igjennem et
 „Talerør, hvis Munding gik ned i den ene
 „Sengestolpe, og Brevet slap jeg ned til
 „Dem gjennem en Labning over Dem.“

„Og Musikken? — Det forekommer mig
 „endnu, jeg aldrig har hørt lige dertil: det
 „var en uafbrudt Harmonie, uden nogen for-
 „siglig Forbindelse, og tillige saa behagelig, at
 „jeg ikke veed noget Instrument at sammenligne
 „den med.“

„Det var stemte Glas-cylindere, der dreiede
 „de sig mellem fugtet Læder *), og bleve
 „vekselsviis accompagnerede af et lille Orgel
 „med Sølvpiber og et Slags Luth. Hensigt
 „ten dermed var at vække Dem, i Fald De
 „allerede var faldet i Svøm, og derpaa at
 „stemme Deres Sjælsfer for det Forestaaende.“

*) Det har forundret mig meget, efter denne
 „Beskrivelse at have fundet et Slags Harmo-
 „nica. Et Bedviis paa at Opfindelsen af dette
 „Instrument ikke er saa ganske ny.

Unm. af Udgi v.

„Og hvorfor maatte Brevet ikke aabnes, sænd det var blevet Dag!“

„Derved vilde jeg blot prøve, hvor vide De havde fæstet Tro til dette Syn. Havde De brækket Seglet før, saa havde De ikke fundet andet end et Stykke reent Papiir; thi hvad der stod deri, var skrevet med et sympatetisk Blæk, som først efter et vist Tidsrum kom til Syn, hvilket De og vil have seet af Udskriften. Og i dette Fald havde jeg straffet Dem for denne Formastelse ved et nyt Syn, hvortil Foranstaltninger allerede vare gjorte.“

„At alting i Marcheseus Brev var Opdigtelse, er saa meget begribeligere, da han naturligvis let kunde blive helbredet stox, siden han ikke var saaret; men hvor kunde man narre dem, der vaagede over ham? — Eller vare disse og aa af Deres Creaturer?“

„Nei, de vare ikke. — Troer De, jeg vilde aabenbare Folk, som disse saadanne Ting? Jeg lod mig virkelig se hos Mar-

„chesen i den bestyrene Skikkelse, og de, der
 „vaagede over ham, faldt i Søvn efter min
 „Befaling, da man havde givet Dem en
 „Sovedrik, der maatte virke i dette Øieblik;
 „thi at jeg kunde bestemme dette paa Mi-
 „nutten, uden at den, der fik Sovedrikken
 „hadde mindste Skade deraf, troer jeg allere-
 „de før at have sagt Dem.“

„Men vilde ikke det Indtryk, Deres
 „Fremstilling gjorde paa disse Mennesker, vær-
 „ret dobbelt saa stærkt, dersom de ikke vare
 „faldne i Søvn, men havde været Vidner til
 „det hele Optrin.“

„Og jeg paastaar det Modfarte da der-
 „res Phantasi, saaledes som det gik til,
 „maatte male dem Tingene med langt høie-
 „re Farver, end de selv kunde seet dem. —
 „Desuden kunde det jo og faldet een af dem
 „ind at undersøge Sammenhængen? — Og
 „hvor meget havde der ikke herved været
 „tabt!“

„Da De endeligen havde besluttet at
 „forlade Klosteret, og gav Biondello Ordres,

„hvoraf
 „endnu
 „gaaent
 „Din
 „til De
 „i den
 „givent
 „til alle
 „L
 „Dem,
 „Birkn
 „alt de
 „rige
 „S
 „sen.
 „mig i
 „— H
 „let til
 „overfa
 „hjerter
 „me tje
 „spørge
 „i Der

„Hvoraf der tydeligen kunde mærkes, at De endnu nærede nogen Mistro til det Foregaaende, lod jeg hine Ord: „Overvind Din Bantro!“ — „endnu engang raabe til Dem, for at bestyrke Dem, endnu mere i den Mening: at De bestandig var omgiven af uhyrlige Væsener, som laade Mærke til alle Deres Ord og Foretagender.“

„Om det Forhold, Civitella antog med Dem, taler jeg intet her. De veed selv Virkningen deraf, nemlig, at han, uagtet alt det Foregaaende, dog opnaaede sin forrige Plads i Deres Venstab igjen.“

„Jeg maa afbryde Dem,“ sagde Prindsen. „Der er en Omstændighed, der falder mig ind, som De endnu ikke har berørt. — Hvo var det, der bestilte mig i en Bislet til det afliggende Sted, hvor jeg blev overfalden og kun blev reddet ved en Behjertet Fremmed, der siden blev min Kammer tjener. — Dog, jeg behøver vel ikke at spørge derom. Ogsaa det var vel beregnet i Deres Plan.“

„Nei, da det skede, var det det ikke.
 „Men siden søgte rigtig nok jeg eller rettere
 „Biondello at indlemme det deri, og betjene
 „os deraf som et Middel til at gjøre Dem
 „Deres Hof endnu mere forhadet. — Det
 „forefaldt i min Fraværelse, og jeg har es-
 „ter den Tid ingensinde kunnet erfare, hvem
 „det var der saa fordeelag i en for mig har
 „de rakt mig sin Haand — De seer, jeg
 „er oprigtig“

„At den Mængde Ubehageligheder, der
 „stormede ind paa Dem, i Forening med
 „de Syner, De havde, maatte gjøre et me-
 „get stærkt Indtryk paa Dem, det var ganske
 „naturligt; men at dette Indtryk vilde gjøre
 „Dem aldeles føleløs for den Verden, til
 „hvilken De allerede havde betraadt den lige
 „bannede Vej, det havde jeg ikke gjort mig
 „Regning paa. Ivertimod havde jeg i Kol-
 „ge Deres sædvanlige Tænkemaade foreslået
 „mig, at De nu vilde gjøre Pönnitense-
 „Psalmer, fortryde Deres forrige Bantro,
 „og være taknemmelig for det Tugtenskrif-
 „ter nu havde ført Dem paa den rette Vej

„igjen.
 „feil,
 „Dem
 „gangs
 „funde
 „et S
 „frygt
 „og se
 „vidne
 „Gem
 „talt,
 „Der
 „Bion
 „var
 „ges
 III

„igjen. — Men jeg havde taget stortilgen
 „feil, da De istedet derfor ikke syffelsatte
 „Dem med andet end Tanken om de forbi-
 „gangne Glæder, De havde havt. Dette
 „kunde letteligen bragt Dem til at begaae
 „et Selvmord, hvilket jeg og desuden be-
 „frygtede i følge de Monologer, De holdt,
 „og som enten jeg eller Biondello vare Dre-
 „vidner til igjennem en Aabning til Deres
 „Gemak, hvor ikke et eneste Ord, der blev
 „talt, kunde undgaa os.“

„De var altsaa i mit Hotel?“

„Ja, meget ofte.“

„Og jeg saae Dem aldrig der.“

„Sig heller, at De kjendte mig ikke.
 „Den gamle Mand der underriden besøgte
 „Biondello under Navn af hans Fætter, det
 „var mig.“

„Forstrækkeligt! — Men vedbliv!“

„Fra disse Tanker maatte De bortdra-
 „ges, for at bringes paa dem, jeg ansaae

„forudsne for den Forandring, jeg havde be-
 „sluttet, der skulde foregaae med Dem. Naar
 „dets Forvandling aabnede Scenen.“

„Og hvorledes gik det til?“

„Lettere end det var intet. Biondello
 „som besad en eftergjort Regle til Deres
 „Bureau, havde overstrøget Baandet med
 „en sympatetisk Farve, der først blev syn-
 „lig i fri Luft, og efter et kort Tidrumt
 „forsvandt igjen. Han havde lagt Mærke
 „til, at De ofte tog dette Baand op, og
 „dette bevægede ham til i Dyrer Gravæ-
 „relse at tilberede det saaledes, som jeg har
 „sagt. — Fuldendelsen skede ved Oprinene
 „med Biondello og Marchesen, i Henseende
 „til hvilke vel intet mere forekommer Dem
 „ubegribeligt, da det blot var studerede Rol-
 „ler, de spillede, og Ringen, som gjorde Sa-
 „gen saa uimodsigelig vis for Dem, jo me-
 „get let kunde komme i mine Hænder.“

„Formodentligen erindrer De Dem end-
 „nu, at man i alle de Selskaber, Civitella,
 „under Foregivende at adsprede Dem, ind-

„førte
 „at gi
 „ninge
 „hed,
 „ved,
 „de D
 „Dere
 „Kuld
 „Dere
 „jeg,
 „vitde
 „af s
 „Men
 „eller
 „der
 „meli
 „teer
 „løs
 „vifte
 „den
 „deri
 „ald
 „var

„førte Dem i, bestræbte sig for uformælt
 „at gjøre Rigtigheden af hine Fornuftslut-
 „ninger, der forhen havde været Deres Stolt-
 „hed, mistænkelig. Af Deres Forhold ders-
 „ved, da De endog fra nu af ikke forsvare-
 „de Dem mere, var det let at slutte sig til
 „Deres Sindssværgning, og paa det der ikke
 „skulde blive opvakt Tvivl hos Dem mod
 „Deres uværende Meninger, foranstaltede
 „jeg, at Bucetauroen blev ophævet, da det
 „vilde blevet mistænkeligt, og Lemmerne der-
 „af saa pludseligen havde forandret deres
 „Meninger. Thi enten maatte dette skee,
 „eller vilde jeg været udsat for at see alt
 „det igjen nedrevet, som jeg saa moisom-
 „melig havde opbyggt, efterdi Deres Charac-
 „ters daværende Tilstand var bygt paa saa
 „løs en Grund, at enhver Gjenstand, der
 „viste sig for Dem, nødvendig maatte røkke
 „den, og frembringe saadanne Forandringer
 „deri, som De i en rolig Sindssværgning
 „aldeles ikke havde været udsat for. — Nu
 „var da endeligen den Tidspunct kommen,

„der forekom mig beqvemmest til at gjøre
 „en Procelst af Dem. Man kunde mærke
 „af alt, hvor megen Længsel De søtte efter
 „at lade Dem forsikkres Deres Synders Til-
 „givelse af et Menneske, som ikke sjelden
 „selv udleer en saadan Daarlighed, og useft-
 „barlig vilde offentligent tilstaae det, dersom
 „han ikke frygtede for at gjøre sig selv Skaar
 „i en Næringsvei, hvorved han har saa gode
 „Dage, og uden Bessjermesse af hvilken han
 „nyder saa mangen en hemmelig Glæde. —
 „Et almindeligt Subject tørde jeg ikke vove
 „her at byde Dem. Det maatte være en
 „Mand, hvis Nytte for Hellighed ikke var
 „nogen blot Nimbs, hvoraf Glandsen for-
 „svandt, saasnart man holdt Lyset til den.
 „En saadan Mand var netop Biskoppen.“

„Hvad? Han var altsaa og med i Deres
 „Complot?“

„Nei! — Og hvor kunde han ogsaa
 „det, da hans Naragtighed endog var stegen
 „til en Grad, at han med den største Bes-
 „redvillighed opofrede sig for andre, uden

„uden

„Man

„L

„Præfe

„Et

„med

„et so

„til d

„reali

„var

„med

„et v

„Din

„jeg

„at e

„mne

„han

„tigh

„opfy

„var

„min

„uden at tænke paa sig selv? — En saadan
„Mand var ikke for mig!

„Og dog kunde De formaae ham til hiin
„Præken?”

„Det forekommer Dem besynderligt? —
„Et Menneſte, hvis Hoved er ganſke fyldt
„med den Chimaire, at ſiite allevegne godt,
„et ſaadant Menneſte lader ſig let overtale
„til det, der i nogen Maade lader til at
„realisere denne hans Yndlingsidee. Og her
„var dette jo aabenbart. Jeg ſagde ham
„med en meget bekymret Mine, at De var
„et vildfarende Faar af Hjorden, og hans
„Dine ſtode fulde af Vand. Nu behøvede
„jeg kun at viſe ham Sandsynligheden i,
„at en Præken af ham over denne Materie
„mmeligen kunde bringe Dem tilbage, og
„han vilde gjort det til den ſtorſte Samvit-
„tighedsſag for ſig; at undſlaae ſig for at
„opſyde mit Duſte.”

„Biſkøppen ſagde mig ſiden efter, at det
„var Dem, der havde underrettet ham om
„min Sindsforfatning og bedet ham at holde

„denne Præken; skede ogsaa det med Deres
„Billie?“

„Det forstaaer sig, og netop derfor lod
„jeg mig see hos ham i en Klædning, hvori
„jeg vidste, ogsaa De havde seet mig, paa
„det De af hans Beskrivelse derover strax
„skulde falde paa mig. Jeg vidste, at saas-
„ snart De fik at vide, det var min Forans-
„sætning, maatte det gjøre et stærkt Ind-
„tryk paa Dem, og forsøge min Credit, om
„det var mueligt, betydeligt hos Dem.“

„Og dersom jeg nu ikke den Gang hav-
„de besøgt Kirken?“

„Jeg beraaber mig paa, at De gif-
„te den Henseende kunde jeg trygt forlade
„mig paa Marchesen og Deres Sindes tilstand.
„Marchesen, over hvis Læber der tilforn al-
„drig var kommet andet end bitter Spot
„over alt det Religiøse, gjorde nu sælles
„Sag med Dem og antog ligesom De en
„bodsærdig Mine, og da han herved fandt
„Leilighed til at træde i endnu nyere For-
„bindelse med Dem, saa var det ikke at un-

„dres
„var t
„besøgt
„at vi
„altsaa
„redt
„da
„Fric
„af h
„vent
„nok
„for

„derv
„besø
„den
„Kjem

„me
„der
„pa
„at
„hu

„dres over, at han let kom efter, De selv
 „var tilbøielig til og havde Længsel efter at
 „besøge Kirken. Kun yntes De ikke gierne
 „at ville gjøre dette Skridt allene; han bød
 „altsaa sin Haand og De var — strax be-
 „redt, De var det endog saa meget villigere,
 „da han var Dem bekendt som den første
 „Fritænkter, og De nu hørte Biskoppens Roes
 „af hans Mund. — Var det mod al For-
 „ventning ikke skeet, saa kjender De mig jo
 „nok til at vide, at jeg aldrig var forlegen
 „for Midler til at lede Deres Bestemmelser.“

„Hvode De da ogsaa forudseet, at jeg
 „derved, at Marchesen overtalte mig til at
 „besøge Kirken med ham, vilde falde paa
 „den Tanke, at han maatte være nokiere be-
 „kendt med Dem“

„Jeg havde ikke allene forudseet det,
 „men endog gjort min Regning derved; og
 „dersom De ikke af Dem selv var falden
 „paa denne Tanke, saa skulde Marchesen søgt
 „at bringe Dem derpaa. Har De glemt,
 „hvor meget jeg siden efter vandt ved dette

„hos Dem, da Marchesens foregionne Død
 „synes at bekræfte, hvad han havde sagt
 „om mig, og . . . .“

„Altså var og alt dette blot Forskillelse?
 „Marchsens Feberystelse, hans heftige Pa-
 „roxismer, hans Død — Forskillelse?“

„Det var det. Saavidt jeg veed, le-
 „ver han endnu.“

„O, Gud! — Vedbliv, vedbliv, paa
 „det jeg kan udtømme mit Lidelseshæger
 „ganske tilbunds“

„Det skal De, Prinds, til den sidste
 „Draabe skal De det, og dersom Bundsals
 „det skulde blive Dem modbydeligt, skal jeg
 „nok tilskætte det noget for at gjøre det flydende
 „for Dem. Vær kun ikke bange; jeg afbryr
 „der ikke, for at stille mig selv ved den
 „sidste Støde, som det endnu staar til mig
 „at forskaffe mig. — For endnu mere at
 „forstærke den Idee, Marchesen ved sin Be-
 „skrivelse var istand til at bidrage Dem om
 „mig, og overlade til Deres egen Phantasi,
 „hvad Underfuldt den mig angaaende vilde

„sætte Dem i Hovedet, afbrød jeg ham (til-
 „lige af Frygt for, at hans Fortælling muel-
 „ligen ikke skulde forekomme Dem troværdig
 „nok) ved min Mellemkomst. Dette forskaffe-
 „de mig tillige den Fordeel, at De derved
 „fik et nyt Beviis paa min Magt og min
 „Auestedsnærørelse. Jeg traadte frem fra
 „et tyndt Tapetskillerum, og paa det De ik-
 „ke skulde komme hen til mig og derved af-
 „vende den anden Act af Miraclet, vedblev
 „Marchesen at holde Dem fast ved Haanden,
 „til jeg var ude af Bærelset og havde luk-
 „ket Døren efter mig.“

„Men jeg fulgte dog strax efter Dem,
 „og fandt Dem ikke mere: hvor blev De saa
 „hastigen af?“

„Den Vater, der kom Dem i Møde
 „paa Troppen, det var mig. Hvad jeg hav-
 „de paa, var indrettet saaledes, at jeg strax
 „kunde forandre mit Habit, og en Vormaa-
 „que, hvoraf jeg altid havde nogle Stykker
 „hos mig, gjorde paa Stedet mit Ansigt
 „ukjendeligt. Cardinalen, som hørte med

„til Complotten og var tilstede ved min For-
 „bandling, kom netop ned af Trappen for
 „at sætte Dem i Hovedet, at jeg ikke kunde
 „være smuttet nogensteds hen, uden han skulde
 „de seet det, og at jeg altsaa maatte være
 „forbunden. — De yttrede ved Deres Til-
 „bagekomst det Ønske at høre noget bestemt
 „om mig, og jeg ansaae denne Tidspunct
 „or den beqaemste til at sige Dem igjen-
 „nem et Talerør, som var anbragt i Forvei-
 „en, at blot Deres Lydighed kunde gjøre Dem
 „værdig dertil og til min Blæde viste ogsaa
 „Deres Mine, at jeg kunde vente min For-
 „dring opfyldt. Men med alt det ansaae
 „jeg det dog nødvendigt, endnu engang at
 „vise mig pludselig som Deres Frelser, inden
 „jeg fremtraadte for Dem med mine Jordrin-
 „ger; for nu at sætte Dem i den yderste For-
 „legenhed, opæggede jeg alle Deres Credi-
 „torer, vel vidende, at der ikke paa den Tid
 „gaves nogen, som vilde interessere sig for
 „Dem og bringe disse Plageaander til at tie;
 „og i denne Knibe var det, jeg kom Dem

„til Hj
 „endog

„være

„maat

„Beie

„Skad

„at a

„Ste

„Gru

„kunt

„net

„sog

„Bil

„for

„Mor

„At

„i d

„har

„de

„R

„til Hjælp, betalte for Dem, og vractiserede
 „endog nye Pengesummer i Deres Hænder.“

„Den Periode, hvori Biskoppen kunde
 „være mig til Rytte, var nu forbi, og jeg
 „maatte altsaa sørge for at rydde ham af
 „Veien, paa det han ikke skulde blive mig
 „skadelig. Han havde bragt Dem til igjen
 „at agte Religionen; nu maatte der i hans
 „Sted optræde andre, for paa den lagte
 „Grund at opføre en saadan Bygning, som
 „kunde passe i det Perspectiv, jeg havde dan-
 „net mig. Til den Ende havde Sebastiano
 „søgt med al muelig Nøie at tilvende sig
 „Biskoppens Tillid, for derved tillige at kunne
 „forstaae sig Deres.“

„De har endnu ikke sagt mig, hvad Bi-
 „skoppen egentligen var for en Mand? —
 „At han ikke var den, han blev udgivet for
 „i det Skrivt, Sebastiano bragte mig efter
 „hans Død, indseer jeg nu alt for vel.“

„Deri har De Ret; men hvem han var,
 „det har bestandig været en Hemmelighed.
 „Kun allene det vidste man med Bished, at

„Lydsland var hans Fødreland, ogsaa rø-
 „bede han dette selv ved den fortrinlige Rjer-
 „lighed, han følte for denne Nation. — De
 „havde engang ubladt Dem for Marchesen
 „angaaende en vis Hemmelighed i Deres Fa-
 „milie; dette og de øvrige gunstige Omstæn-
 „digheder bevægede mig til at sammen-
 „sætte hiin Historie, hvis Hensigter vare saa
 „aabenbare at det maatte været Dem let at
 „indsee dem, dersom ikke den Person, som
 „De ansaae for Forfatter deraf, havde i
 „Deres Dine været ophøiet over al Mis-
 „tanke. De bleve alle suldkommen opnaae-
 „de. Deres Had til *** steg til det aller-
 „høieste, da De erfoer at der hvilede saa
 „mange Nød paa hans Samvittighed, at
 „det var ham, der havde skilt Dem ved
 „Deres Elskede og ved Biskoppen, og der en-
 „deligen ogsaa (som De saa uimodsigeligen
 „blev overtydet om ved Deres saalænge
 „savnede Jægers Tilbagekomst) trængte Dem
 „efter Livet, — og med dette Had tiltog
 „Deres Lidsid til Sebastiano.“

Men hvorfor sagte De at gjøre den
 „uflyldige Baron S*** saa mistænkelig og
 „affhyelig i mine Dine, at jeg endog gav
 „mit Minde til det Mord, der blev begaaet
 „paa ham? — Kunde De ikke naae Deres
 „Hensigt, uden ogsaa at bebyrde min Sjæl
 „med denne Forbrydelse *)?'

„S*** var mig nu til Hinder. Hvo
 „indestod mig for, at han ikke engang ved
 „en Hændelse kunde vinde sine tabte Rettig-
 „heder igjen hos Dem? Maatte ikke og des-
 „uden Deres nye Venner staae saa meget

*) Jeg saae de falske Breve, man havde beskylbt
 Baronen og ogsaa mig for, og overleveret
 Prindsen for at forlede ham til denne Hænd-
 ling. Aldrig har jeg seet nogen Saand mere
 fluffende efterskreven. Selv de Breve, der
 vare skrevne i mit Navn, vilde jeg have er-
 kjendt for mine, inden jeg læste deres Ind-
 hold. — Dette er en ny Grund for Lærerne
 til Medlidenshed med den uheldige bedragne
 Prinds.

Anm. af Brev D**.

„sikrere paa de gamles Ruiner? Den Rolle,
 „jeg i Fremtiden havde bestemt Dem, vilde
 „gjort mangt et Nørd nødvendigt, følgerig
 „maatte jeg ogsaa berede Dem dertil. —
 „Kunde jeg ikke ogsaa haabe med Visshed,
 „at De vilde længe saa meget mere efter
 „Deres Synders Forladelse, naar De Byr-
 „der tiltog, som De ved Tilgivelsen haabede
 „Dem befriet for?”

„Begivenheden med min Jæger har De
 „endnu ikke forklaret mig. — Var maaskee
 „og han bleven een af Deres Creaturer?”

„Det var han for udygtig til.”

„Og dog, — hvorledes hænger det sam-
 „men? — De sagde jo, De havde ladet ham
 „opsnappe, og dog har en ***st Officier
 „villet tvinge ham til at myrde mig!”

„Ogsaa her skal De faae Uarsag til at
 „beundre min Forsigtighed. — Jeg lod De-
 „res Jæger opsnappe, deels for at lokke
 „noGLE Efterretninger ud af ham, og deels
 „og fornemmeligen for at gjøre det fornø-
 „dent for Dem at antage en anden i hans

„Sted.
 „saa n
 „velse
 „holder
 „form.
 „ham
 „og n
 „allert
 „Pers
 „ham
 „gode
 „indt
 „at f
 „myr
 „troe
 „var
 „sult
 „De
 „res
 „at
 „gra
 „der
 „ben

„Sted. Der maatte ske hvad der vilde,
 „saa maatte Misranten om hans Opna-
 „velse aldeles afvendes fra mig, derfor
 „holdt jeg Forhør over ham i ***^{te} Uni-
 „form. Tusmørket og mine Konster bragte
 „ham let til at ansee mig for Oberste **^{te}
 „og mine Ledsagere for bekjendte Officierer,
 „allerhelst da vi ikke udgave os for bestemte
 „Personer, og det altsaa blev overladt til
 „ham at holde os for hvem han fandt for
 „godt. — Jeg lod ham forblive indspærret,
 „indtil jeg behøvede ham. — Det var let
 „at faae ham til at troe, De ikke kunde
 „myrdes af nogen Bandit, og ligesaa let
 „troede ogsaa De ham, da hans Ærlighed
 „var Dem bekjendt: følgelig opnaaede jeg
 „fuldkommen mine Hensigter med ham. —
 „Deres Had til Deres Hof tiltog, og De-
 „res Tillid til mig, (som endog formaaede
 „at beskytte Dem mod Banditterne) blev
 „grændsels.“

„Men jeg begriber ikke, hvorfor De, —
 „der ellers altid var saa blodtørstig — ikke
 „benyttede Dem af denne Tidspunct til Der-

res Fordeel, men endog i hiint Brev affholdt mig fra at hævne mig.

„Tiden var ikke kommen endnu. Jeg standsede Strømmen, paa det den i sin Tid skulde bryde igjennem med forstærket Magt. — Gav jeg Dem ikke desuden derved et nyt Bæviis paa min ædle Tænkemaade, og maatte det ikke siden bleyet mig en let Sag, at vise Dem det Hele fra en saadan Side, at De selv maatte troe, De blot laante Guddommen Deres Arm til at straffe de Skyldiges Forbrydelse?”

„Sebastians og hans Medhjelpere blandt hans Ordensbrødre havde nu gjort saa meget, at jeg kunde haabe, De vilde være aldeles beredvillig til at chansere Religion. Men slog endog denne Forventning mig fejl, saa kunde jeg dog gjøre mig sikker Regning paa, at De snart vilde gjøre dette Skridt med Glæde for at blive værdig til det nærmere Bekjendtskab med mig, som jeg havde gjort Dem saa begjerlig efter, da De med hver Dag blev mere overbevist

om, at Deres hele Skjebne var afhængig
af min Bestemmelse."

"Jeg har allerede forhen villet spørge
Dem, om det og var med Deres Willie, at
Biondello raadede mig at flygte, da man
forkyndte mig Bexelarrest?"

"Det forstaaer sig, da Biondello ikke
uden mit Vidende torde foretage sig noget."

"Og om jeg nu havde fulgt dette Raad?"

"Dertil kjendte jeg Dem alt for vel, og
dette Middel betjente jeg mig kun af for
at komme ester, om De vidste noget Raad,
som jeg ikke kjendte, til at rede Dem
uden min Hjælp ud af Deres Forlegen-
hed. Denne Tilflugt maatte jeg natur-
ligviis skilt Dem ved, dersom jeg allene
og ingen anden skulde redde Dem. Men
selv om De havde besluttet Dem til at følge
Biondello's Raad, var jeg som altid, ogsaa
belavt derpaa, og behøvede altsaa ikke at
spørge for Deres Flugt."

Fortsættelse af Brev D**.

Her bleve vi afbrudte.

Allerede fra først af havde Armenianeren meget ofte gjort lange Pauser, under det Paaskud, at der overfaldt ham en Mashed, som hindrede ham fra at tale længe i eet Træk. Hvor begribeligt og videnlyst det endog var, at det kun var ham om at gjøre at vinde Tid, maatte vi dog finde os deri, da det var os alle saa høist magtpaatic endog, at der blev sendt ham en Læge og at hans Lænker blive formindskede, naar han laae til Sengs, hvor tydeligen vi end, at hans Forsikelse nagtet mærkede, at det ikke var nogen Fornødenhed. Ogsaa lode de strenge Inquisitorer sig saa meget des lettere bevæge hertil, da De bestandig haabede, at De derved maaskee endnu skulde opdage flere af de Sammensvoorne, hvilket hidindtil ved ethvert andet Middel var slaget Dem feil. — Jeg har troet, at dette vilde staae passeligst paa dette Brev, og derfor har jeg hidindtil efterladt at tale derom.

Dette in
hans S
Gang.
gen tro
bæret
lagde d
denne C
ne, at
somhed
vanti
op at
Den 2
det stiv
i det l
i Dine
os, a
stemt
Straf
hans
os an
de gj
af H

Da vi nu, altsaa i Følge heraf, ofte naar dette indtraf, maatte besøge Armenianeren i hans Fængsel, saa vare vi her ogsaa denne Gang. Fangesfogeden aabnede Døren og Løgen traadte ind. Allerede ofte havde han været her paa samme Tid som vi, og vi lagde derfor ikke megen Mærke til ham; men denne Gang havde han saa frygtsom en Mine, at det ikke kunde undgaae vor Opmærksomhed. Efter at han havde anstilt de sædvanlige Doctorundersøgelser, tog han et Glas op af Lommen og leverede Patienten det. Den Ungsteligheid, hvormed det skede, og det stive Blik, han hestede paa Armenianeren, i det han rakte ham det, faldt os saa stærkt i Sinene, at der opsteg den Formodning hos os, at det mueligen kunde være Gift, bestemt til at befri ham fra den vel-ortjente Straf, og maaskee tilfendi ham fra een af hans Medsammenboerne. Inden nogen af os andre havde besluttet, hvad der her skulde gøres, rev allerede Johnson ham Glasset af Haanden. Doctorens Farveflistning og

Elendighed overbeviste os om, at vi i det mindste ikke ganske havde taget fejl, og af Armenianerens sønlige Forbittrelse saae vi tydelig, at han havde forstaaet Doctorens Dietast.

Lægen fattede sig snart og bad os paa det bønligste, at vi vilde fortie den Opdagelse, der var skeet, og ikke gjøre ham uskyldelig. Vi lovede ham det, dog under den udrykkelige Betingelse, at han skulde aabnebære os alt Dette skee, og af hans Oprigtighed og hans hele Adfærd derved mærkede vi tydeligen, at det ureilbarigen var den første Gang, man havde brugt ham til en saadan Forretning.

Dg nu erore vi, at Glasset vel indeholdt virkelig Medicin, hvilket vi og fra først af burde sluttet os til, da der ikke maatte leveres Armenianeren det mindste, førend det først paa det nøieste var undersøgt, men at den Seddel, der efter den sædvanlige Apothekerskik var heftet derved, indeholdt et Brev til Armenianeren. En ubekjendt Mand havde for den rigtige Overleverelse deraf paa

denne
Vene
deel
han
i Sald
truer
hans
ikke
Lid.
som
det
Doer
at bl
at de
villet
det
en
Fund
Ind
,,bri
,,do
,,ver

denne Maade lobet ham en betydelig Sum
 Penae, hvoraf han havde faaet den ene Halv-
 deel Straf og Skulde have den anden. Saasnart
 han lykkeligen havde besørget sin Kommission;
 i Fald han vægrede sig derfor, havde han
 truet ham med Døden. Hans Angest ved
 hans Indtrædelse var kommen deraf, at han
 ikke havde ventet at finde os her paa den
 Tid.

Jeg betragtede Sedlen meget opmærk-
 som, men kunde ikke finde det mindste an-
 det end den sædvanlige Apothekerskrift.
 Doctoren sagde os derfor, at Skrivem for
 at blive læselig maatte sugtes med Vand, og
 at det var det, han ved sin Diekast havde
 villet tilkjendegive Armenianeren. Vi gjorde
 det Straf, og til vor Forundring fremkom der
 en Skrift, som var saa fin, at den neppe
 kunde læses, og Ord for andet var af følgende
 Indhold:

„Efter tusinde forgæves Forsøg paa at
 „bringe et Brev i Dine Hænder, vil maaskee
 „dog dette endelig lykkes, skjønt Røden dri-
 „ver os til at betjene os af et Menneske her.

„til, som vel neppe er skabt til saadanne
„Ting.“

„Viid, at baade Du og vi alle ere blev-
„ne skrækkeligen bedragne; den Polske Kæde,
„som Du troede saa godt, var Grev D**
„selv, som vi endnu ikke have kunnet af-
„lægge vor Taksigelse derfor. Han har
„overleveret Dine Breve til Inquisitionen, og
„alle de andre ere og blevne opsnappede.“

„At vi endnu have Mod, uagtet der
„sidder saa mange af os fængslede, maa Du
„finde Beviset for det, at vi endnu haabe
„at redde Dig. Lykkes dette os, saa ville
„vi vel og blive istand til at befrie de an-
„dre, eller i det mindste under Din Anførel-
„hævne Deres Død. — Fortvivlelsen bliver
„alt. Et Liv som vores, hvori vi svæve i
„bestandig Angest for, at der blandt de Fængne
„skal gives en feig Sjæl der ogsaa kunde for-
„raade os, bliver i Tidenslængde utaal-
„ligt; ogsaa er vort Blod nu engang i en
„saadan Gjæring, at det ikke kan blive ro-
„ligt, førend alle Midler ere anvendte.“

„Vi overlade det til Din Klogskab, at
 „udtænke et Middel enten til at komme i For-
 „hør i een af disse Nætter eller at blive bragt
 „til et andet Sted. For det Øvrige skulle
 „vi sørge. Dine Ledjagere maa være saa
 „mange, de end ville, saa er Du vores og
 „fri. Lykkes intet af alt, saa hævne vi os
 „dog, naar man kun, som hidindtil, fortier
 „voit Navn

„De Sammensvorne.“

Jeg havde været saa uforstigt at fore-
 læse Prindsen dette temmelig lydende. Ar-
 menianeren, der hidindtil havde ligget i et
 Slags Bedøvelse, der i Grunden dog, som
 jeg mærkede, havde været blot Forstillelse,
 sprang nu med eet rasende op af Sengen,
 og foer brølende, og inden vi kunde afvende
 det, saa heftig imod den store Jerukrampe
 i Døren, at Blodet strømmende sprøbede
 ud af det store Saar, han fik i Hovedet,
 og at han sank tilbage. — Lidet efter kom
 han til sig selv igjen, og nu vadede der
 saadanne Eder og Forbandelser fra hans
 blaa, med gult Slum bedækkede Læber, at

at jeg neppe troer, Lige dertil nogenfinde har forladt nogen Dødeligs Mund. Jeg frygter for at besmitte Papiret dermed og at gjøre et alt for heftigt Indtryk paa mine Læsere dermed. — Saa meget lod der sig begribe deraf, at han uden Tvivl maa have ventet sig saare meget af sin Bekjendelse for Prindsen og forænnmeligen af de Breve, han havde overdraget mig til Besørgelse, og at han nu ansaae alt aldeles redningeløst og enhver Udflugt lukket for sig.

Et rækkelig, over al Beskrivelse skrækkelig var hans Endeligt. Ved uophørligen at røre Hovedet i Gulvet, havde han gjort sit Saar ulægeligt. Ingen Læge troede mere at kunne overlevere ham helbredet i Kættens Arme til hans velfortjente Straf, og man besluttede altsaa at overlade ham til sig selv, da man saa, at det, han maatte lide, overgik meget alt, hvad selv den grusomste Ret kunde dømme ham til. I hans Saar i Hovedet gif der Maddiker, som efter Haanden og langsomt fortærede den Hjerne, der forhen havde været saa fuld af Dindskab.

Dgfaa
velser
dette
Straf
i han
Mar
Føbe
de U
lige
Hov
først
sit
falde
og
havi
Hjer
fund
gru
nog
med
anf
da
ene

Ogsaa udbrode nu Følgerne af hans Udsøvelser, som om de kun havde ventet paa dette Dieblik for at fuldende den frygteligste Straf paa ham. Allevegne gif der Huller i hans Legeme, og for at forlænge hans Marter, gav man ham den næringrigeste Føde. — Den pestagtige Stank, hans levende Udsættelse udbredte, trængte igiennem adskillige Værelser. Dinene forraadnede i hans Hoved, og hans Tunge allerede sort fra først af, opløste sig og stod ud i Sliim af sit hidtil værende Opholdssted. — Rjodet falde stykkevis af de forud hansmlede Been, og Livet hang i ham, indtil det ene Ledemod havde skilt sig fra det andet, og omsider Hjertet, som forsætlig syntes vedligeholdt fundt og conserveret, blev angrebet.

Jeg lader her Dækket falde for den grueligste Scene, som et Menneskes Dine vel nogenstinde have seet, og er endog, maaskee med megen Grund, bange for, at man vil ansee, hvad der alt er sagt, for overdrevet, da det, som jeg troer og haaber, er det eneste Exempel i sit Slags.

Paa os alle havde dette Syn gjort et heftigt Indtryk, uagtet vi havde holdt os i al muelig Afstand deraf, men hos Prindsen foranledigede det en Sygdom, som affholdt os herved otte Dage fra at tiltræde vor Bortreise.

Til Commonsberørgelsen hortes der i dette Tidrum ikke det mindste. Man havde vel gjort et Forsøg paa en Nat at bortføre en anden i Armenianerens Ered af Fængslet, for derved maaskee at lokke Forfatterne af Brevet i Garnet; men man saa ikke det mindste til nogen af dem. Maaskee de alles rede havde faaet nogen Efterretning om Tingenes sande Tilstand, og derfor klogeligen trukken sig tilbage. Den, det gjorde mig ondt for, var Lægen, der havde bragt Armenianeren Brevet. Ved den Alarm, det gjorde, da denne løb med Hovedet mod Døren, var Vagten med en Officier traadt ind. Formodentligen havde de hørt Doctorens Bøn, og til Ulykke holdt jeg Sedlen endnu i Haanden. Den Angest, han var i, gjorde ham mistænkt, og denne ellers ube-

rygtede
nok til
derfor

E
sværges
Brevet

Bened

alt,

herom

derret

forsta

gjorde

de bef

drig

forst

gynde

Histo

vel i

sigend

til a

eller

nogen

jeg

rygtede Mand, som blot havde været svag nok til at lade sig forlede af Penge, blev straffet derfor som en Statesforbrøder.

Saaledes endtes altsaa denne Sammen-
sværgelse, som mueligen aldrig vil blive be-
skrevet af nogen anden end mig, da der i
Benedigs Historie hviler et tæt Sløer over
alt, hvad der kunde give det mindste Bink
herom, selv endog for dem, der, noie un-
derretede derom, vilde være istand til at
forstaae samme. Den Hemmelighed, Staten
gjorde deraf, afvendte al Efterforskning, og
de bekjendte og anholdte Forbrødere fik al-
drig Dagens Lyg mere offentlig at see.

At jeg vilde holde mig til Sandheden,
forstikkede jeg allerede ved disse Blades Be-
gyndelse, og at jeg ogsaa i Armenianerens
Historie strængt har fulgt den, behøver jeg
vel ikke at sige her. Hoor vidt hans Ud-
sigende var sandfærdigt, drister jeg mig ikke
til at domme om; men at den største Deel
eller dog det Vigtigste deraf ikke kan være
nogen Opdigtelse, derom vidne de Breve, som
jeg Ord for Ord heri har meddeelt Læserne.

Ved en n^oie Randsagning i Armenianerens
 Bolig fandt man saabel dem som flere an-
 dre Papirer i et blindt Tapetst^oab. Maa skee
 de ikke vare komne i mine H^onder, dersom
 jeg ikke havde maattet dechiffre dem, hvil-
 ket jeg ved G^odsel^o havde opnaaet en temmelig
 F^ordighed i, folgelig havde jeg Leilighed til
 i M^ogelighed at forsyne mig med Afskriver
 deraf. I Forstningen havde jeg vel havt i
 S^onde at tilsie dette Skrivt dem og flere
 andre Papirer som er Till^oeg; men jeg for-
 andrede siden min Beslutning, indrykkede dem
 til Tydelighedens For^ogelse der, hvor Arme-
 nianeren nævuede dem, og haaber, at L^os-
 serne ville finde sig forn^oiede dermed. At
 Armenianeren i ^{ovrigt} og maa have havt an-
 dre Hensigter, som han til det sidste Dieblif
 haabede at opnaae, anfaae jeg meget sand-
 synligt, hvor lidet Tilforladeligt jeg end er-
 foer derom.

At jeg ogsaa her har lagt Skjul paa
 alle Navne, — det vil vel ingen, som det
 er ligesaa helligt som mig, ikke at frænke
 nogen Familie ved at stille udartede Lemmer

deraf
 Pligt o
 over.

D
 dighed
 sens C
 meden
 delse
 indtil
 Arme
 Rand
 havde
 ny til
 tale t
 rydda
 maa
 veifor
 nu i
 delse
 Men
 Hans
 sen t
 saald
 te v

deraf til offentlig Skue, naar det ikke er
 Pligt og det kan undgaaes, falde i Forundring
 over.

Derimod anseer jeg, det for min Skyld-
 dighed, at hidsette her, hvad der efter Prinds-
 sens Eigende, var foregaaet i hiin Periode,
 medens Prindsen stod i saa noie en Forbin-
 delse med Armenianeren, og hvorom vi hid-
 indtil ikke havde vidst noget med Visshed.
 Armenianeren havde anvendt denne Tid til ved
 Anderss Mening og andre Mødler, som han
 havde i sin Magt, at opøge Prindsen paa
 ny til Høien over * * *, for at kunne over-
 tale ham til at give sit Minde til hans Ud-
 ryddelse, — hvorfor og til hvilken Ende, det
 maa Gud vide. — Denne Bestræbelse saa-
 velsom den, at oppuste det hos Prindsen end-
 nu i Aften ulmede Duffe om Tronens Besid-
 delse, lyktes ham, desværre, alt for vel.
 Men eiheller dette var ham nok endnu.
 Hans Tid gik tillige ud paa at bringe Prinds-
 sen til ubrodeligen at forsikre ham, at han,
 saalænge han levede, og hvor han end maat-
 te være i Verden, vilde ubetinget undertaste

sig hans Villie, uden at spørge ham om
 Aarsagen dertil. Men til Lykke vare endnu
 ikke alle Prindsens forrige gode Grundfætnin-
 ger saa aldeles undertrykt, at han kunde
 beqvæmme sig til at opfylde denne Fordring:
 thi hvor store og fordeelagtige Tanker han
 end havde om Armenianeren, var hans Ejel
 dog endnu i Stand til at gjøre den Slutning,
 at Armenianeren vel ikke vilde behøve at gjøre
 denne Fordring, dersom han var sig bevidst,
 at alle hans Hensigter vare gode. Den ude-
 lærte Skjelm havde ogsaa forudseet, at den-
 ne Hindring i Prindsens Indesle kunde møde
 ham, og til dens Ophævelse havde han be-
 stemt hans Elstedes Opvækkelse. I den Ind-
 bildning, at det var et Underværk, han saae
 for sine Dine, indgik han, tillige beruset af
 Skjerlighed, alt. — Pludselig sønderrev For-
 synet endnu i rette Tid det hele Sammen-
 surium af Misgjerninger og Ufflyeligheder,
 som det saa lang en Tid langmodigen havde
 seet paa.

Vi forlode Venedig, og mit Bryst aavn-
 dede friere og lettere, da vi vendte Nyggen til

denne
 bage,
 at ny
 den,
 fer,
 de Me
 Pynte
 var d
 skfri
 ikke a
 Gudr
 best
 om d
 mine
 fra d
 jeg f
 mend
 et u
 Fæne
 ligen
 hjælp
 dere
 tog

denne Stad. Jeg saae mig endnu engang tilbage, for maaskee for sidste Gang, i mit Liv at nyde denne hertige Prospect. Her laae den, vrimlende af prægtige Paladser og Kirker, omringet af Havet, der tilbagekastede de Morgensoleens første Straaler, der forgyldte Pynten af Pagtens Mindesmærker. Skarp var dens Contur tegnet i den i Osten oplyste skyfri Horizont, og endnu søvede Nattens ikke aldeles forsvundne Skygger paa de dens Juvre gjennemkrydsende Canaler. Mit Hie bestuede saa utrætteligen, hvad jeg saae, som om det var første Gang, jeg saae det; men mine Følelser — o, hvor forskellige vare de fra dem, der opstode i mig den første Gang, jeg saae denne eneste, ligesom i Havet svømmende, Stad! Den forekom mig nu som et udbændigen fortræffelig prydet og skjønt Fængsel, men hvis Beundring dog uvilkaarsligen blander sig med Tanken om dem, der, hjælpeløse, ofte maaskee uskyldigen, hensukke deres Liv deri; — og min Sorgmodighed tiltog i samme Grad, som Synet deraf ved

Dagens idelige Nærmelse forskjønnedes, indtil den omsider aldeles forvandt for mig.

Vor Reise gik saa hurtig, som Prindsens Sundhedstilstand tillod det; thi et atter ankommet Brev fra *** havde paa ny opmuntret os til at ile saa meget vi kunde. Om trent midtvejs forlode Lorden og Johnson os, og tungt var det os at berolige os ved at see, Skiebnen rive disse fortræffelige Mennesker, som vi paa saa mange Maader vare sammenlænkede med, bort fra os. De lettede os den smertelige Afsted ved at bekjendtgjøre os vort Tab ved efterladte Breve, og unddroge sig saaledes ædelmodigen vore og fornemmeligen Prindsens Taksigelser. "Den Allerhøieste der" — sagde Prindsen med Dine ne herteede paa Himmelen, da han havde læst Afstedsbrevene, og en Taarestrøm qualte hans Dyd.

Min troe Casper fandt jeg endnu paa det Gjestgiversied, hvor jeg havde sat ham Stævne, og tog ham med mig. Hans Glæde var grændseløs, og jeg maatte have skammet mig ved Synet deraf, dersom jeg ikke

havde erkjendt, hvad for en redeligfindet
Stalbroder jeg her fandt igjen.

Vi ankom til ***. Hjertelig indslut-
tede *** Prindsen i sine Arme. „O! for
meget!“ raabte denne, og sank ned for ham,
— „for meget for en Forbryder!“ —

Hvor kunde jeg vove at fremstille denne
Scene, hvor der blev sagt saa meget og dog
ikke blev talt et Ord! —

Alle de Midler, der bleve anvendte for
at opmuntre Prindsen, vare aldeles frugtes-
løse. En mørk Tungfindighed havde uudslæt-
teligen indgravet sig i de dybe Furer i hans An-
sigt, hvoraf indbortes Rummer allerede for
længe siden havde forjaget al den Rødme og
Sjælfredshed, som hans fordoms Rørlighed i
sin Tid saa talende havde malet derpaa.
Hans Kinder vare indfaldne, og hans mør-
ke Dine bleven ved Skyggen af de fremstaaen-
de Kjaebebeen endnu mere formørkede. Sjæl-
den opstøttedes hans Hoved, og i hans hæn-
gende Dinehaar stod der en evig Taare. Kun
ved Tanken om en bedre Ewigheid og en tier;

lighedsfuld Gud aabnede hans Træk for en
forbavrende Munterhed.

Dyb inde i Skoven paa en uhyre, med
Mos af høi Alderdom bedækket Klippe, laae
Ruinerne af en Borg, som havde tilhørt det
***ste Huses rovgjerrige Forsædre. Et heelt
Aarhundrede havde ikke ganske kunnet tilintet-
gjøre det, og høie Klipper og Qvadermure
vidnede tydeligen nok om, hvor stærk denne
Røverrede, der havde opvakt Skræk og Gy-
sen hos enhver Vandringsmand der kom den
forbi, maatte have været. Den nu regjerende
***s Fader var en stor Eisker af Jag-
ten. Dite forfulgte han Bildret saa langt
et Stykke Vej, at Natten overfaldt ham,
hvorfor han paa sine Forsædres gamle Sæde
lod opføre et lille Slot, hvor han ofte til-
bragte hele Uger for at overgive sig til sin
kjereste Fornøielse. Efter hans Tid var det
kun sjelden blevet besøgt, og for at komme
til en Klippesti, der løb op til det, maatte
man trænge og snoe sig gjennem et tykt Krat.

Dette Slot udbad Prindsen sig til sit
tilkommende Opholdssted, og af den forestaaen-

de Beskrivelse derover seer man vel, hvor meget dette Slot og dets dunkle romantiske Omegn hvis Stilhed saa sjelden nogen afbrød, harmonerede med hans Sindesforfatning. Hans Dasse blev opfyldt, og *** smigrede sig med det Haab, at Eensomheden maaskee kunde virke fordeeltigen paa ham, og at den i Mennesket saa dybt nedlagte Drist til at søge sin Lige, kunde oppaagne i ham, og atter give Verden engang et nyttigt Lem i ham. Men han havde feilet meget. Thi han vidste ikke, at Smerten og en bestandig Melancholie, efter denne Ulykkeliges vedfæstede Characteer og alt, hvad der var foregaaet med ham, allerede havde fratrukket hans Hjerter al Næring, at ingen Glæde mere kunde slaae varige Rodder deri, men at den, lig en Spire, som en frugtbar Regn har opløstet paa en tør Klippe, saa meget vissere strop efter sin Lublivelse igien maatte forgaae, da Solens hede tilbagefaldede Straaler fortørrede enhver Kraft i den.

Her levede han adskilt fra alle Mennesker

og al Omgang, bortsejernet fra Glands og Høihed, og havde blot en gammel tro Tjener til sit Selskab. Han forstyrredes her af ingen, da enhver bar Ærbødighed for hans Eensomhed; den eneste der kom til ham var **...**, som imellemtunder aflagde ham sit Besøg, for at see, hvorvidt hans Forhaabninger om ham tegnede til at opfyldes; men haabeløse vendte han hver Gang tilbage. Han havde nogle Gange anmodet ham om at vende tilbage til hans Hof eller besøge ham der; men hvor kunde han aflaae denne Lidendes Bøn om, at forstaae ham for denne Forandring.

Efter Prindsens Begjering og tillige i Følge mit eget Hjertes Fordringer opholdt jeg mig her, saa længe det var mig mueligt; men nogle Omstændigheder gjorde omstøder min Nærværelse ved mit Hof saa nødvendig for mig, at jeg ikke længer kunde udsætte min Afreise.

Jeg tiltraadte min Reise med det Forsæt at rive mig løs i mit Fædreland fra enhver Forbindelse og tilbringe mine øvrige Dage

i ***; men en hemmelig Ahnelse om, at jeg aldrig fik ham mere at see, som betog mig ved Afskeden, blev desværre alt for rigtig opfyldt. De mange Lidelser og Anstrængelser, som jeg hidindtil alt for ofte havde maattet underkafte mig, begyndte nu at gjøre min forrige naturlige Sundhed vaklende. Først efter et halvt Aars Forløb saae jeg mig istand til at tiltræde min Tilbagereise, og da fandt jeg i hans Sted — den Gravhøi, der bedækkede hans Been.

Jeg vidste endnu intet af hans Død, og overlod mit Hjerter ganste til Følelsen af vor Gjenforening, da jeg kom i den Skov, hvor hans Baaning laae. Ogsaa denne Gang fulgte jeg min sædvanlige Skif, naar det var godt Veir, at tilbagelægge Veien til Gods, hvilket da forekom mig saa meget behageligere, fordi jeg fik mere Leilighed til at see mig om og nyde ubehindret Naturen. Langsomt fulgte min Bogn neden under mig Landeveien, medens jeg ovenfor fortaatte min Reise paa Skrænten af et Bjerg. Over mig hvælvede Trærne Grene sig til en lang

Buegang, fra hvilken man kom af og til
 kunde sene den neden for liggende eensomme
 Dal, der ved den anden Ende stødte til et
 høit Bjerg, paa hvilket hundreaarige Ege
 majestætist reiste deres fneisende Hoveder.
 Med eet stød jeg ved en Aabning, hvor jeg
 med hele min Sjæl nød den skønne Udsigt,
 der her aabnede sig for mig. Jeg glemtte
 mig selv i Beskuelsen, og mit Blik heftede
 sig drukkent paa enhver enkelt Green. Ved
 opmærksom at betragte alt, forekom det mig,
 som der vidste sig et Slags Bygning gjen-
 nem det tætte Buskage, som paa den ene
 Side laae for mig henne i Dalen. Jo min-
 dre jeg her havde ventet at finde noget
 Værk af Menneskehænder, des begjerligere
 blev jeg efter noiere at undersøge det. Jeg
 lagde Mærke til den Kant, den laae i, og
 gav mig paa Veien til Kvættet, hvor igjen-
 nem jeg med megen Møje maatte trænge
 mig. Endelig bødte jeg den sidste Busk
 til Side, og befandt mig nu i et lille aabent
 Rum, omringet af Træer og Buske. For-
 an for mig stod der en ussel Hytte, og lige

for den en meget stor Tæg, i Skyggen af hvilken der hævede sig et meget simpelt Monument, som dens Grene hvilede over. I det jeg vilde træde nærmere hen dertil, blev jeg en Olding vaer, som knælende holdt sin Bøn ved Foden deraf. Jeg blev staaende rolig, og til en stille Bøn stemtes og jeg af mine Følelser. Han reiste sig. Hvilken ærbørdig Skabning! Uvilkaarlig greb min Haand til min Hat for at blotte mit Hoved, og bevidne denne ærbørdige Olding min Ærbødighed. I de dybe Furer i hans Pande og Rinder stod der malet en Tilfredshed, et Smil, som var et sandt Billede af den Forklarede, der vidnede om sine gode Handlinger, fremtræder for den evige Dommer for at aflægge Regnskab for sine Menneskelige Svagheder, forud forsikret om hans barmhjerlige Tilgivelse. Mangfoldige Vindelser syntes at have udbredt et vist Mærke over hans Physiognomie, dog var det kun en svag Skygge, som tjente til at forstærke den Munterhed, den erhvervede Sjelstilfredshed, der lysede ham ud af Dinene.

Det lod som han ikke var bleven mig
 vaer; thi han traadte uden at see til mig ind i
 sin Hytte. Nu nærmede jeg mig Monu-
 mentet med en Følelse; som jeg ikke for-
 maaer at forklare. En kort Inscription
 sagde mig, at Prindsen slumrede her den
 almindelige Opstandelsesdag i Møde.

I det jeg vilde reise mig, blev jeg
 først vaer at jeg havde ligget paa Knæ og
 at Oldingen stod bag ved mig. Døret trykte
 han min Haand.

„Du har holdt Din Bøn,“ sagde han
 til mig: „med Glæde, med Henrykkelse har
 jeg seet derpaa. Saaledes bede ellers ikke
 et Lykkes Barn. — Vær mig altsaa velkom-
 men i denne Tensomhed, der ved Dig hver-
 ken vil blive forstyrret eller vanhelliget.“

„J har Ret, ærværdige Olding,“ —
 svarede jeg ham: — „jeg er intet Lykkes
 Barn; den, der slumrer her, var min Bøn, og“
 „Er det maaskee Grev D**, som den
 Salige sagde mig saa meget om, jeg her seer?
 „Da forstaaer jeg Dem, uden at høre Dem til
 „Ende.“

Jeg besvarede hans Spørgsmaal med Ja, og nu trak han mig med inderlig Hentykkelse ned til sig paa en Græsbænk uden for Hytten.

„Deres Ven,“ begyndte han, „spadsere de ofte ganske allene i denne Skov, og hvor den var vildest, der opholdt han sig helst. Saaledes sandt han mig kort efter Deres Afreise her i min Eensomhed. Jeg fattede snart Kjerlighed til ham; han ikke mindre til mig. Ofte vendte han tilbage igjen til mig, og endnu oftere forblev han hele Dage og Nætter hos mig. Hver Dag ventede han Deres Tilbagekomst, men De kom ikke. — „Dersom,“ sagde han faa Dage førend hans Endeligt — han skulde komme, naar jeg ikke mere er til, saa sig ham i mit Navn Farvel, og at jeg hifset vil takke ham for hans Kjerlighed. Kun I formaaer at sige ham det saaledes som jeg selv vilde have sagt ham det.“ — „Daglig forretter jeg nu ofte min Bøn ved hans Grav, og fra i Dag vil jeg der takke Gud, fordi han har havt den Godhed for mig at lade

„mig opleve at see Dem og udrette mit
„Grinde til Dem.“

Vi talede om intet andet end Prindsen.
Hvad Oldingen med den ædlest Omstændel-
lighed fortalte mig om hans sidste Levedage,
vil jeg levere mine Læsere her i et meget kort
Udtog. Enhver Ubetydelighed, hvor interes-
sant den er for en Ven, er dog almindeligen
ubigtig for tredie Mand. Derfor her kun
Hovedsagen.

Prindsen havde anvendt sin Omgang med
denne vise Olding og sin hele sidste Levetid
til at forskaffe sit Hjerte den Rolighed igjen,
som fordem havde boet deri, og han havde
og, saavidt det i hans Forfatning var muel-
ligt, bragt det hertil. Fast overbevist om
Guds Faderfjerslighed, var Døden bleven ham
en Ven, som vilde bane ham Veie til en nær-
mere Erkjendelse af dette evige Væsen, og
som han derfor saae med rolig Glæde, ikke
med heftige Dyster, i Møde.

Saa Uger forud kom han engang til den-
ne retskafne Eneboer, mere tilfreds end sæd-
vanlig. „Gud har skjenket mig endnu en

Glæde, som jeg ikke fortjener," raabte han til ham, i det han rakte ham et Brev, som han den Gang nyligen havde faaet. Det var fra Grækerinden. Oldingen viste mig det, og her er en Afskrift deraf:

„Min Sjels Elskede!"

„Saaledes kalder jeg Dig, endstkvint „Ondskaben, den sorteste Ondskab engang misbrugte mig til at hjælpe at bedrage Dig: Min Samvittighed har retfærdig gjort sig for den Gøige; jeg var ført bag „Lystet ligesom Du."

„Eydsk af Fødsel, berøvede Døden mig i Benedig min Moder, og med hende alt. Jeg var nu som en ung uerfaren Vige forladt af alle og allene i den store Verden. Et Tilfælde førte i min trostesløse Forsatning Armenianeren til mig. Mit Udvortes spaaede, jeg vilde blive en Skjønhed, og først nu har jeg kunnet forklare mig hiin Mine, hvormed han erklærede sig for min Belgjører. De gode Grundfætninger, han sandt høs mig, syntes at gjøre det nødvendigt for ham at omgaaes mig med Fors

,,Gtigighed; ogsaa ansaae jeg ham for en sand
 ,,Helgen. Endelig overdrog han mig at spille
 ,,den Rolle, hvori Du saae mig i *** Kir-
 ,,ken ved vor allerførste Sammenkomst. — Min
 ,,Forsængelighed havde han ved det Foregik-
 ,,vende, at Du allerede havde forelsket Dig
 ,,i mit Portrait, vidst at fore saa fordeelag-
 ,,rigen til Nytte, at jeg ikke allene ikke und-
 ,,slog mig, men endog, hvor forhadt end al
 ,,Forskielse ellers var mig, gjorde mig al-
 ,,mueelig Umage for at efterkomme Forskrivterne
 ,,saa nøie, jeg kunde. — Kun alt for snart
 ,,blev jeg det i Virkeligheden, som jeg kun
 ,,havde anstilt mig at være: — forelsket i Dig.
 ,,— Frykten for at miste Dig igjen, de Konsts-
 ,,greb og Trusler han anvendte, afholdt mig
 ,,idelig, naar min Bekjendelse svævede paa
 ,,min Tunge, fra at aflægge Dig den,
 ,,og . . . .

,,Min Modhed tillader mig ikke længer
 ,,at holde Pennen. Jeg søler, at jeg kun har
 ,,saa Timer tilbage, og jeg maa derfor slutte.
 ,,Mere end hundrede Gange, har jeg maattet
 ,,standse i dette Brev. — Jeg havde saaet Dit

„Opholdssted at vide, og vilde opsøgt Dig
 „der, for at tilbede mig Din Forladelse;
 „men mine Kræfter forsvandt. Isædet for mig
 „kommer altsaa dette Brev, — o, maatte
 „det dog forskaffe Dig en behagelig Time!
 „— At Du ikke vil tvivle om min Uskyld-
 „dighed, om min Bekjendelses Dørigtighed,
 „da det er paa Gravens Breder, jeg aflæg-
 „ger den, derom er jeg saa fast overbevist,
 „som om min Tilgivelse hos Gud.“

„Hvor tungt det bliver mig at afbryde,
 „da det er til Dig, Du Elskede, jeg skriver!
 „Men Dieblisset er der: jeg føler mig betagen
 „af en større Mæthed, end Du selv vil have
 „sporet i alt det forestaaende. — Først efter
 „min Død faaer Du dette Brev, og for ikke
 „at forurolige Dig, fortier jeg Dig det Sted,
 „hvor mit Jordiske formodentligen vil slumre
 „sin Gjenforening med Sjelen i Nøde.“

„Hisset, hvor det Forhæng, der skjulte
 „Marsagerne til vore Skjebner, vil aabne sig,
 „hisset, hvor en evig Forening fast vil sammen-
 „knytte vore Sjæle, der skal jeg sige Dig mere,
 „da jeg nu ikke formaaer det. — Lev vel!“

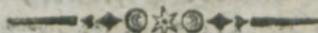
„Med en Engels Kjærlighed, rensset fra alle
 Feil og Synder, og iført de Forklarede Klæ-
 demon iles Du i Møde ved Ewighedens
 Porte af

Din
 Therese.“

Med dette Brev sad Prindsen under den
 store Eeg paa den Plads, som han allerede for
 længe siden havde udkaaret til sit Hvilested.
 Ofte havde han gjennemlæst det, og under
 Tordenens høie Skrald, rullende over ham og
 Oldingen, høitideligholdt de, stidende lige for
 hinanden, hendes Mindesjess.

„Suart kommer ogsaa jeg til Dig min
 „Gud, til Dig, min Therese,“ sagde Prind-
 sen ahnende, med Hænder og Dine opløstede
 mod Himmelen; en Lynstraale soer ned ad
 Egen, og — han var død.

Ende paa tredie og sidste Deel.

te
er
s
n
er
o.
er
s
er
in
de
de
id

with some staining

